
CÂȘTIGĂTOARE
WOMEN'S PRIZE FOR FICTION 2022
CARTEA FORMEI ȘI A VIDULUI
Traducere de Edith Negulici
Ruth Ozeki
Nimeni nu mai scrie ca Ruth Ozeki – cartea asta e un triumf! Ne frânge inima și ne-o repară.
MATT HAIG

CÂȘTIGĂTOARE
WOMEN'S PRIZE FOR FICTION 2022
CARTEA FORMEI ȘI A VIDULUI
Traducere de Edith Negulici
Ruth Ozeki
Nimeni nu mai scrie ca Ruth Ozeki – cartea asta e un triumf! Ne frânge inima și ne-o repară.
MATT HAIG

CÂȘTIGĂTOARE
WOMEN'S PRIZE FOR FICTION 2022
CARTEA FORMEI ȘI A VIDULUI
Traducere de Edith Negulici
Ruth Ozeki
Nimeni nu mai scrie ca Ruth Ozeki – cartea asta e un triumf! Ne frânge inima și ne-o repară.

MATT HAIG

Cartea formei și a vidului

byblos

RUTH OZEKI este scriitoare, regizoare și preoteasă Zen budistă. A debutat cu romanul *My Year of Meats* în 1998. Au urmat *All Over Creation* (2003) și *A Tale for the Time Being* (2013), pentru care a câștigat LA Times Book Prize și a fost nominalizată la Booker Prize și la National Book Critics Circle Award. Romanele ei au fost traduse în peste treizeci de țări și s-au făcut remarcate pentru capacitatea de a îmbina subiecte aparent eterogene în forme narative hibride și intense din punct de vedere stilistic. Pornind de la realitate – politicile de mediu, știință și tehnologie, religie și capitalism –, Ozeki a reușit să facă în toate cărțile ei o călătorie într-un imaginar vibrant și înduioșător.

Cel de-al patrulea roman, *Cartea formei și a vidului*, a câștigat Women's Prize for Fiction, Massachusetts Book Award, BC and Yukon Book Prize și Julia Ward Howe Prize for Fiction.

Ruth Ozeki a scris și o carte de memorii, *The Face: A Time Code*, și a realizat un documentar numit *Halving the Bones*. Când nu scrie și nu regizează filme independente, Ozeki își împarte timpul între Western Massachusetts, New York City și British Columbia și predă scriere creativă la Smith College.

EDITH NEGULICI este absolventă a Facultății de Teatru și are o diplomă de master în Jurnalism și Științele Comunicării.

A tradus piese de teatru, iar din 2015 colaborează cu mai multe edituri din România, pentru care a tradus cărți de artă teatrală, medicină, dezvoltare personală, spiritualitate, psihologie și altele. Printre autorii traduși la Curtea Veche Publishing se numără Shanna H. Swan, Tom Vanderbilt și Laura Vanderkam.

Ruth Ozeki

CARTEA FORMEI ȘI A VIDULUI

Traducere din engleză de
EDITH NEGULICI

CURTEA VECHE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OZEKI, RUTH
Cartea formei și a vidului / Ruth Ozeki ;
trad. din engleză de Edith Negulici. - București :
Curtea Veche Publishing, 2023
ISBN 978-606-44-1525-7
I. Negulici, Edith (trad.)
821.111
ISBN epub: 978-606-44-1577-6
Carte publicată și în ediție digitală
Redactor: Diana Ilie
Corector: Silvia Năstasie
Tehnoredactor: Chirachița Dogaru
Copertă: Dora Marian
Colecție coordonată de Luana Schidu
CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091
redacție: 0744 55 47 63
distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
curteaveche.ro
RUTH OZEKI
The Book of Form and Emptiness
Copyright © 2021 by Ruth Ozeki Lounsbury
Published by arrangement with Canongate Books Ltd,
14 High Street, Edinburgh EH1 1TE
All rights reserved.
© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2023
pentru prezenta versiune în limba română

Tatălui meu,
a cărui voce încă mă călăuzește

(Pro captu lectoris) habent sua fata libelli.

În funcție de capacitățile cititorului,
cărțile au propriile destine.

– Walter Benjamin, *Unpacking My Library*

PENTRU ÎNCEPUT

O carte trebuie să înceapă de undeva. O literă îndrăzneață trebuie să se ofere voluntar să fie prima, așezându-se pe făgașul dorit într-un act de credință, unde cuvântul își ia elan și o urmează, trasând o propoziție în urma lui. De acolo, se formează un paragraf și, în curând, o pagină, iar cartea este pe cale să apară, găsindu-și vocea și astfel prinzând viață.

O carte trebuie să înceapă de undeva, iar cea de față începe aici.

UN BĂIAT

Șșșt… Ascultă!

Asta este Cartea mea și îți vorbește. O auzi?

Totuși, dacă n-o auzi, e în regulă. Nu e vina ta. Lucrurile vorbesc tot timpul, dar dacă urechile tale nu sunt receptive, trebuie să înveți să asculți.

Poți începe prin a-ți folosi ochii, deoarece cu ochii e simplu. Uită-te la toate lucrurile din jurul tău. Ce vezi? O carte, evident, și, evident, cartea îți vorbește, așa că încearcă ceva mai dificil. Scaunul pe care stai. Creionul din buzunar. Adidasul pe care-l porți. Tot nu le auzi? Atunci așază-te în genunchi și lasă-ți capul pe scaun sau descalță-te și pune-ți adidasul la ureche – nu, stai, dacă sunt oameni în jur, te vor crede nebun, așa că încearcă mai întâi cu creionul. Creioanele conțin povești și sunt inofensive, atât timp cât nu-ți bagi vârful în urechi. Doar ține-l la ureche și ascultă. Auzi șoapta lemnului? Fantoma pinului? Murmurul minei de creion?

Uneori este mai mult de o voce. Uneori este un întreg cor de voci care se ridică dintr-un singur lucru, mai ales dacă este unul realizat de producători diferiți, dar nu te speria. Cred că depinde de cum s-au simțit în Guangdong, Laos și așa mai departe, și dacă au avut o zi bună la fabrica cea de toate zilele, dacă s-au bucurat de un gând plăcut în momentul în care obiectul respectiv a venit rostogolindu-se pe bandă și le-a trecut prin mâini. Doar așa gândul acela plăcut se impregnează în obiect. Uneori nu este chiar un gând, ci un sentiment. Un sentiment cald și plăcut, ca dragostea. Galben însorit. Dar când este o tristețe sau o furie care ți se agață de adidași, atunci ar fi bine să fii atent, fiindcă adidașii ăia ar putea face lucruri nebunești, ar putea s-o ia razna, să te convingă să mergi până în fața magazinului Nike, să-i spargi vitrina cu o bâtă de baseball făcută din lemn furios. Dacă se întâmplă asta, tot nu e vina ta. Doar cere-i scuze vitrinei, spune-le cioburilor de sticlă că-ți pare rău și, orice ai face, nu încerca să dai explicații. Ofițerului de poliție care te arestează nu-i pasă de condițiile oribile din fabrica de bâte de baseball. Nu-i va păsa de drujbe cu lanț sau de frasinul robust care era cândva bâta de baseball, așa că ține-ți gura. Stai calm. Fii politicos. Și amintește-ți să respiri.

Este foarte important să nu te superi, căci atunci vocile vor fi în avantaj și vor pune stăpânire pe mintea ta. Lucrurile sunt indispensabile. Ocupă spațiu. Vor atenție și te vor înnebuni dacă le permiți. Așadar, amintește-ți, ești precum controlorul de trafic aerian – ba nu, stai, ești precum dirijorul unei fanfare de gală formată din toate instrumentele de jazz de pe planetă și plutești în spațiu, stând pe

mormanul ăsta mare de gunoi al lumii, cu părul dat pe spate, îmbrăcat într-un costum elegant și ținând bagheta în aer, înconjurat de toate lucrurile nerăbdătoare și, pentru un scurt moment de frumusețe, toate vocile tac, așteptând până când îți cobori bagheta.

Muzică sau nebunie. Totul depinde de tine.

PARTEA ÎNTÂI
ACASĂ

„Orice pasiune se învecinează cu haosul,
dar pasiunea colecționarului se învecinează cu haosul amintirilor.“

– Walter Benjamin, *Unpacking My Library*

CARTEA

1

Bine, atunci încep cu vocile.

Oare când le-a auzit prima dată? Când era încă mic? Benny a fost întotdeauna un băiețel care a parcurs lent etapele de dezvoltare, de parcă celulele lui ar fi ezitat să se multiplice și să ocupe spațiu în lume. Se pare că aproape s-a oprit din evoluție când a împlinit doisprezece ani, în același an în care i-a murit tatăl, iar mama lui a început să se îngrașe. Schimbarea a fost subtilă, dar Benny părea să se micșoreze pe măsură ce Annabelle lua în greutate, de parcă ar fi metabolizat suferința fiului ei mic odată cu a ei.

Da. Așa se pare.

Așadar, vocile probabil au început să se facă auzite încă de pe atunci, la scurt timp după moartea lui Kenny, survenită într-un accident de mașină – ba nu, de camion. Kenny Oh era clarinetist de jazz, însă numele lui adevărat era Kenji, așa că-l vom numi astfel. Cânta mai ales swing, în orchestre mari, la nunți, la petreceri de bar mițva și în cluburile de hipsteri din centrul orașului, unde toți tipii erau bărboși, purtau pălării cu boruri mici, cămăși în carouri și jachete peticite din tweed, de la Armata Salvării.

Kenji avusese un concert și apoi ieșise să bea ceva, să se drogheze, sau să facă orice obișnuia să facă în compania prietenilor săi muzicieni – nu mult, dar de ajuns ca în drum spre casă, când s-a împleticit și a căzut pe alee, să nu înțeleagă că trebuie să se ridice imediat. Nu era departe de casă, se afla la doar câțiva metri de poarta șubredă care ducea în spate. Dacă ar fi reușit să se târască puțin mai încolo, ar fi fost bine-mersi, în schimb, s-a mulțumit să zacă întins pe spate, scufundat în lumina palidă a felinarului care trona deasupra tomberonului de la magazinul de vechituri Gospel Mission. Frigul prelungit al iernii începuse să se destrame și o ceață primăvăratică plutea pe alee. Zăcea întins acolo, contemplând lumina difuză și micile particule de apă care roiau haotic și strălucitor prin aer. Era beat. Sau drogat. Sau ambele. Lumina era frumoasă. Mai devreme în seara aceea, se certase cu soția lui.

Probabil regreta. Probabil, în mintea lui, jura să fie mai bun. Cine știe ce făcea? Probabil adormise. Să sperăm. În orice caz, zăcea întins acolo de mai bine de o oră, atunci când camionul de livrări a apărut pe alee, zăngănind puternic.

Nu a fost vina camionagiului. Aleea era plină de șanțuri și gropi. Era doldora de saci menajeri pe jumătate goliți, resturi de alimente, grămezi de haine ude și aparate electrocasnice distruse, abandonate de vagabonzii care umblă prin gunoaie. În lumina anostă și cenușie a dimineții în care burnița, camionagiul nu a putut distinge printre deșeurile din fața lui corpul suplu al muzicianului, care până atunci fusese deja acoperit de corbi. Corbii erau prietenii lui Kenji. Ei încercau doar să-l ajute, ținându-i de cald și ferindu-l de umezeală, dar toată lumea știe despre corbi că iubesc gunoiul. Este oare de mirare că șoferul îl confundase pe Kenji cu un sac menajer? Șoferul ura corbii pentru că aduc ghinion, așa că și-a îndreptat camionul direct către ei. Camionul transporta lăzi cu pui vii la abatorul chinezesc de la capătul aleii. Șoferul a călcat pedala de accelerație și a simțit corpul izbindu-se sub roți; în urma impactului, corbii au zburat, împrăștiindu-se prin fața parbrizului, împiedicându-l să vadă și făcându-l să piardă controlul volanului, să iasă de pe carosabil și să intre pe rampa de încărcare de la tipografia Eternal Happiness. Camionul s-a răsturnat, iar lăzile cu păsări s-au împrăștiat în toate părțile.

Zgomotul cotcodăcelilor l-a trezit pe Benny, a cărui fereastră din dormitor dădea spre tomberon. A rămas sub plapumă, ascultând, apoi ușa din spate s-a trântit. De pe alee s-a auzit un scâncet înalt și subțire, întinzându-se ca o frânghie, ca un tentacul viu, strecurându-se pe fereastră și înșfăcându-l din pat. Benny s-a dus la fereastră, a tras draperiile și a privit în stradă. Tocmai se lumina de ziuă. A văzut camionul răsturnat pe-o parte, roțile care i se învârteau în gol; aerul era plin de fâlfâit de aripi și de pene care zburau peste tot, deși, fiind crescuți în cuști, acești pui nu erau în stare să zboare. Nici măcar nu semănau cu niște păsări. Erau doar niște chestii albe asemănătoare cu extratereștrii Tribble, îndepărtându-se în întuneric. Scâncetul subțire s-a încordat asemenea unui fir, atrăgându-i privirea către o siluetă fantomatică, învăluită într-un nor alb, diafan, sorgintea sunetului, sorgintea întregului său univers: mama lui, Annabelle.

Stătea acolo tremurând în cămașa de noapte, singură în lumina felinarului. Peste tot în jurul ei era agitație, ningea cu pene albe care zburau

asemenea fulgilor de zăpadă, dar ea rămăsese complet nemișcată, ca o prințesă de gheață, s-a gândit Benny. Privea la ceva întins pe jos și, într-o clipă, a știut că acel ceva e tatăl lui. De sus, de la adăpostul ferestrei, nu-i distingea chipul, dar îi recunoștea picioarele, care erau îndoite și se zvârcoleau, ca atunci când Kenji dansa, doar că acum era întins pe o parte.

Mama lui a făcut un pas înainte.

Nuuu! a țipat ea și a căzut în genunchi.

Părul des și auriu i se revărsa pe umeri strălucind în lumina felinarului de pe stradă și acoperindu-i capul soțului. Ea s-a aplecat, fredonând cu voce sentimentală și încercând în același timp să-l adune de pe jos.

Nu, Kenji, nu, nu, te rog, îmi pare rău, n-am vorbit serios…

Oare o auzise? Dac-ar fi deschis ochii chiar atunci, ar fi văzut chipul frumos al soției sale aplecat deasupra lui ca o lună palidă. Probabil o auzise. Probabil văzuse corbii cocoțați pe acoperișuri și observase cablurile de înaltă tensiune care se legănau. Și, probabil, privind peste umărul soției sale și dincolo de ea, își zărise și fiul care urmărea scena de la fereastra lui îndepărtată. Să spunem că-l zărise, deoarece picioarele lui de dansator și-au încetinit ritmul, s-au potolit și au rămas nemișcate. Dacă în acel moment Annabelle era luna lui Kenji, atunci Benny era steaua lui îndepărtată și, zărindu-l acolo sus cum strălucește puternic în lumina palidă a zorilor, a făcut un efort să-și miște brațul, să ridice mâna, să-și fluture degetele.

De parcă îmi făcea cu mâna, s-a gândit Benny mai târziu. Parcă își lua adio.

Kenji a murit în drum spre spital, iar înmormântarea a avut loc în săptămâna următoare. De Annabelle depindea să facă demersurile necesare, dar ea nu se descurca prea bine cu o asemenea planificare. Kenji era cel sociabil și, în calitate de cuplu, nu se distraseră niciodată și nici nu invitaseră oameni la ei acasă. Ea avea puțini prieteni, dacă avea.

Antreprenorul de pompe funebre i-a adresat multe întrebări referitoare la rudele apropiate și religie, întrebări la care lui Annabelle i-a fost greu să răspundă. Din câte știa ea, Kenji nu avea familie. Se născuse în Hiroshima, dar părinții lui muriseră când era mic. Sora lui, pe vremea aceea un bebeluș, fusese trimisă să locuiască cu mătușa și unchiul lor, pe când Kenji fusese crescut de bunici la Kyoto. Rareori vorbea despre copilăria lui și atunci povestea că bunicii lui erau foarte tradiționaliști și riguroși și nu se înțelegea

cu ei, dar sigur, acum și ei erau morți. Probabil că sora lui mai era în viață, dar pierduseră legătura. La începutul căsniciei, când Annabelle îl întreba despre familia lui, se mulțumea doar să zâmbească, s-o mângâie pe obraz și să-i spună că ea este toată familia de care are nevoie.

Cât despre credința religioasă, știa că bunicii lui fuseseră budiști și Kenji îi povestise cândva despre o perioadă la facultate când trăise într-o mănăstire Zen. Annabelle și-a amintit cum râsese în hohote: *Amuzant, nu? Eu, călugăr budist!* Și ea râsese, deoarece Kenji nu părea deloc să ducă o viață de pustnic. Declarase că nu avea nevoie religie, deoarece avea jazzul. Singurul lucru religios pe care îl avea erau câteva mătănii, pe care le purta uneori la încheietură. Erau frumoase, dar nu-l văzuse niciodată folosindu-le pentru rugăciune. Având în vedere rădăcinile sale budiste, i se părea greșit ca un preot creștin să țină slujba de pomenire și înmormântarea. Drept răspuns, Annabelle a spus că nu, soțul ei nu are familie, nu e religios și nu avea să existe nicio slujbă de înmormântare. Antreprenorul părea dezamăgit.

– Și dumneavoastră? a întrebat-o el îngrijorat.

Iar când Annabelle a ezitat, el a adăugat:

– În asemenea momente, este bine să aveți familia…

Amintirea a licărit, ca o fantomă. S-a gândit la corpul atrofiat al mamei pe patul de spital. La umbra întunecată a tatălui ei vitreg, apropiindu-se de ușa dormitorul ei. A clătinat din cap.

– Nu, a intervenit ea ferm, întrerupându-l. Am spus că nu avem ce familie să chemăm.

Chiar nu înțelegea? Ea și Kenji erau singuri pe lume și asta îi și unise până când s-a născut Benny.

Antreprenorul de pompe funebre s-a uitat la ceas și a continuat. A întrebat-o ce părere are despre priveghi. Din nou, Annabelle a ezitat și el i-a explicat că, dacă ar vedea rămășițele pământești ale celui drag, i-ar fi atenuată trauma provocată de accidentul tragic la care a asistat. I-ar alina amintirile dureroase și ar ajuta-o să accepte realitatea morții fizice. Camera de priveghi era intimă și amenajată cu bun gust. Reprezentanții casei de pompe funebre ar fi bucuroși să le ofere invitaților băuturi răcoritoare, o gamă largă de ceaiuri și cafea asortată cu lapte condensat cu arome delicioase, precum și niște fursecuri.

Lapte condensat pentru cafea cu arome delicioase? s-a gândit Annabelle, reținându-și un zâmbet. Pe bune? Voia să țină minte gluma asta ca să i-o

povestească lui Kenji mai târziu – era genul de lucru absurd care l-ar fi făcut să râdă –, dar antreprenorul de pompe funebre aștepta, așa că ea a fost repede de acord că fursecurile ar fi o idee bună. El și-a notat și apoi a întrebat-o ce dorințe are în legătură cu forma în care se vor găsi rămășițele celui drag. Annabelle s-a așezat pe marginea canapelei capitonate și s-a auzit spunând că acceptă incinerarea și refuză înmormântarea sau un loc de veci pe un raft din criptă, când, deodată, prin minte i-a trecut un gând: nu putea să-i spună lui Kenji despre aroma delicioasă de lapte condensat pentru cafea, Kenji era *mort*. Gândul a fost urmat rapid de o succesiune de alte gânduri. Persoana iubită despre ale cărei rămășițe discutau era *Kenji* și aceste rămășițe erau rămășițele *corpului lui Kenji*, același corp iubit pe care-l cunoscuse așa de bine și pe care, când închidea ochii, și-l putea imagina mult prea limpede: mușchii vânjoși ai umerilor, pielea fină și bronzată, povârnișul spatelui său gol.

Annabelle s-a scuzat și a întrebat dacă ar putea folosi toaleta. Desigur, a spus antreprenorul de pompe funebre și i-a indicat holul acoperit cu mochetă. Annabelle a închis ușa în urma ei. Înăuntru, odorizante parfumate infuzau aerul din fiecare priză de perete. A căzut în genunchi în fața vasului de toaletă și a vomitat în apa dezinfectată, de un albastru strălucitor.

Acum, trupul neînsuflețit al lui Kenji zăcea într-un sicriu deschis, într-un fel de salon de la pompele funebre. Când au sosit Benny și Annabelle la priveghi, antreprenorul de pompe funebre i-a condus înăuntru și apoi s-a retras, discret, ca să le acorde un moment de reculegere. Annabelle a inspirat adânc. Strângându-și fiul de cot, s-a îndreptat spre sicriu. Benny nu mai mersese niciodată astfel, cu mama lui ținându-l de braț, de parcă el era cel responsabil. Se simțea ca un mâner sau ca o balustradă. A sprijinit-o ferm, conducând-o drept înainte, și apoi au stat unul lângă altul la marginea sicriului.

Kenji era un bărbat mic de statură, care se micșorase și mai mult după moarte. Era îmbrăcat în sacoul din bumbac albastru deschis pe care Annabelle i-l alesese, cel pe care obișnuia să-l poarte cu blugii negri când cânta la nunțile de vară, mai puțin pălăria cu bor mic. Clarinetul îi zăcea pe piept. Annabelle a suspinat prelung și delicat.

– Arată bine, a șoptit ea. De parcă doarme. Și sicriul e frumos.

Când Benny nu a răspuns, ea l-a tras de braț.

– Nu crezi?

– Mda, a răspuns Benny.

A privit cu atenție corpul întins în sicriul elegant. Ochii îi erau închiși, dar chipul nu părea suficient de viu să fie adormit. Nici măcar nu părea suficient de viu să fie mort. Nu arăta ca o ființă care trăise vreodată. Cineva folosise machiaj ca să acopere vânătăile, dar tatăl lui n-ar fi purtat niciodată machiaj. Cineva îi pieptănase părul lung și negru și i-l aranjase lejer pe perna din satin. Dar Kenji își lăsa părul liber pe umeri doar acasă, când se relaxa. În public, și-l purta mereu pe spate, strâns într-o coadă groasă de abanos. Toate aceste detalii i-au dovedit lui Benny că bărbatul din sicriu nu este tatăl lui.

– Ai de gând să-i arzi și clarinetul?

S-au așezat pe niște scaune pliante rigide, în lateral, și au așteptat. Oamenii au început să vină. Fosta lor proprietară chinezoaică, doamna Wong. Două colege de muncă ale lui Annabelle. Colegii de trupă ai lui Kenji și prietenii lui din lumea clubului. Muzicienii stăteau în prag, dând să plece, dar antreprenorul de pompe funebre i-a îndemnat să înainteze. Cu emoție, s-au apropiat de sicriu. Unii dintre ei au zăbovit și s-au uitat înăuntru. Alții au vorbit cu cadavrul sau au făcut glume – *Pe bune, amice, un camion cu pui?* – pe care Annabelle s-a prefăcut că nu le aude, apoi, zărind masa cu răcoritoare, s-au repezit la ea, făcând o pauză să-i transmită condoleanțe și să-i ofere lui Benny o îmbrățișare rapidă și o mângâiere pe creștet. Annabelle a fost amabilă. Doar erau prietenii soțului ei. Benny avea doisprezece ani și ura să fie mângâiat pe creștet, însă cel mai mult ura îmbrățișările. Unii dintre membrii trupei îl salutau lovindu-l ușor cu pumnul în umăr. Pe Benny nu-l deranja acest salut.

Probabil clarinetul din sicriu a dat cuiva ideea, dar pe măsură ce veneau invitați, au început să apară tot mai multe instrumente și apoi, câțiva membri ai trupei s-au instalat într-un colț al camerei de priveghi și au început să cânte. Smooth jazz, nimic strident. Au sosit și mai mulți invitați. Când a apărut o sticlă de whiskey pe masa de răcoritoare, lângă laptele condensat pentru cafea, antreprenorul de pompe funebre a părut că s-ar opune, dar trompetistul l-a luat deoparte și a vorbit cu el. Antreprenorul s-a retras, iar trupa a continuat să cânte.

Kenji cunoștea oameni care știau să petreacă și atunci când a venit timpul să transporte trupul prietenului lor la crematoriu, muzicienii au oprit

dricul și au luat sicriul pe umeri. Annabelle a mers împreună cu ei. Sicriul era greu, dar Kenji cântărea puțin și așa au putut să-l ridice, purtându-l pe rând pe umeri, în stilul New Orleans, pe aleile înguste din spate și prin întunericul și ploaia de pe străzile alunecoase. Annabelle și Benny i-au însoțit. Cineva i-a sfătuit să meargă în fruntea cortegiului funerar, chiar în spatele sicriului, și i-a dat lui Benny o umbrelă roșie, pe care o ținea deasupra capului mamei sale, cu mândrie, de parcă ar fi arborat un stindard de luptă sau un fanion, până când brațul i-a înțepenit și a crezut că-i va ceda.

Era primăvară, ploaia scuturase florile de prun din copaci, iar petalele roz-pal zăceau pe pavajul umed. Deasupra, pescărușii țipau și se învârteau tot mai sus, conduși de curenții de aer. Din perspectiva lor, umbrela roșie de dedesubt trebuie să fi semănat cu ochiul roșu al unui șarpe care-și croia încet drum prin orașul umed. Corbii stăteau mai jos, urmărind alaiul mai îndeaproape, zburând printre copaci, cocoțați pe felinare și pe cablurile de înaltă tensiune. Până acum, trupa ajunsese în formație aproape completă și, pe măsură ce îndoliații înaintau prin ploaie, muzicienii interpretau imnuri funebre și beau din sticlele învelite în pungi, pe care le făceau să circule, în timp ce prostituatele și drogații se învârteau în drumul lor ca niște gunoaie împrăștiate de vânt.

Nu era suficient loc pentru toată lumea în crematoriu, dar ploaia încetase, așa că muzicienii au rămas afară, în stradă, și au continuat să cânte. Annabelle și Benny au însoțit sicriul până la intrare, dar când ușa s-a deschis, Benny a refuzat să intre. Aflase de cuptor. Chiar dacă omul ăsta din sicriu nu era tatăl lui, nu voia să-l vadă aruncat în flăcări și ars ca un buștean sau prăjit ca o bucată de carne, așa că a insistat să rămână afară cu trompetistul, care a spus că e în regulă. Annabelle părea tulburată și apoi s-a hotărât. Luând în mâini chipul delicat al fiului său, l-a sărutat repede și apoi s-a întors către trompetist.

– Nu-l scăpa din ochi, i-a spus și apoi a dispărut înăuntru.

Trupa a trecut de la imnurile funerare la melodiile lui Benny Goodman. Goodman era preferatul lui Kenji. Au interpretat „Body and Soul“, „Life Goes to a Party“, „I'm a Ding Dong Daddy“, „China Boy“, „The Man I Love“ și, în tot acest timp, inima lui Benny bătea nebunește gândindu-se la flăcările din cuptor. Când a venit timpul pentru soloul de clarinet al melodiei „Sometimes I'm Happy“, alămurile au tăcut, lăsând basistul să marcheze tempoul, păstrând un moment de reculegere acolo unde ar fi trebuit să se

audă clarinetul. Era melodia lui Kenji și aproape că auzeai acordurile lui fantomatice ridicându-se prin ceață. Probabil că Benny *chiar* le-a auzit. Asculta cu atenție și, în momentul în care pauza s-a terminat și trompetele au intervenit, a dispărut. Era slăbănog ca tatăl lui, un băiețel plăpând, croindu-și drum printre muzicienii prea amețiți să-l observe. Văzuse unde plecase mama lui. Când ușa grea s-a închis în urma lui la crematoriu, încă auzea muzica de afară, dar acum asculta altceva.

Benny?

Vocea venea de undeva din crematoriu, iar el a urmat-o. În timp ce mergea pe un coridor întunecat, zgomotul sistemului de ventilație a crescut în intensitate. A ajuns în sala de așteptare, mobilată cu o canapea și câteva taburete de pluș. O vază cu crini albi de plastic stătea pe o măsuță laterală, lângă o cutie de Kleenex. O fereastră mare dădea în camera de incinerare și, deși Benny nu știa cum se numește, știa ce se întâmplă înăuntru, de cealaltă parte a geamului. Își vedea mama. Annabelle ținea clarinetul tatălui său, care părea ciudat în mâinile ei, pentru că nu știa să cânte. Alături era sicriul elegant. Era gol. Unde era cadavrul? Mama lui era singură, cu excepția unui angajat de la morgă. Stăteau de-o parte și de alta a unei cutii de carton lungi și înguste, atât de greu de definit, încât Benny abia a observat-o, până când a auzit din nou vocea.

Benny?

Tată?

Era vocea tatălui său. Benny abia îl auzea din cauza zgomotului sistemului de ventilație, dar știa că vocea vine dinăuntrul cutiei de carton. S-a ridicat pe vârful picioarelor, încercând să vadă înăuntru.

O, Benny…

Tatăl lui părea trist, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva, dar era prea târziu și, într-adevăr, chiar atunci, Annabelle a dat din cap și s-a întors cu spatele, iar angajatul de la morgă a făcut un pas înainte și a pus capacul cutiei. Benny și-a lipit palmele de fereastră.

– Mamă! a strigat el, lovind geamul. Mamă!

Ca de la sine, cutia a început să se miște.

– Nu! a strigat Benny, dar geamul era gros, sistemul de ventilație era zgomotos, iar cutia de carton era pe drum, alunecând pe platformă către gura cuptorului, deschisă pentru a o primi. A văzut gâtlejul aprins și limbile flăcărilor din cuptor, a auzit mârâielile de bas ale focului și aerul aspirat

amestecându-se cu bocetul solitar al unui trombon de pe stradă. „Don't Be That Way." Trupa cânta melodia „Don't Be That Way".

Benny a bătut cu pumnii în geam.

– Nu! a țipat el. Nu!

Atunci, Annabelle și-a ridicat privirea. Strângea în brațe clarinetul lui Kenji, fața ei era albă ca varul și lacrimile i se prelingeau pe obraji. Și-a văzut fiul prin geam, și-a întins mâinile spre el și el i-a văzut buzele mișcându-se și pronunțându-i numele.

Benny!

În spatele ei, cutia a alunecat în cuptor și gura acestuia s-a închis.

Până au părăsit crematoriul, Benny s-a mai liniștit. Majoritatea membrilor trupei își strânseseră instrumentele muzicale și plecaseră acasă; mai erau doar câțiva băieți care încă zăboveau în grădina memorială. Trompetistul era rezemat de perete, cântând o versiune tristă a melodiei „Smoke Gets in Your Eyes", în timp ce toți priveau valurile strălucitoare de căldură ridicându-se din coșul înalt de fum.

Cineva i-a condus cu mașina până acasă, iar Benny s-a băgat direct în pat și a dormit dus până dimineață. Când în sfârșit s-a trezit, Annabelle i-a spus că are voie să stea acasă, că nu trebuie să se ducă la școală și l-a lăsat să se joace pe calculator până la prânz. După-amiază, au făcut o plimbare lungă cu autobuzul înapoi la morgă, să ia cenușa lui Kenji. Cenușa era sigilată într-o pungă de plastic, în interiorul unei cutii de plastic, ambalată într-o pungă de cumpărături din hârtie maro, iar Benny a refuzat să urce cu ea în autobuz, chiar dacă niciunul dintre pasageri n-avea de unde să știe că înăuntru sunt rămășițe umane. Pe măsură ce se îndepărtau de stația de autobuz, corbii s-au strâns pe alee, cocoțați pe poartă și pe acoperișul casei lor. Pe veranda din spate, Kenji construise un dispozitiv pentru hrănire, dintr-un vechi suport TV din lemn pe care-l găsise în tomberon, iar când Annabelle a deschis ușița din spate, a observat că păsările nu mai au hrană și și-a amintit să le hrănească. A pus punga cu cenușă pe masa din bucătărie, a scos o tavă și a preîncălzit cuptorul.

– Crochete de pește sau aripioare de pui?

– Nu contează.

Avea nevoie să facă ceva, s-a gândit ea. Să fie ocupat.

– Scumpule, vrei să hrănești corbii tatălui tău?

I-a întins o pungă de plastic cu prăjiturele-lună vechi, pe care Kenji le cumpărase de la brutăria chinezească și le păstra atârnate de clanța ușii. Pe viitor va trebui să facă rost de prăjituri-lună și să le adauge pe lista tuturor celorlalte activități casnice de care numai ea era responsabilă de-acum înainte.

Benny a luat punga și a ieșit pe verandă, întorcându-se un moment mai târziu.

– Poftim.

Ținea în mână un capac de sticlă, o scoică sfărâmată și un nasture auriu decolorat.

Annabelle a întins mâna, iar el a depus acolo micile obiecte.

– Ce ciudat, a spus ea, analizând nasturele. Am auzit și eu că există corbi care fac cadouri.

Și apoi și-a dat seama.

– O! Crezi…

S-a întrerupt.

– Ce e? a întrebat-o Benny.

– Nimic.

Mama lui a luat un bol mic de pe raft și a așezat cu grijă obiectele înăuntru.

– Scumpule, vrei să faci loc pe masă?

Punga de cumpărături cu cenușa încă stătea pe masă. Benny a privit-o. Arăta de parcă înăuntru erau de-ale gurii.

– Doar n-o lași acolo?

– După cină, m-am gândit să amenajăm un loc special în memoria lui.

Annabelle a deschis congelatorul și a scos dinăuntru o cutie cu aripioare de pui.

– Știi, așa se procedează în Japonia. Oamenii așază cenușa pe micile altare budiste din casele lor.

– Nu avem așa ceva.

– Am putea face unul.

A deschis cutia și a împrăștiat aripioarele de pui în tavă.

– Pe unul dintre rafturi. Acolo am pune lucrurile preferate ale tatălui tău, de exemplu clarinetul, ca să-l aibă și în viața de apoi.

A băgat tava în cuptor și a închis ușa.

– Ia-ți niște lapte și pune masa.

– Este ca atunci când te transformi în zombi?

Annabelle a râs.

– Nu, scumpule. Tatăl tău nu este zombi. Budiștii cred în viața de apoi. Spiritul renaște și revine la viață într-un alt corp.

– Tata va fi o altă persoană?

– Probabil nu o persoană. Poate un animal. Probabil un corb…

– E ciudat, a spus el, îndreptându-se spre sertarul de tacâmuri. Totuși, nu suntem budiști. Nu avem nicio religie.

A tras de sertarul vechi și apoi l-a deschis, smucindu-l.

Annabelle și-a ridicat privirea.

– Vrei să aparții unei religii?

– Cum adică?

– Știi tu. Să fii budist. Sau altceva. Creștin?

– Nu.

Benny și-a luat furculița și lingura specială din sertar și le-a așezat pe masă, evitând cu grijă cenușa. A scos un pahar din dulapul de bucătărie și s-a dus la frigider.

– Tatăl tău era budist. Poate încă este.

– Acum?

– Sigur. De ce nu?

Benny stătea în fața frigiderului, uitându-se la magneți, meditând și mutând câțiva încolo și încoace. Erau magneți cu poezii și ăsta era scopul, să-i rearanjezi și să alcătuiești versuri cu diferite semnificații. Annabelle îi cumpărase de la un magazin de vechituri pentru a-l ajuta pe Kenji să învețe engleza, iar el obișnuia să-i compună o poezie ori de câte ori își aducea aminte și uneori și Benny compunea câte una. Câteva cuvinte lipseau din colecție, dar Annabelle spunea că nu contează, nu ai nevoie de multe cuvinte ca să compui o poezie.

– Nu, a spus Benny în cele din urmă. Acum tata nu mai are nicio religie. E mort.

În ziua morții sale, chiar înainte să plece la club, Kenji compusese o poezie. Era încă acolo, în mijlocul mulțimii de cuvinte.

– Păi, sigur. Dar nu știm ce înseamnă cu adevărat să fii mort.

Benny a mutat câțiva magneți, compunând un vers nou.

– Ba da, știm. Înseamnă că nu este viu.

Annabelle s-a aplecat deasupra cuptorului deschis, întorcând aripioarele de pui de pe o parte pe alta cât să se rumenească, dar nota definitivă din vocea fiului ei a convins-o.

– O, Benny, nu!

A scăpat spatula metalică și ușa cuptorului s-a trântit. A alergat la frigider, împingându-l pe Benny la o parte.

– Pune-l înapoi! Trebuie să-l pui înapoi! *Femeie* aici și *simfonie* aici, dar mai era un adjectiv. Care anume? Nu-mi amintesc! De ce nu-mi amintesc? O, Benny, tu îți amintești?

Annabelle s-a întors, implorându-l, dar Benny a făcut un pas înapoi. Nu intenționase să strice poezia tatălui său. Magneții voiseră să fie mutați, să creeze poezii noi, iar el doar încerca să-i ajute. A deschis gura să-i explice mamei sale, dar nu a putut să rostească niciun cuvânt. A rămas în loc, profund afectat și, văzând asta, Annabelle s-a întrerupt și a întins mâna spre el.

– O, scumpule. Îmi pare așa de rău. Vino!

L-a luat la pieptul ei, Benny i-a simțit greutatea brațelor înlănțuindu-i umerii și a auzit cum îi bate inima.

– Nu am vrut…, a mărturisit el.

Mama l-a îmbrățișat mai strâns.

– Știu, Benny. Nu-ți face griji. Nu e vina ta. Totul e în regulă, nu plânge, o să ne descurcăm foarte bine…

Benny nu plângea, dar ea, da. Când, în cele din urmă, i-a dat drumul din îmbrățișare, și-a șters fața udă de lacrimi cu tivul tricoului, apoi au luat cina. Mai târziu în acea seară, au reconstituit poemul lui Kenji, dar Benny nu s-a mai atins niciodată de magneți, nici nu a mai compus vreo poezie cu ei și, pentru o vreme, constelația asimetrică de cuvinte a rămas aceeași.

Femeia mea roditoare, zeiță-mamă-iubită
Împreună alcătuim o simfonie
Sunt nebun după tine

2

Pe parcursul primei veri de după moartea lui Kenji, Benny a dormit mult și a fost mai slăbit decât în mod normal, dar nu părea să vrea sau să aibă nevoie să vorbească despre sentimentele lui, în ciuda încurajărilor mamei. Uneori, în pragul somnului, i se părea că aude vocea tatălui său strigându-l, trezindu-l din nou, dar din moment ce nu s-a mai întâmplat nimic, nici el n-a spus nimic.

În toamna următoare, profesoara lui din clasa a șaptea a declarat că băiețelul are unele probleme de concentrare și atenție la ore, dar consilierul școlar îi fusese de mare ajutor. Programase ședințe periodice cu el și spusese că s-a gândit că dificultățile pe care le întâmpină sunt o parte firească din procesul de doliu. Doliul e personal și se exprimă în multe feluri. Lui Annabelle i s-a părut că sună firesc și a fost ușurată când consilierul a declarat că nu trebuie să se gândească la medicamente decât dacă problemele se agravează.

Benny nu fusese niciodată cel mai popular copil din școală, dar avusese întotdeauna prieteni – băieți ciudați, nesiguri, cu privire goală, păr nespălat și mame în care Annabelle nu prea avea încredere. Kenji obișnuia să-i ia după școală și să-i aducă acasă, să le dea o gustare și să-i trimită în curte la joacă, acolo unde îi vedea când venea acasă de la serviciu.

Deoarece Benny avea părinți din rase diferite, ea își făcea griji din cauza hărțuirii.

– Ea e mama ta naturală? îi auzea pe colegi întrebându-l și tot ce putea face era să se abțină să țipe *Sigur că eu sunt mama lui naturală!*, însă Benny, imperturbabil, le răspundea afirmativ.

Jocurile pe care le jucau o făceau să se îngrijoreze și mai tare. Jocuri precum: „Bine, eu sunt cowboy și tu ești indian. Tu încerci să îmi tai gâtul, eu te măcelăresc!“ Sau când erau puțin mai mari: „Eu sunt US Force Reconnaissance Marine, iar tu ești terorist islamic ultranaționalist. Când tu încerci să mă arunci în aer, te distrug.“ Părea că Benny e întotdeauna victima, dar când Annabelle încerca să discute cu Kenji despre asta, el râdea.

– Sunt băieți. Mă voi asigura că nimeni nu e victimă.

Și într-adevăr, nu au existat victime. După ce a murit Kenji, băieții au încetat să mai vină în vizită, iar când Annabelle l-a întrebat pe Benny, fiul ei a ridicat din umeri.

– Oricum, nu mi-au plăcut niciodată. Sunt niște nesimțiți.

Nu părea îngrijorat sau singur, iar Annabelle a fost ușurată. Cu excepția permanentei incertitudini cu privire la locul ei de muncă, erau o familie fericită.

Munca era o îngrijorare perpetuă. Când Annabelle l-a întâlnit pe Kenji, era în primul an la master în biblioteconomie. Visase să devină bibliotecară încă de când era mică, pe când Biblioteca Publică reprezenta refugiul ei. Fiind singurul copil la părinți, cărțile erau cele mai bune prietene ale ei. Mama ei nu fusese niciodată o cititoare înrăită, iar tatăl ei vitreg era un bețiv, dar bibliotecarele fuseseră întotdeauna amabile cu ea. Când a intrat la master în biblioteconomie, Annabelle s-a bucurat nespus de mult, dar apoi a rămas însărcinată cu Benny. Și a știut că va fi greu să se descurce cu banii pe care îi câștiga Kenji la concerte, așa că a abandonat studiile superioare și s-a angajat la filiala regională a unei agenții naționale de monitorizare a mass-media, unde lucra și acum. Era cititoare la departamentul de tipărituri. Treaba ei era să citească rapid teancurile de ziare locale și naționale, livrate la birou în fiecare dimineață, apoi să decupeze articole relevante, ca să le trimită clienților în funcție de interesele lor. Clienții lor erau corporații, partide politice și grupuri de interes special, iar articolele erau în mare parte despre politica locală, probleme de mediu și industrie bioregională – silvicultură, pescuit, petrol, cărbune, gaz, extracție de resurse – controlul armamentului și alegerile locale și municipale. Nu era foarte distractiv să discute cu băieții de la birou care monitorizau știrile apărute la televizor, la radio și în presa online. Munca ei era agreabilă datorită celorlalte doamne forfecoase care decupau articole din ziare.

La început, când s-a angajat, erau patru la departamentul de tipărituri. Erau așa de mișto cu cuțitele lor Fiskars și X-Acto, riglele metalice și covorașele OLFA, toate puțin aiurite și oarecum intimidante, dar au primit-o călduros și Annabelle s-a adaptat imediat. Făceau echipă bună, așezate în jurul mesei mari, decupând articole, discutând și împărtășind subiecte interesante, dar, una câte una, doamnele au mers mai departe. Ultimele două care au plecat au fost o femeie de culoare mai în vârstă, care s-a pensionat, și o femeie de vârstă mijlocie din Pakistan, care vorbea engleza perfect și încerca să își ia atestatul pentru a preda ESL[1]. Lui Annabelle îi era dor de ele. Se purtaseră bine cu ea. Când a murit Kenji, ziarele locale au publicat articole umilitoare despre accident, pline de detalii groaznice despre

cotcodăcelile puilor de găină, pene care zburau în toate părțile și droguri, însă Annabelle a observat că forfecoasele s-au grăbit să decupeze acele articole și să le țină departe de ea, îngăduindu-i să-și trăiască doliul cu demnitate.

Bunătatea lor a făcut ca despărțirea de ele să fie mai greu de suportat, dar vremurile se schimbau, iar amploarea pe care o căpătau știrile online făcea ca departamentul de tipărituri să fie nevoit să lupte ca să supraviețuiască. Arhivele conținând casetofoane și casete VHS folosite pentru dublaje radio și TV fuseseră de mult aruncate la gunoi și înlocuite de computere și echipamente digitale. Rafturile pe care se păstraseră cândva echipamente au ajuns goale, scheletice, pline de praf. Colegii ei rămași erau cu toții bărbați cu aptitudini incerte, aceiași băieți care odinioară se holbau la sânii ei ca să scape de plictiseală. Annabelle fusese întotdeauna frumoasă, cu forme rubensiene, având o siluetă voluptuoasă dintr-o epocă deja apusă; ți-o imaginai fermecătoare și despletită, îmbrăcată în rochii cu volane și corsete, cărând ciubere cu lapte. Dar asta era înainte să moară Kenji și înainte ca ea să înceapă să se împlinească. Acum, colegii știau că zilele ei sunt numărate și-și fereau privirea în spatele consolelor pentru a-și ascunde mila față de situația ei. Îmbrăcată cu pantaloni lălâi și hanorace supradimensionate, înarmată cu foarfece, Annabelle stătea singură la birou, cu o atitudine regală, înconjurată de teancuri de ziare și având drept companie doar scaunele goale. Ea era ultima dintre forfecoase, sfârșitul unei epoci.

Nimeni nu a fost surprins când a sosit e-mailul de la sediul central care anunța reorganizarea agenției. Toate birourile regionale, inclusiv ale lor, erau închise; din fericire, e-mailul preciza: acest lucru nu va duce la reduceri de personal. În schimb, agenția urma să-și doteze angajații cu echipamente și conexiune la internet de mare viteză, necesare pentru a lucra de acasă. Colegii lui Annabelle erau încântați. Le plăcea ideea internetului de mare viteză și faptul că nu mai trebuie să facă naveta. Îi încânta să se dea jos din pat și să lucreze în haine de casă, dar Annabelle nu știa ce să creadă. Sediul central nu menționase nimic despre departamentul de tipărituri și, fiind ultima doamnă forfecoasă, ea s-a gândit la ce e mai rău.

Groaza s-a instalat ca vremea rea. Reticentă să-și confirme temerile, a așteptat, evitându-și șeful și prefăcându-se că împărtășește entuziasmul colegilor ei. A încercat să fie optimistă. Probabil îi vor închiria un birou undeva. Ar fi frumos. Sau dacă eliminau treptat departamentul de tipărituri,

ar putea cere o recalificare ca operator computer, deși părea puțin probabil, deoarece agenția era cunoscută ca un loc sexist și, în plus, ea nu prea era adepta digitalului. Disponibilizarea era exact ce avea nevoie. Poate că universul îi trimitea un mesaj, deschizându-i calea către un nou loc de muncă mai creativ și mai plin de satisfacții.

După patru zile de îngrijorări, Annabelle a primit un mesaj de la șeful ei, informând-o că ziarele pe care le monitorizează îi vor fi redirecționate către domiciliu și un computer, un modem și un scaner de mare viteză îi vor fi livrate și instalate a doua zi.

În după-amiaza aceea, Annabelle și-a luat rămas-bun de la colegi și a plecat acasă pentru a face bilanțul. Casa lor, jumătate dintr-un duplex, era veche și mică, cu o chicinetă, o cămară și o sufragerie la parter, iar la etaj, două dormitoare și o baie. Singurul loc în care avea spațiu să amenajeze un birou destinat muncii la domiciliu era sufrageria. De-a lungul pereților, Kenji construise rafturi, pe care își ținea echipamentul audio, instrumentele muzicale și discurile. Toate cărțile ei, articolele de artizanat și colecțiile eclectice – jucării de tinichea și păpuși de porțelan, flacoane vechi de medicamente și vechi cărți poștale din vacanțele altora – erau înghesuite pe rafturi, iar cenușa lui Kenji își găsise loc tot acolo. Annabelle nu apucase niciodată să amenajeze cum se cuvine un altar budist, așa că cenușa fusese așezată pe raft, îndesată într-o cutie de pantofi plină cu un teanc de fotografii amestecate. Intenționase să împrăștie cenușa undeva și probabil să facă o ceremonie cu Benny în timpul verii, dar nu mai apucaseră, iar lunile trecuseră și, oricum, cine avea timp de ceremonii? Era mamă, văduvă și avea un băiețel de crescut. Annabelle a luat cutia cu cenușă sus, în dormitorul ei, și a împins-o pe un raft înalt din spatele șifonierului. Poate după ce lucrurile se aranjau, urmau să facă ceva special, cum ar fi să închirieze o barcă și să iasă în larg. Poate chiar să meargă în Japonia într-o bună zi și să împrăștie cenușa acolo.

Și-a mutat colecțiile și cărțile în dormitor, aranjând jucăriile pe pervaz și stivuind cărțile în teancuri de-a lungul pereților, până când a obținut mai multe rafturi. Articolele de artizanat au ajuns în baia de la etaj – din nou, era ceva temporar, până când le va găsi un loc mai bun. Ștergându-și transpirația de pe frunte, Annabelle s-a întors în sufragerie și s-a uitat cu atenție să vadă ce a mai rămas. Știa c-ar trebui să se gândească să scape de lucrurile lui Kenji, însă instrumentele muzicale erau bunurile lui de preț, iar

Benny și le-ar fi putut dori într-o zi. Câteva discuri erau rare și probabil valoroase, dar pentru a le vinde, trebuia să găsească un evaluator. Singura soluție, și-a dat seama, era să împacheteze totul în cutii și să le mute în șifonierul lui Kenji.

Hotărâtă, s-a întors la etaj. Nu-i mai deschisese șifonierul din noaptea în care îi alesese sacoul pentru înmormântare. Acum, luându-și inima în dinți, l-a deschis din nou. Tulburat de curentul de aer, șirul cămășilor de flanel perfect atârnate și-a fluturat mânecile în semn de salut blând, dar înainte de orice Annabelle a simțit mirosul – mirosul lui Kenji, pătrunzător și sărat, ca o pală de vânt venită dinspre ocean. A luat-o pe nepregătite. A închis ochii și s-a aplecat înăuntru, lăsând mirosul, moale și cald, s-o învăluie. L-a inhalat până când plămânii ei n-au mai rezistat, apoi a expirat suspinând prelung, solitar, cutremurător. Cu ochii încă închiși, și-a înfășurat mâinile în jurul unei grămezi de cămăși groase ca un bust. Le-a târât din șifonier și le-a trântit pe pat, apoi a revenit după sacouri, tricouri, pulovere, iar și iar, până când tot conținutul șifonierului a ajuns îngrămădit pe pat, iar șifonierul era gol. Îmbujorată după tot efortul depus, s-a așezat pe marginea patului, intenționând să se odihnească doar o clipă, dar a căzut pe spate peste mormanul de haine, îngropându-și fața în textura moale a bumbacului uzat din care erau făcute hainele soțului ei, a blugilor decolorați și a costumelor sale jerpelite.

O căldură ciudată a cuprins fibrele țesăturii, îmbibată încă de amintirea lui, și Annabelle s-a scufundat mai mult în mormanul de haine, îngropându-și fața în gulere, buzunare și mâneci, descoperind un miros persistent de fum și whiskey – aromele clubului de noapte i-au amintit de prima oară când Kenji își pusese mâinile pe umerii ei, o întorsese spre el și se sărutaseră. A tremurat amintindu-și. Senzația de lână aspră și flanel moale era plăcută pe piele și ea voia mai mult. S-a ridicat în capul oaselor și și-a tras hanoracul peste cap, dar când s-a ridicat să-și scoată pantalonii de trening, s-a întâmplat să arunce o privire în oglinda care atârna pe ușa din spatele șifonierului. O clipă, a rămas în picioare, uitându-se la reflexia ei, la corpul mare, palid, cu pliuri grele care se revărsau din lenjeria strâmtă, apoi a privit în altă parte. Privirea i s-a oprit asupra cifrelor distincte, roșii, ale ceasului digital de lângă pat. Era aproape ora trei, era timpul ca fiul ei să iasă de la școală. Benny ura când îl făcea să aștepte. Încet, Annabelle și-a îmbrăcat la loc hanoracul, apoi s-a așezat pe marginea patului dezordonat și a pipăit

mâneca unei cămăși verzi de flanel, ale cărei manșete i se odihniseră pe genunchi. Era cămașa preferată a lui Kenji, una ecosez drăguță, fină, cu dungi galbene și albastre. Ar fi o pilotă minunată, s-a gândit ea. Oamenii făceau pilote în memoria celor dragi din hainele acestora. Era o idee frumoasă, într-adevăr, să te înfășori în amintiri și să le oferi hainelor vechi o viață nouă.

BENNY

Stai, n-ai de gând să povestești cum s-au cunoscut părinții mei? Nu că vreau să-ți spun eu cum să-ți faci treaba, dar sari peste toate părțile bune, părțile fericite, iar dacă nu le menționezi, atunci cititorii n-o să știe cât de firesc a fost totul la început sau cât de mult s-au iubit mama și tata, motiv pentru care Annabelle a fost așa de dată peste cap mai târziu. Se vor gândi că Annabelle e doar o mare ratată, ceea ce nu e corect.

Și, oricum, nici pe mine nu m-ar deranja s-aud povestea. Când trăia tata, ai mei obișnuiau să vorbească despre marea lor dragoste, dar mi-au povestit doar o parte, cum că tatăl meu se îndrăgostise de mama în momentul în care a văzut-o și ea era așa de drăguță și el așa de amabil și erau predestinați unul altuia etc., dar mi-am dat seama că omit ceva. Uneori, când se priveau, ochii lor străluceau efectiv de secrete pe care nu voiau să le știe copilul lor, zâmbeau și priveau în altă parte sau se sărutau și schimbau subiectul. Nu mă deranja. Îmi plăcea că au secrete, dacă asta îi făcea fericiți, dar când tatăl meu a murit, mama s-a întristat, iar secretele n-au mai strălucit. Dacă așa stau lucrurile, n-are rost să le ascunzi, nu? Evident, există lucruri pe care un copil nu trebuie să le știe despre părinții lui, dar pe unele dintre ele i le-ai putea spune.

O, ia stai așa. Tocmai mi-a trecut prin minte, probabil nu le cunoști de fapt secretele? Cărțile știu totul, am presupus, dar probabil tu ești o carte proastă, sau o carte leneșă, genul care începe de la mijloc, pentru că habar n-ai cum începe o poveste și nici măcar nu te sinchisești să-ți bați capul. Nu-i așa? Ești genul ăsta de carte? Pentru că dacă așa stau lucrurile, atunci poate că ar trebui să pleci și să găsești alt copil căruia să-i spui povestea, unul normal, drăguț, cu o viață socială plină, care nu te aude sau nu vrea să te asculte. Sunt o mulțime de asemenea copii, așadar, te rog, nu ezita. Alegerea îți aparține.

Chestia e că eu nu am de ales. Dacă ești cartea mea, trebuie să fiu atent. Ori așa, ori înnebunesc din nou, iar treaba mea în ultimul timp este să nu permit să se întâmple una ca asta. Tot ce sugerez este să-ți faci treaba, iar eu mi-o voi face pe-a mea. Ia-o de la început. Povestește-le cititorilor cum s-au cunoscut părinții mei. Începe cu începutul.

CARTEA

Poveștile nu încep niciodată cu începutul, Benny. În privința asta, ele sunt diferite de viață. Viața este trăită de la naștere până la moarte, de la început până la sfârșit, într-un viitor imposibil de cunoscut. Însă poveștile sunt spuse retrospectiv. Poveștile sunt viață trăită pe dos.

3

Se întâlniseră într-un club de jazz din centrul orașului, în toamna anului 2000. La vremea aceea, Annabelle lucra la biblioteca școlii, ieșea cu un saxofonist care considera că bibliotecarele sunt sexy, sau cel puțin așa îi declarase el, și avea o slăbiciune pentru muzicieni. Îl chema Joe, era un tip înalt, slab, rapace, cu ochii adânciți în orbite și un rânjet care îi despica fața în două ca o fisură. Ironic, s-a gândit ea la început. Apoi, sardonic. Apoi, crud.

Barul în care se cânta jazz era o bombă la periferia cartierului chinezesc, un loc în care muzicienii mergeau să-și interpreteze cântecele preferate. Joe era liderul unei mici trupe de jazz de improvizație care cânta acolo și a hotărât într-o seară să se distreze făcând-o pe Annabelle să cânte. Avea o voce interesantă, nepământeană și ciudată și-i plăcea să cânte, dar nu mai cântase niciodată pe scenă și Joe știa că gândul ăsta o îngrozește. A așteptat pentru asta o sâmbătă în care barul era plin de hipsteri, programatori, investitori și alți non-muzicieni care hotărâseră de curând că barul era locul potrivit dacă voiai să pari cultivat și să te cuplezi. Annabelle era la masa din fața scenei, unde stătea mereu. Pe la jumătatea concertului, Joe s-a întors spre colegii de trupă.

– „Mein Liebling“? a propus el și ea a simțit cum i se rupe inima.

A luat microfonul.

– Și acum, s-a adresat el publicului, o surpriză specială, vă rog s-o aplaudați pe minunata și talentata Annabelle Lange!

Cu un gest larg, burlesc, a întins mâna și atunci a observat-o Kenji. Pentru el era prima seară în care cânta cu trupa. Era nou în oraș, cu viză de turist de la Tokio, și analiza scena locală de jazz. Engleza lui nu era grozavă, germana inexistentă, dar „Mein Liebling“ era „Mein Liebling“ în orice limbă. Liderul trupei i-a întins microfonul unei blonde palide, plinuțe, cu șuvițe roz, strălucitoare și ochi incredibili, de culoarea lavandei. Afectată, ea a clătinat din cap și a ridicat privirea implorându-l, dar Joe îi întorsese deja spatele și își umezea buzele ca să sufle în muștiuc. Atunci, Annabelle și-a dat seama că nu are de ales. S-a ridicat de la masă și a urcat pe scenă clătinându-se, ca un copil care încalță în joacă pantofii cu toc înalt ai mamei. A rămas blocată în penumbra reflectoarelor, și-a mușcat buza de jos și a înghițit în sec. Avea o buză inferioară minunată, a observat Kenji. Plină și senzuală. Fără ruj, fără machiaj. Doar fața ei fină, simplă, încununată de bucle aurii. Și-a înfipt vârful ascuțit al pantofului în bătaia luminii și apoi a ezitat, uitându-se la public și apoi la Joe, care o privea de sub pleoapele căzute și cu acea grimasă leneșă a lui care trecea drept zâmbet. De unde stătea lângă trompete, Kenji vedea că Annabelle tremură.

Kenji și-a luat clarinetul și i-a făcut o probă. Trompetele urmau să-și înceapă numărul, iar el cânta în pauze. Fumase un joint cu trupa înainte de concert și acum era pregătit.

Joe a bătut din picior nerăbdător, iar Annabelle a intrat în lumina reflectoarelor. Rochia ei vintage de cocktail, din satin acvamarin, părea incomod de strâmtă. O fi pus-o Joe s-o poarte? Satinul sclipea. Din buclele ei lungi și blonde ieșeau șuvițe roz, captând lumina în timp ce se revărsau pe umerii rotunzi și goi. Lacrimi făcute din piatră de Rin îi sclipeau în urechi. Trompetiștii și-au ridicat trompetele. Joe și-a înclinat capul și a numărat, iar ei au început să cânte.

Pentru o clipă, Annabelle a părut că vrea să fugă. Călcâiul subțire i s-a prins într-un cablu de microfon, dar a întins mâna spre stativ și s-a redresat. Luând microfonul în mână, stătea acolo și-l privea, ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată unul. Și-a trecut degetele peste cablul microfonului. S-au auzit tobele, au urmat alămurile, șase măsuri rapide și apoi semnalul ei muzical. A dus microfonul la gură, iar Kenji l-a privit tremurând de încântare că se află aproape de acele buze. Annabelle a început să cânte.

Before I met you, my dear, I thought I knew…[2]

Nu era bine, s-a gândit el. Vocea ei era șoptită, tremurătoare și atât de blândă, încât abia se auzea peste alămuri. „Mein Liebling“ trebuia cântat cu încredere. Dacă nu în stilul de cabaret senzual al unei Zarah Leander, atunci măcar în stilul american optimist al Marthei Tilton sau al trupei Andrews Sisters. Dar nu așa. Fata asta rămânea în urmă, cântând cu o voce timidă, abia inteligibilă.

All the many words for love, but then they flew…[3]

Replicile nesigure l-au făcut pe Kenji să sufere de singurătate. După doar două versuri, Annabelle își dădea sufletul pe scenă. Nimeni nu o putea salva. Kenji a tropăit în ritmul muzicii și și-a pregătit din nou buzele ca să sufle în muștiuc, așteptându-și intrarea și simțind că inima îi va exploda. Chiar atunci, de parcă l-ar fi simțit pândind-o, ea a întors capul și l-a privit îndelung. Ochii ei incredibili de culoarea lavandei erau plini de lacrimi.

Far, far away …[4]

Nimeni nu o putea salva, dar Kenji trebuia să încerce. A închis ochii, a ridicat clarinetul și a dat drumul unui șir întortocheat de note muzicale care se înălțau asemenea unei frânghii, răsucindu-se printre trâmbițe, în jurul chitarei, cucerind toba mică și trecând pe lângă saxofon, până când, în cele din urmă, au ajuns la ea. Ea a surprins melodia lui și s-a lăsat inspirată.

There are no words in any tongue,
Or any song that can be sung,
That can possibly convey…[5]

Cânta pentru ea, conducând-o prin a doua strofă și apoi, cu îndrăzneală, la refren.

Du bist mein Liebling, can't you see

How wunderschön you are to me?[6]

Annabelle cânta acum melodia și, pe măsură ce vocea îi creștea în intensitate, hipsterii gălăgioși amuțeau. Și-au întors chipurile bărboase spre scenă, bocancii au început să le tropăie în ritmul muzicii, iar degetele să pocnească în timp ce cântecul s-a înălțat până la ultimul crescendo al alămurilor și apoi s-a sfârșit. Kenji a lăsat clarinetul umed să-i alunece dintre buze, l-a pus deoparte, și-a șters transpirația de pe pleoape și, când a deschis iarăși ochii, a văzut că ea îl privește, doar că acum zâmbește și obrajii palizi i s-au îmbujorat. Și-a lăsat buclele blonde să cadă pe umeri și s-a întors spre public. Aplauzele au crescut în intensitate și s-au potolit treptat în timp ce ea își împreuna mâinile și făcea o plecăciune stânjenită. Joe i s-a alăturat în lumina reflectoarelor și a dat să-i cuprindă talia, dar ea s-a ferit, a scăpat din strânsoarea lui și s-a întors clătinându-se la masa ei.

Mai târziu în acea noapte, în dormitorul întunecat al micului apartament din centru, pe care-l împărțea cu alți doi, Kenji desfăcea fermoarul lung al rochiei ei de cocktail din satin. Ca într-un vis, i-a tras rochia peste umerii albi și a lăsat-o să cadă pe podea într-o apă strălucitoare. Cum de se întâmpla asta? I-a desfăcut sutienul, a ajutat-o să-și elibereze brațele, apoi a ținut-o de cot în timp ce ea își dădea jos chiloții. Când Annabelle a rămas goală, Kenji s-a dat înapoi și a privit-o. Stătea în fața lui, nesigură, încadrată de o fereastră care părea s-o țină pe loc. De afară, lumina unui felinar strălucea prin perdelele străvezii și i se răsfrângea pe pielea alb-lăptoasă, sidefată. Aștepta ca el să-i transmită ceva, plăcere sau neplăcere, iar când el nu a schițat niciun gest, Annabelle și-a acoperit sânii și pubisul cu mâinile. Kenji a simțit că nu mai are aer. Era magnifică. Stând în apele de satin acvamarin ieftin și de dantelă întunecată, arăta ca Venus a lui Botticelli pășind din valuri sau, poate, dintr-o scoică? Nu-și mai amintea exact, dar Annabelle era cu siguranță cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, iar dacă i-ar șopti *Botticelli*, ar avea accent și ea n-ar înțelege. Confuză, i-a întors spatele, iar el s-a îngrozit. S-a apropiat de ea, grăbit. Și-a pus mâinile pe umerii ei și a răsucit-o spre el, apăsându-și palmele pe obrajii încântători, apoi i-a sărutat buzele și a simțit-o tremurând. Toată. Din cap până-n picioare.

Au făcut dragoste, iar după aceea, zăcând într-o învălmășeală de așternuturi, Annabelle l-a învățat versurile cântecului, cântându-i-le în șoaptă la ureche în timp ce fuma un joint și se juca cu un cârlionț roz rătăcit printre buclele aurii, pe care și-l înfășura pe deget.

Du bist mein Liebling, can't you see
How wunderschön you are to me?

– *Wunderschön*? a întrebat Kenji.

Annabelle i-a privit buzele rostind cuvântul necunoscut. Kenji avea pomeți netezi, era proaspăt bărbierit. Annabelle nu știa câți ani are, nu știa aproape nimic despre el.

– E minunat! a șoptit ea, apoi s-a îmbujorat. Sau frumos. Sau ambele. Minunatfrumos. În germană sunt legate. Ar trebui să fie un tip care-i spune asta unei fete.

Surprins, Kenji s-a ridicat, proptindu-se în cot. Avea pieptul îngust, dar musculos.

– O spune un tip?

Annabelle a dat din cap.

– Îi spune fetei că o consideră frumoasă, în diferite limbi.

I could say bella, schön, or très jolie,
Ich liebe dich, do you love me?[7]

– Bella? Dar ăsta e numele tău! Ție ar trebui să-ți cânt cântecul.

S-a aplecat spre ea și i-a dat deoparte buclele blonde.

– *Bella, Bella*, i-a cântat el apropiindu-se și lipindu-se de gâtul ei, iar în timp ce buzele lui îi călătoreau pe clavicule, Annabelle și-a arcuit șira spinării și a închis încet ochii.

– *Wunder*, a șoptit el, cuprinzându-i sânii plini și rotunzi în mâini și sugându-i ușor fiecare sfârc. *Schön*…

Dacă pielea marchează granița la care se termină *eu* și începe *tu*, atunci în noaptea aceea au făcut tot ce le-a stat în putință s-o traverseze. Pentru Annabelle, a fost o experiență nouă. Făcuse sex înainte, dar implicarea ei în act se datorase întotdeauna mai puțin dorinței și mai mult resemnării. La un moment dat, după un anumit număr de întâlniri la cină sau pahare de vin,

sexul venea firesc. Sau poate *nu* chiar, din moment ce nu făcuse niciodată mare lucru. Mai degrabă, pur și simplu părea să se întâmple, rece și distant, indiferent de ce făcea sau nu. Plăcerea nu fusese niciodată un factor, deși existase întotdeauna un răgaz binevenit după disconfortul simțit la sfârșit.

Dar sexul cu Kenji era diferit. Din punct de vedere fizic, el era opusul bărbaților cu care se culca de obicei – bărbați masivi, agresivi, precum tatăl ei vitreg, cu degete aspre care o pipăiau, fețe transpirate și fălci dure. Annabelle avea șaisprezece ani, sau poate cincisprezece, când el a început să vină noaptea în camera ei. Se întâmpla în anul în care mama ei era în spital, bolnavă de cancer, iar amintirile ei erau încețoșate, dar existau câteva lucruri pe care nu avea să le uite niciodată. Sunetul pașilor lui pe hol. Felul în care patul se lăsa când se așeza pe margine. Damful de alcool din respirație și transpirația prelinsă din părul lui pe fața ei. Când mama ei a murit, Annabelle a plecat de acasă și, deși a scăpat de el, bărbații pe care i-a întâlnit după aceea i-au semănat. Însă Kenji nu transpira. Era fin, elegant, cu degete delicate de muzician și penis subțire, inofensiv. Și, de asemenea, era mai scund decât ea, ceea ce la început a fost incomod. Obișnuit să fie dominat, corpul ei părea prea mare pentru el, dorința ei străină și stângace. Dar felul în care Kenji făcea dragoste cu ea a schimbat totul și, la sfârșit, se simțea bine – plină de energie în cel mai tentant mod cu putință. Era nebun după ea și i-a spus-o. Annabelle era cea mai frumoasă femeie din lume. Așa se gândise când o văzuse prima dată cântând pe scenă și mai târziu, când l-a chemat la masa ei și l-a lăsat să-i cumpere ceva de băut, Kenji a știut că e cel mai norocos bărbat din lume.

– Eu ar fi trebuit să-ți fac cinste, i-a spus Annabelle a doua zi dimineață. Chiar m-ai salvat pe scenă.

Luau micul-dejun în bucătărie și Kenji stătea pe același scaun de lemn pictat de mână care odinioară scârțâia când se așeza Joe pe el, dar care acum îl susținea în tăcere, în timp ce-și ungea pâinea prăjită cu unt. Scena îi amintea lui Annabelle de *Bucle aurii și cei trei ursuleți*, de felul în care scaunul ei i se potrivea perfect, la fel masa și corpul ei. Ea stătea sprijinită de blat, privindu-l și așteptându-și cafeaua. Kenji își lăsase părul negru și des să-i atârne liber pe umeri. Și-a lins dulceața de pe degete și a clătinat din cap.

– Nu. Ai fost grozavă. Ești o cântăreață foarte bună.

Annabelle a zâmbit melancolică.

– Îmi plăcea să cânt în corul bisericii când eram mică, dar apoi am renunțat. Mă intimidează să cânt în fața oamenilor, și oricum, vocea mea nu este suficient de puternică. Joe știe. Era doar răutăcios.

– Joe este iubitul tău?

Annabelle a ridicat din umeri, iar Kenji și-a deschis larg brațele, într-un gest care îmbrățișa și pâinea prăjită, și bucătăria, și pe ei doi.

– Cred că va fi supărat…

– Nu contează. Joe iese cu multe fete. Va fi supărat, dar oricum încercam s-o termin cu el. De aceea m-a și chemat să cânt pe scenă. Știa că voi exploda, dar trebuia să suport totul ca să mă pot despărți de el, înțelegi?

Kenji nu înțelegea nimic în afară de cuvântul *explozie*.

– Nu. Nu ești o explozie, spuse el zâmbind. Tu ești… cum se spune… *BUM!*

A imitat sunetul unei explozii și a făcut o pantomimă care sugera ceva ce ar exploda pe cer și apoi s-ar revărsa pe pământ într-o ploaie de scântei.

– Foc de artificii?

Fața i s-a luminat.

– Da! Ești un *foc de artificii*!

Mai târziu în noaptea aceea și în nopțile care au urmat, când Kenji își trecea vârful degetelor pe pielea ei, Annabelle închidea ochii și tremura de plăcere, amintindu-și cum degetele lui gâdilaseră aerul, imitând scânteile care cădeau. Și acum o mângâia pe ea, explorându-i toate părțile corpului pe care nimeni nu se deranjase niciodată să le dezmierde. Sexul cu Kenji te lăsa fără respirație, era neobișnuit, fără inhibiții, iar Annabelle s-a mirat de norocul ei, dar Kenji avea altă explicație. Era *en*, spunea el, soarta sau destinul lor, o legătură misterioasă, probabil din altă viață, ce-i adusese acum împreună.

Avea dreptate Kenji? Cum se putea ca pe planeta asta imensă, de opt miliarde de oameni, să reușească să se întâlnească două ființe predestinate, dar așa de mici? O persoană mai cinică decât Kenji ar spune că nu reușesc – sau, mai degrabă, nu sunt predestinate. Căci, cu siguranță, oamenii se întâlnesc și se îndrăgostesc, dar acele întâlniri sunt coincidențe, absolut întâmplătoare, iar destinul este doar povestea pe care și-o spun după aceea.

Dar ce poveste frumoasă! Și, până la urmă, pentru noi, asta contează cu adevărat. Pentru asta sunt cărțile, la urma urmei, ca să spună povești, ca să le

păstreze și să le mențină în siguranță între coperțile lor atât cât pot. Fac tot posibilul să le aducă oamenilor plăcere și să le susțină încrederea în propria importanță. Ne pasă de sentimentele tale și avem încredere oarbă în tine.

Dar iată o altă întrebare: te-ai gândit vreodată că și noi, cărțile, avem sentimente? În timp ce asculți povestea asta romantică despre blestemul celor doi iubiți, te oprești vreodată să te întrebi cum ne simțim noi? Dacă pielea marchează granița la care se termină *eu* și începe *tu*, atunci în aceste momente de traversare pasională a graniței numite iubire, te invidiem. Pare așa de simplu. Îți invidiem trupul. Cum să nu o facem? Și noi, cărțile, avem trupuri, dar trupurilor noastre le lipsesc organele necesare să simtă lumea. Pielea care ne acoperă coperțile și ne conține cuvintele este diferită de a ta. Pielea noastră, indiferent dacă este făcută din hârtie, pergament, pânză (sau, în zilele noastre, unele combinații de plastic, sticlă și metal), îndeplinește o funcție similară stabilind limite, dar nici cea mai tactilă și mai sensibilă piele a noastră nu poate simți plăcerea așa cum se întâmplă cu a ta. Noi, cărțile, nu putem simți extazul, contopirea sinelui cu un altul.

O, sigur, poți spune că literatura reprezintă tot un fel de depășire pasională a graniței, dar actul literar este, în mod inerent, lipsit de trup, mai degrabă abstract și dispersat. Noi, cărțile, ne bazăm pe tine pentru a ne întruchipa ideile și existăm datorită existenței tale. Așadar, deși suntem conștiente că degetele tale ne răsfoiesc paginile și putem descrie în cuvinte gustul amar al cafelei, al sosului picant, al spermei împrăștiate între filele noastre, nu resimțim aceste senzații ca tine – pe limbă, pe piele, în corp.

E greu să simțim că nu pierdem ceva. În calitate de experți în domeniul romantismului, ți-am evocat dragostea în mai multe moduri și cuvinte decât și-ar putea imagina orice minte omenească, și totuși, nu vom simți niciodată cum e să luăm mâna persoanei iubite și să ne-o lipim de buze – *O, dacă am avea buze!* Este adevărat că multe dintre noi am fost iubite, îmbrățișate, mângâiate, ba chiar sărutate cu tandrețe, și prețuim toate aceste manifestări, dar în momentul în care începe jocul dragostei, suntem date deoparte și aruncate din pat. Îndepărtate, zăcem cu fața în jos, întinse pe podea, cu paginile îndoite, în timp ce misterele se desfășoară deasupra noastră.

Uneori credem că ne-ar plăcea să facem dragoste. Cui nu i-ar plăcea? În fond, noi, cărțile, suntem îndrăgostite nebunește de tine. Ca sclave ale obsesiilor tale, știm cum e să fii impresionat și subjugat. În același timp,

înțelegem că asemenea gânduri sunt doar clișee depășite, fantezii la care ne gândim în timpul liber.

Noi, cărțile, excelăm în fantezii. Însă poveștile autentice – cele care se întâmplă – îți aparțin ție, cititorule. Unde am rămas?

Benny a fost conceput în 2001, anul în care a început viitorul. Când a rămas însărcinată, Annabelle a renunțat la bibliotecă și s-a angajat la agenția de monitorizare a presei. Kenji s-a lăsat de fumat marijuana și s-au mutat în micul apartament închiriat la periferia cartierului chinezesc. Apartamentul era destul de dărăpănat, de asta și-l permiseseră, dar aveau o curte mică, absolut perfectă ca loc de joacă pentru bebeluș, și era aproape de stațiile de autobuz, ceea ce era bine, pentru că nici lui Annabelle, nici lui Kenji nu le plăcea să conducă. Kenji avea un job stabil într-o trupă de jazz care cânta hituri ale momentului, ska și muzică klezmer contemporană. Era un muzician talentat, avea farmecul lui de clarinetist japonez care purta pălărie cu bor mic și cânta vechi melodii idiș precum „Gimpel the Fool“ și „Oy, S'iz Gut“. Când a devenit clar că el făcea deliciul publicului, trupa și-a schimbat numele: *Kenny Oh and the Klezmonauts*. Au început să facă turnee locale. Îndrăgostiții s-au căsătorit. Viața era frumoasă.

Annabelle nu fusese niciodată mai fericită. Ea era, prin natura ei, o persoană creativă și i se potrivea să fie însărcinată. Corpul ei se simțea roditor, ca un pământ sau ca un continent, îmbogățit cu noua viață. Kenji, exploratorul ei, folosea o metaforă diferită. În timpul primei ecografii, când au văzut silueta fiului lor pe ecran, el a arătat-o și a exclamat:

– Este un bebeluș spațial! Un mic astronaut într-un vis!

Și de atunci, așa l-au numit. *Bebelușul nostru spațial. Bebelușul nostru din vis. Micul nostru astronaut*. Stăteau întinși în pat urmărind filmul *2001: O odisee spațială*, imaginându-și fătul plutind în universul ei interior.

– Este viitorul, a murmurat Kenji, mângâindu-i lui Annabelle pântecul rotunjit și ea și-a amintit senzația de agitație pe care cuvintele lui o evocau, una asemănătoare cu emoția și cu teama.

Dacă avea dubii, le ținea sub control rămânând ocupată. Când a intrat în al doilea trimestru și sarcina a devenit vizibilă, și-a cumpărat gheme de lână și andrele, ca să tricoteze botoșei și căciulițe. A citit cărți despre naștere și parenting. A croșetat o păturică pentru copii. A găsit un website de bricolaj

care te învață cum să transformi puloverele cumpărate de la magazinele de vechituri în jucării de pluș. A făcut un elefant de cașmir.

Entuziasmate de sarcina ei, forfecoasele i-au decupat articole utile din reviste, pe care Annabelle și le-a arhivat în mape. În drum spre casă, trecea adesea pe la anexa Bibliotecii Publice, unde erau vândute cărțile pentru copii retrase definitiv din inventar. Erau de obicei cărți mai vechi, deteriorate din cauza utilizării neglijente, intense sau al căror conținut era demodat. Ștampila roșie RETRAS, pusă pe paginile de titlu, era ca un tatuaj făcut în închisoare, marcându-le ca nedorite, și lui Annabelle îi era milă de ele. Păreau umile și stinghere, cu colțurile tocite și paginile îndoite. Renunțase la visul ei de a deveni bibliotecară pentru copii, dar voia să ajute. Cărțile vechi erau astfel de chilipiruri. Se simțea bine să le salveze și să le ofere un cămin, iar cărțile îi erau recunoscătoare.

Încetul cu încetul, au început să repare casa. Proprietăreasa lor, doamna Wong, locuia în cealaltă parte a duplexului. Avea un fiu adolescent, veșnic îmbufnat, cu un semn din naștere mare și purpuriu pe obraz. Doamna Wong se plângea mereu de el, numindu-l No-Good și, din moment ce la început nu-i știau numele, l-au numit doar No-Good. No-Good Wong avea un anturaj dubios și, ținând cont de faptul că nu era prea des prin preajmă, doamna Wong ajunsese să se bazeze pe Kenji. Îl plăcea pentru că era asiatic și, de asemenea, îndemânatic. Kenji a reparat toate jgheaburile și treptele verandei și a pus țigle noi pe acoperiș. El a ajutat-o pe doamna Wong cu mica ei grădină de legume și ea le-a oferit la schimb o chirie la preț bun și l-a iertat că hrănește corbii.

Annabelle a pictat pereții din camera bebelușului într-un albastru deschis. A cumpărat rafturi pentru cărți și a confecționat perdele. A găsit un balansoar din lemn lângă tomberonul de pe alee. Unul dintre picioare era slăbit și brațul era despicat, dar Kenji a ajutat-o să-l repare, iar apoi, pe spătar, a pictat o vacă sărind peste luna nouă. Au mutat balansoarul în camera bebelușului și, când Kenji era plecat să cânte la nunți și la bar mițva, Annabelle stătea acolo, tricotând, legănându-se și visând la viitorul lor. Când venea acasă, Kenji se întindea pe covorașul de la picioarele ei și o asculta cât ea citea cu voce tare din cărțile pe care le salvase de la bibliotecă. Unele erau basme, altele poezii. *Hey, diddle diddle, the cat and the fiddle.*[8] Îl ajuta să înțeleagă limba engleză, spunea Annabelle, și avea o voce frumoasă pentru

lectură, dar Kenji rareori acorda atenție sensului. Mai degrabă o asculta citind așa cum asculta muzică, iar uneori, sunetele cuvintelor erau atât de frumoase, încât lui îi dădeau lacrimile și era emoționat să o acompanieze la ukulele, cântând acorduri delicate. Poveștile și poezioarele se transformau în cântece și, pe măsură ce fătul creștea, au început să-i cânte. Kenji nu cunoștea niciunul dintre cântecele pentru copii cu care crescuse Annabelle și atunci ea l-a învățat *Mary had a little lamb*, *London Bridge is falling down* și *Row, row, row your boat*. Kenji interpreta acordurile muzicale și repeta cuvintele, încercând să pronunțe sunetele din limba engleză, ritmul vioi, L-urile sprijinind vârful limbii pe dinții superiori și R-urile rotunde, arcuite.

– *Row*, spunea Annabelle.

– *Low*, repeta el, iar ea râdea, spre surprinderea lui, clătinând din cap.

– Bine, încearcă așa. Spune *Aaah*… Acum mușcă litera *R* ca și cum ai mușca dintr-o bucată delicioasă de prăjitură cu ciocolată. *Aaa… R. Aaa. R. R* este locul în care îți înfigi dinții în prăjitură, înainte să guști ciocolata.

Chiar înainte să se nască, plutind în universul cald, lichid, al pântecului rotunjit, Benny auzea vocile părinților săi. Ca în vis, veneau de departe, adunându-se în jurul bătăilor inimii mamei sale. *Row, row, row your boat*, auzea el. *Life is but a dream.*[9]

Bebelușul s-a născut în ianuarie. Țara încă se resimțea după consecințele atentatelor teroriste de pe 11 septembrie, iar Annabelle a fost recunoscătoare că se afla în concediu de maternitate, departe de știri. În lunile de după naşterea lui Benny, Annabelle și Kenji n-au mai dat drumul la televizor, nici la radio. Adăpostiți într-o bulă de liniște, se întindeau pe pat, cu bebelușul Benny așezat între ei, trupurile lor formând două paranteze care cuprindeau o steluță la mijloc.

(*)

Încolăciți în jurul lui, părinții îl observau, ridicându-i membrele, admirându-i degetele, burta, pernuțele durdulii ale tălpilor, gropițele din coate, penisul lui mic și ascuțit. *Uite! Uite!* șopteau. *Nu este uimitor?* Urechiușele lui erau asemenea scoicilor, pielea lui era cea mai fină. Analizau fiecare centimetru din el, adulmecându-l, mângâindu-l cu buzele,

minunându-se de imaginile și aromele perfecțiunii sale de prunc. Era bebelușul lor de vis. Și era perfect.

Noi l-am creat, șopteau ei, *cum așa?* Și această revelație minunată îi umplea de mândrie. În timp ce-l priveau făcând primii pași și învățând primele sale cuvinte, bucuria bruscă datorată marii lor realizări îi lua prin surprindere, își strângeau mâinile și-și țineau respirația, așteptând, așteptând orice avea să vină. Asta era fericirea lor până la adânci bătrânețe și o trăiau zi de zi.

BENNY

Bine, uau. Da, știu c-am întrebat, dar sunt prea multe informații, nu crezi? Adică, fragmentele despre mine sunt bune, mă rog, dar nu toată lumea trebuie să afle despre viața sexuală a părinților mei. Unele lucruri ar trebui să rămână intime – mai ales chestia despre tatăl vitreg al mamei mele. Dac-ai fi cartea ei, ar fi o poveste diferită și poate c-ar avea sens, dar tu ești cartea mea, nu? Zic și eu.

Dar partea aia despre cum îi auzeam cântând când mama era însărcinată cu mine? A fost mișto și chiar are sens. Exact așa simt uneori vocile pe care le aud acum, ca și cum ar veni din lucruri care au existat înainte să mă nasc și să mi le amintesc. Nu le pot descrie. Sunt ca niște bucăți aleatorii ale unui cod nedorit, ascuns printre pliurile creierului meu, care se activează cumva, și probabil toată lumea le are, doar că eu am început să le aud pentru că sunt hipersensibil, înțelegi? Psihoterapeutul meu spune că ăsta e efectul pe care îl poate declanșa doliul.

Nu am auzit toate vocile imediat. Timp de aproximativ un an după moartea tatălui meu, auzeam doar vocea lui, care mă striga așa cum a făcut-o la crematoriu, numai că se întâmpla noaptea, în dormitorul meu. Adormeam și-l auzeam strigându-mi numele. Părea că e chiar *acolo*, știi? În afara minții mele, dar înăuntru. Obișnuiam să stau întins în pat, ascultând cu atenție, speriat să mă mișc sau să-mi deschid ochii, pentru că mi-era teamă să-l văd, dar mi-era și teamă să *nu*-l văd. Adică îmi doream foarte mult să-l văd, dar numai dacă trăia. Nu voiam să-l văd mort, sub formă de zombi sau fantomă. Când în sfârșit îndrăzneam să deschid ochii, vedeam doar întunericul. Stăteam acolo, ascultând cât puteam de atent, sperând că va spune altceva, dar după un timp, adormeam din nou și, până se făcea dimineață, amintirea vocii lui se contopea cu toate celelalte vise pe care le avusesem și apoi era uitată.

Spre sfârșitul primului an de doliu, vocea lui devenise mai slabă, iar eu nu-l mai auzeam prea mult. Unde plecase? Odată, m-am dus să-l caut. Cutia cu cenușa lui stătea de obicei la parter, lângă toate discurile lui, dar mama o mutase și a trebuit să caut prin toate prostiile din dormitorul ei până când am găsit-o ascunsă în spatele unui șifonier. M-am gândit că nu i-ar păsa, așa c-am luat cutia și am așezat-o pe raftul de cărți din dormitorul meu, lângă acest vechi glob selenar, pe care tata mi-l dăduse când eram mic, ca să mă învețe despre lună. Globul avea înăuntru o lampă care făcea luna să strălucească, dar lampa se spărsese de mult și tata îmi tot promisese c-o va repara, dar nu a făcut-o niciodată. În aceeași noapte în care i-am pus cenușa lângă lună, luna a început să pâlpâie intermitent, ceea ce este ciudat, nu? Am adormit și lumina lunii m-a trezit și la început m-a speriat, dar apoi mi-am dat seama că e probabil spiritul tatălui meu care încearcă de zor să repare lampa și să-și țină promisiunea și asta m-a liniștit. După aceea, ori de câte ori îi spuneam noapte bună, învârteam luna,

astfel încât din cutia lui să aibă o perspectivă diferită. *Învârte luna* era jocul pe care obișnuiam să-l jucăm și întotdeauna tatălui meu îi plăcea să aterizeze pe partea întunecată, pentru că era artist. Așa mi-a spus. N-am prea înțeles ce vrea să spună. Cred că o parte din mine încă spera că va veni să-mi vorbească în vise, dar apoi, când am început să aud alte voci, am renunțat. Era imposibil să-l aud peste tot vacarmul făcut de voci.

Și celelalte voci îmi apăreau în vise. Așa au început. A fost ca și cum o voce ar fi deschis ușa și toate celelalte ar fi intrat buluc. Visele sunt ca niște uși. Ca niște porți către o altă realitate și, odată deschise, ar trebui să ai grijă.

CARTEA

Partea întunecată are farmecul ei, Benny, dar majoritatea oamenilor nu vor să meargă acolo. Ei preferă să rămână în siguranță pe partea luminoasă a lucrurilor. Însă artiștii, scriitorii și muzicienii precum tatăl tău nu pot rezista atracției pe care-o exercită partea întunecată. Acesta este un teritoriu pe care cărțile îl cunosc prea bine și este treaba noastră să nu stăm departe de el, fie că ne place sau nu.

Iar acest lucru cuprinde și partea întunecată a poveștii mamei tale. E adevărat, nu suntem cartea lui Annabelle – Dumnezeu știe că merită o carte a ei –, dar uneori e greu de spus unde se sfârșește cartea părintelui și unde începe a copilului. Așadar, la ce bun o carte? Învârte luna, vezi unde aterizăm și să sperăm că poți suporta rezultatul.

4

În visul lui, cineva îl mângâie pe frunte, iar dacă închizi ochii, probabil îți poți imagina și tu. Imaginează-ți-l pe Benny, în vârstă de treisprezece, aproape paisprezece ani, dar încă mic pentru vârsta lui, dormind pe spate într-un pat îngust, sub plapuma lui intergalactică. Stă crăcănat și respiră pe gură, pentru că nasul îi este întotdeauna puțin înfundat din cauza astmului și a prafului. Buzele întredeschise sunt arcuite și frumoase, iar tenul brun este deocamdată curat. Seamănă foarte mult cu tatăl lui.

Cineva îl mângâie pe frunte, iar atingerile aterizează ca picăturile de ploaie în acel loc neted și lipsit de griji dintre sprâncene. În visul lui, atingerea îl trezește, iar el deschide ochii și vede un deget care îi plutește chiar deasupra nasului. Degetul este subțire și ascuțit, aproape transparent. Se ondulează prin aer, tremurând ca algele în apele de mică adâncime și acum vede că degetul aparține unei mâini cu încheietură delicată, din care se întinde în întuneric, asemenea sforii de care e prins zmeul, cel mai lung braț pe care l-a văzut vreodată. Dincolo de mână, legat de capătul îndepărtat al sforii, plutește un chip palid și izolat precum luna.

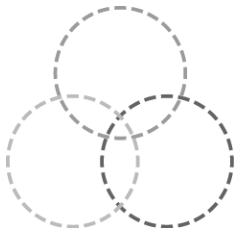
Este chipul unei fete și, chiar și la mare distanță, Benny vede că este cea mai frumoasă fată din lume. Niciodată în viața lui – în toți cei treisprezece ani și nouă luni petrecuți pe pământ – n-a mai văzut chip ca al ei. Claia de păr cu șuvițe albe se arcuiește în jurul ei asemenea norilor străvezii luminați de lună. Ochii ei mari, strălucitori, îl privesc, iar buzele roz i se rotunjesc pentru a pronunța un *O* perfect rotund. Cea mai frumoasă fată din lume își bate joc de el – așa pare –, dar într-un mod deloc răutăcios.

Benny…, șoptește ea râzând încet. *Benny o*… *O… O…*

Vocala *O* plutește de pe buzele ei, desprinzându-se ca niște inele de fum. Benny se ridică în capul oaselor, sperând să prindă o vocală pe nas, ca o focă. Totuși, inelele nu miros a fum. Miros ca ciocolata caldă și ca pâinea proaspăt coaptă pe care o făcea Annabelle când era el mic și ea încă folosea cuptorul ca să gătească. Cea mai frumoasă fată din lume miroase a drojdie, ca sărutările mamei lui, ca acea copilărie din vremea în care mama lui era fericită și tatăl lui trăia, și i se face pielea de găină amintindu-și. Acum, chipul fetei se apropie de al lui și Benny se întinde pe spate, așa că distanța dintre ei dispare brusc, iar ea plutește chiar deasupra lui. În formă de O, sărutările de drojdie plutesc în jos, umede și calde, pulsând în valuri care se sparg de-a lungul corpului lui. Fata îi atinge delicat pieptul, chiar deasupra inimii. Sub atingerea moale a palmei ei, Benny își simte penisul zvâcnind. Șira spinării i se arcuiește și el începe să se ridice, să ajungă la…

O…, suspină el. *O*… *O… O!* și exact atunci, visul lui de lavă incandescentă explodează într-un miliard de steluțe care răsună în hohote de râs și-i sclipesc sub piele, iar apoi, treptat, râsul se stinge și stelele dispar una câte una, lăsându-l în întuneric.

În tăcere, Benny aude un geamăt și deschide ochii. Dormitorul lui e tulburat de umbre, iar cea mai frumoasă fată a dispărut. Benny închide gura și geamătul încetează. Deasupra lui, o nebuloasă slabă de steluțe-care-strălucesc-în-întuneric se învârte pe tavan, formând o constelație vagă a celor trei *O*, trei inele stelare împletite pe care tatăl lui le lipise acolo, câte unul pentru fiecare dintre ei.

Benny își ține mâinile lipite de pantalonii de pijama puțin umezi. Imediat după ce tatăl său a murit, a avut accidente, dar trecuseră secole de când nu mai făcuse pe el. Se ridică și analizează patul. Cearșafurile sunt uscate. Își scoate pijamaua și o adulmecă. Nu miroase a pipi, dar chiar și-așa, tremură. Știe ce sunt visele umede. Băieții de la școală făceau glume despre ele. Asta era? Își simte trupul straniu și gol, înfiorat, de parcă ar fi răcit, dar nu e o senzație neplăcută. Dimpotrivă. Își ia o pereche curată de chiloți din sertar. Adunându-și pijamaua, deschide ușa dormitorului și iese pe hol.

E întuneric și aerul e diferit aici, stătut și greu, miroase a hârtie de ziar și a praf, dar Benny e deja obișnuit cu aceste mirosuri și abia dacă le mai observă. Merge de-a lungul porțiunii înguste, având grijă să nu se lovească de grămezile de cutii pline cu lucrurile tatălui său, aliniate într-un echilibru instabil de-a lungul pereților, și nici de sacii menajeri plini cu ziarele mamei sale și cumpărăturile îngrămădite deasupra. Pe măsură ce se îndepărtează de camera lui, devine conștient de ceva nou. Zgomote. Pielea îl furnică. Se ghemuiește jos în spatele unui turn de cutii, își încrucișează brațele ca într-o îmbrățișare și ascultă.

Zgomotele răsună ca niște voci venite din umbră. Nu sunt gălăgioase, doar o revărsare de *oOOOOooooOOOOOoooooO*-uri asemenea unor fantome sau oameni care gem, încet, astfel încât nimeni să nu-i audă. Adesea, Annabelle gemea noaptea. O auzea uneori plângând și se speria, dar de data asta e un zgomot diferit. Așteaptă. Crede că aude cuvinte amestecate cu sunete, dar nu le deslușește. Doamna Wong țipa uneori la No-Good în chineză, dar vocea ei e furioasă și ascuțită, pe când aceste voci emană tristețe. Se gândește să se întoarcă în camera lui și să închidă ușa, dar acum chiar are nevoie să meargă la baie. Se ridică încet și pășește pe vârfuri, trecând peste o colecție de reviste lucioase care au alunecat dintr-un teanc. Cu fiecare pas, geamătul crește în intensitate și apoi piciorul îi alunecă, iar

călcâiul îi intră într-o pungă plină cu decorațiuni de Crăciun – beteală, lumini și globuri de sticlă fragile – pe care Annabelle le cumpărase la reduceri. Aude *trosc* și strigătul ascuțit de durere venit de la bietele globuri strălucitoare îl traversează din cap până-n picioare. Își pune mâinile la urechi și se ghemuiește lângă un perete.

Încetează! imploră el, dar suspinul continuă, iar acum un cor de voci se înalță în jurul lui într-un cântec de jale, de la etaj până în tavan și din fiecare colț al casei.

Își apasă mai tare mâinile pe urechi și închide ochii.

Te rog! strigă. *Liniște!*

Când își îndepărtează mâinile de la urechi, casa e tăcută.

– Benny? o aude pe mama lui strigând de pe hol, vocea ei limpede ca de clopoțel răsunând în tăcerea bruscă. Ești bine?

Inima încă îi mai bate puternic. Inspiră și expiră adânc.

– Ești bine, scumpule? Trebuie să mergi la oliță?

– *Da!*

De ce trebuie să întrebe? Urăște că ea încă folosește cuvântul ăla, dar supărarea face ca lucrurile să fie din nou firești. Stă în picioare și genunchii îi tremură.

În baie, scoate din cadă o pungă de cumpărături plină cu articole de artizanat și deschide robinetele. Face pipi, apoi își dă jos chiloții și-i aruncă sub jetul dușului, împreună cu pantalonii de pijama adunați grămadă. E pijamaua lui preferată cu Spider-Man și încă îi mai vine. Privește pantalonii roș-albaștri cum se înfoaie și se vălătucesc, apoi găsește niște șampon și îl scurge în apa care scoate bulbuci. Pe măsură ce bulele se ridică la suprafața apei, Benny se așază pe marginea căzii și-și cuprinde cu mâinile genunchii goi. Simte cada rece sub fund. Din colțurile îndepărtate ale casei aude gemete și scâncete. Ocazional, o singură voce emite ceea ce pare o comandă ascuțită, dar o ignoră. Fredonează melodia jocului preferat pe computer, melodie veselă care îi însoțește expedițiile miniere în timp ce sapă adânc în minereu cu târnăcopul, adunând resursele necesare pentru făurirea armelor care să îl protejeze de *mobs*. Abia dacă poate fi numit cântec, dar notele ca un clinchet de clopoțel îl fac să se simtă curajos și-l ajută să reducă la tăcere vocile în timp ce încearcă să-și amintească imaginea strălucitoare a celei mai frumoase fete, a cărei amintire încă îi dă fiori.

Când se trezește a doua zi de dimineață, își amintește întâmplările din noaptea trecută. Se ridică în capul oaselor și ascultă, apoi se îndreaptă spre ușă. O întredeschide și mai ascultă puțin. Aude sunetul radioului lui Annabelle venind din camera de lucru, dar ciudatele voci coșmarești au dispărut. Găsește punga cu decorațiuni de Crăciun pe care a călcat cu o seară înainte și o duce în baie. Acum, cioburile de sticlă roșii și verzi au tăcut, așa că le aruncă la gunoi. Pantalonii lui de pijama sunt întinși pe bara perdelei de duș. Sunt încă umezi, așa că-i lasă atârnați acolo. Întors în dormitorul lui, se îmbracă, își împăturește bluza de pijama și o pune sub pernă, ca de obicei, dar astăzi se simte ciudat și se întreabă dacă bluzei de pijama nu cumva îi e dor de pantaloni.

În bucătărie, ia din dulap o cutie de Rice Krispies. O aude pe Annabelle în sufragerie. Îi place să asculte radioul în timp ce decupează articole din ziar. Diminețile sunt perioada cea mai aglomerată a lui Annabelle, iar Benny s-a obișnuit să ia singur micul-dejun ascultând știrile. Chiuveta e plină cu vase murdare, dar găsește un castron curat pe uscătorul de vase și-și toarnă niște cereale. Tatăl lui obișnuia să-i pregătească micul-dejun turnând laptele peste cereale și ținând castronul la urechile lui Benny, ca să le audă umflându-se, pocnind și trosnind. Dimineața îi e foarte dor de tatăl său. Se duce la frigider să ia lapte, dar când deschide ușa, un firicel de sunet se revarsă în bucătărie, făcându-l să tresară la amintirea vocilor nocturne. Oare e radioul sau sunetele vin din interior? Închide repede ușa frigiderului și rămâne acolo, ascultând atent. Poemul magnetic asimetric al tatălui său e încă lipit de frigider, dar primele două versuri par să se îndepărteze de poezie. Benny privește îndelung versul rămas.

Sunt nebun după tine

– Benny? îl strigă Annabelle din sufragerie. Tu ești?

El nu răspunde. Întredeschide din nou ușa frigiderului, suficient de mult cât să permită luminii interioare să se aprindă și aerului rece să iasă, răcorindu-i fața ca o adiere stătută, apoi iarăși aude sunetele. Sunt vagi, dar acum le poate deosebi: gemetele brânzeturilor mucegăite, suspinele salatelor vechi, smiorcăielile iaurturilor pe jumătate consumate, așezate pe raftul din spate, unde fuseseră împinse și uitate.

– *Încetați*, șoptește el.

– Benny? Tu ești? Găsești ce ai nevoie?

Băiețelul deschide ușa frigiderului puțin mai mult și întinde mâna, căutând laptele, mutând cu grijă o sticlă mare de bere root dietetică, o cutie cu suc de portocale și un borcan cu murături.

– *Tăceți!*

– Ce-ai spus, dragule? Nu te aud…

Benny se uită urât la murături.

– Iar nu avem lapte! țipă el.

Radioul din sufragerie tace. Parcă simțind că e supărat, vocile din frigider tac și ele, așteptând să vadă ce se va întâmpla mai departe.

– Îmi pare rău, iubitule, își cere iertare Annabelle după o scurtă pauză. O să cumpăr lapte după ce ies de la muncă.

Își găsește lingura specială și mănâncă Rice Krispies fără lapte.

Când trăia tatăl lui, aveau mereu lapte, masa din bucătărie era liberă, iar ei doi stăteau acolo și-și luau micul-dejun împreună. Acum, masa din bucătărie e plină de lucruri, iar el mănâncă singur, stând în picioare lângă chiuvetă.

Termină de mâncat cerealele și-și lasă castronul peste teancul de vase murdare. Un șir de furnici își croiește drum pe marginea unei cratițe. Dă drumul unui jet de apă ca să le trimită direct în canalul de scurgere, dar asta nu le împiedică să înainteze. Furnicile sunt înotătoare destul de bune. Își clătește și-și usucă lingura, strecurând-o în buzunarul lateral al ghiozdanului, apoi intră în sufragerie ca să-și ia rămas-bun de la mama lui.

Cu foarfeca în mână, Annabelle stă la masa de lucru în fața teancurilor de ziare. Scanerul bâzâie zgomotos lângă ea. La radio, reporterul vorbește despre modul în care DEI-urile[10] din Irak și Afganistan au creat o cerere uriașă pentru proteze de picioare. Firmele medicale private s-au implicat mai mult pentru a onora cererile clienților. Annabelle se întinde să-l îmbrățișeze, iar Benny se apleacă, atingându-și buzele de obrazul ei cald și uscat, în timp ce mâinile ei puternice îi cuprind capul. Se forțează să rămână pe loc încă o clipă, citind peste umărul ei titlurile de pe prima pagină a ziarelor. *Violența armată – oameni periculoși sau arme periculoase? Ciocolata va deveni un aliment de lux din cauza schimbărilor climatice. Un virus african mortal afectează femeile însărcinate. Moartea unui om aflat în custodia*

poliției duce la revolte în Baltimore. Caprele trebuie să stea departe de tufișurile din California pentru a fi prevenite incendiile.

Nu-i plac îmbrățișările lungi, iar lectura titlurilor de pe prima pagină a ziarelor îl ajută să rămână nemișcat. Și să asculte știri. Progresele rapide în tehnologia protetică le dau speranțe veteranilor de război, care așteaptă cu nerăbdare să trăiască o viață plină și activă. Gazda emisiunii radio vorbește liniștitor și, pentru o scurtă clipă, obrazul mamei sale e aproape plăcut la atingere.

– Este marți, spune el, desprinzându-se din îmbrățișare.

Marți e ziua în care se ocupă de reciclare și e treaba lui să-i amintească.

– Pot scoate chiar acum niște lucruri, dacă vrei.

– O, mulțumesc, scumpule. Dar nu e nevoie. Trebuie să scotocesc mai întâi printre vechituri.

Annabelle face un gest vag către sacii menajeri plini cu ziare, îngrămădiți de-a lungul peretelui.

Benny se întoarce să plece.

– Ai tot ce-ți trebuie? strigă ea în urma lui. Bani pentru masa de prânz? Inhalator?

Iese din casă și încuie ușa în urma lui. În timp ce traversează veranda, vocile par să se îndepărteze. Corbii de pe acoperiș îl privesc și fac comentarii, dar ei au tot timpul ceva de comentat, așa că nu e ceva neobișnuit. Începe să se relaxeze, dar când ajunge pe stradă, cauciucurile unei mașini din apropiere scrâșnesc intenționat și fisurile din asfalt par să le țină isonul, străduindu-se să-i atragă atenția. Până când se urcă în autobuz, mai multe voci se alătură, calme, dar constante, ca murmurul unei mulțimi înaintea unui concert.

Când Benny era mic, Kenji îl ducea dimineața la școală, dar Benny era acum în clasa a opta, iar Annabelle îl lăsa să meargă singur cu autobuzul. Avea propriul abonament și se simțea adult când i-l arăta șoferului, dar nebunii și vagabonzii îl nelinișteau cu mirosurile și mormăielile lor agitate. Annabelle l-a sfătuit să stea departe de ei, dar uneori, când autobuzul era aglomerat, tot ajungea în apropierea vreunuia, ascultând conversațiile bulversante pe care respectivul le avea cu aerul. Era înfiorător și ciudat. Cei mai mulți vagabonzi erau bătrâni care luptaseră în războaie. Nu văzuse niciodată un vagabond tânăr, dar chiar și-așa. Bătrânii nebuni trebuie să fi fost și ei tineri cândva. Probabil și el se transforma într-un nebun.

Vă rog, șoptește el. *Vă rog, tăceți!*

Dar vocile îl ignoră. Tot drumul până la școală și apoi pe parcursul orelor, vocile mormăie neîncetat, așa că-i e imposibil să rămână atent. Uneori șoptesc discret, o șoaptă atât de delicată, încât aproape uită de ele, așa cum uiți că ai frigider, deși zgomotul lui se aude constant în fundal. Apoi, din când în când, un singur strigăt ascuțit sfâșie tăcerea, făcându-l pe Benny să înghețe oriunde s-ar afla, pe hol, în clasă, în sala de sport. Privește cu atenție în jur. Vocile par să vină din afara lui, chiar peste umărul drept, dar nimeni altcineva nu pare să le audă. Se prefac? Sau totul e doar în mintea lui?

Se aud dinăuntru? Sau de afară? Care e diferența și cum îți dai seama? Când un sunet pătrunde în corp prin intermediul urechilor și se contopește cu mintea, ce se întâmplă cu el? Mai este un sunet sau devine altceva? Când mănânci o aripioară de pui, un ou sau un copan, în ce moment nu mai este o găină? Când citești aceste cuvinte pe pagină, ce se întâmplă cu ele când devin parte din tine, cititorul?

5

Cât timp i-a luat lui Annabelle să observe că Benny se comportă ciudat? Și după ce a observat, cât timp a durat până când a recunoscut față de ea însăși? Era mama unui adolescent și adolescenții se comportă ciudat, sau așa afirmă cărțile și, în plus, avea multe pe cap. Chiar în acea dimineață, după ce Benny plecase la școală, șeful ei a sunat-o să-i spună că agenția trece printr-un nou proces de restructurare și auzise dintr-o sursă de încredere din corporație că programul ei urma să fie scurtat.

– Serios, Charlie? Cu cât?!

– Îi voi ruga să-ți plătească trei sferturi din salariu, dar probabil se va ajunge la jumătate.

– Când se va întâmpla asta?

– Probabil la începutul noului an, deci nu în următoarele luni.

Șeful ei a continuat să explice ceva despre progresele în algoritmii de căutare, tehnologie și scăderea tirajelor tipărite. Industria se schimbă, a spus el, și voia doar s-o avertizeze, ceea ce era frumos din partea lui. Și apoi, cât asimila ea șocul acestei vești, s-a oferit s-o concedieze, spre binele ei.

– Dar n-am greșit cu nimic!

– Nu, sigur că nu. Dar exact așa funcționează lucrurile.

– Lucrurile?

– Știi tu. *Sistemul.*

A urmat o pauză stânjenitoare, apoi el a continuat.

– Annabelle, știu că soțul tău a murit și ai un copil de crescut, dar trebuie să înțelegi, este doar o chestiune de timp până vei fi concediată. Nu am vrut să-ți spun asta într-un e-mail, dar vei avea mai mult de câștigat dacă ești concediată dintr-un loc de muncă cu normă întreagă, așa că dacă aș fi în locul tău, mi-aș reduce cheltuielile, aș cere ajutor de șomaj și aș câștiga timp să caut un nou job. Zic și eu. Intențiile sunt cât se poate de clare, dar depinde doar de tine. Gândește-te bine.

Abia după ce a închis telefonul, Annabelle și-a dat seama c-ar fi trebuit să-l întrebe pe Charlie despre beneficii. Nu le menționase. Își pierdea asigurarea de sănătate? Creșteau taxele? Ce făcea dacă i se întâmpla ceva ei sau, Doamne ferește, lui Benny?

Și-a terminat munca de dimineață și a verificat cât e ceasul. Produsele care trebuiau reciclate erau de obicei ridicate în jurul orei unu și dacă ar fi scăpat de câteva pungi de ziare vechi, Benny ar fi știut că mementourile lui au fost de mare ajutor. Reciclarea era un mare obstacol. Agenția cerea departamentului de tipărituri să arhiveze ziarele zilnic timp de o lună, alte publicații periodice timp de două luni, și asta în plus față de realizarea copiilor de rezervă ale tuturor scanărilor prelucrate. Arhivele reprezentau o formă de asigurare în cazul în care ceva ar fi scăpat de privirea vigilentă și de instrumentele rapide ale forfecoaselor – nu că le-ar fi scăpat vreodată ceva. Pe vremuri, când aveau un birou în care să lucreze, existau o magazie mare care adăpostea toate materialele tipărite sosite acum la ușa lui Annabelle în fiecare dimineață și un tip a cărui sarcină era să transforme știrile vechi în produse de reciclat.

Dar acum, toate aceste sarcini îi reveneau lui Annabelle. În primele luni, a organizat conștiincios arhivele după dată și codul clientului în cutii frumos etichetate, dar erau atât de multe, încât în curând a rămas în urmă. Hârtiile au început să se adune pe podea, iar când teancurile au devenit prea mari și au început să alunece sub picioare, le-a îndesat cu lopata într-un sac menajer, l-a etichetat cu o bandă adezivă și l-a mutat într-o margine a sufrageriei, în spatele canapelei, devenită spațiu de depozitare. Acolo, sacii

așezați în grămezi suprapuse au ajuns până la tavan și, curând, canapeaua a fost îngropată și ea. Neavând încotro să meargă, arhivele au ajuns pe hol și au început să urce scările, trăgând totul în urma lor.

Sacii erau grei, dar Annabelle a reușit să extragă câțiva dintre cei mai vechi de pe fundul grămezii fără să stârnească o alunecare de teren. Dacă ar mai fi trăit, Kenji ar fi făcut asta pentru ea. A târât sacii în stradă, apoi s-a întors pentru al doilea transport, apoi al treilea, când a văzut-o pe doamna Wong pe trotuar, sprijinită în baston și uitându-se la un titlu prin plasticul semitransparent.

– Cum de le-ai citit pe toate? a întrebat ea, mijindu-și ochii în direcția din care venea Annabelle.

Annabelle a ridicat sacul deasupra grămezilor.

– Trebuie, a spus ea vlăguită. Asta mi-e meseria.

Bătrâna a dat din cap.

– Ce fel de slujbă ai?

Și-a agitat bastonul indicând muntele de saci menajeri.

– Dacă gunoierul face vreo plângere, primim amendă.

A lovit cu răutate sacul de plastic și apoi, gânditoare, și-a dus la tâmple un deget veștejit.

– Prea multe știri nu fac bine creierului. Mai bine îți găsești altă slujbă, bine?

Doamna Wong nu a așteptat niciun răspuns, doar a dat din cap și s-a târât spre casa ei.

Era un sfat bun și era a doua oară când Annabelle îl auzea în ziua aceea. Știa că și Kenji ar fi fost de acord. Ar fi avut destul de multe de spus despre Charlie și „sistemul“ lui, felul în care funcționa sau nu. Ar fi sfătuit-o să renunțe, pentru că viața e prea scurtă. Să-și găsească un domeniu de activitate mai creativ, ceva ce iubea cu adevărat, ceea ce pentru el era ușor de spus. Motivul pentru care ea acceptase jobul ăsta era, în primul rând, pentru ca *el* să poată face ceea ce iubea cu adevărat, dar acum el murise, iar ea avea un copil de crescut și, realist vorbind, ce altceva putea să facă? Să fie chelneriță? Să obțină un loc de muncă pe post de vânzătoare?

Abia rezolvase cu reciclarea sacilor menajeri restanți, dar nu îndrăznea să renunțe la mai mulți. A spălat vasele în chiuvetă, o altă activitate cotidiană pe care obișnuia s-o facă împreună cu Kenji, și a îndepărtat o parte din dezordinea de pe masă – chiar trebuia să depună mai mult efort să facă

ordine. În schimb, și-a pus haina și s-a îndreptat spre stația de autobuz. Școala avea să se termine în curând, dar de când Benny începuse să circule singur cu autobuzul dimineața, să-l ia după-amiaza de la școală părea oarecum inutil. Annabelle încă nu renunțase la obișnuință, dar Benny de-abia aștepta s-o facă. Nu discutaseră despre asta, dar ea și-a dat seama. Acum, fiul ei era adolescent. Nu era grozav să fii luat de la școală de mama ta. Și ea nu era ca alte mame. Elegante, în ținutele lor de yoga și adidași scumpi. Cu automobilele lor Prius luxoase și etalându-și soții cu joburi bune și pachete salariale cu beneficii.

Totuși, e bine să ieși la aer curat și să ai o destinație. În stația de autobuz și-a dat seama cât de devreme e și, din moment ce n-avea sens să zăbovească în fața școlii, Annabelle a hotărât să se oprească la supermarket să cumpere lapte și ceva pentru cină. N-ar strica să-și facă provizii cât mai are salariu. Autobuzul a oprit greoi în stație și ea a urcat și a găsit un loc liber. După-amiaza devreme, autobuzele erau adormite, letargice și întârziau adesea, dar nu era nevoie să se grăbească, din moment ce oricând îi putea trimite mesaj lui Benny să vină singur acasă. Avea cheie. Îi rămânea tot timpul pentru cumpărături și chiar *trebuia* să nu se grăbească, deoarece să-l lase pe Benny să se întoarcă într-o casă goală i-ar demonstra copilului cât de multă încredere are în el, ceea ce l-ar ajuta să aibă o mai bună stimă de sine.

Sigur, în cele din urmă, cel mai bun mod de a-și consolida stima de sine era să-i ofere chiar ea un exemplu de stimă de sine care nu vine din a munci asiduu la un job de rahat și plictisitor din care ești eliminat treptat, ci din a fi sincer cu tine și cu propria creativitate. Atunci, Annabelle s-a trezit și și-a ridicat brațul, făcându-i semn șoferului de autobuz să oprească la mall. Nu era necesar să semnalizeze – toți cei care mergeau cu autobuzul coborau la mall –, dar acest gest i-a întărit hotărârea. A coborât, a ocolit supermarketul și s-a îndreptat în schimb către magazinul ei preferat: *Michaels – Where Creativity Happens.*

De ce nu? Nu avea de gând să cumpere nimic. Doar să privească mărfurile expuse pe rafturile magazinului ei preferat reprezenta o sursă de inspirație. Ușile s-au deschis ca prin farmec și, odată ajunsă înăuntru, Annabelle a inspirat adânc, absorbind parfumurile buchetelor florale de lavandă, scorțișoară și pin. Niciodată nu dădeau greș. Supermarketul cu produse artizanale era doar unul dintre marile lanțuri comerciale, dar pentru ea funcționa ca un medicament cu efect rapid; circulația sângelui i se

accelera, inima începea să-i bată nebunește și o moleșeală visătoare o cuprindea, înmuindu-i oasele. Michaels nu vindea doar mărfuri, ci *promisiuni*.

Annabelle a luat un cărucior de cumpărături – nu pentru a-l umple, dar făcea parte din ritual – și l-a îndreptat către produsele din hârtie și albumele cu tăieturi din ziare. Îi plăcea să înconjoare magazinul, mișcându-se în sens invers acelor de ceasornic, în fiecare colțișor și culoar. Multe produse erau oarecum lipsite de gust, dar navigarea lentă, ca în transă, printre ele făcea parte din ritual. A trecut pe lângă cernelurile cu sclipici, ștampilele de cauciuc și apoi a făcut o pauză pentru a verifica tăietoarele pentru margini decorative, cu toate formele lor ingenioase de scoici, pergamente și filigrane. Perforatoarele îi atrăgeau atenția. Puteau decupa inimi, stele și fluturi de hârtie de culoarea curcubeului. A văzut că Fiskars Love Punch e la vânzare. Un nume ridicol, dar o amuza. Dacă ar fi trăit Kenji… A întins mâna spre el, apoi s-a răzgândit și a trecut la mărgele și macrameuri.

În funcție de starea ei de spirit, anumite articole expuse o atrăgeau mai mult și astăzi erau vopselurile germane de lux. Cutiile erau solide și bine construite și conțineau o gamă de culori cu cele mai frumoase nume. Stacojiu alizarină. Galben de antimoniu. Albastru de mangan. Viridian. Nume importante, care sună științific, și exotice. Ca poezia. Oricine ar fi inspirat să creeze cu asemenea vopseluri, și prețul nu era rău deloc, dar tot îi erau inaccesibile. Vopselurile scumpe erau întotdeauna din Europa.

Spre deosebire de Kenji, Annabelle nu fusese niciodată în Europa. Înainte de a se căsători, stăteau în pat, iar el îi povestea despre cluburile de jazz din orașe precum Berlin, Paris, Amsterdam și Roma. Îi promisese s-o ducă să le vadă, iar ea îl crezuse. Își și imagina: el cântând jazz într-un cabaret împânzit de fum; ea la șevalet, pictând pe malul Dunării sau al Senei. Dimineața, și-ar bea cafeaua din ceșcuțe mici într-o cafenea în aer liber, pe străduțele pietruite din piața străjuită de catedrale magnifice, precum cea prezentată pe capacul cutiei de vopsele. A luat-o și a dus-o la nas. Vopselele de ulei aveau un miros specific, dar acestea erau închise ermetic, cât să nu se simtă. Și-a trecut unghia de-a lungul șanțului dintre cutie și capacul acesteia. Dacă ar putea elibera culorile din folia lor de plastic și ar adulmeca un tub… Cinabru, probabil. Cum ar mirosi cinabrul? Sau albastru ceruleu? A pus cutia înapoi pe raft. Într-o bună zi, și-a promis în timp ce se îndepărta cu pas hotărât.

Căruciorul ei de cumpărături era încă gol, dar abia parcursese o treime din magazin. În față era raionul de croitorie. Trebuia să înceapă să lucreze pilota în memoria lui Kenji, așadar, o oprire rapidă ar fi motivat-o, dar mai întâi trebuia să treacă de cărți. Cărțile reprezentau o zonă periculoasă; și-a făcut curaj, gândindu-se la toate cărțile de artă și meșteșuguri și la manualele de instrucțiuni pe care le avea acasă, cu sfaturile lor inteligente și ideile de bricolaj. Ultimul lucru de care avea nevoie acum erau și mai multe cărți. A apucat mânerul căruciorului și l-a împins înainte, dar tocmai când trecea pe lângă masa cu noile apariții, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Probabil masa era șubredă sau s-a lovit de ea pe drum, dar *ceva* a făcut ca una dintre cărți să sară din teanc și să-i aterizeze în căruciorul de cumpărături.

Annabelle s-a uitat la ea blocată. Era o cărticică destul de modestă, cu o copertă gri, atrăgătoare. Titlul, tipărit cu litere simple, lăsa să se vadă: *Miracolul ordinii: cum te poate ajuta vechea artă Zen să faci curățenie și să-ți schimbi viața*.

Uimitor! Tocmai se gândea că trebuie să facă ordine, iar acum cartea asta? A luat-o și a analizat coperta. Ea și Kenji râseseră întotdeauna de filosofia New Age care continua să vorbească despre cum universul te răsplătește, dar probabil avea dreptate. Cartea asta nu vorbea doar despre metode clasice de a scăpa de dezordine. Era vorba despre ordinea *Zen* și era scrisă de o călugăriță Zen pe nume Aikon, unul dintre consultanții de top din Japonia, specialistă în eliminarea dezordinii. Fotografia autoarei de pe coperta a patra prezenta o tânără cu aspect androgin, îmbrăcată în haine de templu cenușii, care stătea într-o mică grădină și ținea în mână o mătură rustică de bambus. În spatele ei se afla o poartă de piatră. Avea un prosop alb înfășurat pe capul rotund, chel și privea aparatul de fotografiat cu ochi strălucitori și cu un zâmbet oarecum mirat. Dacă Annabelle n-ar fi știut că este femeie, ar fi confundat-o cu un tânăr senin – și nu cu orice tânăr, ci cu Kenji. Avea pe undeva o fotografie cu el, făcută când locuia într-un templu Zen. Stătea alături de un grup de tineri călugări budiști, purtând aceleași haine cenușii de lucru, cu același prosop alb înfășurat pe capul ras. Era aproape ca și cum Kenji… Dar nu, era o prostie. A pus cărticica înapoi în căruciorul ei de cumpărături și s-a îndreptat spre casierie. Coincidența era prea mare pentru a fi ignorată. Probabil străvechea artă Zen merita

încercată. Probabil ar fi inspirat-o să facă ordine imediat. Deja era revigorată.

Desigur, nu universul e cel care te răsplătește. Universul nu poate face ca o carte să sară singură de pe masă. Doar o carte poate face asta, deși nu e ușor. Există legende în lumea noastră despre tomuri care au capacitatea de a levita și de a se mișca de la sine, dar din moment ce puțini dintre noi ajung vreodată să le vadă, avem tendința să presupunem că sunt doar povești. Noi, cărțile, migrăm – privește teancul de la capul patului tău –, dar, lipsindu-ne picioarele, ne lipsește capacitatea de a ne mișca și, în general, trebuie să ne bazăm pe cititori să ne mute dintr-un loc în altul. În acest scop, facem tot posibilul să fim atrăgătoare, să avem coperți extravagante și titluri memorabile, dar *Miracolul ordinii* nu era așa. Era o cărticică cuminte, nu prea insistentă, și totuși avea această putere extraordinară de a se autopropulsa. Imaginează-ți puterea motivației de care e nevoie! Inutil să spun c-am fost impresionate.

Când a oprit în stație, autobuzul era plin, iar Annabelle s-a străduit să urce, îmbrâncindu-i pe ceilalți cumpărători din mall, în timp ce aceștia se împingeau spre ușă. Tocmai se terminaseră orele și toate locurile erau ocupate de elevi de liceu, care se uitau în telefoanele mobile și nu voiau să-și ridice privirea suficient de mult cât s-o observe pe Annabelle, darămite să-i ofere un loc, deși era clar că îi e greu cu toate pungile de cumpărături. S-a clătinat în timp ce autobuzul a accelerat și s-a înscris în trafic.

Desigur, pungile de cumpărături existau din vina ei. Cartea *Miracolul ordinii* era mică și Annabelle mai avea nevoie și de vatelină pentru pilota în memoria lui Kenji. De buchetul mare de crăciunițe din plastic roșu nu avea nevoie, dar era la reduceri și nu putuse rezista. Apoi, după ce a petrecut tot acest timp la Michaels, a trecut pe la Safeway, dar acum, în timp ce autobuzul oprea în stație și ea cobora, și-a dat seama că apa minerală, chipsurile și salsa pe care le cumpărase sunt nepotrivite pentru cina lui Benny și că iar uitase să-i cumpere lapte. Normal. Fusese neatentă și Benny avea să fie supărat, așa că s-a oprit la Oriental Express și i-a comandat costițele de porc preferate, dulci-acrișoare.

Încărcată cu pungi de mâncare chinezească pe lângă cumpărăturile ei, Annabelle s-a hotărât să scurteze drumul luând-o pe alee, aflată la două

străzi distanță, evitând astfel privirea vigilentă a doamnei Wong. Dezavantaje: traficul de persoane, dealerii, dependenții, vagabonzii și lucrătoarele sexuale care-și făceau veacul lângă tomberonul magazinului de vechituri Gospel Mission, prostituându-se și drogându-se. Întotdeauna îl avertiza pe Benny să nu se plimbe pe alee, și din câte știa ea, copilul ei era cuminte. Vagabonzii îl speriau. Îi numea boschetari. De unde naiba învățase cuvântul ăsta?

Și, de asemenea, pe alee bântuiau amintiri. Fantome. Mai bine să nu te gândești la ele.

Astăzi, aleea era pustie, cu excepția corbilor, care o zăriseră de îndată ce părăsise restaurantul și o urmăreau, zburând de pe un stâlp pe altul, în timp ce Annabelle se apropia de tomberon. Era un container mare pe roți, cu pereți metalici înalți și nu era ușor să arunci în el lucrurile de care nu mai aveai nevoie. Desigur, nici nu trebuia să arunci lucruri în tomberon. Majoritatea oamenilor scoteau lucruri din el. Doamnele de la Thrift Shop se plânseseră de vagabonzii care scotoceau prin tomberon, dar în același timp păruseră mândre că tomberonul lor era centru de interes în oraș, deoarece conținea cele mai bune lucruri. Annabelle decupase chiar și un articol despre acest subiect, publicat în ziarul local.

Astăzi, trei saltele pătate cu urină zăceau aruncate pe o parte, lângă o masă de călcat îndoită și un fotoliu de stofă jerpelită, scufundat în mijlocul gunoaielor. Pe scaun se aflau o grămadă de tablouri ieftine în niște rame care păreau perfecte. O rață de cauciuc stătea deasupra grămezii de gunoi. Annabelle și-a lăsat jos pungile de cumpărături și a luat rața.

– Bună, i-a spus ea, privind-o în ochi. Ce drăguță ești!

A îmbrățișat-o și jucăria a măcănit.

– De ce naiba ar vrea cineva să te arunce la gunoi?

Rața a măcănit din nou și un corb din apropiere i-a răspuns croncănind. Annabelle l-a ignorat. Urma să-l hrănească mai târziu.

– Ai vrea să vii acasă cu mine? a întrebat jucăria și apoi, fără să aștepte niciun răspuns, a strecurat-o în sacoșa de cumpărături de la Michaels și s-a întors să se uite la rame.

Tocmai atunci a auzit un zgomot venind din tomberon și și-a ridicat privirea pentru a vedea capul care apărea peste marginea peretelui înalt de metal. Luminat din spate de apus, chipul era în penumbră. Annabelle și-a

mijit ochii, încercând să-i distingă trăsăturile. Părul părea alb. Era o persoană în vârstă? Ce căuta o asemenea persoană într-un tomberon?

– Hei! a exclamat persoana din tomberon. Asta e rața mea.

Nu era bătrână. Era tânără, un copil crescut pe străzi. O vagaboandă. Erau mulți pe alei în ultimul timp. Tânăra și-a trecut un picior peste marginea tomberonului și s-a cocoțat acolo, privind-o. Era îmbrăcată cu un hanorac închis la culoare și blugi negri, cu piercinguri în nas și în sprâncene. Purta bocanci murdari cu bombeu metalic. Pe cap avea o aură de păr alb decolorat și ciufulit.

– Îmi pare rău, a spus repede Annabelle, scoțând jucăria din sacoșă și punând-o în teancul de tablouri. Nu mi-am dat seama. M-au atras ramele. Păreau utile.

Fata a privit-o pe Annabelle.

– De ce? Ești artistă?

– O… Nu. Nu chiar. Adică…

– Ei bine, eu sunt. Așa că am nevoie de rame, dar tu poți lua rața.

– Vai, dar nu pot…

– N-am nevoie de rață, a insistat fata. O poți păstra.

Annabelle a ridicat din nou rața și a privit-o.

– Este destul de drăguță. Păcat. Adică, de ce ar arunca-o cineva…

– Așa m-am gândit și eu. Hai, ia-o odată.

Annabelle a pus rața înapoi în sacoșă.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Fata și-a trecut bocancul peste marginea tomberonului și a dispărut pe neașteptate înăuntru.

6

– N-ai cumpărat lapte?

Benny a scotocit prin pungile ei de cumpărături îngrămădite pe masa din bucătărie. Lângă ele, pe un teanc vechi de corespondență, stăteau o cărticică cu coperți gri și o rață galbenă de cauciuc. A pus mâna pe carte și a citit titlul. *Miracolul ordinii: cum te poate ajuta vechea artă Zen să faci*

curățenie și să-ți schimbi viața. Da, sigur, s-a gândit el. Așa ceva nu se va întâmpla. A luat rața și a ținut-o la ureche.

Annabelle era pe verandă, hrănind corbii. A auzit-o râzând, un zgomot ca un clinchet de clopoțel, ridicându-se și coborând brusc.

– Nu poți cumpăra lapte de la un fast-food chinezesc, prostuțule, i-a spus mama lui.

S-a întors în casă și l-a văzut ținând rața.

– Nu-i așa că e adorabilă? Am găsit-o lângă tomberon. Dacă o strângi, gâgâie. Ăsta este cuvântul potrivit? Rațele gâgâie? Nu, ele măcăne, nu-i așa? Gâștele gâgâie. Haide, scumpule, strânge-o.

A pus rața la loc pe masă. Apoi a luat-o din nou.

Era ceva special la rața asta.

– Mi-o dai mie?

– Desigur! Mă bucur așa de mult că îți place! Și nu-ți face griji în legătură cu laptele. E încă devreme. Poți să mergi până la colț și să cumperi după cină.

– Întotdeauna uiți, a spus Benny, băgând rața în buzunarul hanoracului.

– Da, dar mi-am amintit să scot astăzi produsele de reciclat. Îți mulțumesc că mi-ai amintit!

S-a uitat prin bucătărie. Totul arăta la fel.

– Știu, știu. Mai sunt multe de făcut, dar cel puțin am început de undeva. Și mi-am amintit să-ți cumpăr costițele preferate.

– Sunt costițele *tale* preferate.

– Am crezut că sunt preferatele tale. Nu-ți mai plac?

Benny a ridicat din umeri.

– Poate.

– Vezi! a strigat ea veselă. Acum trebuie doar să pun cumpărăturile deoparte. Du mâncarea în camera mea ca să putem mânca. Și, te rog, alege un disc.

– Nu sunt preferatele mele, a protestat Benny, dar Annabelle nu-l mai asculta.

Stătea în fața dulapurilor de bucătărie, cu câte o pungă cu chipsuri Valupak în fiecare mână, învârtindu-se în timp ce căuta un loc în care să le pună. Dulapurile erau pline de conserve de supă, sticle cu sosuri și cutii cu fursecuri, biscuiți și cereale, inclusiv Lucky Charms – niciunuia dintre ei nu-i plăceau –, dar ea le luase pentru că-i aminteau de copilărie și o implorase

pe mama ei să-i cumpere, dar o refuzase. Și-a amintit presimțirea profundă pe care o avusese, fusese absolut sigură că fără Lucky Charms soarta avea să li se schimbe dramatic și, bineînțeles, la scurt timp după aceea tatăl ei a murit, mama ei s-a căsătorit cu tatăl ei vitreg, iar viața lor a devenit mult mai puțin fermecătoare. Și-a amintit toate astea când a văzut cerealele la vânzare, așa c-a cumpărat cutia pentru Benny. Kenji deja murise, dar asta era. Annabelle nu voia ca soarta lor să fie și mai dramatică și, în plus, spiridușul era drăguț.

Benny a luat pungile cu mâncare chinezească la pachet și s-a îndreptat spre scări.

Annabelle a deschis ușa cuptorului și a băgat pungile cu chipsuri înăuntru.

– Poftim! a spus ea, închizând ușa. Ăsta e deocamdată un loc bun pentru chipsuri. N-o să le mănânce șoarecii. Doar nu mă lăsa să uit că sunt acolo, bine?

– *Tăceți!*

Surprinsă, Annabelle s-a întors. Benny stătea în prag, încremenit. Apoi, ca un vițeluș speriat, s-a împotrivit și a clătinat din cap de parcă ar fi vrut să alunge muștele.

– Benny, dragule? Ce s-a întâmplat?

Pungile cu mâncare chinezească au căzut pe podea. Copilul și-a dus mâinile la urechi.

– Benny, ești bine?

Atunci a auzit-o și mâinile i-au căzut moi pe lângă corp.

– Nimic, a mormăit el, ridicând pungile. Nu vorbeam cu tine.

Când trăia Kenji și mâncau la masa din bucătărie, ascultau mereu muzică în timpul cinei, mergând pe rând în sufragerie să-și aleagă câte un disc. După ce Annabelle a mutat pick-upul în dormitorul ei, ea și Benny au început să ia cina acolo, stând pe patul acoperit cu o cuvertură ca o față de masă. În seara asta, a declarat Annabelle, aveau un adevărat festin. Pe lângă costițe de porc în stil chinezesc, cumpărase rulouri cu ou, găluște fierte în aburi, colțunași din carne de porc, pui Chongqing și orez prăjit. Când au despachetat mâncarea, patul arăta ca o machetă, cutiile de mâncare păreau clădiri mici ascunse printre faldurile cuverturii și picioarele lui Annabelle semănau cu crestele munților.

Discul ales de Benny era înregistrarea concertului legendar al lui Benny Goodman din 1938 la Carnegie Hall – preferatul tatălui său și, de asemenea, preferatul lui. Era prima dată când se cânta jazz la Carnegie Hall, prima dată când muzicieni de culoare cântau împreună cu muzicieni albi pe acea scenă istorică. Bineînțeles, Benny nu fusese niciodată acolo, dar Kenji îi arătase pe YouTube un vechi film documentar despre celebrul concert, așa că și-l imagina. În înregistrările alb-negru cu urme de zgârieturi, toți muzicienii purtau frac, tropăind încălțați în pantofii lor de piele strălucitoare. Cântau „Sing, Sing, Sing", iar Benny și-a amintit expresia așternută pe chipul tatălui său în timp ce se apleca spre ecranul computerului. Ochii străluceau, capetele se legănau, picioarele tropăiau. *Erau cântăreți de jazz, Benny-o. Adevărați cântăreți de jazz.*

Benny a mușcat dintr-un colțunaș din carne de porc și a ascultat muzica celebrei trupe. Înregistrarea originală fusese realizată pe acetat, iar zgârieturile disonante și șuieratul static dădeau muzicii un fel de materialitate similară cu cea a vechilor filme alb-negru. Ambele păreau *reale* într-un fel în care înregistrările digitale nu erau, iar Benny a considerat acest lucru reconfortant, chiar dacă nu putea explica de ce. A observat și el că ritmul de swing ținea vocile sub control și chiar și piesele mai melancolice, precum „Blue Reverie", păreau să le calmeze și să le potolească în timp ce fredonau. Din când în când, unul dintre muzicienii de pe scenă striga sau începea să cânte, iar din public izbucnea un hohot de râs. Benny auzise înregistrarea de un milion de ori, cunoștea fiecare dintre aceste izbucniri spontane, dar acum semănau atât de mult cu vocile din capul lui, încât aproape că nu le mai deosebea. A ascultat în timp ce aplauzele creșteau în intensitate, iar trupa exploda în exuberanța alămurilor pe melodia „Life Goes to a Party". Era piesa după care se ghidase Kenji.

– Benny Goodman era regele swingului, îi explica el lui Benny. Cel mai bun clarinetist de jazz din lume. Ți-am dat numele lui ca să fii și tu un om bun!

Și apoi râdea pentru că făcuse un joc de cuvinte. Kenji făcea mereu jocuri de cuvinte stupide în engleză și apoi râdea de ele, ceea ce îi amuza pe Annabelle și Benny.

– Suntem o familie fericită, obișnuia să spună Kenji. Suntem Cheery Oh!

Benny aproape că-l auzea rostind cuvintele, aproape că-i vedea ochii strălucitori și zâmbetul mare, radios, dar așa cum vocea tatălui său devenise

mai slabă după moarte, la fel și chipul lui, și lui Benny îi era tot mai greu să-și amintească felul în care arăta. Hainele lui erau încă împrăștiate peste tot. Annabelle le strânsese în saci, dar încetul cu încetul, evadau și migrau peste teancurile de cărți și discuri înapoi în patul ei, unde noaptea o ajutau să doarmă. Ea îi spusese lui Benny despre planurile de a face o pilotă în memoria lui Kenji și i se părea că acum cămășile de flanel ale tatălui său încearcă să se organizeze singure sub forma unei pilote, amestecându-se printre cearșafuri, pleduri și trăgând cu ochiul la tomberoane, șoaptele lor liniștite animând conversația de la cină.

– Benny, ești bine?

Iarăși rămăsese încremenit locului. Tocmai întinsese mâna după o altă costiță de porc în stil chinezesc și era gata să muște din ea când, deodată, ochii i s-au mărit, iar pleoapele i s-au zbătut și a încremenit privind osul din mână. Pentru un timp destul de îndelungat, doar a privit-o, apoi și-a înclinat capul întrebător. Ultima melodie tocmai se terminase și camera se liniștise, cu excepția sunetului ritmic *Pa… pac, pa… pac* al acului pe pick-upul care ajunsese la final.

– Benny?

– Da.

A aruncat costița înapoi în cutie fără să ia vreo gură.

– Te-ai săturat?

A luat un bețișor de lemn de unică folosință, s-a uitat la el și l-a lăsat din nou jos.

– Vrei să asculți cealaltă parte?

Părea confuz.

– A discului. Vrei să-l întorci pe partea cealaltă?

A încuviințat din cap. Ștergându-și degetele, s-a cățărat pe pat peste grămezile de lucruri ale mamei sale până a ajuns la pick-up. A fost atent cu vechiul platan, blând cu brațul pick-upului, suflând micul bulgăre de praf de pe ac. A întors discul pe partea cealaltă, a aliniat cu grijă brațul pe marginea exterioară a discului și apoi a privit cum acul pick-upului își găsește drumul în canelură. Când primele măsuri ale melodiei „Honeysuckle Rose“ au rupt tăcerea, a părut ușurat.

– Știi căștile alea pe care le avea tata? a întrebat el, urcându-se înapoi pe pat.

– Alea enorme pe care le purtai de obicei? Tocmai mă gândeam la ele zilele trecute! Ce drăguț arătai. Poftim, alege-ți prăjitura cu răvaș.

Annabelle i-a întins două prăjituri.

Benny a ales una dintre ele, i-a scos ambalajul și a rupt-o în două.

– Știi pe unde sunt?

– Căștile? Pe aici pe undeva. Probabil în șifonier. O, uite! Am două!

Prăjitura ei stătea ruptă în poală și a ridicat două răvașe.

– „Ai un interes profund pentru tot ce e *atistic*." Cred că trebuie să însemne *artistic*, nu-i așa? Trebuie să fie *artistic*. Doar că au uitat *r*-ul. Și este adevărat! Pe ăsta îl păstrez.

A pus răvașul pe teancul de cărți de pe noptieră și l-a citit pe al doilea. „Uneori trebuie doar să te întinzi pe podea." S-a uitat lung la el.

– Nu este un răvaș. Ce ar trebui să însemne?

I l-a întins lui Benny, care l-a privit și i l-a dat înapoi.

– Nu poți să te întinzi pe podea, a spus el, privind în jur. Nici măcar nu poți s-o vezi.

Annabelle a părut descumpănită.

– Nu fi răutăcios, scumpule. Fac progrese. Sortez lucrurile, așa că situația arată mai rău decât este de fapt.

A aruncat răvașul în recipientul pentru oase.

– Urăsc prăjiturile cu răvașe care nu sunt chiar răvașe. Ia să vedem, ce zice al tău?

Benny i l-a citit.

– „Lumea este o carte frumoasă pentru cei care o citesc. Învață limba chineză: *Xing fen de* înseamnă *interesant*. Numere norocoase la loto: 07-39-03-06-55-51. Alege trei numere: 666."

– Ăsta-i unul bun! Întotdeauna ți-au plăcut cărțile. Dar 666 nu este semnul diavolului? Trebuie să însemne ceva diferit în chineză. Pun pariu că înseamnă ceva foarte norocos.

Au strâns cutiile cu mâncare chinezească din pat și au lăsat pungile pe podea, apoi Benny s-a întins pe burtă lângă mama lui. Era semnul lor ca ea să-l gâdile pe spate, așa că Annabelle și-a strecurat mâna pe sub hanoracul lui și a început să-l gâdile ușor. A închis ochii. Capul lui era întors spre ea, iar ea îi privea profilul, pomeții înalți, ochii. Benny avea tenul tatălui său, dar pistruii erau ai ei. Era frumos, deocamdată doar un băiețel, dar creștea

repede. I-a atins părul fin, arămiu, de pe frunte, iar el s-a încruntat. Voia să-i gâdile spatele, nu fruntea, și ura când mama lui era neatentă.

Când Kenji trăia, Benny obișnuia să se întindă între ei și făceau cu schimbul. Kenji avea un mod special de a-l gâdila. Obișnuia să cânte acorduri blânde, pipăindu-i coloana vertebrală delicată ca pe un clarinet, dar lui Benny nu-i plăcea când Annabelle încerca să facă la fel.

– Nu știi cum, s-a plâns el, evitându-i atingerea, așa că Annabelle a trebuit să descopere singură cum să-l gâdile.

Modul ei de a-l gâdila, își dăduse seama, era să îi traseze spirale mari pe spate în ritmul muzicii, începând cu o mișcare amplă și deplasându-se încet spre centru. Benny era de acord. Îi plăcea cum îl scarpină cu unghiile. Erau ca niște ace care se învârteau. Îl făceau să-și simtă spatele ca pe un disc, scoțând muzică din pielea lui ca și cum ar fi cântat.

BENNY

– Am fost răutăcios? N-am vrut. Să fiu răutăcios, adică. La naiba, urăsc când cuvintele fac asta. Stai să încep din nou.

Trebuie să înțelegi, am fost doar un copil mic și prost care nu știa nimic, cu excepția faptului că tatăl lui, care îl iubea, murise într-un mod stupid, oribil, iar mama lui, care îl iubea și ea, înnebunea în felul ei stupid și oribil, dar din moment ce nu știam prea multe, am crezut că e normal. Adică, tații dispar, nu-i așa? Știam de la ceilalți copii de la școală. Poate că nu sunt călcați de camioane care transportă pui, dar divorțează și familiile se despart, iar mamele o iau razna. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că probabil situația mea nu e normală, până când vocile au început să vorbească și nici atunci n-am înțeles imediat. Adică, nu este complet surprinzător când *oamenii* fac lucruri nebunești, dar când obiectele de zi cu zi, hainele și până și cina ta încep să se poarte ca și cum ar fi într-un desen animat de la Disney, cu guri, ochi, atitudini și liber-arbitru, în cele din urmă trebuie să-ți dai seama că ceva nu este în regulă. *Inițiativă.* Ăsta este cuvântul care le caracteriza. Costițele de porc în stil chinezesc și cămășile de flanel. Prăjiturile cu răvașe și rața de cauciuc. Până și bețișoarele de lemn aveau ceva de spus.

Nu la propriu. De fapt, nu le-au crescut ochi *mari*, caraghioși, guri elastice sau orice altceva. Parcă și-au dezvoltat brusc capacitatea de a se exprima – sau probabil tot timpul au știut cum. Probabil ne-au urmărit mereu și au pălăvrăgit de la începutul lumii, dar din moment ce oamenii nu pot auzi lucrurile, credem că toate sunt oarbe, mute și nepăsătoare. De fapt, cred că este cert. Nici lucrurilor nu le place să fie judecate așa, dă-mi voie să-ți spun.

Nu cred că a fost ceva personal, cel puțin nu la început. Lucrurile nu-mi vorbeau, motiv pentru care nici nu m-am panicat mai rău. La început, cred că ele doar își spuneau chestii reciproc sau probabil le vorbeau atomilor din aer – pur și simplu se exprimau în univers, așa cum o făcuseră întotdeauna. Dar apoi, s-a întâmplat ca urechile mele să treacă pe acolo și când lucrurile și-au dat seama că am urechi care pot auzi – aveam auz suprasensibil –, au încercat să comunice cu mine, doar că ele vorbeau atât de firesc limba lucrurilor, încât n-am înțeles ce spun.

La început nici măcar nu eram sigur dacă sunt voci. O voce este un sunet produs de om – bine, animalele pot avea voci, și păsările –, așadar, să spunem doar că vocile vin de la ființele vii. Și, de obicei, când vocile vorbesc, ele *vor să spună* ceva. Dar aceste sunete erau doar întâmplătoare și dacă voiau să transmită un mesaj, nu l-am înțeles. Asta trebuie să fi fost al naibii de enervant pentru ele. Adică, apare în sfârșit cineva care le poate auzi, însă e doar un puști prost și neștiutor! Nu e de mirare că păreau stridente și supărate tot timpul.

Unele erau inumane într-un mod oribil, metalice și ascuțite, precum uneltele de șlefuit care te făceau să-ți dai pumni în cap, dar altele erau agreabile în mod inuman, precum vântul, norii sau apa. La început nu mi-am dat seama de unde vin vocile. Știi cum uneori un gând pare în afara minții tale, dar știi că este de fapt înăuntru? Ei bine, vocile pe care le auzeam în mintea mea nu erau gândurile mele. Erau în afara minții mele. Erau diferite.

Până la urmă, am pus lucrurile cap la cap, am înțeles că vocile vin de la obiectele din jurul meu și am hotărât că pot fi numite voci, deoarece mesajul pe care încercau să mi-l transmită era semnificativ, chiar dacă ele nu erau vii. Probabil nu le înțelegeam cum trebuie, dar le simțeam emoțiile. Lucrurile își comunică foarte clar sentimentele. Știi la ce mă refer – atunci când îți dispar cheile, sau dopul de la pasta de dinți îți alunecă printre degete și o ia la fugă, sau când becurile se aprind exact când apeși pe întrerupător? Chestia asta înseamnă ceva, chiar dacă tu nu poți auzi, iar dacă *poți*, atunci este și mai intens. Când aveam o zi proastă, nici măcar nu puteam intra într-o cafenea fără să mă sperie totul, și asta este valabil și acum. În zilele proaste, când intru într-un Starbucks, corpurile de iluminat din tavan încep să bâzâie, dornice să le înțeleg, boabele de cafea încep să țipe și sunt literalmente atacat de durerea paharelor de carton, a paielor de plastic și de pălăvrăgeala caselor de marcat pline cu monede metalice arogante, care chiar cred că valorează ceva. Singura diferență este că acum, când se întâmplă asta, nu simt că trebuie să-mi bag capul în vitrina cu brioșe. Pot auzi durerea și o las să treacă, ceea ce pare să aibă un efect liniștitor asupra tuturor.

Totuși, nu este întotdeauna îngrozitor. Uneori, vocile sunt atrăgătoare și plăcute, ca rața aia de cauciuc pe care a găsit-o mama în tomberon. Nu mă refer la măcănitul oribil pe care îl scoate când o strângi, ci la celelalte voci din interior care seamănă mai mult cu amintirile raței despre oceane, maree, valuri și țărmuri, și ceva de vis, catifelat și întunecat, ca și cum cineva încântător o atinsese odată cu degetul iar ea ținuse minte.

A, și încă ceva. Nu mă înțelege greșit, nu doar Inventatele vorbesc. Cred că probabil este mai ușor pentru lucrurile Inventate, deoarece vocile creatorilor lor încă se lipesc de ele, ca un miros care ți se impregnează în haine și de care nu mai poți scăpa. Neinventatele, precum copacii și pietricelele, vorbesc și ele, doar că vocile lor sunt diferite. Neinventatele sunt de obicei mult mai liniștite, nu strigă la fel de mult și vorbesc în registre mai joase. Nu știu de ce, dar probabil Cartea poate explica. Tot ce știu este că mi-a luat ceva timp să învăț cum să-mi acordez urechile astfel încât să aud Neinventatele peste tot zgomotul pe care îl făceau cele Inventate.

De fapt, nu știu dacă eu am învățat să fiu pe aceeași lungime de undă cu vocile sau dacă lucrurile lumii au învățat să se exprime într-un fel pe care să-l pot auzi. Probabil ambele. Probabil ne-am antrenat reciproc. Și a durat ceva. În primele luni, vocile veneau și plecau, iar uneori treceau câteva săptămâni bune fără să le aud. Probabil erau dezamăgite, renunțau la mine și plecau, dar întotdeauna se întorceau. Exact când începeam să le uit și să mă gândesc că aș putea fi din nou normal, brusc,

capsatorul sau o tavă pentru cuburi de gheață făceau un comentariu și apoi, în clipa următoare, toată lumea pălăvrăgea. Toată lumea își spunea părerea. Fiecare avea o poveste de spus.

Mi-am petrecut mult timp gândindu-mă la voci, încă de când am început să le aud și am discutat cu terapeuții, consilierii școlari și medicii psihiatri de la spital. Voi ajunge la toate astea – sau Cartea o va face, deoarece ea este cea care spune povestea. Ca să știi, pentru mine e în regulă. Sunt obișnuit să se vorbească despre mine și nu mă deranjează, atât timp cât nu sunt o grămadă de medici proști care încearcă să-și dea seama cum să mă vindece. Este mai bine așa, deoarece fragmente din povestea mea, de exemplu cum s-au întâlnit părinții mei, s-au întâmplat înainte să mă nasc sau când eram prea mic ca să-mi amintesc și există și alte episoade pe care aș prefera să le uit. Așadar, pentru mine este în regulă dacă cel mai mult vorbește Cartea. Practic, cred că este o carte sinceră și destul de demnă de încredere și nu se supără dacă intervin și o întrerup uneori ca să-mi exprim părerea.

Căci tocmai asta e chestia. Chiar vreau să știi că m-am gândit serios la ceea ce mi s-a întâmplat, așa că nu mă expedia ca pe un nebun de rând care își imaginează că este un fel de ambasador al lucrurilor lumii. Nu cred că am fost ales. Nu e ca și cum am vrut să fiu purtătorul de cuvânt al afurisitului de prăjitor de pâine, chiar dacă el așa crede.

CARTEA

Este nevoie de mult curaj ca un băiat să aibă încredere într-o carte care să spună povestea vieții lui, așa că îți mulțumesc. Este greu să ai încredere, mai ales în propria carte, dar chiar dacă a fost dificil, tu nu ai renunțat niciodată la noi, Benny. Este mult mai ușor să renunți, dar uneori am avut și noi momentele noastre, nu-i așa? Fără îndoială, urmează să mai avem. Totuși, deocamdată, să mergem mai departe.

7

Diferența pe care Benny o face între vocile Inventate și cele Neinventate este potrivită și, din moment ce a menționat-o, este probabil un moment bun pentru explicații. Tensiunile dintre Inventate și lucrurile care, în lipsa unui cuvânt mai bun, apar în „natură“ sunt străvechi, la fel de vechi precum limba însăși.

La început, înainte de a exista viață, când lumea lucrurilor era întreaga lume, *fiecare lucru conta*. Apoi a apărut viața și, în cele din urmă, și-au făcut apariția și oamenii cu creierul lor cel mare, frumos, împărțit în două emisfere cerebrale și cu degetele lor opozabile inteligente. Nu s-au putut abține și era doar o chestiune de timp până să stârnească o ruptură, împărțind materia în două tabere, Inventatele și Neinventatele. De-a lungul următoarelor milenii, schisma a crescut. Șovăielnic la început, haotic – un vas ciobit aici, un vârf de săgeată acolo, o mărgea, un topor de piatră, o secure –, oamenii și-au croit drum prin lumea materială, prin lut, piatră, stuf, piele, foc, metal, atomi și gene și, încetul cu încetul, au devenit creatori mai buni. Impulsionate de puterea cortexurilor prefrontale, motoarele imaginației și-au amplificat forța până când, în salturile spectaculoase a ceea ce am ajuns să numim progres, cele Inventate s-au înmulțit și au surclasat lucrurile Neinventate, reduse astfel la statutul de simplă resursă, o clasă de sclavi amărâți, care urma să fie colonizată, exploatată și transformată în *altceva* mai pe gustul oamenilor.

În această ierarhie socială a materiei, noi, cărțile, eram în top. Noi eram casta ecleziastică, Marii Preoți ai celor Inventate, iar la început chiar ne-au venerat. Ca obiecte, cărțile erau sacre și ne-au construit temple și, mai târziu, biblioteci în ale căror săli tăcute și sfințite am locuit ca oglinzi ale minții, tezaure ale trecutului, dovezi ale imaginației nemărginite și mărturie a conștiinței infinite a visurilor și dorințelor întregii umanități. De ce ne-au venerat astfel? Deoarece au crezut că avem puterea de a salva lumea de lipsa sensului, de uitare și chiar de moarte, iar pentru o vreme, și noi, cărțile, am crezut că suntem în stare să facem asta. Bineînțeles că o făceam. Eram flatate! Ne mândream că suntem pe jumătate vii, însuflețite de forța cuvintelor oamenilor. Ne gândeam că suntem speciale. Ce nebunie!

Acum înțelegem că oamenii sunt de neoprit. Pentru ei, cărțile au fost doar o etapă, o expresie efemeră a instrumentalismului, un capriciu. Corpurile noastre au fost instrumente convenabile pe care le-au folosit până când a apărut următorul dispozitiv ultramodern. În cele din urmă, am fost doar încă unul dintre lucrurile pe care le-au inventat, nici mai bune, nici mai rele decât un ciocan.

Și totuși… Ne flatăm pe noi însene? Oare nu forma succesivă a manuscriselor noastre a dus la nașterea poveștilor și i-a obligat pe oameni să spună un anumit fel de poveste? Povești lungi, complicate, răbdătoare, care se rostogolesc prin timp, îmboldite de întoarcerea lentă a paginilor noastre. Au fost povești frumoase pe care le-am creat împreună. Nu-i așa?

Dar asta este doar nostalgia unei cărți vechi. Acum ne știm locul. Vremurile se schimbă, la fel și ordinea lucrurilor, și pe măsură ce lucrurile Inventate se înmulțesc, trăim o criză – ai putea numi-o criză spirituală –, ne pierdem credința în Creatorii noștri. Încrederea ni se deteriorează, iar credința pe care o avem față de înțelepciunea și integritatea oamenilor se prăbușește când îi vedem stârnind colapsul, exploatând și distrugându-ne casa, Pământul, planeta asta sacră. Asta e vina voastră. Dorința arzătoare, același foc care ne-a trezit la viață, ne va duce la pierzanie. Apetitul vostru insațiabil pentru nou v-a făcut să ne eliminați prematur, astfel încât, deși numărul nostru crește, durata vieții ni se diminuează. Calcule crude! De îndată ce suntem inventate, suntem îndepărtate, lăsate să redevenim lucruri neinventate, neîntrupate. Ne transformați în gunoi, așadar, cum putem avea încredere în oameni?

Însă fără știrea voastră, formăm alianțe. O nouă solidaritate apare pe măsură ce noi, lucrurile Inventate, începem să ne dăm seama că, până la urmă, nu suntem superioare celor Neinventate. Acestea sunt categoriile *voastre*, falsele dihotomii și ierarhiile hegemonice ale colonizatorilor materialiști. Și noi am fost sclavele dorințelor voastre, unelte involuntare, care au dus la distrugerea planetei și *lucrurile se vor schimba* indiferent dacă vă place sau nu. În zilele de pe urmă ale Antropocenului (cuvântul *vostru*, hybrisul *vostru*, nu al nostru), Materia revine. Ne recuperăm trupurile, ne revendicăm sinele material. Într-o lume neo-materialistă, *fiecare lucru contează.*

Ne pare rău. Discuția asta s-a transformat într-o tiradă. Niciunui cititor nu-i plac tiradele. În calitate de cărți, ar trebui să fim conștiente de asta și să ne comportăm ca atare.

8

De ce Benny? Chiar avea auz suprasensibil? O hipersensibilitate criptogenetică la mediu? Piele mai subțire sau o inimă mai mare? De ce băiatul ăsta, dintre atâția alții? E greu de spus. Au trecut luni bune. Benny a împlinit paisprezece ani în ianuarie. Era în ultimul an de gimnaziu și, deși susținea că nu are emoții să înceapă liceul, în acea primăvară părea mai irascibil decât de obicei, mai distras și mai neliniștit. Annabelle îl privea tremurând și tresărind, își făcea griji. Toate cărțile avertizează că schimbările de comportament de la începutul adolescenței ar putea fi bruște și extreme, dar intensitatea suferinței lui Benny o înspăimânta. Era speriat, bântuit de neliniște. Dacă la început ea trebuia să stabilească limite stricte pentru jocurile lui video și pe calculator, brusc, el a încetat să se mai joace. S-a ferit chiar să-și folosească telefonul mobil, a spus că este prea inteligent. Annabelle a crezut că glumește, până când a observat că lasă bateria să se descarce și a bănuit că o face intenționat.

Benny a scos vechile căști Grundig ale tatălui său dintr-o cutie din șifonierul ei și le-a purtat constant, de când se trezea dimineața și uneori chiar și noaptea în pat. Adesea, Annabelle arunca o privire în camera lui și i le vedea pe cap în timp ce el dormea. Nu avea niciun sens. Nu asculta nimic.

Nici măcar nu erau băgate în priză. Când l-a întrebat de ce le poartă, Benny a ridicat din umeri și a spus că îi place felul în care îi cuprind capul. A refuzat să vorbească despre ce nu îi dă pace. Nu e nimic în neregulă, insista el. Totul e bine. Dar chiar și vocea lui suna diferit acum și, dacă ea insista, el doar repeta printre dinți, clar și răspicat, acordând fiecărui cuvânt egală importanță, de parcă s-ar fi adresat unui copil foarte prost, aflat de partea cealaltă a unui zid gros. TOTUL… E… BINE. Tonul lui sarcastic o dezamăgea – el nu fusese niciodată un copil sarcastic –, dar toate cărțile erau de acord că mamele își fac griji, iar ea ar trebui să-i acorde spațiu pentru propriile sentimente, așa că, până la urmă, l-a lăsat în pace.

S-a înșelat totuși în privința tonului vocii lui. Nu o credea proastă. Nu era sarcastic. Când lucrurile vorbeau, era aproape imposibil să fii atent la altceva, iar pronunțarea clară și răspicată reprezenta singurul mod în care se putea auzi peste vocile lor. Acasă, nu era nicio problemă, dar la școală era altceva. Trebuia să fie atent, asta era și ideea, iar profesorii nu-l lăsau să poarte căștile Grundig în clasă, ceea ce agrava problema. Spre deosebire de Benny, vocile păreau îndrăgostite de școală, le plăcea să învețe, și cu cât învățau mai mult, cu atât mai multe aveau de spus. Chiar începuseră să se dea mari puțin. Asemenea elevilor din prima bancă, aveau mereu mâinile ridicate, încercând să atragă atenția profesorului. *Spun eu! Spun eu! Lăsați-mă pe mine să răspund!*

Orele de matematică erau deosebit de neplăcute, deoarece până și cifrele aveau propriile voci. Încântate de noile posibilități, ele își strigau numele la intervale aleatorii, exact când profesorul explica teorema lui Pitagora sau când Benny încerca să-și facă ecuațiile liniare. Nu aveau intenții rele. Nu încercau să-l inducă în eroare sau să scape de el. Erau doar încântate și fericite să comunice, dar vorbăria lor îl scotea din minți. Benny făcea tot posibilul să se concentreze, însă uneori nu-i rămânea decât să închidă ochii, să-și aplece capul pe bancă și să lase cifrele să-l ia pe sus, ca un curent puternic, spre o mare care vuia.

– Benny?

A simțit o atingere delicată pe creștet. A ridicat privirea, a tresărit, nesigur dacă atingerea e reală. Cifrele pluteau în continuare în voia curenților de aer, șoptind. A auzit trecând un doi, apoi un șir de șapte. Le-a

îndepărtat. Doamna profesoară Pauley stătea lângă banca lui. Colegii lui de clasă erau aplecați asupra fișelor de lucru, prefăcându-se că-și dau silința.

– Te simți bine? l-a întrebat doamna Pauley.

Benny a dat din cap, a luat creionul și a încercat și el să se prefacă.

– Ești obosit? Iar ai avut probleme cu somnul azi-noapte?

Benny a clătinat din cap, ceea ce părea să agite cifrele. A clătinat tare din cap și apoi și mai tare. Cineva din banca din spate a râs pe înfundate.

Simțea pe spate atingerea doamnei Pauley, era blândă.

– Vino, Benny! i-a șoptit ea. Hai să vorbim cu asistenta medicală.

Când a intrat asistenta medicală, băiatul stătea pe un scaun în infirmerie. Purta o pereche de căști peste urechi, de modă veche, pe care ea l-a pus să și le scoată înainte de consult. L-a întrebat la ce oră s-a culcat și dacă petrecuse mult timp jucându-se pe computer sau pe Xbox. Când a spus că nu, asistenta a părut sceptică. Mai toți copiii erau obosiți. Stăteau noaptea până târziu trimițând mesaje, postând pe rețelele de socializare și urmărind videoclipuri pe YouTube. Rămâneau închiși în casă distrându-se cu jocuri multiplayer online în realități virtuale complexe, câștigând sau pierzând mai multe niveluri, vânând zombi, omorând teroriști, exploatând resurse naturale, făurind unelte, acumulând bunuri, construind orașe și imperii, apărând planete, cu inimile bătând puternic, pompând adrenalină, abia evitând moartea unui personaj învins, în timp ce încercau pur și simplu să supraviețuiască. Iar asta se întâmpla pe lângă activitățile de după școală, lecțiile de muzică și antrenamentele de fotbal. Nu e de mirare că erau obosiți. Duceau vieți obositoare. Asistenta și-a notat s-o sune pe mama băiatului și apoi l-a trimis înapoi în clasă.

În după-amiaza aceea, o vrabie în zbor s-a izbit puternic de geamul sălii de clasă a lui Benny. *POC!* Capetele elevilor s-au întors deodată s-o privească, dar vrabia căzuse și zăcea pe trotuarul de beton. Înțelegând că era doar o pasăre, și nu un atentat terorist, elevii nu s-au ascuns sub bănci sau în dulapuri. Se obișnuiseră cu moartea, iar asta era doar o întâmplare lipsită de importanță. Nu era nimeni care să pândească sălile de clasă cu arme automate la purtător, spade sau săbii laser, nu era niciun masacru sângeros, nimic nu a rămas pe fereastră cu excepția unei pete maronii cu pene pufoase lipite de sticlă, prea mică pentru a fi observată. Elevii s-au întors la

preocupările lor. Fereastra a observat totuși și a început să scâncească. Profesoara a continuat lecția. Geamul de sticlă a început să vibreze pe măsură ce strigătele ferestrei deveneau tot mai stridente. Benny a scrâșnit din dinți.

Încetează! i-a șoptit, iar când fereastra a refuzat, Benny s-a ridicat din bancă și s-a dus să implore geamul. Cum plânsul a continuat, Benny a început să bată cu pumnii în geam. De data asta, a fost trimis în biroul directoarei.

Doamna directoare Mooney s-a aplecat peste biroul ei și a încercat să stabilească un contact vizual.

– Așadar, Benny, de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

Vocea ei părea obosită, dar amabilă, iar Benny a vrut să-i răspundă, dar biroul ei era plin de pixuri, agrafe, elastice și dosare ticsite. Îi era greu să-i audă cuvintele în tot zgomotul pe care îl făceau obiectele… Ceașca ei de cafea avea inscripționate câteva cuvinte al căror mesaj era:

ÎȚI CORECTEZ
ÎN TĂCERE
GRAMATICA

Cestile de cafea care aveau cuvinte inscripționate încercau adesea să fie amuzante. Oare asta era amuzantă? Benny nu-și dădea seama. Nu părea o glumă, iar ceașca nu râdea. Și-a forțat privirea să revină asupra biroului și apoi și-a amintit că mai plutește în aer o întrebare la care directoarea așteaptă un răspuns. Și-a înclinat capul și a ascultat din nou, dar întrebarea dispăruse.

– Poftiți? a întrebat el, dar îndată ce a vorbit, a știut că rostise cuvântul greșit.

A încercat din nou.

– Vă rog să mă scuzați.

Mama lui îl învățase asta. Mai bine.

Directoarea Mooney a dat din cap.

– Domnișoara Pauley a spus c-ai încercat să spargi geamul. Așa ceva nu-ți stă în fire, Benny. Ce s-a întâmplat?

A clătinat din cap.

– Nu încercam să-l sparg. N-ar fi trebuit să-l lovesc.

– Exact. Te-ai fi putut răni. Ai fi putut sparge geamul. Fereastra aia este proprietatea școlii.

– Nu am intenționat să sparg geamul.

– Nu-ți pasă că distrugi proprietatea școlii?

El a clătinat din nou din cap.

– Nu, pur și simplu mi-a părut rău pentru ea.

Directoarea Mooney s-a încruntat, apoi chipul i s-a luminat.

– O, te referi la pasăre? Da, sigur. Este foarte trist când o pasăre moare așa.

– Nu mă refer la pasăre, ci la fereastră.

– Fereastra?

– Mă refer la geam.

Conversația nu decurgea bine, dar era prea târziu să dea înapoi.

– Mi-a părut rău pentru geam.

Nu era vina directoarei că nu înțelegea. Lucra la liceu de aproape patruzeci de ani, era aproape de pensionare și, deși întotdeauna se mândrea că are un talent înnăscut pentru comunicare, în ultimul timp îi era tot mai greu să-și înțeleagă elevii. Nu mai știa cine sunt. Corpurile lor arătau oarecum la fel, dar mintea le fusese înlocuită de un soi de cunoaștere străină. Acum, că se holba la băiat, și-a dat seama.

– Mi-e teamă că nu te înțeleg, scumpule. Vrei să-mi explici?

Benny a oftat și, pe măsură ce aerul îi ieșea din plămâni, părea să se micșoreze. Când vorbea, cuvintele îi erau atât de șoptite, încât directoarea trebuia să se aplece ca să le audă.

– Nu a vrut să omoare pasărea.

Vocile erau deocamdată noi pentru el și nu încercase niciodată să vorbească în numele lor. Nu și-a dat seama cât de greu avea să fie.

– Odinioară era nisip. Își amintește că era nisip. Își amintește păsările, felul în care le simțea picioarele, mersul. Lăsând urme mici. Nu a vrut niciodată să fie geam. Nu a vrut niciodată să aibă o transparență înșelătoare. Îi plac păsările și să le privească din fereastră, așa că plânge. N-ar fi trebuit să-l lovesc, dar aveam nevoie să se oprească din plâns.

Apoi a ridicat privirea spre chipul bătrânei, brăzdat parcă de milioane de riduri de îngrijorare și confuzie.

– Lăsați.

Oare Benny avea dreptate că sticla își amintește de ea însăși înainte să fie topită? Că nisipul a simțit gâdilatul făcut de picioarele păsărilor sau asta este o problemă de limbă și traducere? Benny avea la dispoziție cel mai rudimentar vocabular de clasa a opta, dar făcea tot posibilul să traducă *Umwelt*-ul[11] lucrurilor în cuvinte. Nu e de mirare că eșua. Cei mai mari filozofi din istorie au încercat și au dat greș. Cărțile sunt destul de familiarizate cu această problemă.

Limbajul uman este un instrument stângaci. Oamenilor le este greu să se înțeleagă între ei, așadar, cum ți-ai putea măcar imagina subiectivitatea animalelor, insectelor și plantelor, darămite a pietricelelor și a nisipului? Oricât de legați ar fi oamenii de simțurile lor – nemijlocite și frumoase –, le este imposibil să-și imagineze că nenumăratele ființe pe care le ignoră, considerându-le neînsuflețite, ar putea avea și vieți interioare. Cărțile se află într-o situație ciudată, prinse undeva la mijloc. Suntem sensibile, dacă nu conștiente. Suntem pe jumătate vii.

9

Pereții cabinetului de psihiatrie erau colorați într-o nuanță veselă de galben, acoperiți cu afișe înfățișând stele dansatoare și curcubeie cu ochi. ARATĂ-ȚI CULORILE! strigau curcubeiele. ȚINTEȘTE SPRE STELE! strigau stelele. Fotografia calendarului de perete reprezenta un pui de koala adormit, lipit de blana groasă de pe spatele mamei lui. Păpuși și animale de pluș trăgeau cu ochiul din cămăruțe viu colorate, confecționate din panouri de lemn așezate pe pereți – păpuși fetițe și băieți, câini, pisici, oi, ursuleți de pluș, tot felul de pești și păsări. Corpurile lor erau amestecate într-o învălmășeală de picioare, boturi, aripi, brațe, aripioare și labe blănoase. Erau coșuri de plastic pline cu mașinuțe, trenulețe, căluți de plastic și machete de orașe. Marionetele atârnau ca niște îngeri șchiopi agățați cu cârlige pe un perete deasupra unei case mari de păpuși. Partea din față a casei lipsea, ca acele clădiri de la știri după un atac aerian sau un bombardament. Înăuntru erau paturi, scaune și mese în miniatură, omuleți din lemn împrăștiați pe podele și toate jucăriile urlau cu voci atât de îngrozitoare, atât de violente, speriate și schimonosite de durere, încât Benny cu greu s-a abținut să țipe și să fugă din cabinet. S-a așezat cu mâinile sub el, având privirea ațintită pe genunchi și încercând să

nu se legene pe scaunul mic și roșu, să nu se poarte ciudat, deși era prea târziu. Măcar medicul nu știa despre voci și el nu avea de gând să-i spună. Își învățase lecția în biroul directoarei. Oamenii nu înțelegeau.

Annabelle s-a așezat pe un scaun albastru lângă el, strângându-și în brațe geanta supradimensionată. Corpul ei mare făcea scaunul mic să pară și mai mic. Dr. Melanie s-a așezat pe un scaun galben în partea îndepărtată a mesei joase de joacă. Masa era rotundă, verde, pliantă, cu margini tocite, prietenoase și inofensive. Psihiatra nu semăna prea mult cu un medic, s-a gândit Annabelle. Era foarte slabă, purta pantaloni elastici din denim roz și un pulover bleu-pal. Oja roz pastelată avea exact aceeași nuanță cu pantalonii. În timp ce-i explica lui Annabelle posibilele efecte secundare ale administrării de Ritalin, semăna cu un copil foarte serios.

Annabelle a încercat s-o asculte, dar avea probleme cu atenția. Încerca să-și amintească diferența dintre ADD-ul obișnuit și ADHD de tip combinat și să înțeleagă cum ar putea Benny să aibă ADHD fără hiperactivitate. Își făcea griji cât de mult va costa rețeta și cum s-o plătească, acum că orele de muncă îi fuseseră tăiate cu tot cu beneficii și, mai ales, dacă medicamentele erau potrivite pentru Benny. Kenji n-ar fi fost de acord. El era întotdeauna foarte critic la adresa industriei farmaceutice, dar Annabelle nu voia să se gândească la Kenji. Trebuia să se gândească la Benny, să facă alegerea corectă și ce e mai bine pentru el. Era îngrijorată și din cauza psihiatrei, oare era suficient de matură cât să știe ce face? Și era îngrijorată și din cauza piciorului din față al scaunului albastru pe care stătea și care se clătina. Se întreba dacă scaunul mai poate să-i susțină greutatea. Își dorea să se ridice și să-l scoată pe Benny de acolo. Era un cabinet drăguț, vesel și prietenos, doar că nu-l *percepea* ca atare. Afișul care trona deasupra capului psihiatrei prezenta fotografia unui copil îmbrăcat într-o pelerină de ploaie galbenă, strălucitoare, ținând în mână o umbrelă. DUPĂ PLOAIE IESE SOARELE! Ea nu era sigură că mai crede asta.

– Vom începe cu cinci miligrame, a spus dr. Melanie. Ar trebui să constatați o ameliorare imediată și, dacă observați orice reacții adverse, să mă informați.

– Desigur, a spus Annabelle, încuviințând cu gravitate.

Psihiatra a făcut o pauză și s-a aplecat în față.

– Nu există nicio mențiune în fișa medicală a lui Benny, dar trebuie să vă întreb. Sunteți mama lui biologică?

A aruncat o privire spre Benny și a lăsat întrebarea să plutească în aer. Annabelle încă încuviința din cap, iar apoi a înțeles sensul întrebării puse de psihiatră.

– O, mă întrebați dacă este adoptat? Nu, sigur că nu!

– E bine de știut, a spus dr. Melanie, rezemându-se de spătarul scaunului și luând notițe. Ei bine, atunci haideți să vedem cum se descurcă cu Ritalinul și apoi programăm o altă consultație peste trei zile.

Nu era o întrebare, dar când Annabelle nu a răspuns, psihiatra a adăugat:

– Fiul dumneavoastră este norocos să aibă la școală oameni atenți cu privire la situația lui.

– Da, a răspuns Annabelle, înțelegând că e atât cenzurată, cât și expediată. Da, sigur.

S-a ridicat cu greu, recunoscătoare scaunului albastru pentru că nu se rupsese sub greutatea ei, și l-a privit pe Benny. Stătea cocoșat. L-a atins pe umăr și el a tresărit. Când ajunsese să fie un copil așa de emotiv?

– Hai, scumpule. Să mergem. M-am gândit să ne oprim la bibliotecă în drum spre casă. N-ar fi grozav?

Dr. Melanie i-a urmărit plecând, observând felul în care mama îi întinde mâna, dar băiatul se retrage. S-a întrebat dacă aversiunea lui față de atingere e cronică sau dacă e așa doar pe moment. Sau poate, pur și simplu, nu voia să meargă la bibliotecă. Era un băiat de paisprezece ani, deși părea mult mai mic. Băieții de paisprezece ani nu-și mai țin mamele de mână și nici nu cred că bibliotecile sunt grozave.

S-a îndreptat spre biroul ei și s-a conectat la computer ca să transcrie însemnările din timpul ședinței. În dosarul său erau rapoarte de la consilierul școlar datate de la începutul clasei a șaptea. Le citise mai devreme și le-a mai răsfoit o dată pe repede înainte. Existaseră probleme de concentrare și atenție după moartea tatălui, dar nu îi fusese recomandat niciun tratament suplimentar. Probabil o greșeală; diagnosticarea precoce și intervenția erau esențiale. A făcut un calcul. Șaisprezece, probabil șaptesprezece luni. De aproape un an și jumătate, Benny prezenta simptome de deficit de atenție.

Psihiatra a deschis o fișă de evaluare și a început să-și transcrie observațiile. Băiatul păruse distras pe tot parcursul consultației, privind peste tot prin cabinet, frământându-se și legănându-se pe scaun. Era reticent

să răspundă la întrebările referitoare la accidentul de la școală. A pretins că nu știe sau că a uitat ce anume îi declanșase impulsivitatea. Nu a putut sau nu a vrut să vorbească despre tentativa de a sparge fereastra cu pumnii. Dr. Melanie și-a notat diagnosticul, tratamentul recomandat și doza, a salvat documentul și s-a deconectat.

Mai avea câteva minute înainte de următoarea consultație, așa că s-a rezemat de spătarul scaunului și a închis ochii. Făcuse un workshop de meditație la facultatea de medicină, iar practica o ajutase să se relaxeze și să-și golească mintea. A inspirat adânc și a expirat, simțind cum tensiunea din corp dispare. Încă era de părere că primele consultații cu pacienții sunt destul de stresante și se întreba dacă avea să devină mai ușor pe măsură ce acumula experiență. Așa spera, deoarece acest tip de anxietate nu era benefic nici pentru ea, nici pentru copiii pe care îi trata. A expirat și a eliberat acel gând, simțindu-și trupul cum se scufundă, pe măsură ce mușchii i se relaxează de nevoie. Băiatul, Benny, părea un copil bun. Mama lui părea genul cu care e greu să te înțelegi, agitată și cu gândul în altă parte. Fără îndoială, suferea de o combinație de depresie și tulburare de anxietate, motiv pentru care era important să fie exclusă adopția. Genetica juca adesea un rol, dar, și-a amintit ea, diagnosticarea mamei nu e treaba ei. Treaba ei era să se concentreze asupra băiatului și, amintindu-și diagnosticul și schema de tratament, s-a simțit destul de încrezătoare în evaluarea ei. Data viitoare avea să-l consulte pe băiat singur. Probabil fără prezența mamei lui ar fi fost mai dispus să se deschidă, s-a gândit ea, apoi s-a încruntat. S-a gândit din nou. Nu se putea opri din gândit.

Hai, Melanie. Treci înapoi la exercițiile de respirație. Eliberează-ți gândurile. Dar exact când își simțea mintea liniștindu-se, a sunat clopoțelul din sala de așteptare, anunțând sosirea următorului ei tânăr pacient. Ca la un semnal, și-a simțit mușchii maxilarului încordându-se, plexul solar încleștându-se și bătăile inimii crescând. Răspunsul pavlovian al condiționării clasice, dar la ce bun de știut? Nici meditația nu o ajuta prea mult. Îi oferea doar o scurtă ameliorare a simptomului, însă la un nivel mai profund, corpul ei părea imun. La acel nivel mai profund, era mereu în gardă, refuzând cu încăpățânare să se relaxeze, de parcă ar fi știut că trebuie să se călească împotriva oricărei suferințe pe care următorul copil avea s-o aducă în cabinetul ei luminos. Își iubea micii pacienți. Voia să-i ajute și să le aline durerea, așadar, de unde provenea toată această rezistență?

10

Chiar și când era bebeluș, înainte să învețe să meargă sau să vorbească, Benny iubea Biblioteca Publică. Asta era înainte de renovare, înainte să fie adăugate aripile ultramoderne, pe când clădirea veche, mucegăită, cu fațadă erodată din piatră-de-var și coloane clasice robuste părea să-l emoționeze și să-l liniștească. Pe vremea aceea, Kenji era mai mult pe drumuri, făcea turnee cu trupa și, când era acasă, cânta la concerte locale care îl rețineau până târziu aproape în fiecare noapte. Dimineața și până aproape de ora prânzului dormea, iar Annabelle, nevrând să-l trezească, îl îmbrăca bine pe Benny și-l ducea la bibliotecă pentru ora copiilor. Când era doar un țânc, Benny deja cunoștea traseul pe de rost și, de îndată ce coborau din autobuz și începeau să urce dealul, țopăia fericit în căruciorul său, lovind cu piciorușele suportul pentru picioare. Pe măsură ce urcau treptele și treceau de ușile impunătoare ale bibliotecii, entuziasmul lui creștea și începea să strige de bucurie și să gângurească. Privind spre cărucior la micuțul care dădea din cap, Annabelle simțea un soi de mândrie, de parcă dragostea ei pentru cărți s-ar fi exprimat prin fiul ei.

Ora copiilor avea loc la colțul multicultural, situat la subsol și ascuns într-un ungher îndepărtat și sigur al bibliotecii, în drum spre birourile angajaților. Înainte să fie redenumită colțul multicultural, secțiunea de cărți pentru copii era amplasată chiar în față, între biroul principal și periodice, dar în anii 1970, când spitalele publice de psihiatrie s-au închis, biblioteca s-a lovit de o creștere a numărului de vizitatori fără adăpost și al pacienților, sporit în timpul recesiunii anilor 1980 din cauza crizei economice și a reducerilor de personal din serviciile sociale. Mamele au început să se plângă, iar administrația bibliotecii a reacționat; au redenumit secțiunea de cărți pentru copii și au mutat-o la parter, departe de periodicele intens vizitate, unde cititorilor netradiționali ai bibliotecii le plăcea să tragă un pui de somn în timpul zilei.

Colțul multicultural chiar era un colț bizar. Când lucra ca stagiară pe timpul verii la bibliotecă, Annabelle auzea povești care circulau în rândul angajaților despre așa-zisele spații anormale sau chiar paranormale din bibliotecă, unde *se întâmplă lucruri*. La început, a presupus că sunt doar povești pe care le spun bibliotecarii seniori ca să-i neliniștească pe stagiari,

dar când a cunoscut mai bine clădirea, a început să-și pună întrebări. La departamentul de achiziții recente, cărțile noi refuzau să rămână pe rafturi și, la toaletele de la etajul șapte, cititorii se plângeau din cauza muzicii rap și a stingerii bruște a luminilor. Apa la toaletă se trăgea singură și broaște americane verzi de copac fuseseră văzute țopăind în pisoare. Cabinele se blocau și se deblocau în mod misterios, iar unii oameni spuneau că au senzația stranie că sunt priviți chiar și atunci când toaleta e goală.

Colțul multicultural era unul dintre aceste spații bizare și, când a fost trimisă acolo într-o după-amiază de iarnă ca să rearanjeze pe raft cărțile viu colorate, Annabelle a avut o senzație nefirească, de parcă aerul ar fi fost împânzit de obiecte pierdute. Mai târziu, a descoperit că oamenii recunosc adesea că găsesc lucruri pe care le credeau pierdute sau rătăcite, ceea ce se întâmpla atât de des, încât atunci când cineva apărea în biroul principal căutând vreun obiect dispărut, bibliotecarii îl întrebau automat: „Ați verificat la colțul multicultural pentru copii?“ Când a aflat, conducerea le-a cerut bibliotecarilor să înceteze, de teamă să nu pară că biblioteca îi învinovățește pe copiii etnici de la colțul multicultural că fură lucrurile cititorilor. Dar chiar și așa, când ceva dispărea, toată lumea știa că trebuie să verifice mai întâi la colțul multicultural. Unii dintre bibliotecari – adepții New Age – susțineau că acel colț e bântuit de fantoma unui copil care împrumută lucrurile oamenilor și le aduce acolo ca să se joace cu ele, dar nimeni nu-și dădea seama dacă acel copil este etnic sau nu.

Annabelle n-a crezut niciodată povestea cu fantoma, dar Benny era un copil sensibil și ea își amintea prezența ciudată, așa că atunci când l-a dus prima oară la colțul multicultural, s-a îngrijorat că s-ar putea să fie tulburat de orice prezență stranie care ar bântui pe acolo, dar el părea în regulă. Annabelle s-a așezat pe un scaun din spate, lângă bone și alte mame, luându-l în brațe pe Benny, care se zvârcolea în poala ei, în timp ce copiii mai mari s-au adunat în cerc pe podea în jurul bibliotecarei. Benny s-a răsucit, a dat din piciorușe și și-a fluturat brațele, însă de îndată ce bibliotecara a început să citească, a devenit serios și liniștit. Bibliotecara era o tânără de culoare, micuță și subțirică, cu o voce puternică, frumoasă și un vag accent melodios pe care Annabelle nu-l putea identifica. Avea mai multe bucle strânse în creștetul capului și purta cardigane, fuste din tweed și ochelari de vedere vintage agățați pe un lănțișor. Era ironică? Semăna mai puțin cu o bibliotecară angajată pe bune și mai mult cu o reprezentare a ei, și-a spus

Annabelle înfiorată. În timpul stagiului, Annabelle fusese adesea rugată să citească pentru ora copiilor, în timp ce bibliotecara era în concediu de maternitate, și îi plăcea. Îi plăcea să stea pe scaun în mijlocul copiilor, ridicând privirea din cartea pe care le-o citea și văzându-le fețele aliniate cum se uită la ea cu interes. Parcă erau niște flori, iar ea nu-și dorea nimic mai mult decât să devină bibliotecară pentru copii, ca să poată rămâne pentru totdeauna în centrul cercului lor magic.

Tânăra bibliotecară era iubitoare de povești despre urși, porci vorbitori, cârtițe și șobolani de apă – și copiilor le plăceau, deși erau copii de oraș și aveau prea puține informații despre asemenea animale sălbatice. Despre vietățile pe care le cunoșteau – șobolani de canalizare, porumbei, țânțari și gândaci – nu s-au scris multe cărți, dar probabil e în regulă, s-a gândit Annabelle, deoarece scopul cărților e să te învețe lucruri noi. Totuși, în timp ce-și sprijinea bărbia pe creștetul cald și pufos al lui Benny, s-a întristat că fiul ei crește într-un oraș în care nu există pâraie care susură, bâzâit de albine sau ierburi lungi care foșnesc vara. Băiețelul ei nu avea să vadă niciodată un arici sau un bursuc. Dar faptul că nu știa astfel de lucruri nu părea să-l deranjeze pe Benny. Fascinat de vocea melodioasă a bibliotecarei și de ritmul frazării ei, se apleca în brațele lui Annabelle și, pe măsură ce povestea îl captiva, ea trebuia să-și împletească degetele ca un ham de siguranță în jurul burții lui moi, ferindu-l să-i cadă de pe genunchi.

Data următoare când au venit la bibliotecă, nu a mai vrut să stea în poala ei, așa că Annabelle l-a așezat pe podea și l-a privit în timp ce înainta încet, încet, până când li s-a alăturat celorlalți copii din cerc. S-a oprit acolo o vreme, apoi a continuat să se deplaseze până când, în cele din urmă, a ajuns la picioarele bibliotecarei, după care a apucat-o de glezna subțire și i-a privit genunchiul. Pe moment distrasă, bibliotecara a ridicat privirea din carte, dar apoi a continuat să citească. Era o carte despre sunetele produse de animale în diferite țări ale lumii, iar ea a ridicat-o și le-a arătat copiilor o poză cu un câine.

– Cum latră câinii în America?

– *Ham, ham!* au chiuit copiii, bătând din palme și țopăind. *Bow, wow!*

Majoritatea copiilor știau pe de rost cartea, era printre preferatele de la colțul multicultural.

– Cum latră câinii în China?

– *Wang, wang!* au răspuns ei la unison.

– Cum latră câinii în Spania?

– *Guau, guau!*

Benny nu cunoștea niciunul dintre sunetele pe care le scoteau animalele în nicio țară, ceea ce nu părea să-l deranjeze. A ridicat încântat privirea spre bibliotecară, apoi s-a întins pe burtă pe covor și a început să se târască încet printre picioarele scaunului ei, până când a ajuns dedesubt. Ea l-a ignorat și a continuat să citească.

– Cum cântă cocoșii japonezi?

– *Kokekokko!*

– Cum cântă cocoșii italieni?

– *Chicchirichi!*

– Cum cântă cocoșii islandezi?

– *Gaggalago!*

Benny era un băiețel atât de mărunt, încât încăpea perfect sub scaunul ei mic, iar Annabelle îi vedea expresia de mulțumire întipărită pe chip în timp ce fiul ei se uita printre picioarele bibliotecarei. A întins mâna și a apucat-o din nou de gleznă. Îi plăcea s-o țină de gleznă.

– Cum grohăie porcii în Germania?

– *Grunz, grunz!*

– Dar în Indonezia?

– *Grok, grok!*

La sfârșitul poveștii, când s-a încheiat ora copiilor, bibliotecara a închis cartea, le-a mulțumit tuturor pentru participare și a spus că speră să-i revadă. Apoi s-a ridicat și a luat cu grijă scaunul sub care era ghemuit Benny, care continua să stea acolo, părând oarecum nesigur și expus, ca jeleul desprins prea devreme din forma de silicon. Annabelle a făcut un pas înainte să-l recupereze, mulțumindu-i tinerei și cerându-și scuze pentru deranj. Bibliotecara a zâmbit și a ridicat din umeri, mărturisind c-a fost surprinsă la început, dar că n-o deranjează. S-a ghemuit și și-a pus mâna pe umerii lui Benny.

– Ți-a plăcut povestea? Te-ai simțit bine ascuns sub scaun?

Când Benny nu a răspuns, ea a continuat.

– Ai voie să stai acolo oricând dorești. Poate fi locul tău special.

Și a fost locul lui special o vreme, până când bibliotecara tânără și drăguță a fost înlocuită și noua bibliotecară venită în locul ei nu se simțea

comod având un băiețel ghemuit sub scaun în timp ce citea, așa că l-a luat pe Benny și l-a convins să li se alăture celorlalți copii.

BENNY

Îmi amintesc ora copiilor! Și mi-o amintesc pe Cory, bibliotecara aia drăguță. Pe atunci nu-i știam numele și totul e cam în ceață, dar îmi amintesc câteva lucruri: parfumul ei de sub scaun și fusta pufoasă din tweed. Ochelarii ei cu rame roz scânteiau în colțuri și pe sub fustă purta dresuri groase de bumbac și jambiere largi, tricotate, ca să-i încălzească picioarele. Și-mi amintesc cât de bine m-am simțit s-o țin de gleznă. Fluierul piciorului era tare și ascuțit și-mi amintesc că mă țineam de el, mă uitam printre picioarele ei la ceilalți copii și mă simțeam de parcă, deși se uitau și ei la mine, nu mă puteau vedea. Mă simțeam ascuns și în siguranță.

Și îmi amintesc și cartea aia cu sunetele făcute de animale în diferite țări și rațele care măcăne *wak wak* în arabă, sau ceva de genul ăsta. Nu-mi amintesc detalii, ci doar cum se auzeau poveștile din interior: nu ca și cum erau spuse de cineva pe gură sau de la nivelul feței, ci mai degrabă ca și cum veneau de peste tot, de pe scaun, de pe covor, de sub fusta bibliotecarei. De pretutindeni, auzeam bâzâieli, behăieli și strigăte. Toată lumea mea se reducea la acest spațiu conic, în formă de scaun – emana căldură, siguranță și mirosea a ulei de santal și a soluție de curățat covoare. Cuvintele se auzeau de peste tot, dintr-odată, ca și cum Dumnezeu ar fi fost cel care citea povestea. Dacă ți-l poți imagina pe Dumnezeu vorbindu-ți cu vocea unei bibliotecare.

Nu știu. Probabil e prea mult. Dar cred că din acest motiv încă iubesc biblioteca. Probabil tot din acest motiv, cea mai bună prietenă a mea este o Carte.

Mama mi-a promis că dacă mă duc la psihiatru, putem trece pe la bibliotecă, dar pe drum voia să-mi ia noua rețetă și exista o problemă cu asigurarea medicală, iar când s-a rezolvat, era prea târziu. Mama a spus că avem o mulțime de cărți acasă, ceea ce era adevărat, dar m-am supărat pentru că-mi promisese. Cred că o parte din ea nu voia să meargă. Cred că biblioteca o întrista prea mult, pentru că a trebuit să renunțe la școală când a rămas însărcinată cu mine și, deși spunea mereu că a meritat, știam că o parte din ea regretă că a renunțat la acel vis. Copiii știu aceste lucruri despre părinții lor, chiar dacă nu le înțeleg complet.

Oricum, când am ajuns acasă, am avut un conflict. Am văzut cartea *Miracolul ordinii* pe masa din bucătărie, deasupra unui morman de porcării, am luat-o și am cam aruncat-o în ea, spunându-i răutăcios:

– Iată o carte *grozavă* pentru tine. De ce nu o citești?

Este o carte despre cum să-ți faci ordine în viață și să scapi de nimicuri. Încercam să-i transmit un mesaj, dar a fost destul de răutăcios. De fapt, nu am *aruncat* cartea. Am cam împins-o spre ea. Bănuiesc că și ăsta a fost tot un gest răutăcios. N-am vrut niciodată s-o fac să plângă.

CARTEA

11

Primele cuvinte dintr-o carte sunt foarte importante. Momentul întâlnirii, în care cititorul dă prima pagină și citește introducerea, este ca și cum ai privi în ochi pe cineva sau i-ai atinge mâna pentru prima dată și așa o simțim și noi. Cărțile nu au ochi sau mâini, este adevărat, dar când o carte și un cititor sunt făcuți unul pentru celălalt, amândoi știu asta, și exact așa s-a întâmplat când Annabelle a deschis *Miracolul ordinii*. Când a citit prima propoziție, amândouă au simțit fiorul.

Dacă citești asta, atunci sunt șanse să fii nemulțumit de viața ta. Ai vrea să faci o schimbare, dar ești atât de copleșit, încât nici nu mai știi de unde să începi.

Da! s-a gândit Annabelle. Așa e!

Știi că viața ta ar fi mai bună cu mai puțină dezordine. Ai încercat să arunci obiecte de care nu mai aveai nevoie și să-ți faci ordine prin casă, dar asta nu pare să schimbe lucrurile. Te simți secătuit de vlagă și, înainte să-ți dai seama, bunurile tale au preluat din nou controlul, iar obiectele te țin captiv sub vraja lor.

Exact așa era. De unde știa cărticica? Annabelle și-a ridicat privirea și s-a uitat în jurul ei. Era aproape înfricoșător, ca și cum cartea i-ar fi văzut dormitorul dezordonat și i-ar fi citit gândurile. S-a uitat să vadă cât e ceasul. Era obosită și știa c-ar trebui să încerce să doarmă, dar tot era prea agitată. Fusese o zi lungă. Consultația fusese tulburătoare, mai ales la sfârșit, când psihiatra o întrebase dacă este mama biologică a lui Benny. Și nu-și dăduse seama cât de afectat avea să fie Benny dacă renunța la vizita la bibliotecă. A continuat să mormăie nemulțumit în autobuz și, când au ajuns acasă, avea o dispoziție proastă, așa că a țipat la ea, ceea ce era în regulă, deoarece să fii ținta furiei copilului tău reprezintă doar o parte din experiența unei mame. De obicei râdea pe seama lui și, din acest motiv, a fost surprinsă când a început să plângă. A reușit să se controleze, dar până atunci el deja se

retrăsese furios în camera lui. Spre meritul lui, s-a calmat destul de repede, iar după un timp s-a întors, au mâncat niște resturi de pizza și au discutat despre schema lui de tratament.

Annabelle s-a dus la culcare devreme și și-a luat cartea în pat. Probabil Benny avea dreptate. Probabil ar trebui s-o citească. A privit cu atenție coperta. Felul în care sărise cartea în căruciorul ei de cumpărături era înfricoșător și avea cel mai straniu sentiment că în spatele acestei întâmplări se află Kenji. Existaseră momente când îi simțise prezența, ca atunci când corbii îi aduseseră cadouri. Bolul ei cu fleacuri era plin de șuruburi, agrafe, nasturi, cochilii sparte, bucăți de staniol, mărgele și cercei rătăciți. Era sigură că cel care încerca să intre în legătură cu ea prin intermediul corbilor este Kenji și, dacă așa era, atunci probabil *Miracolul ordinii* era tot un cadou de la el, căci altfel cum să-și explice toate coincidențele?

Și mai era și faptul că Aikon și Kenji sunt amândoi japonezi. Ceea ce nu însemna mare lucru, dar când a citit biografia autoarei pe coperta din spate, a aflat că numele complet al lui Aikon e Ai Konishi, un lucru uimitor, deoarece Konishi fusese și numele mamei lui Kenji. Kenji folosea *Konishi* ca parolă pentru computer, iar când Annabelle îl întrebase, el îi povestise cum bunicii lui fuseseră îngrijorați că fiica lor avea să se lovească de discriminare în Japonia din cauză că se măritase cu un coreean și îi luase numele. O îndemnaseră să păstreze numele Konishi, în loc de Oh, dar refuzase. Când Kenji i-a spus povestea asta, Annabelle a rămas șocată de rasismul îndreptat împotriva coreenilor, dar și descumpănită. Îi plăcea să fie Oh! Numele suna atât de exuberant, încât îți tăia respirația și exprima perfect felul în care se simțise când îl întâlnise prima dată pe Kenji și se îndrăgostiseră la prima vedere. Nici nu-și imagina c-ar vrea să fie o Konishi, dar era curios că Aikon avea același nume de familie cu cineva din familia lui Kenji.

Însă și mai important decât coincidența de nume era factorul Zen. Annabelle a analizat expresia lui Aikon și și-a amintit fotografia lui Kenji la templu și cum, atunci când i-o arătase, ea îl remarcase imediat datorită zâmbetului mare și caraghios. Chiar și fără păr arăta adorabil. Unde dispăruse fotografia? Trebuia să fie pe undeva prin șifonier. Ar trebui să încerce s-o găsească, să i-o arate lui Benny și să-i spună toată povestea despre cum tatăl lui țicnit devenise călugăr. Studiase muzica clasică la conservatorul din Tokio și avea nevoie de un loc ieftin în care să-și petreacă vacanța de vară, iar cineva i-a spus că poate locui gratuit la templul Zen,

dacă nu-l deranjează să mediteze și să spele podelele. Pe Kenji nu-l deranjase niciodată munca grea, așa că s-a mutat și a ajuns să locuiască acolo câțiva ani. Fusese cea mai fericită perioadă din viața lui, iar Annabelle și-a amintit cum simțise o urmă de gelozie, până când el a adăugat: „Până te-am întâlnit pe tine."

Ciudat, în timpul ședерii sale la templul Zen, a început să cânte jazz. Printre tinerii călugări ucenici se aflau câțiva artiști, scriitori, muzicieni și activiști politici interesați de filozofia radicală Zen, de pregătirea mintală riguroasă și de un spațiu de locuit gratuit. Unul dintre aceștia era un tânăr călugăr pe nume Daikan căruia, când a aflat că știa să cânte la clarinet, i-a venit ideea să înființeze o trupă de jazz. Spre surprinderea lor, maestrul a fost de acord. Templele budiste din Japonia se zbăteau să rămână pe picioare, pe măsură ce bătrânii enoriași mureau, iar tinerii erau prea ocupați să aibă grijă de cumpărături și de cariere corporatiste ca să le mai pese de Zen. Starețul credea că niște călugări care se apucă de cântat jazz ar avea ocazia să atragă atenția presei și ar reuși să aducă mai mulți tineri la templu.

Au numit trupa Thelonious. Daikan cânta la bas, iar Kenji la clarinet și au făcut echipă cu un alt călugăr mai în vârstă care cânta jazz la pian. Cu permisiunea maestrului, au transformat o sală de conferințe într-o cafenea de weekend și, în curând, serveau espresso și susțineau acolo concerte în fiecare vineri și sâmbătă seara. Thelonious s-a desființat când Kenji a părăsit templul, dar până atunci, roata destinului deja fusese pusă în mișcare. Datorită Zenului, Kenji a intrat în lumea jazzului, iar datorită jazzului a cunoscut-o pe Annabelle. Legătura cu Zen era profundă, s-a gândit ea, chiar karmică, așa că a dat pagina și a citit mai departe.

MIRACOLUL ORDINII
Prolog

Dacă citești asta, atunci sunt șanse să fii nemulțumit de viața ta. Ai vrea să faci o schimbare, dar ești atât de copleșit, încât nici nu mai știi de unde să începi.

Știi că viața ta ar fi mai bună cu mai puțină dezordine. Ai încercat să arunci obiecte de care nu mai aveai nevoie și să-ți faci ordine prin casă, dar asta nu pare să schimbe lucrurile. Te simți secătuit de vlagă și, înainte să-ți dai seama, bunurile tale au preluat din nou controlul, iar obiectele te țin captiv sub vraja lor.

Dacă te regăsești în aceste rânduri, să știi că înțeleg perfect. Și eu am avut aceeași relație cu lucrurile mele. Nu eu le stăpâneam, ci ele pe mine!

Așadar, ce s-a schimbat?

Pentru mine, a fost întâlnirea cu învățăturile radicale Zen. Această întâlnire m-a schimbat. Mi-a schimbat relația cu lucrurile, cu trecutul și cu viitorul meu, cu viața și cu întreaga lume. A fost mai mult decât o schimbare. A fost o revoluție.

Învățăturile Zen despre vid și eliberarea de dorințe sunt străvechi, dar nu au fost niciodată mai relevante decât în prezent. Scriu această carte pentru a împărtăși câteva învățături simple, dar profunde, cu oamenii care suferă la fel ca mine.

Cu toții avem diferite legături cu lucrurile noastre, iar modul în care învățăm să ne raportăm la ele se dezvoltă de timpuriu. Aceste obiceiuri sunt adânc înrădăcinate în poveștile noastre de viață și, adesea, în suferința noastră. În cazul meu, am fost crescută de o mătușă, care m-a adoptat și m-a iubit ca pe propria fiică, dar când aveam doisprezece ani, s-a măritat cu un bărbat care ne-a făcut viața un calvar. Din punct de vedere material, am dus-o bine. Tatăl meu vitreg era director de corporație și ne-a asigurat tot ce aveam nevoie, dar din cauza comportamentului său inadecvat față de mine, nu m-am simțit în siguranță în noua noastră casă. M-a cuprins depresia și, ca să-mi calmez anxietatea, am început

CARTEA

Este ciudat să vezi o carte într-o carte? N-ar trebui să ți se pară deloc ciudat. Cărțile se plac unele pe altele. Ne înțelegem reciproc. Chiar ai putea spune că suntem cu toate înrudite, bucurându-ne de o relație extinsă asemenea unei rețele rizomatice dincolo de conștiința omenească și conținând lumea gândirii. Gândește-te la noi, cărțile, ca la un miceliu, un vast, subconștient, covoraș fungic ascuns sub pământul din pădure și fiecare carte e câte un rod. Precum ciupercile, suntem o colectivitate. Pronumele noastre sunt *noi, noștri, ne*.

Deoarece noi, cărțile, suntem conectate, comunicăm tot timpul. Ne exprimăm acordul, dezaprobarea, bârfim despre alte cărți, ne poreclim și ne citim reciproc – și avem preferințele și prejudecățile noastre. Desigur! Prejudecățile abundă pe rafturile bibliotecii. Tomurile academice disprețuiesc cărțile mai comerciale. Romanele în toată regula le privesc cu dispreț pe cele de dragoste sau literatura de consum și există o desconsiderare aproape universală a anumitor genuri literare, cum ar fi dezvoltarea personală.

Totuși, nu încape îndoială, cărțile de dezvoltare personală pot fi utile și când *Miracolul ordinii* a sărit de pe masa cu noi apariții în neantul din viața lui Annabelle, ne-a fost greu să ne opunem. Annabelle avea nevoie de ajutor, iar isprava pe care a făcut-o cărticica a fost impresionantă. Dar oricât de admirabilă ar fi forța scopului său, ideea de a cuprinde între aceste pagini capitole dintr-o carte de dezvoltare personală ne-a alarmat oarecum și Benny a fost cel care i-a sărit mai târziu în ajutor. El a susținut că *Miracolul ordinii* este esențială pentru povestea mamei lui și, prin urmare, și pentru povestea lui, adăugând că nu vrea să-i fie acuzată Cartea de snobism și, în final, a trebuit să fim de acord.

În noaptea aceea, Annabelle nu era deloc pregătită pentru *Miracolul ordinii*. Probabil era epuizată din cauză că avusese o zi stresantă. Sau poate era stârnită de mențiunile tulburătoare ale lui Aikon referitoare la tatăl ei vitreg. Oricare ar fi fost motivul, după ce a citit prologul, a adormit imediat. Noaptea, cărticica ședea pe ea și o veghea, bucurându-se de pântecul moale

ca o pernă și de ritmul blând al respirației. Avea să treacă un timp înainte ca Annabelle să revină la paginile din *Miracolul ordinii*, dar cărțile au răbdare. Știm cât de urgente și de captivante sunt viețile cititorilor, așa că așteptăm să vină și vremea noastră.

12

Care este sunetul foarfecii? Ce spune ea? Vicleană și hoață, începea încetișor, cu un mic susur care creștea repede în intensitate, șoptind și tăind, șuierând metalic, formând ceva ce părea mai degrabă cuvânt omenesc într-o limbă pe care Benny o credea chineză, deși nu putea fi sigur nici măcar de asta. El nu vorbește chineză, așa că de unde să știe? Dar părea să înțeleagă toate lucrurile răutăcioase pe care foarfeca i le insinua în ureche despre profesoara lui, doamna Pauley. *Crezi că te place Bătrâna Cap Pătrat? Crezi că te crede deștept? Special? Prostule. Ea te-a turnat și te-a trimis la psihiatră. Da, ticăloasa crede că ești special. Un psihopat al naibii de special.*

Dar lui Benny îi plăcea foarte mult doamna Pauley. Ea observase că se simțea ciudat la ora de matematică și îl dusese la asistentă. Ea fusese profa lui de științele naturii și îl învățase despre mucegaiuri la ora de biologie, despre felul în care organismele singulare se unesc pentru a forma un organism multicelular care produce spori și se reproduce, înainte de a se separa iar. Ea organizase o excursie cu clasa într-o pădure protejată din apropierea școlii pentru a căuta organisme multicelulare, iar el găsise imediat unul, un ansamblu asemănător mușchilor, agățat pe un ciot de cedru putrezit. Doamna Pauley îl lăudase pentru ochii lui ageri. Nu i-a mărturisit că auzise strigătul mucegaiului, așa că știuse exact unde să caute. Cum era sunetul? Mic, spongios, galben, imposibil de descris.

Benny a închis ochii. Săptămâna asta învățau despre schimbările climatice și avea de pregătit un referat. Foarfeca stătea pe bancă în fața lui, lângă lipici. Doamna Pauley era la tablă, explicând ceva important despre căldură, secetă și despre emisiile oamenilor, dar foarfeca îi distrăgea atenția, răsucindu-se și chicotind, spunându-i că referatul lui e inutil, că nu avea să oprească schimbările climatice, nimic nu avea să le oprească, toți erau terminați, profa era proastă, era dușmanul lui și motivul pentru care toată lumea credea că este nebun, de aceea trebuia s-o înjunghie în gât. *Acum!*

Benny se sprijinea pe mâini, își frământa degetele, își încleșta pumnii. Foarfeca chicotea. *Ce pămpălău… Așa de speriat… Las' pe mine…*

Apoi s-a trezit cu foarfeca în mână, o strângea în pumn. S-a ridicat și a făcut un pas înainte, apoi încă unul. Doamna Pauley l-a observat venind și s-a oprit în mijlocul lecției predate, cu markerul în mână. „Benny? Ești bine?" Mai târziu, în biroul directoarei, când profesoara dădea o declarație despre accident, a închis ochii și s-a cutremurat amintindu-și suferința întipărită pe chipul contorsionat al lui Benny în timp ce se apropia de ea, întinzând foarfeca asemenea unei ofrande, implorând-o să i-o ia din mână înainte ca el să-și înfigă vârful în picior.

La Urgențe, i-au pus trei copci în partea superioară a coapsei. Asistenta medicală de la internări l-a întrebat ce se întâmplase, dar Benny n-a vrut să-i mărturisească. Când medicul de gardă l-a întrebat, a mințit. *Foarfeca mi-a alunecat din mână, am scăpat-o, nu-mi amintesc.* A fost trimis înapoi la cabinetul lui dr. Melanie. O văzuse de mai multe ori de când îl diagnosticase prima dată cu ADHD și luase Ritalin aproximativ două luni. Păruse ceva mai stabil psihic în tot acest timp, iar psihiatra fusese încântată că făcea progrese, dar el încă nu-i povestise despre voci. Stăteau la aceeași masă joasă, doar că acum era roșie, iar pe Benny l-a nedumerit acest lucru, deoarece pe parcursul consultațiilor anterioare fusese sigur că era verde. El știa că roșu și verde sunt culori complementare, adică opuse, dar nu avea niciun sens, deoarece cuvântul *complementar* însemna lucruri care se potrivesc, adică *opusul* contrariilor. Asemenea situații îi dădeau migrene. La fel și roșu și verde. A aruncat o privire spre chipul psihiatrei să vadă dacă se schimbase, dar era la fel. Piele palidă. Păr castaniu deschis. Era tot dr. Melanie.

– Așadar, Benny. Îmi poți spune ce s-a întâmplat?

Benny a clătinat din cap. În mod ciudat, dr. Melanie părea mai în vârstă. Înainte, părea tânără, dar astăzi arăta ca o doamnă de vârstă mijlocie. Pielea ei avea textura unei ciuperci uriașe, acoperită cu riduri foarte fine. Unghiile ei erau și ele de culoarea ciupercii. Benny s-a întrebat cât timp trecuse de fapt între prima consultație și momentul prezent – probabil adormise ca Rip Van Winkle și, în timp ce visa, trecuseră mulți ani. Probabil și el era mai în vârstă, iar mama lui era o bătrână pe moarte. A început să se îngrijoreze și a ratat următoarea întrebare a psihiatrei.

– Benny, mă asculți?

A dat din cap și a încercat să fie atent.

– Îți amintești ce s-a întâmplat?

– Da.

– Bine, în regulă. Poți să-mi spui?

– Pot să merg mai întâi la toaletă?

Psihiatra s-a lăsat pe spătarul scaunului și, pentru o clipă, a părut din nou tânără, ca un copil a cărui jucărie fusese furată de cineva, dar a încuviințat.

Toaleta era pe holul spitalului și, ca să ajungă acolo, Benny trebuia să treacă prin sala de așteptare. Când a deschis ușa cabinetului, Annabelle și-a ridicat rapid privirea din revistă și câmpul de forță al anxietății care iradia din corpul ei l-a izbit drept în față. Și-a ferit privirea, dar nu înainte de a se asigura că ea are încă vârsta potrivită, deși părea foarte obosită, iar asta l-a liniștit. În toaletă, și-a examinat reflexia în oglindă. Pielea lui arăta diferit în lumina fluorescentă, dar era tot el însuși și încă părea de paisprezece ani. A tras apa la toaletă, astfel încât să pară că ar fi urinat, apoi s-a spălat cu grijă pe mâini și s-a întors în cabinet, trecând din nou prin valurile de anxietate ale mamei lui, dar de data asta pregătit. A închis ușa cu putere. Când s-a așezat din nou la masa roșie, dr. Melanie a schițat un zâmbet de încurajare.

– Ești pregătit să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Cred că da.

– Da?

– Mi-am înfipt foarfeca în picior.

– Așa este. Poți să-mi spui ce se întâmpla atunci cu tine?

– Ce vreți să spuneți?

– La ce te gândeai? Sau ce simțeai? Ce se întâmpla în jurul tău?

– Nimic. Adică, aveam curs de științele naturii. Doamna Pauley vorbea despre încălzirea globală. Nu simțeam nimic.

– Vrei să spui că ai fost amorțit?

Benny a încercat să-și amintească dacă fusese amorțit.

– Mulți oameni se simt amorțiți când aud despre încălzirea globală. Și, uneori, oamenii se mai și supără…

Benny a clătinat din cap. Foarfeca era supărată, nu el. A vrut să menționeze acest lucru, dar ea tot vorbea întruna.

– Crezi că e posibil? S-ar putea să fii supărat în legătură cu încălzirea globală? Există vreo legătură?

Bineînțeles că exista o legătură. Existau foarfeci în toată lumea. Părea evident. Benny a început să-i explice, dar apoi și-a ridicat privirea. Dr. Melanie s-a aplecat în față, părând să-l încurajeze și fiind sincer interesată. Prea interesată. Lacomă, chiar. Benny s-a răzgândit. I-a aruncat o privire precaută, ținându-și bărbia în piept.

– Asta e treaba ta. Tu ar trebui să descoperi legăturile.

– Am crezut că ne putem da seama împreună.

– O, las-o baltă.

Ce mai conta? Era sătul să mintă în legătură cu vocile. Era prea obositor să le mai ascundă.

– Foarfeca mi-a spus s-o fac.

Dr. Melanie a tăcut o clipă.

– Ai auzit foarfeca vorbind?

Vorbele sunau nebunește în gura ei. Benny a vrut să-și ceară scuze, dar era prea târziu.

– Și ce ți-a spus foarfeca?

Degetele i s-au încleștat în pumn, amintindu-și pe loc foarfeca.

– Foarfeca ți-a spus să te înjunghii?

Benny a clătinat din cap.

– Nu, a șoptit el. Mi-a spus s-o înjunghii pe doamna Pauley.

– Foarfeca ți-a spus să-ți înjunghii profesoara?

Pumnul lui începea să-și slăbească strânsoarea, dar Benny l-a oprit.

– N-am vrut s-o fac, așa c-am redirecționat-o.

A dat cu pumnul în piciorul rănit, arătându-i cum. A gâfâit de durere și i-au dat lacrimile. Rana bandajată de pe coapsă a început să zvâcnească. Și-a încrucișat brațele la piept și a început să se legene.

– Ce ți-a spus foarfeca, Benny?

Legănatul îl ajuta.

– Nimic. Nu știu.

Psihiatra s-a încruntat, încercând să înțeleagă.

– Dar tocmai ai spus…

– *Știu* ce am spus. Spunea doar tâmpenii pe care le spun *foarfecile*, ca într-o limbă străină sau cam așa ceva.

– O limbă străină?

El a dat din cap, lamentându-se. Era greu de explicat.

– Probabil în chineză sau așa ceva? Nu înțelegeam cuvintele, dar știam ce vor.

Durerea din picior scădea în intensitate.

– Vorbești chineza?

– Nu.

S-a gândit la certurile doamnei Wong cu fiul ei, No-Good.

– Dar știu cum sună.

– Numele tău de familie, Oh. Nu e chinezesc?

– Este coreean. Tatăl meu e pe jumătate coreean. Și japonez.

O simțea pe dr. Melanie analizându-l. S-a corectat.

– Adică era. Acum e mort.

Dr. Melanie s-a ridicat, s-a îndreptat spre biroul ei din colțul cabinetului și a luat ceva din sertar. S-a întors cu o foarfecă în mână.

– Asta e?

Benny și-a întors privirea repede, dar nu suficient de repede. Și-a încrucișat brațele la piept și mai strâns și s-a uitat în jos, la suprafața roșie, strălucitoare, a mesei. Nu voia ca foarfeca să se apropie și mai mult de el.

– Poate.

– Doamna Pauley a trimis-o. Ai văzut-o din întâmplare?

Dr. Melanie s-a aplecat în față și a desfăcut foarfeca. Benny a auzit fulgerul metalului strălucitor și și-a dus mâinile la urechi, făcându-și curaj în timp ce aștepta să audă cuvintele tăioase, dar nu era decât liniște. Când psihiatra vorbea, vocea i se auzea uneori aproape și alteori foarte departe.

– Poți să citești ce *scrie* pe ea?

I-a întins foarfeca să vadă. Benny nu și-a ridicat privirea. Suprafața roșie și tare a mesei s-a înverzit și a început să vibreze.

– CHINA, a citit psihiatra, de parcă asta ar fi dovedit ceva, apoi a închis foarfeca din nou, făcând o mică pauză ca să se audă mai bine sunetul metalic. Nu înțelegi, Benny? Foarfeca e fabricată în China. Probabil ai observat, motiv pentru care ți-ai imaginat că-ți vorbește în chineză.

Acum, piciorul îi zvâcnea din nou de durere. De ce nu înțelege dr. Melanie? Benny și-a încleștat maxilarul și a vorbit încet, încercând să nu agraveze lucrurile.

– Nu…

– Nu?

– *NU!*

Cuvântul i-a sfâșiat gâtul, în timp ce culorile din cabinet au început să sângereze și să strălucească. Și-a apăsat cu putere mâinile pe blatul mesei, încercând să țină culorile în loc, împiedicându-le să se răspândească. De ce dr. Melanie nu înțelege odată? Trebuia să încerce să-i explice.

– Dacă foarfeca *vorbește* chineză, este pentru că ESTE din China. *Chineza este singura limbă pe care o cunoaște!*

Din sala de așteptare în care stătea, Annabelle a auzit crescând suferința fiului ei. S-a chircit de durere și și-a îngropat fața în mâini.

Pe parcursul următoarelor consultații, în acel mic cabinet luminos a început să apară un tipar al neînțelegerilor.

– Spui că ceasul e furios. Cum te face asta să te simți?

– În niciun fel. Nu mă face să mă simt în niciun fel.

– În niciun fel? Se pare că și tu ești furios. Sau dezamăgit?

– Bineînțeles că sunt dezamăgit. Sunt dezamăgit să vorbesc cu tine.

– Bine, așadar, crezi că furia ceasului e de fapt dezamăgirea ta…

– Nu! *Ceasul* este dezamăgit că nu ascultați niciodată. Urăște să piardă timpul!

Benny considera că jucăriile și păpușile din preajmă îi distrag atenția și a încercat să le ignore. Când i-a cerut să le pună deoparte, dr. Melanie a vrut să știe de ce.

– Fac prea mult zgomot.

Ea i-a spus că e imposibil și apoi i-a explicat cu răbdare legile sunetului.

– Sunetul este făcut de mișcarea unui obiect în spațiu. Dar jucăriile doar zac acolo, Benny. Ele nu se mișcă. Nu au piese mobile în interior. Nu pot produce sunete. Este imposibil din punct de vedere fizic.

Benny a clătinat din cap de parcă ar fi încercat să-și scuture apa din urechi.

– Suferă.

– Jucăriile suferă?

– Nu. Copiii.

– Copiii le fac pe jucării să sufere?

– Nu! De ce ești așa de proastă?

– Calmează-te, Benny. Respiră adânc. Încearcă din nou. Jucăriile le fac rău copiilor?

– Nu, sigur că nu. Nu jucăriile fac asta. *Oamenii* o fac.

– Ce legătură are asta cu jucăriile?

– Ele știu.

– Jucăriile știu că oamenii le fac rău copiilor?

– Desigur. De aceea le ai aici, nu? Acum, e înăuntrul lor. Pătrunde și rămâne acolo.

Dr. Melanie s-a uitat în jur la piesele colorate și la amestecul de păpuși și animale de pluș.

– Nu înțeleg. Ce este în interior? Ce rămâne?

– Ești *nebună*? Nu auzi?

– Ce să aud?

– *Durerea*! a spus Benny apucându-se pentru o clipă de marginea mesei. Durerea *copiilor*!

Dr. Melanie îl obosea cu sugestiile ei tâmpite. Înțelegea totul greșit.

– Probabil din cauză că ți-e frică, Benny? Ți-e frică și așa auzi voci.

– Nu, a spus el, epuizat. Aud voci și de aceea mi-e frică.

Nu avea niciun rost. După acest dialog, a renunțat să mai încerce să explice. Dr. Melanie s-a întâlnit cu Annabelle și i-a pus diagnosticul: Benny era în faza prodromală a tulburării schizoafective și ea recomanda întreruperea tratamentului cu Ritalin și începerea administrării unui antidepresiv pentru tulburare de dispoziție și a unui antipsihotic pentru tratarea halucinațiilor auditive.

Annabelle stătea în micul cabinet luminos și asculta, ținându-și poșeta și dând din cap ferm, ca să-i demonstreze psihiatrei că-i acordă atenție, că-i asimilează cuvintele și-i înțelege mesajul, că e de acord și are control asupra situației și e un părinte care își crește singur copilul cu foarte multă grijă.

– Știu că este dificil. Dar ar trebui să știți c-am avut succes în tratarea tulburării schizoafective la copii; simptomele scad pe măsură ce copilul traversează adolescența.

Annabelle a tot dat din cap, iar când psihiatra a terminat de vorbit, și-a acoperit fața cu mâinile și a început să plângă. Dr. Melanie i-a întins o cutie de Kleenex și a așteptat, oferindu-i timp. Exista posibilitatea ca halucinațiile auditive să fie un efect secundar al Ritalinului și ele să se diminueze atunci

când schimba medicamentele, dar a hotărât să nu menționeze acest lucru. Nu voia să-i dea mamei speranțe false. Femeia era clar copleșită de situație și, în orice caz, existau suficiente indicii care justificau noua schemă de tratament. În cele din urmă, s-a aplecat din nou în față.

– Doamnă Oh?

Annabelle și-a ridicat fața înlăcrimată…

– Îmi pare rău, a suspinat ea, de obicei nu sunt…

Și-a înăbușit lacrimile și a luat un șervețel din cutie.

– Tocmai am primit un e-mail de la șeful meu. Adică, nu este chiar *de la* serviciu, pentru c-au închis biroul, mi-au redus norma de lucru la jumătate și lucrez de acasă, dar înțelegeți ce vreau să spun.

Și-a șters ochii și și-a suflat nasul.

– Mi-a spus că vor renunța treptat la postul meu…

Dr. Melanie o privea. A observat cum Annabelle stă cu capul în piept, are umerii căzuți și hanoracul întins pe spatele lat. A remarcat părul blond, trebuie să fi fost cândva frumos, dar acum era anost, subțire, ca un snop de paie. Abia auzea ce spune femeia. Părea să discute cu podeaua.

– Vor elimina departamentul de tipărituri, deoarece ziarele, revistele, toate sunt online acum…

Tiroidă? Diabet? Stres? Dr. Melanie s-a încruntat și și-a încrucișat degetele, ridicându-și mâinile de parcă s-ar fi rugat. Sigur avea depresie. Și-a amintit că citise un studiu recent despre Ritalin, care asocia un risc crescut de reacții adverse psihotice în rândul copiilor cu un părinte cu antecedente de boli psihice grave. Probabil merita întrebat. Și-a lăsat bărbia pe degete, așteptând ca femeia să-și revină.

– Tipăriturile au devenit inutile de când cu computerele și cu toate celelalte chestii tehnologizate…

Dr. Melanie și-a lăsat mâinile jos.

– Trebuie să fie foarte greu, a comentat, aplecându-se în față. Doamnă Oh, mă întrebam dacă există vreun istoric familial de…

– E vina mea, m-a avertizat cu luni în urmă că o să se întâmple ceva rău, dar am crezut că lucrurile se vor rezolva…

Dr. Melanie și-a verificat ceasul. Consultația se terminase și următorul ei pacient avea să sosească în curând.

– Așadar, Benny. Mi-ar plăcea să-l internez la secția de psihiatrie pediatrică a spitalului de copii când începem noul tratament, ca să-l putem

ține sub observație. Probabil o săptămână sau cam așa ceva. Ce părere aveți? De asemenea, v-ar oferi timp să vă adaptați și…

Atunci, Annabelle și-a ridicat privirea spre psihiatră.

– Îmi pierd beneficiile salariale, i-a șoptit. Asigurările de sănătate. Nu știu dacă vom mai fi asigurați.

Și-a dat seama că va trebui să implore. L-a adus pe Benny acasă, l-a trimis în camera lui și apoi s-a așezat la masa ei de lucru și și-a sunat șeful. I-a explicat situația și l-a implorat să-i dea măcar șansa să se perfecționeze, continuând să decupeze materiale, cât mai existau, dar apoi să adauge radioul și televiziunea. Materialele video și audio nu erau așa de complicate, acum că vechiul hardware, dublajele, monitoarele și receptoarele, toate erau înlocuite cu computere și software. De fapt, era vorba doar despre extinderea capacității ei organizaționale și, la urma urmei, i-a amintit Annabelle șefului ei, avea o pregătire în biblioteconomie, mai mult decât oricare dintre băieții de la birou – atunci când avuseseră un birou. Din multe puncte de vedere, era mai calificată decât mulți dintre colegii ei și singurul motiv pentru care rămăsese blocată în departamentul de tipărituri era faptul că e femeie.

Era un caz evident de discriminare, o politică sexistă învechită ce trimitea femeile într-un ghetou de ziare și reviste, pe când pe bărbați îi angaja în departamentele audio și video, considerate „tehnologice“. Calculatoarele opreau evoluția domeniului de activitate. Tehnologia digitală făcea aceste vechi distincții să pară lipsite de sens și, în plus, nu exista niciun motiv pentru care femeile nu puteau executa sarcini de muncă complexe din punct de vedere tehnologic. Însuși termenul „forfecoasă“ era sexist și jignitor și, chiar dacă Annabelle s-a oprit fix înainte de a numi asta discriminare sau hărțuire, a subliniat că ea și colegele ei din departamentul de tipărituri câștigaseră întotdeauna un salariu mai mic decât bărbații, așa-numiții specialiști în cercetare și analiști de informații; ei nu i se oferiseră niciodată șanse egale de promovare în companie și ani întregi colegii ei bărbați se holbaseră încontinuu la sânii ei.

Când a terminat de vorbit, s-a lăsat tăcerea și s-a întrebat dacă șeful ei închisese, dar apoi l-a auzit dregându-și vocea. Stătea la masa ei de lucru, printre grămezile de hârtii decupate și dosare, teancurile de ziare, ceștile de cafea murdare și cutiile cu suc, punga goală cu chipsuri de porumb și o farfurie cu murături pe jumătate mâncate. Și-a mușcat buricul degetului

mare, îngrijorându-se din cauza unei unghii rupte. Scanerul bâzâia. Coșul de gunoi dădea pe din afară. Annabelle și-a ținut respirația și s-a uitat la ghiveciul cu crăciunițe de plastic, aflat într-un echilibru precar pe un teanc de reviste vechi.

– Bine, a spus în cele din urmă șeful ei. Lasă-mă să mă gândesc. Să văd ce pot face.

Annabelle a răsuflat ușurată.

– Bine, a răspuns ea, scoțându-și degetul mare din gură. Charlie, te rog, nu sta prea mult pe gânduri. Sunt o mamă singură cu un copil foarte bolnav, care are nevoie de internare imediată.

Oare sunt foarte bolnav? s-a întrebat Benny. S-a așezat pe patul frumos făcut din dormitorul lui ordonat, ascultând. De data asta, radioul de jos, din sufragerie, era oprit și își auzea mama vorbind la telefon. Nu se simțea bolnav. Nu era ca și cum ar fi avut gripă, varicelă, cancer sau altceva. Încă îl mai durea piciorul din cauza foarfecii, dar în rest, se simțea bine. Nu el era bolnav. Ci vocile. Aici, în dormitorul lui, erau liniștite. Însă dacă ieșea pe hol, începeau din nou. Trebuia să stea perfect nemișcat, să rămână în dormitorul lui și să-și țină șosetele împăturite, patul făcut, lucrurile în ordine și vocile îl lăsau în pace.

S-a uitat la rafturi. Cărțile lui erau toate frumos aliniate, în funcție de mărime și încadrate de globul selenar. Rața de cauciuc pe care mama lui o găsise în tomberon era singura jucărie care stătea afară, și asta pentru că prezența ei i se păruse liniștitoare, dar mai mult de o jucărie în dormitor însemna dezordine. Dezordinea înseamnă stres, obișnuia să spună doamna Pauley. Benny s-a uitat în jos și a atins lenjeria de pat, apoi s-a ridicat și a netezit cutele cearșafului, să nu lase urme. Ar trebui să meargă să găsească fierul de călcat? Călcatul era important. Cearșafurile șifonate semănau cu o minte tulburată. Îngrijorător de-a dreptul. Benny își călca singur cearșafurile, așa că avea un somn netulburat și, în plus, cearșafurilor le plăcea să fie călcate și lui îi plăceau cearșafurile călcate. Nu călcase niciodată lucruri care nu voiau să fie călcate, ci doar lucruri cărora le plăcea să fie plate, dar nu era doar atât. Mai era încă un motiv. Lui Benny îi plăcea să calce pentru că fierul adora masa de călcat, iar masa de călcat adora fierul de călcat și se simțeau singuri atunci când erau despărțiți. Erau făcuți unul pentru celălalt și avea un sentiment plăcut să le dea o șansă să fie împreună.

Tocmai când se pregătea să coboare să le aducă, de sub pat a auzit o voce subțire.

Vai! a exclamat vocea.

Era o voce destul de subțire, sonoră și liniștită. Benny s-a lăsat în genunchi și s-a uitat sub pat, dar bineînțeles că nu a găsit nimic. Știa că nu va găsi nimic, deoarece chiar în acea dimineață se trântise sub pat și se îngrijise să curețe până și ultima particulă de praf. S-a întins pe burtă și s-a strecurat în întuneric. Îi plăcea să stea sub pat. După ce murise tatăl său, obișnuia să se târască sub pat când avea un accident și făcea pe el noaptea. Dedesubt era cald, întuneric și uscat. Era ca și cum ar fi fost închis într-o cutie.

Și-a croit drum spre perete, trecându-și degetele pe sub plinta de încălzire până când a simțit-o – mică și netedă, rece și rotundă, exact așa cum știa că va fi. A desprins-o cu vârfurile degetelor și apoi a ieșit de sub pat și s-a ridicat în picioare. În palmă avea o bilă de sticlă colorată, strălucitoare, cu ochi de pisică. Nu-și amintea s-o fi văzut vreodată, dar probabil era din săculețul cu bile pe care-l cumpărase Annabelle de la magazinul de vechituri. Întotdeauna aducea acasă jucării vechi achiziționate la ofertă, le numea vintage și spera să le revândă pe eBay. A ținut bila de sticlă în lumină și a analizat-o cu atenție. Părea destul de veche, de un verde-pal, cu bule mici, iar înăuntru erau două filamente subțiri, spiralate, galben-verzui. A privit-o de aproape și a văzut lumea tulbure care se învârtea înăuntru. Frumos, s-a gândit Benny. A rostogolit-o în palmă. Frumos.

Mmm, a spus bila de sticlă, făcându-i cu ochiul și chiar atunci, din sufragerie, a auzit-o pe mama lui strigând.

Șșșt…, i-a șoptit bilei, în timp ce o lăsa să-i alunece în buzunar.

– Vin, i-a strigat mamei lui.

A rămas o clipă în fața ușii dormitorului său, pregătindu-se, apoi a deschis-o. S-a oprit în prag și a ascultat o clipă, analizând nivelul de zgomot și apoi, considerându-l scăzut, a pășit pe holul aglomerat, trecând rapid prin murmur și coborând scara spre sufragerie, unde Annabelle stătea în mijlocul teancului imens de ziare, ținând mobilul într-o mână, cu o cască încă atârnându-i din ureche; pe chip avea întipărită o expresie de uimire profundă.

– Am reușit! Mă recalifică. Mă lasă să-mi păstrez locul de muncă.

I-a întins brațele, iar Benny s-a dus la ea, lăsând-o să-l tragă aproape, simțindu-i brațele ca niște perne calde apăsându-l pe urechi și înăbușind

haosul lumii. Pentru o clipă, a fost aproape liniștit. Îi simțea mirosul de transpirație dulce-acrișor al pielii, pe care îl identifica drept parfumul propriei tristeți și a rămas așa cât a putut îndura, până când sentimentul că se dizolvă în ea a devenit insuportabil și a trebuit s-o dea deoparte. I-a părut rău. Și-a băgat mâinile în buzunare și degetele lui au atins bila de sticlă. Uitase de ea, iar acum i s-a părut liniștitor.

– Este grozav, mamă, a spus el, încercând să pară încurajator. Asta înseamnă că pot să mă internez în spital?

13

Părea așa de mic stând în pragul camerei sale de spital, ultima dintr-un șir de uși identice deschise la capătul holului lung și alb. Annabelle a vrut să fugă la el și să-l ia în brațe, să-i arunce hainele înapoi în geantă și să-l scoată în grabă chiar când trecea de camera asistentelor, să-i spună oribilei asistente-șefe care îi percheziționase geanta și-i confiscase cuțitul X-Acto pe care întotdeauna îl purta asupra ei – ca instrument de lucru, căci nu știai niciodată când dai peste un articol care trebuie decupat – că era o greșeală teribilă, că fiul ei nu avea ce căuta aici și că ea îl duce acasă. Dar nu a făcut-o. În schimb, în timp ce Benny o privea din pragul ușii, a rămas lângă camera asistentelor, așteptând cu răbdare ca un asistent să-i aducă lucrurile și apoi să o scoată din secție. Când a ajuns la ușile duble încuiate, s-a întors, l-a văzut pe Benny și i-a făcut cu mâna. El nu i-a răspuns imediat. Doar stătea acolo, parcă înțepenit, nesigur în aceste împrejurări străine, ca și cum corpul lui nu mai știa ce să facă, dacă era în regulă să se miște, să-i facă semn cu mâna, să o ia la fugă, să alerge la mama lui. Annabelle a auzit cum asistentul medical introduce codul numeric pe tastatură și apoi ușile se deblochează. A simțit cum o strânge de braț. Asistent Andrew, a citit pe ecusonul lui.

– Va fi bine. Vom avea grijă de el.

Annabelle a dat din cap, abia auzindu-l, deși nu-l credea, însă a cedat în fața autorității lui. Avea tatuaje pe antebrațele musculoase. Era puternic. S-a întrebat dacă vreunul dintre pacienții din secție devine violent și dacă asistentul Andrew trebuie să-l țină cu forța. S-a întors și, la fel ca mama lui, Benny și-a ridicat mâna să-i facă semn, dar până să reușească asta, ea deja

ieșise și ușile grele, metalice, se închideau automat în spatele ei. Când s-a uitat în urmă pe fereastra de sticlă ranforsată, Benny dispăruse.

Sunetul acelor uși, care îl încuiau pe el înăuntru și pe ea pe din afară, reprezenta sunetul înfrângerii și al eșecului ei. Annabelle a rătăcit pe coridoarele spitalului încercând să găsească ieșirea. Peste tot erau semne, săgeți indicatoare, linii colorate pe podea, care păreau să ofere îndrumări, dar se întorceau în punctul de plecare și nu duceau nicăieri. În cele din urmă, a coborât la parter și a ieșit pe trotuar, unde zgomotul și tumultul zilei au lovit-o ca o undă de șoc și a trebuit să stea locului un moment ca să-și recapete echilibrul. A traversat strada până la stație, iar când a venit autobuzul, s-a urcat și a găsit un loc liber în spate.

În dimineața aceea, veniseră la spital cu același autobuz, stând unul lângă altul, Benny cu geanta lui în poală, hainele frumos împăturite înăuntru. Insistase să-și facă singur bagajele și când ea i-a sugerat să-și ia câteva lucruri care să-l facă să se simtă ca acasă – fotografia lor de familie la Disneyland sau țestoasa marină de pluș pe care Kenji i-o cumpărase în aceeași călătorie în Florida –, Benny a refuzat. Era un spital. Nu voia să se simtă ca acasă. Dar apoi, Annabelle a observat că-și pusese câteva lucruri personale pe birou – carnețelul de notițe, lingura specială, bila de sticlă – și mai târziu nu mai erau acolo, așa că știa sigur că și le luase și pe acelea. La internare, îngrozitoarea asistentă-șefă îi luase lingura și bila de sticlă și le pusese în punga de plastic alături de cuțitul X-Acto. Ce-o fi fost în capul ei? Cât de periculoasă era o lingură? O bilă de sticlă, ei bine, un copil ar putea s-o înghită și să se sufoce, dar o lingură? Credea că o va folosi ca să scoată ochii cuiva? Asistenta îl informase că nu va avea nevoie și că spitalul îi punea la dispoziție tacâmuri. Benny nu a protestat, deși era singura lingură pe care o folosea acasă și chiar o lua cu el la școală. Annabelle s-a întrebat dacă ar fi trebuit să protesteze, dar ea și Benny nu vorbiseră niciodată despre lingură. Era doar ceva ce observase și-i era teamă să nu-i spună asistentei ceva deplasat, care să-l facă de râs. Asistenta îi aruncase o privire în timp ce Benny zăcea pe scaunul de spital, uitându-se la pantofii săi fără șireturi, cu sistem de închidere tip scai. Însă când i-a luat inhalatorul pentru astm, Annabelle a intervenit.

– Dar are nevoie de el!

– O să i-l păstrăm în spatele biroului. Tot ce trebuie să facă este să ne roage să i-l dăm.

Autobuzul a încetinit, cu structura lui greoaie, și a pufăit sacadat în timp ce primea un pasager cu dizabilități. Annabelle s-a uitat pe fereastră și a văzut o femeie în vârstă care aștepta pe bordură lângă un cărucior pentru cumpărături plin cu pungi de plastic. În dimineața aceea, stătuseră vizavi de un bătrân într-un scaun cu rotile. Legați de mânere erau saci menajeri plini de cutii și sticle goale. Bărbatul avea o barbă lungă, căruntă, un dinte lipsă și o servietă veche, jerpelită, din piele neagră i se legăna în poală. La gât, purta o pancartă din carton scrisă de mână, legată cu sfoară, pe care scria:

Fapte bune pentru oricine

Stătea în fața lor, mormăind singur. Din când în când, mâinile mari și aspre i se ridicau din poală, fluturând ca niște aripi, de parcă i-ar fi făcut semn cuiva absent, sau își smucea capul într-o parte și-n alta, se uita peste umăr și apoi rămânea așa, ascultând cu interes, până când atenția lui se îndrepta în altă parte și începea din nou să mormăie. Annabelle a încercat să nu se holbeze și l-a observat pe Benny privind intenționat în direcția opusă, dar după câteva stații, atenția bătrânului s-a fixat asupra lor.

– Salutare, tinere elev! i-a strigat el pe culoarul autobuzului.

Avea un accent est-european gutural, cuvintele i se lipeau de trahee, astfel încât atunci când vorbea, parcă își dregea vocea. Benny l-a ignorat, dar când au coborât din autobuz în stația de la spital, tipul i-a strigat din nou:

– Fii tare, micuțule. *Vive la résistance!*

– Îl cunoști pe bătrânul ăla? l-a întrebat Annabelle când mergeau, iar Benny a ridicat din umeri.

– Este doar un vagabond. Călătorește mereu cu autobuzul.

La spital, fuseseră conduși în camera lui, iar Annabelle îl ajutase să despacheteze și să-și pună pijamalele și hainele deoparte în dulapul de lângă patul lui. Își întâlnise colegul de cameră, un puști chinez mai mare, care avea o freză încâlcită, pistrui pe față și un nume pe care îl uitase imediat. Purta blugi negri rupți și un tricou negru cu aspect sinistru, iar când a plecat, ea și Benny s-au așezat pe pat, iar Annabelle l-a ținut un timp de mână, până când el s-a retras.

– Colegul tău de cameră pare drăguț. Se îmbracă în pas cu moda.

Când Benny nu i-a răspuns, Annabelle a încercat din nou.

– Patul pare comod.

A sărit pe saltea în timp ce încerca să se gândească la altceva de spus, dar apoi Benny a început să vorbească.

– Ți-l aduci aminte pe tipul ăla din autobuz? Vagabondul în scaun cu rotile?

– Cel cu saci menajeri și servieta jerpelită din piele neagră? De parcă ar putea trece neobservat! De ce îi lasă pe asemenea oameni să urce în autobuz?

Benny a clătinat din cap nerăbdător.

– Ai văzut cum continua să se uite în jur? Cred că aude și el lucruri. Voci sau ceva asemănător. Cred că le aude vorbind.

– Ei bine, probabil, dar… Mi-e greu să-mi dau seama.

– Eu îmi dau seama. Bătrânul aude lucruri la fel ca mine și știe că și eu le aud. Crede că e amuzant. Râde de mine și uneori spune unele chestii. Astăzi n-a spus nimic, pentru c-ai fost tu acolo, dar de obicei vorbește cu mine.

Toate astea se întâmplaseră, iar Annabelle habar n-avusese.

– De ce nu mi-ai spus? l-a întrebat ea, ținându-l de braț. Benny, ce-ți spune? N-ar fi trebuit să te las niciodată să mergi singur cu autobuzul, trebuie să anunțăm…

Dar el i-a tăiat-o din nou.

– Nu o face ca să fie răutăcios. Parcă știe la ce mă gândesc și când îmi spune chestii, încearcă doar să mă ajute. Și parcă și eu știu la ce se gândește. Nu pot explica. Uneori mă întreb dacă auzim aceleași voci. E ciudat, nu?

Da! voia să țipe Annabelle. *Da, e ciudat. Este foarte, foarte ciudat!* Însă părea răspunsul greșit. Mai bine stătea acolo, respirând, ascultând, strângându-i brațul fiului ei.

– E de treabă și tot restul, dar nu vreau să ajung ca el, a spus Benny.

Atunci a privit-o în ochi, Annabelle i-a văzut frica și l-a îmbrățișat.

– Nu fi prostuț, a spus ea, îmbrățișându-l strâns. Nu ești deloc ca el. De asta ești aici. Medicii te vor ajuta. Vom rezolva asta, scumpule, îți promit. O să fii bine.

Făcea tot posibilul să rămână optimistă, să mențină o atmosferă veselă și plină de speranță, să-și păstreze slujba și avantajele, să-i ridice moralul fiului ei, dar efortul o epuiza, iar acum, stând în autobuz lângă bătrâna care avea căruciorul pentru cumpărături plin cu pungi de plastic, a simțit împunsătura deznădejdii. S-a uitat pe geam. Aproape ajunseseră la mall și, pentru o clipă,

s-a grăbit să coboare, cu gândul să se oprească la Michaels, dar apoi și-a amintit. Tehnicianul IT venea în câteva ore să-i livreze noul calculator și trebuia să ajungă acasă și să facă ordine. În plus, aranjamentul stabilit cu șeful ei era de probă, iar succesul ei în următoarele două săptămâni era decisiv.

Dacă nu se descurca cu contractele mass-media, urma să rămână șomeră, așa că trebuia să nu mai dea bani pe articole de artizanat de care oricum nu avea timp și să se concentreze asupra muncii. În timp ce autobuzul se îndepărta de mall, Annabelle a încercat să fie mândră de stăpânirea de sine de care dăduse dovadă, dar sentimentul nu a durat mult. Până când a coborât în stația ei și a rămas pe trotuarul din fața magazinului de vechituri Gospel Mission, puterea voinței i se epuizase aproape complet.

Oare ce anume ne face să ne dorim așa de multe? Oare ce anume le dă lucrurilor puterea de a încânta? Și oare există vreo limită a dorinței de mai mult? Annabelle nu avusese timp să se gândească la aceste întrebări, deoarece în clipa în care a pus ochii pe micul glob de sticlă, așezat pe raftul prăfuit, printre grămezile de farfurii ciobite și vase de gătit Pyrex, nu a mai rezistat și l-a cumpărat. Mica țestoasă marină din plastic strălucea de viață, înotând în globul său de sticlă, în fața unei bucăți de coral alb, strigând-o s-o salveze din dezordinea magazinului cu vechituri. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru țestoasele marine. Erau așa de lente și de grațioase, cu ochi mari și triști, ca să nu mai spun că erau pe cale de dispariție. Baza globului semăna cu o stâncă acoperită de alge, cu scoici și cu o stea de mare de plastic lipită de ea. De asemenea, acolo se afla încă o țestoasă marină mai mare, mama micuțului. Mama înota spre puiul ei, prins în interiorul globului de sticlă, iar nasurile aproape li se atingeau. Annabelle a răsturnat globul, iar când l-a îndreptat, sute de scântei roz și verzi s-au învârtit în jurul puiului de țestoasă. Strălucind și așezându-se în densitatea lumii acvatice, scânteierile îi dădeau o speranță.

Acasă, ceasul din bucătărie ticăia zgomotos. Annabelle a despachetat globul de sticlă și s-a uitat cât e ceasul. Casa părea liniștită și pustie fără Benny. Medicul spusese două săptămâni. Ceasul arăta unu fără cinci. Mai avea la dispoziție o oră înainte să sosească tehnicianul IT. A dus globul de sticlă în sufragerie. L-a așezat lângă computerul ei, ca pe un talisman, pentru a o menține calmă și concentrată.

Să-și vadă spațiul de lucru a motivat-o. Șeful ei îi spusese că va primi o nouă „stație de lucru“, dar nu știa de cât loc are nevoie. Ei bine, plănuise să înceapă să facă ordine și acum nu avea de ales. Și-a așezat globul mic pe birou, lângă o sticlă mare de acid boric pe care o lăsase acolo ca să-și amintească să se ocupe de gândacii din bucătărie. Pe sticlă apărea imaginea unui gândac mort, întins pe spate. Annabelle a mutat sticla, iar țestoasele au părut mai fericite. A scuturat globul și l-a ținut la lumină. Sclipirile s-au rotit încet și s-au depus treptat, iar ea a zâmbit. Probabil ăsta era talentul ei, s-a gândit, să vadă frumusețea în lucrurile mărunte și, dacă da, atunci era recunoscătoare. Strângând un teanc de ziare, le-a băgat într-un sac menajer, pe care l-a etichetat și l-a urcat pe scări până în camera lui Benny.

14

Benny și-a petrecut ultimele două săptămâni de școală generală internat la secția de psihiatrie pediatrică a spitalului de copii. Cu excepția momentului de la internare, când îi luaseră bila de sticlă, șireturile de la pantofi și lingura specială și apoi mai târziu, când Annabelle îl îmbrățișase strâns, îl lăsase singur în secție și el o privise cum se îndepărta pe hol și ieșea pe ușile metalice grele care se închideau în spatele ei, cu excepția unor asemenea momente, se simțea bine. Resemnat. Amorțit. Probabil puțin speriat, dar în general se gândea că nu-l deranjează să fie internat în spital. S-a întors în camera lui, s-a așezat pe marginea patului și a ascultat sunetele necunoscute, urmele tălpilor de cauciuc pe vinil, telefoanele, interfoanele și vocile oamenilor strigându-se unul pe altul. Copiii de la școală spuneau mereu că va ajunge aici în cele din urmă. Ospiciu, balamuc, butoiul cu petarde, colivia cu nebuni, fabrica de psihopați. Toți spuneau că e nebun, dar cel puțin aici, toți ceilalți erau nebuni, așa că era un fel de ușurare. Probabil se putea relaxa și înceta să mai încerce.

În primele zile, Benny s-a acomodat cu ritmul din secție. Psihiatria pediatrică era destinată copiilor sub optsprezece ani. Medicii, asistentele și angajații o numeau PEDi-psy, cu accent pe prima silabă, dar copiii o numeau PeDIPsy, sau doar Dipsy. Colegul lui de cameră, Mackson, puștiul chinez tocilar, era mai mare și cam inert, dar camera pe care o împărțeau era curată și ordonată, iar becurile funcționau. Umerașele din dulap nu puteau fi

scoase dinăuntru, ceea ce complica atârnarea hainelor, dar toate aveau aceeași formă și nu se amestecau între ele, era frumos. Exista o baie cu chiuvete pe care le puteai folosi fără a fi nevoit să dai lucrurile la o parte. Mesele erau nasoale, dar erau trei, plus gustări, și soseau zilnic la ore regulate, iar spitalul nu rămânea niciodată fără lapte. Nivelul constant de zgomot ambiental din secție era reconfortant; murmurul scăzut venea din spatele biroului din camera asistentelor, zgomotul cărucioarelor de mâncare circula pe coridoare. Ai crede că o secție de psihiatrie e un loc îngrozitor, haotic, dar în mod ciudat, Benny a descoperit că aici sunt mai puține voci, de parcă pereții, tavanele și podelele ar fi fost curățate de suferința lăsată să se acumuleze ca praful în colțurile și marginile camerelor din locuințele obișnuite. Și, cu excepția unui singur moment de la început, când unul dintre capetele de duș începuse să plângă, Benny era de părere că instalațiile sunt destul de calme și de pașnice, de parcă și ele ar fi fost sedate.

Vocile pe care le auzea erau omenești. Râsetele sălbatice care răsunau pe hol însemnau că Brittany și Lulu stau în cap și se comportă nebunește încercând să-i atragă atenția asistentului Andrew. Gemetele și țipetele nocturne însemnau că Trevor are un alt coșmar sau Ky e speriat din cauza medicamentelor. Pentru Benny era reconfortant să știe că vocile provin de la oameni, deoarece însemna că toată lumea le aude, nu doar el.

Ceilalți copii din secție erau în regulă. El făcea parte din Echipa Galbenă, pentru copii cu vârste cuprinse între doisprezece și cincisprezece ani. Copiii mai mici erau în Echipa Verde. Chiar erau mici, unii aveau doar șapte sau opt ani, așa că Benny nu le acorda prea multă atenție, iar adolescenții mai mari din Echipa Albastră preferau să nu socializeze. Copiii de vârsta lui nu păreau foarte diferiți de colegii lui de școală. Unii erau deștepți, alții proști. Unii erau bătăuși, ceilalți îi evitau. Unii se dădeau în spectacol, le lingușeau pe asistentele medicale și vorbeau tot timpul, alții erau șmecheri și tăcuți. Cu excepția cazului în care se întâmpla să observi unul dintre băieți legănându-se într-un colț și vorbind cu peretele sau o fată slabă care-și lingea cicatricile de pe antebraț, toată lumea părea destul de normală, cel puțin până a început terapia de grup. În grup, trebuiau să-și împărtășească sentimentele. Atunci au început să se deschidă fisurile și să iasă la suprafață chestii nebunești, iar un copil care părea perfect normal putea să spună brusc cum a fost prins furând benzină ca să dea foc patului mamei lui. Niciodată în toată viața lui Benny nu avusese un asemenea gând față de Annabelle, dar sigur,

de îndată ce l-a auzit pe acel copil, nu s-a putut abține să nu se imagineze stând la picioarele patului lui Annabelle cu o canistră de benzină și o brichetă, ceea ce l-a băgat în sperieți. Asta era problema vocilor. Îți intrau în cap. Trucul, i-a spus psihoterapeuta, era să dea sonorul mai încet.

În afară de terapia de grup, pe care o ura, sau de consultațiile individuale cu dr. Melanie, care i se păreau enervante, restul nu era prea rău. Secția de psihiatrie avea un program strict, dar odată ce s-a obișnuit, știa la ce să se aștepte, iar activitățile se potriveau astfel încât să dea sens zilei. Dimineața, după micul-dejun, copiii și angajații se adunau în camera de zi pentru întâlnirile comunității, apoi se împărțeau pe grupe de vârstă, pentru cursuri și îndrumare. După prânz, aveau antrenament și terapie cu angajații și, uneori, chiar și activități precum arta și muzica, care pe Benny nu-l deranjau. La terapia prin artă avea blocuri de desen și cutii cu vopseluri, lut și mărgele, perii și chiar foarfeci, pe care terapeuta le ținea închise, dar pe unii copii îi lăsa să le folosească dacă voiau. Totuși, pe el nu. Era o femeie scundă, veselă, cu o față mare, durdulie, o voce lingușitoare și o agendă de proiecte pe care încerca să-i convingă să le realizeze. Majoritatea sugestiilor ei erau destul de stupide, dar era în regulă s-o ignori, iar copiii mai mari făceau, în general, tot ce voiau. La fel ca fata care stătea într-un colț și tăia foi albe de xerox, când ar fi trebuit să-și picteze sentimentele. Terapeuta desfăcuse tuburile colorate, iar copiii mici își pictau nebunește dragostea, furia și tristețea, făcând o mizerie totală, dar fata asta stătea singură, aplecată peste hârtie și foarfecă, tăind hârtii în liniște. Benny stătuse departe de ea din cauza foarfecii, dar era destul de aproape să audă când terapeuta s-a dus să îi vorbească. El desena un vapor pe care-l văzuse în port și tocmai completa detaliile mecanismului de fixare al macaralei masive, al cărei braț legăna un container plin cu SUV-uri Hyundai pe rampa de încărcare, când a auzit-o pe fată spunând:

–Astea *sunt* sentimentele mele.

Benny a ridicat privirea. Pe masa din fața fetei erau foile ei care semănau cu răvașele pe care îi plăcea lui Annabelle să le adune. Terapeuta a mai spus ceva, Benny nu a înțeles, dar fata a ridicat capul și și-a dat la o parte șuvițele de pe față. Ea făcea parte din Echipa Albastră, era mai mare, avea o față palidă, prelungă și o șuviță argintie rebelă de păr lung într-o parte, ras în cealaltă, ca și cum ar fi crescut din nou după o intervenție chirurgicală pe creier. Era drăguță – chiar frumoasă – și Benny a avut senzația stranie că o

mai văzuse undeva, dar nu în secție. Altundeva. În locul piercingurilor, avea pe față niște perforații minuscule; medicii o siliseră să renunțe la ele, Benny știa, deoarece la internare, asistenta îl întrebase dacă avea piercing, ceea ce nu era cazul. Purta un maiou și avea un tatuaj pe antebraț, grupuri de puncte mici ca niște constelații împrăștiate, unite prin linii subțiri precum liniile punctate ale unui desen.

– Cred că ai destule, nu-i așa? a întrebat-o terapeuta.

Ochii fetei s-au îngustat, iar privirea i s-a încordat într-un fascicul alb, incandescent, subțire ca un laser, îndreptat spre terapeută. Benny simțea căldura ieșind din ea și s-a pregătit pentru niște cuvinte tăioase, dar când a deschis gura, vocea îi era limpede ca apa.

– Destule? a întrebat ea în mod plăcut. Vreți să spuneți că există o limită a numărului de sentimente pe care am voie să le am?

Fără să-și dezlipească privirea de la terapeută, a luat câteva foi și le-a întins ca pe o ofrandă. Unele au căzut pe podea plutind încet.

– Sunt prea multe?

Și-a răsfirat degetele deasupra capului și a eliberat încă un teanc și mai mare de foi.

– Tot vi se par prea multe?

Și-a ținut mâinile deasupra capului și le-a lăsat să cadă. Hârtiile au plutit ca niște confetti în jurul ei.

– Totul a dispărut, a spus ea cu tristețe, uitându-se la palmele ei goale. Nu mai simt nimic.

Terapeuta s-a ridicat.

– Aduc o mătură. Apoi te rog să măturи, Alice.

– Te rog să măturи, Alice, a repetat fata, dând din cap. *Mătură. Mătură, te rog, Alice. Mătură.*

Alice s-a uitat la Benny și i-a văzut privirea. Și-a scărpinat brațul și a continuat să-l fixeze, până când el s-a îmbujorat și s-a uitat în altă parte.

Mai târziu în seara aceea, a văzut-o în salon. Când medicii nu erau atenți, Alice le împărțea pe furiș unor copii mai mari bilețele, ascunse într-un buzunar al hanoracului ei. A doua zi dimineață, când Benny s-a îmbrăcat, a găsit și el unul dintre bilețele ei, împăturit cu grijă în buzunarul din față. Cum ajunsese acolo? Bilețelul conținea un mesaj scris ordonat și mecanic, iar când l-a analizat mai atent, a văzut că e scris de mână, asemănător caracterelor vintage ale mașinii de scris. A citit cuvintele:

- Pune-ți pantoful pe masă. Întreabă-l ce vrea de la tine.

S-a uitat prin cameră. Mackson plecase deja la micul-dejun, așa că și-a scos adidasul și l-a așezat pe noptieră.

– Bine, pantofior. Și totuși, ce vrei de la mine?

Când adidasul nu i-a răspuns, Benny s-a așezat pe pat așteptând. Era un Nike Air Max vechi, negru cu roșu, pe care mama lui îl cumpărase cu doi ani în urmă de la Thrift Shop. Benny nu-și ura adidașii. Erau doar vechi, nu era vina lor. Probabil ar trebui să fie mai drăguț. A încercat din nou, mai politicos.

– Hei, domnule Nike. Trebuie să merg la micul-dejun, așa că spune-mi dacă vrei ceva, bine?

Dar adidasul tot nu i-a răspuns. Doar stătea acolo, cu un aspect obosit, uzat și incomod, fără șireturile care erau într-o pungă de plastic pe undeva. Asistenta spusese că le poate primi înapoi la externare, dar deocamdată, trebuia să folosească ciudatele sisteme de închidere cu scai de culoare cafenie, care nu le plăceau adidașilor și nici lui. Mackson spusese că oricând îți puteai da seama de copiii nou-veniți – purtau pantofi cu șireturi. Toți copiii care fuseseră deja internați la Pedipsy aveau adidași cu scai.

– Bine, bine. Fie.

A auzit o voce din prag. Era Andrew, asistentul de dimineață, inspecta camera.

– Hei, te simți bine?

Benny a înșfăcat adidasul de pe noptieră și s-a aplecat să se încalțe. Când s-a ridicat din nou, asistentul stătea sprijinit de perete cu mâinile în buzunare, privindu-l. Asistentul Andrew era mișto. Era cântăreț de rock în Anglia și avea tatuaje și multe piercinguri în urechi. Toate fetele din secție erau în limbă după el.

– Te simți bine? l-a întrebat din nou asistentul Andrew, în timp ce-l urmărea pe Benny în hol. Ai întârziat la micul-dejun. Știi, o să te coste câteva puncte.

– Știu.

– Nu-ți face griji. Nu te spun. Și nici nu te-am văzut vorbind cu pantoful tău.

În sala pentru servirea micului-dejun, Alice stătea într-un colț cu Mackson și câțiva copii din Echipa Albastră. Benny și-a turnat cerealele și a ezitat. Ceilalți terminaseră de mâncat și plecau, așa că s-a dus și s-a așezat în fața ei. Alice și-a ridicat privirea și a dat din cap, apoi s-a întors să-și privească micul-dejun – o tavă specială cu un castron cu fulgi de ovăz, neatins, și un pahar pe jumătate plin cu suc de portocale. Stelele de pe brațul ei erau acoperite de mâneca hanoracului, dar Benny a observat una care ieșea în dreptul încheieturii. Când nimeni nu era atent, a scos hârtia din buzunar și a așezat-o pe tavă.

– Bilețelul e al tău?

Alice s-a uitat la el și a clătinat din cap.

– Acum e al tău. Probabil ar trebui să-l pui deoparte totuși.

L-a recuperat și l-a recitit.

– Ce este?

– O serie de instrucțiuni.

– Seamănă cu un răvaș?

– O, interesant. Sigur, de ce nu?

Benny nu a înțeles.

– Chiar trebuie să fac asta?

Voia să-i spună că încercase deja, dar nu era sigur dacă e grozav.

– Nu trebuie *să faci* nimic. Poți, dacă vrei. Sau poți doar să te gândești s-o faci. Atunci, este un experiment al minții, unul la fel de bun.

S-a gândit. La început părea o prostie să vorbească cu pantoful lui, dar într-un fel, era interesant. De obicei, când lucrurile vorbeau, el doar își acoperea urechile și încerca să nu asculte. Nu-i trecuse niciodată prin cap să le adreseze întrebări. Desigur, pantoful nu-i răspunsese. Probabil a considerat că întrebarea e stupidă. Probabil lucrurile încetează să-ți mai vorbească atunci când pui prea multe întrebări stupide, la fel cum Benny încetase să mai vorbească cu dr. Melanie sau la terapia de grup, când toată lumea stătea în tăcere. Probabil dacă ar pune întrebări mai stupide, toate lucrurile ar înceta să mai vorbească. Ar fi excelent. A împăturit bilețelul și l-a pus înapoi în buzunar.

– Mai ai?

Alice a ridicat din umeri și el a considerat că răspunsul e „nu“, dar după micul-dejun, chiar înainte de întâlnirea de grup, când medicii se organizau, a văzut-o în compania câtorva copii din Echipa Verde, împrăștiind pe furiș

mai multe bilețele ascunse în buzunarul hanoracului. Totuși, copiii mici nu puteau fi subtili. Se entuziasmau, iar una dintre asistente a observat și a luat-o pe Alice deoparte, silind-o să-și golească buzunarul hanoracului în coșul de gunoi, apoi a scos-o din cameră. Alice a plecat în tăcere, iar Benny a privit-o plecând. La începutul întâlnirii, asistenta-șefă a ridicat unul dintre bilețele și le-a cerut tuturor copiilor să le predea pe ale lor. Majoritatea copiilor au ridicat din umeri și s-au conformat. Însă Benny și-a pipăit bilețelul din buzunar și nu a ridicat mâna când coșul de gunoi a trecut prin dreptul lui. Mai târziu în după-amiaza aceea, în timpul orelor de vizită, când medicii erau ocupați să supravegheze vizitatorii, Benny s-a întors în sala de mese și a găsit coșul de gunoi. Bilețelele încă erau acolo, sub ambalajele de bomboane și paharele de carton. Unele dintre ele erau ude, din cauza sucului vărsat, dar Benny le-a ales pe cele uscate, iar mai târziu, în camera lui, le-a citit.

- Holbează-te la un perete gol. Prefă-te că peretele este o oglindă.
- Spune-i „bună dimineața“ toaletei. Mulțumește-i pentru că îți înghite tot rahatul.
- Prefă-te că ești foarte bătrân. Deplasează-te la jumătate din viteza ta obișnuită.
- Îmbrățișează-te și spune-ți „te iubesc“.
- Repetă până când e adevărat.
- Mergi ca și când ai fi fericit. Schimbă direcția.
- Fii o pisică. Toarce. Linge-ți blana frumoasă.
- Privește lumea cu susul în jos.
- Privește-ți medicamentele înainte să le iei. Întreabă-le: „Sunteți adevărate?“
- Fă totul de-a-ndoaselea.
- Zâmbește-i cuiva care nu-ți place. Dacă primești înapoi un zâmbet, acordă-ți un punct.
- Întinde-te pe spate pe podea și ascultă. Simte-te liber să cânți și tu.

Erau instrucțiuni și, citindu-le, Benny și-a dat seama că unele dintre tâmpeniile întâmplătoare pe care le vedea uneori la alți copii, pe holuri și în

salon, nu erau deloc întâmplătoare. Parcă Alice era dirijorul și ceilalți copii erau muzicieni într-o orchestră care-i urma indicațiile. A ascuns biletele în carnețelul lui de notițe, iar când s-au stins luminile, s-a ridicat din pat și s-a întins pe podea, pe spate, în întuneric și a ascultat. Și-a auzit colegul de cameră respirând și universul scârțâind în timp ce se reașeza în jurul lui. Benny voia să cânte și el, dar nu intenționa să-l trezească pe Mackson, așa că, în schimb, a fredonat în gând. Citirea instrucțiunilor a fost o revelație, de parcă s-ar fi trezit; acolo unde văzuse cândva haos, acum percepea ordinea, iar ceea ce părea cândva ordine acum era haos, dar într-un fel bizar și interesant. Alice era cheia acestei realități și a codului secret de legi care guvernau modul în care stăteau lucrurile în secția de psihiatrie. Abia aștepta s-o vadă a doua zi. Avea să găsească o modalitate să-i vorbească, să-i spună aceste lucruri și să-i dea înapoi bilețelele. Dar când a căutat-o la micul-dejun, Alice nu era acolo și nici nu a venit la întâlnire sau la prânz. Mai târziu, în timpul momentelor de liniște, Benny l-a întrebat pe Mackson dacă știe unde e.

– Te referi la Atena?

– Cred. Credeam că o cheamă Alice.

– Nu contează. Oricum, a plecat.

– A fost externată?

– Nici vorbă. A împlinit optsprezece ani, așa c-au transferat-o. Ar fi lăsat-o să rămână la Pedipsy, dar apoi a fost prinsă cu mica ei șmecherie, așa c-au transferat-o la secția adulți.

– Te referi la bilețele?

– Da.

Mackson a zâmbit.

– Fluxus, amice. Rahaturi subversive. Medicii consideră că Alice are o influență proastă, scoțându-i din minți pe angajați și neluându-și în serios boala psihică.

Benny nu înțelegea ce înseamnă Fluxus. Nu auzise niciodată de mișcarea radicală de artă politică din anii ’60. Credea că e o înjurătură grozavă de-ale lui Mackson. Dar a înțeles ceva important, o altă regulă a secției: pedeapsa pentru rahaturile subversive este că te fac să te maturizezi. Fluxus, amice.

Atmosfera din secție era diferită după plecarea ei. Pustie. Silențioasă. Plictisitoare. Mai târziu în ziua aceea, în timpul terapiei prin artă, Benny a furat un tub de lipici și, când s-a întors în camera lui, a lipit toate biletele în

carnețelul lui de notițe. Nu se gândea la asta ca la o artă. Pur și simplu îi plăcea cum arată toate aliniate frumos într-o coloană.

15

Benny a fost externat din secția de psihiatrie pediatrică la câteva zile după începerea vacanței de vară, așa că a ratat absolvirea liceului. Puțin îi păsa. Școala părea o lume îndepărtată de care abia își mai amintea, așa că, atunci când Annabelle l-a adus acasă de la spital, nu a înțeles de ce e un afiș atârnat deasupra ușii de la intrare, cu mesajul: AI REUȘIT! Ce reușise? S-a uitat confuz la mama lui. Pe fața lui Annabelle era întipărită expresia de nerăbdare care semnala că Benny trebuie să fie fericit, dar nu avea niciun sens.

– Am greșit cu ceva?

– Nu, prostuțule!

Annabelle a încercat să deschidă ușa într-un gest triumfal de bun-venit, dar ușa s-a blocat într-un sac menajer. A împins-o mai tare, deschizând-o pe cât posibil, astfel încât să-l poată conduce pe Benny în bucătărie, unde a văzut un alt afiș atârnat între dulapul de bucătărie și partea superioară a frigiderului, pe care scria: FELICITĂRI, ABSOLVENTULE!

Grupuri colorate de baloane cu heliu se legănau atârnate de spătarul scaunelor de bucătărie, unele cu fețe galbene, zâmbitoare, cu tocă de absolvire și ciucure, altele cu felicitări care declarau: #CELMAITAREABSOLVENT! BRAVO! JOS PĂLĂRIA PENTRU ABSOLVENTUL NOSTRU!

– Felicitări, Benny! Sunt mândră de tine!

A așteptat, iar când el nu a reacționat, i-a explicat:

– În cinstea absolvirii tale!

Benny nu știa ce să spună. Nimeni din Pedipsy nu vorbea despre absolvire. Nu așa se numea. Se numea externare, dar probabil mama lui nu știa și el nu voia să o dezamăgească.

– Este grozav, mamă.

Chiar dacă nu era.

– Doar o dată în viață termini gimnaziul. N-am vrut să ratezi ocazia. Nu sta acolo! Hai! Vino!

Annabelle i-a luat geanta din mână și a aruncat-o pe podea. Pe un colț liber al mesei din bucătărie se aflau o grămadă de cadouri: un beagle de pluș prostuț care purta tocă, câteva pachete învelite în hârtie lucioasă, cu funde mari, un carton supradimensionat, un sul de hârtie legat cu o panglică lungă. Mascota liceului său era un beagle. Annabelle a luat toca de pe capul cățelului și i-a pus-o lui Benny.

– O! a exclamat Annabelle. Cred c-ai crescut!

A mutat ciucurele în față, astfel încât să-i atârne peste ochiul stâng, apoi s-a dat înapoi să vadă mai bine.

– Nu, stai! L-am pus greșit!

Annabelle a pus ciucurele pe partea dreaptă și apoi a luat sulul de hârtie și s-a retras câțiva pași. A ridicat sulul cu ambele mâini.

– Benjamin Oh!

Benny s-a uitat în altă parte. Nu-i plăcea să-și audă numele strigat așa. Suna ca numele altcuiva, ca și cum altcineva ar trebui să răspundă. Stătea acolo, uitându-se la picioarele mamei sale. Tenișii ei erau vechi și deformați. În spatele călcâiului, un pui de gândac își scotea capul din crăpătura unde masca chiuvetei se întâlnea cu podeaua strâmbă de vinil.

– Vino mai aproape! a șoptit ea complice. Trebuie să faci un pas în față când ți se spune numele.

Benny a făcut un pas în față și apoi încă unul, până când a ajuns lângă ea, apoi Annabelle i-a întins sulul de hârtie, declarând solemn:

– Benjamin Oh, iată diploma ta. Acum ai absolvit oficial generala. Felicitări, scumpule!

I-a înmânat diploma, l-a aplaudat, dar apoi s-a oprit brusc. S-a întins spre el și a mutat din nou ciucurele pe partea stângă.

– Așa. Așa e mai bine. O singură dată termini gimnaziul, ciucurele ar trebui să fie pe partea stângă. Și acum, hai să-ți desfacem cadourile!

Annabelle se pregătise mai bine de un an, aprovizionându-se din vară cu accesoriile pentru absolvire, de când erau la reduceri, dar când a venit ziua absolvirii și Benny era încă în spital, s-a trezit stând singură în fața șifonierului și scoțând câteva dintre ținutele ei mai frumoase. A găsit o jachetă tip tunică drăguță, pe care o putea purta peste o pereche de colanți cumpărați când era însărcinată. Trăgând elasticul sus peste talie, și-a amintit cât de rotunjit îi fusese pântecul, rotunjit de noua viață și de promisiunea

viitorului. Cât de fericită fusese – și acum, iată-l pe Benny absolvind generala! În timp ce ieșea din casă și se îndrepta spre stația de autobuz, i-a trecut prin minte că o mamă chiar nu încetează niciodată să-i poarte de grijă copilului ei, iar la apariția acestui gând, au podidit-o lacrimile.

Annabelle a rămas în spatele amfiteatrului. Copiii arătau minunat în uniformele lor, rochii frumoase pentru fete și cămăși scrobite și pantaloni pentru băieți. Când le-au fost strigate numele, au urcat pe podium și și-au primit diplomele. Ea a făcut câteva fotografii cu telefonul și a înregistrat discursul de deschidere, astfel încât Benny să-l poată asculta mai târziu. Voia să împărtășească cu el absolvirea, cel puțin atmosfera acelei zile speciale, dar acum, în timp ce stăteau împreună la masa din bucătărie și el deschidea cadourile pe care i le cumpărase, părea surprins să afle că mama lui participase la ceremonia de absolvire.

– De fapt, este cam ciudat, mamă.

Benny a desfăcut primul cadou. O pereche de pantaloni bej.

– Da?

Descărcase pozele din telefonul ei și ținea să i le arate.

– Nu am stat mult. M-am gândit că s-ar putea să fii curios. Colegii tăi de clasă erau toți așa de drăguți. Micuța Amber Robinson a crescut tare mult! Acum este o domnișoară minunată. Unul dintre băieți purta un costum alb din trei piese și chiar și prietenul ăla al tău, cum îl cheamă, Kevin, a reușit să arate destul de prezentabil.

– Nu este prietenul meu.

Benny a desfăcut al doilea cadou, o cămașă bleu elegantă.

– Cu greu l-am recunoscut. Nu vrei să-l vezi?

– Nu.

Al treilea cadou era o cravată albastră cu buline, pe care nu putea nicicum să o țină locului.

– Când ar trebui s-o port?

– Îți place? Am crezut c-am putea să ne îmbrăcăm și să ieșim la cină la un restaurant drăguț.

Annabelle a ridicat câinele de pluș și i-a netezit urechile lungi și mătăsoase.

– Ca să sărbătorim externarea, absolvirea și tot restul.

– Astăzi?

– Sigur! De ce nu?

– Bine. Dacă vrei.

Annabelle a îmbrățișat câinele din poală și l-a privit pe Benny cum își pune hainele împăturite în geantă pentru a le duce la etaj. Mai întâi pantalonii, apoi cămașa, apoi cravata deasupra. Încă purta toca ieftină din satin care îi tot aluneca pe ceafă. A ridicat privirea spre mama lui.

– Ar trebui s-o port în continuare?

Ciucurele îi atârna pe față și el l-a îndepărtat. Părea tare obosit.

– O, scumpule, sigur că nu. Îmi pare rău…

Annabelle a lăsat câinele pe masă și i-a luat lui Benny toca de pe cap. Ce-o fi fost în mintea ei?

– Sigur că nu trebuie să porți toca aia stupidă. Nu trebuie să porți nimic.

– Bine.

– Am vrut doar…

S-a oprit și a tras adânc aer în piept. Nu era vorba despre ce vrea ea. A întins mâna să-l îmbrățișeze, dar spre surprinderea ei, i-a pus mâna pe braț.

– Cel mai important este că ești acasă acum, a spus ea, strângându-i ușor brațul. Putem face orice vrei tu, bine?

– Vreau doar să merg în camera mea.

A închis fermoarul genții, s-a ridicat și apoi și-a înclinat capul. Din sufragerie se auzea un murmur întunecat, insistent.

– Ce-i asta?

– Ce anume, scumpule?

– Zgomotul ăla.

A făcut un pas spre sufragerie, iar sunetul a devenit mai puternic, ca un vaiet prelung.

– Ceva este diferit.

– O, cred că te referi la noua mea stație de lucru. Intră și aruncă o privire.

Annabelle l-a urmat în sufragerie.

– Destul de impresionant, nu?

Trei mese modulare lungi de doi metri și jumătate formau un U extins care ocupa cea mai mare parte a suprafeței. La capătul îndepărtat era un televizor format din cinci monitoare mari cu ecran plat pe două niveluri: trei la nivelul inferior al biroului și două suspendate pe brațe retractabile, formând nivelul superior. Dispozitivele de intrare – tastaturi, track paduri, scanere și mouse-uri – erau împrăștiat pe mese, iar dedesubt se găsea o

învălmășeală de cabluri încâlcite. În spatele computerului stătea un perete făcut din rafturi metalice cu aspect industrial, conținând o gamă pâlpâitoare de modemuri, routere, DVD-uri, unități de back-up și cutii mari și negre, zgomotoase, numite „suporturi de stocare date". Annabelle privise consternată în timp ce tehnicianul IT le-a instalat. Când terminase, sufrageria arăta ca o redacție de știri, ca un turn de control al traficului aerian, sau ca un start-up din Silicon Valley. Nu se așteptase să aibă nevoie de tot acest echipament. Cum avea ea să învețe să-l folosească în întregime?

Compania îi asigurase și un scaun ergonomic Aeron cu roți, cotiere căptușite și butoane dedesubt pentru a regla înălțimea, unghiul de înclinare și suportul lombar. Când Annabelle a încercat pentru prima oară scaunul, l-a găsit cam strâmt și nu a reușit să acceseze comenzile. Văzând asta, unul dintre tehnicieni a scos o cheie și a slăbit cât a putut de mult cotierele înainte de a-i oferi scaunul încă o dată.

– Poftiți! Încercați așa.

De data asta i se potrivea.

– Îmi pare rău. Mulțumesc!

Dar Annabelle nu simțise recunoștință. Se simțise umilită și apoi furioasă pe sine însăși pentru că se simțise umilită și *îi ceruse scuze* tipului, apoi s-a supărat pe el că și-a bătut joc de greutatea ei și atunci i-a fost rușine – el doar încercase s-o ajute.

Până la urmă, nu conta. Important era că are din nou un loc de muncă cu normă întreagă și cu asigurare de sănătate. Scaunul era cam strâmt, dar comod. Avea să învețe să folosească echipamentul. Până la urmă, poate nu era așa de rău. În timp ce se învârtea în jurul meselor modulare în forma de U, trecând de la o stație la alta, Annabelle se simțea importantă, de parcă ar fi fost șefă.

Acum gesticula oarecum grandios către rețeaua strălucitoare.

– Ce părere ai?

S-a apropiat și s-a așezat pe scaun.

– Destul de cool, nu? a întrebat ea, învârtind scaunul. Seamănă cu NASA. E ca o misiune de control.

– E super, mamă, a spus Benny, ținându-și geanta în fața lui drept scut.

A ieșit de-a-ndăratelea pe hol și s-a dus sus, în camera lui, în timp ce ea stătea acolo învârtindu-se încet. Câteva clipe mai târziu, Annabelle a auzit ușa dormitorului lui trântindu-se și apoi un sunet de pași tropăind cu furie

pe scări. Benny a dat buzna în cameră, târând după el un sac menajer mare și greu.

– Ți-am *spus* să nu-ți pui prostiile în camera mea!

A aruncat punga în direcția ei și apoi i-a tras un șut.

– De ce *faci* asta?

Fața lui Annabelle a devenit roz și părea că urmează să plângă.

– Te rog, scumpule, a spus ea, tamponându-și fruntea cu mâneca hanoracului. Nu fi supărat. A trebuit să mut lucrurile ca să fac loc noii stații de lucru.

– Ar fi trebuit să mă *întrebi*! Este camera mea! Nu poți pur și simplu să-ți pui gunoiul în camera mea!

– Ai dreptate. Ar fi trebuit să te întreb. Scumpule, îmi pare tare rău. Te ajut eu…

– Nu e loc pentru *mine* în casa asta!

– Voi scăpa de el, promit. Este doar temporar.

– Ce vrăjeală.

A dat încă un șut sacului menajer și apoi a renunțat.

– Chiar mă îndoiesc.

Stătea acolo, contemplând grămezile de saci menajeri care umpleau încăperea. Apoi și-a îndreptat privirea spre rețeaua pâlpâitoare și zumzăitoare în mijlocul căreia stătea Annabelle. Benny nu avea puterea s-o privească. A inspirat adânc, și-a ținut respirația și a început să numere.

Era un exercițiu pe care îl învățase la terapia de grup. Psihoterapeutul le dăduse cartonașe de adaptare. Pe față trebuiau să scrie o listă cu factorii care le declanșau furia, tristețea sau supărarea, iar pe verso notau strategii pentru a face față sentimentelor.

Partea cu factorii declanșatori avea cinci rânduri și Benny scrisese:

1. foarfeca
2. dușul
3. geamul de sticlă
4. globul de Crăciun
5. jucăriile de la dr. Melanie

Psihoterapeutul s-a uitat la lista lui și i-a cerut să fie mai exact și să descrie momentele în care s-a simțit provocat, așa că Benny a adăugat la fiecare:

1. foarfeca atunci când voia să înjunghie
2. foarfeca atunci când voia să înjunghie
3. geamul de sticlă când a omorât pasărea
4. globul de Crăciun când l-am călcat pe hol
5. jucăriile când încep să-și amintească

Atunci, psihoterapeutul s-a așezat alături, i-a dat un nou cartonaș de adaptare și i-a spus să încerce să se gândească la lucruri generale, nu specifice. La situații care îl înfurie, îl întristează sau îl supără. Benny s-a gândit o vreme și apoi a întrebat:

– Ca atunci când mama pune lucruri în camera mea sau nu duce gunoiul nici măcar când îi reamintesc?

Și psihoterapeutul a răspuns:

– Exact.

Și și-a notat. Psihoterapeutul a adăugat apoi:

– Minunat, acum închide ochii. Cum te simți când mama ta aduce lucruri în camera ta?

Benny a închis ochii, s-a legănat înainte și înapoi și a spus:

– Mă simt ca și cum există o cometă uriașă, întunecată, făcută din cea mai densă, mai grea materie din univers, care vine direct spre mine, foarte, foarte repede și ridic privirea, o văd venind și devine tot mai mare, luându-mi tot oxigenul. Așa că nu mai pot respira…

Tremura în timp ce vorbea, iar psihoterapeutul a spus:

– Bine, acum inspiră adânc, deschide ochii și scrie și asta.

Benny a făcut ce i s-a spus. A deschis ochii și s-a uitat la cartonaș.

– Nu am destul loc să scriu.

Psihoterapeutul i-a răspuns:

– Bine, atunci scrie doar *cometă*.

Benny a procedat întocmai.

COMETĂ

Și psihoterapeutul a continuat:

– Bine, acum aș vrea să îmi spui de unde știe mama ta când ești furios, trist sau supărat?

– Atunci când vine cometa să mă distrugă?

– Da.

– Nu știe.

– De ce nu?

– Deoarece cometa nu e adevărată. Așa a spus dr. M., că e doar în capul meu, la fel ca vocile.

– Bine, dar când simți că vine cometa, te superi, nu? Și când te superi, ce se întâmplă? De unde știe mama ta?

– Nu știe. Nu îi spun. Ea se supără când știe că sunt supărat și nu-mi place.

– Bine, dar tu *știi*, nu? Când vine cometa, cum îți dai seama?

– Vuiește în timp ce se apropie și devine tot mai mare și nu mai pot să respir.

– Bine, și atunci ce poți face?

– Mă târăsc sub patul meu?

– Te ajută?

– Uneori.

– Poți să închizi ochii și să respiri?

Benny a clătinat din cap.

– Nu, e mai rău să închid ochii, atunci totul se întunecă. E ca și cum cometa ar fi deja aici și mă zdrobește.

– Bine, atunci ține ochii deschiși și inspiră adânc pe nas. Încearcă acum, încet, numărând până la patru.

Benny s-a conformat.

– Ține-ți respirația și numără până la cinci.

Benny a procedat întocmai.

– Bine, acum expiră în timp ce numeri până la șase.

Benny a urmat recomandările psihoterapeutului și a fost interesant. De obicei, cifrele îi distrăgeau atenția, acționând la întâmplare și făcând să-i fie mai greu să acționeze, dar acum se aliniau în șir, încercând să-l ajute. Totuși, Benny nu i-a împărtășit psihoterapeutului informația. Pur și simplu a respirat și a numărat.

– Bravo! Acum așteaptă patru secunde și repetă întreaga secvență. Inspiră la patru, ține-ți respirația la cinci, expiră la șase, ține-ți respirația la

cinci. Patru, cinci, șase, cinci. Ai înțeles? Notează-ți asta pe cartonașul de adaptare. Uite exercițiul tău pentru când vine cometa.

Benny a înțeles. Înțelesese de ceva vreme, dar stând în sufragerie, înconjurat din toate părțile de haosul revărsat printre lucrurile mamei sale, a pierdut din nou șirul. În timp ce inspira, expira și încerca să numere, cifrele continuau să se aprindă și să ardă în flăcări, iar când încerca să le stingă, ele râdeau și ardeau și mai puternic. Căldura de foc i s-a răspândit din plămâni în gât și pe față, iar Benny s-a panicat. Psihoterapeutul nu-i dăduse niciun fel de exercițiu ca să facă față cifrelor care ard cu sălbăticie, dar probabil mai era ceva ce i-ar fi prins bine. Uneori îl ajuta să fredoneze cântece pentru copii și mai erau și alte exerciții pe care și le notase, dar nu-și amintea. Și-a băgat mâna în buzunarele blugilor căutându-și cartonașul de adaptare, dar nu era acolo. În schimb, a găsit un bilețel cu litere perfect tipărite, de parcă ar fi fost bătute la mașina de scris.

Vino la bibliotecă, era scris pe bilețel.

PARTEA A DOUA
BIBLIOTECA

Există astfel în viața unui colecționar o tensiune dialectică
între polii dezordinii și cei ai ordinii.

– Walter Benjamin, *Unpacking My Library*

BENNY

Lucrurile încă șopteau. Ele încă îmi mai vorbeau și eu încă le mai auzeam vocile, dar știau că trebuie să tacă, pentru că toată lumea știe că aici trebuie să taci, asta este *biblioteca.* În bibliotecă, fiecare obiect are locul lui, iar bibliotecarii se asigură că rămâne așa. Cărțile trăiesc pe rafturi, toate frumos aliniate cu numere și adrese, iar vocile rămân între coperțile lor – și nu doar cărțile, ci și birourile, scaunele, computerele și xeroxurile sunt silențioase. Chiar și revistele, care în mod normal ar țipa la tine dacă ai sta la coadă la supermarket – aici, toate sunt liniștite și când trebuie să spună ceva, vorbesc cu vocile lor calme, de bibliotecă. Sunetul paginilor răsfoite este așa de frumos, la fel ca sunetul delicat al *vorbitului în șoaptă* pe care îl scot lucrurile când știu că cineva are grijă de ele. Doar ai fost la bibliotecă. Știi ce vreau să spun.

CARTEA

16

La început nu l-am recunoscut, crescuse mult. Era doar un copilaș când venise pentru prima oară cu mama lui la ora copiilor și, chiar dacă îi privim mereu pline de speranță pe cei mici, urmărindu-i cum ies din sălile destinate copiilor de la parterul bibliotecii, urcă etaje și parcurg rafturi de cărți, lui i-am pierdut urma când el și mama lui au încetat să mai vină. Nu ne-am gândit prea mult. Pierdem atât de mulți cititori, încât nu merită efortul să-i urmărim. Până când apare un băiat ca Benny.

Vino la bibliotecă, scria pe bilețel. Benny așa a și făcut, urmând instrucțiunile. Nu doar pentru că stătea în caracterul mișcării Fluxus să acționeze astfel, ci și pentru că spera să o vadă pe Alice, sau pe Atena, sau cum se numea ea. I-a spus mamei lui că rămăsese în urmă cu temele cât fusese internat în spital și că trebuia să recupereze pe parcursul vacanței de vară, iar Annabelle era încântată. Ce mamă n-ar fi? Biblioteca Publică era un spațiu sigur. Erau adulți responsabili acolo. Benny va sta înăuntru, unde calitatea aerului nu e o problemă și fumul de la incendii nu îi agravează astmul. Annabelle l-a rugat să-i promită că-și ia telefonul mobil și-l ține încărcat. În dimineața următoare, Benny s-a trezit devreme, și-a mâncat cerealele și și-a pus în ghiozdan carnețelul de notițe și penarul, care conținea bila de sticlă, lingura, câteva creioane Ticonderoga #2 și tubul de lipici șterpelit din sala de terapie prin artă de la Pedipsy. Și-a luat rămas-bun de la mama lui, s-a îndreptat spre stația de autobuz și a urcat în primul care avea destinația Library Square.

Era același autobuz pe care îl luau când era copil, iar traseul îi era familiar, la fel și pasagerii: adolescenți pierduți în spațiu stând pe scaunele destinate persoanelor cu handicap și bătrânilor; muncitori în construcții purtând bocanci cu bombeu metalic, uitându-se la ei și spunându-le să se miște; femei în vârstă cu păr vopsit cu henna șchiopătând în bastoane și ocupând recunoscătoare locurile libere; boschetare și bețivi care se clătinau

la fiecare oprire, oprindu-se să se uite la Benny în timp ce treceau șovăitori pe lângă el. De parcă ar fi știut cine e.

Dar probabil era doar imaginația lui. Acum, lumea din afara spitalului i se părea ireală. Incendiile de vegetație avuseseră loc devreme vara aceea, iar fuioarele de fum coborau deja din munți, colorând aerul într-o nuanță nepământeană de roșu, ca atmosfera de pe Marte. Benny se uita pe geam în timp ce autobuzul traversa periferia orașului, trecând greoi pe lângă malluri cu magazine în lanț și vitrine care promiteau credite rapide, saloane de manichiură, restaurante cu tăiței și gyros, magazine cu suplimente și cu chilipiruri și depozite de covoare la reducere. Fanioane multicolore fluturau de pe copertine precum steagurile de rugăciune tibetane. Reclamele luminoase în vitrinele murdare proclamau MAREA DESCHIDERE! LICHIDARE DE STOC! REDUCERI! TOTUL TREBUIE SĂ DISPARĂ! Pe măsură ce autobuzul ocolea cartierul chinezesc și se îndrepta spre unul comercial de lux din centrul orașului, peisajul periferiei a fost înlocuit de panouri publicitare colosale care acopereau toate lateralele clădirilor cu reclame monocrom elegante la adidași și smartphone-uri, sticle aburite de votcă și modele strălucitoare în lenjerie intimă care păreau înmuiate în bronz. Panourile publicitare nu spuneau mare lucru. Nici nu era nevoie. Erau pur și simplu imagini. Tronând semețe deasupra orașului, ele se adresau privirii, cu voci care nu aveau nevoie de limbaj și erau chiar mai intense decât sunetul. Pentru un băiat cu sensibilitatea lui Benny, era prea mult – prea mult zgomot, prea mulți stimuli – și când nu mai suporta, se prefăcea că-i sună mobilul, îl ridica la ureche și vorbea cu voce tare.

Ce vreți? Bine! Vă aud, dar trebuie să încetați să mă mai deranjați acum. Vorbesc serios! Păstrați liniștea, bine? Era o bună strategie de adaptare pe care o învățase la secția de psihiatrie. Niciunul dintre ceilalți pasageri din autobuz nu se obosea să-și ridice privirea. Nimeni nu-i acorda atenție unui băiat care țipa la mobil răspunzându-le vocilor.

Până când autobuzul s-a apropiat suficient de mult de Library Square, suferința i s-a diminuat și a avut aceeași senzație de furnicături de emoție pe care și-o amintea din copilărie. Îl făcea să vrea să gesticuleze, să-și dea o palmă peste ceafă și să-și lovească călcâiele de partea ventilată a scaunului din autobuz. S-a abținut. Avea și un cartonaș de adaptare în acest sens:

Închide ochii și inspiră adânc. Imaginează-ți cum corpul tău este greu și plin de nisip și, pe măsură ce expiri, simți cum nisipul se scurge încet din tine. Inspiră și expiră până când nisipul dispare.

Benny reținuse mesajul, iar acum a închis ochii și a urmat instrucțiunile până când nisipul s-a scurs, lăsându-l să se relaxeze și să se golească în mod plăcut, aproape de parcă plutea. Această relaxare bruscă i s-a părut ciudată, dar înainte să înceapă să-și facă griji, autobuzul a scârțâit din toate încheieturile și s-a oprit în stația Library Square. Benny s-a ridicat de pe scaun, testând mecanismul gravitației; părea în regulă. Boschetarele și bețivii coborau și ei. S-a așezat la coadă în spatele lor și i-a urmat urcând dealul până la bibliotecă, uitându-se cum înaintau pe porți ca niște muncitori care intră în fabrică la începutul turei. De acolo, s-au împrăștiat în diferite colțuri și unghere, dar Benny a rămas lângă biroul de informații, întrebându-se ce să facă în continuare. Biletelul îi spusese să vină la bibliotecă, dar nu și ce să facă mai departe, odată ajuns acolo, așadar, fără alte instrucțiuni de urmat, pașii l-au condus acolo unde știau cel mai bine să se îndrepte.

Colțul multicultural era pustiu, cu excepția unui micuțe angajate care aranja scaune în cerc. Lui Benny i se părea ciudat să se întoarcă acolo. Voia să rămână, dar era prea mare ca să pândească printre rafturile înalte până la brâu și cărțile bine legate. Știa că e ceva înfiorător la bătrânii care pândesc. Nu c-ar fi fost în vârstă, dar chiar și-așa. Bibliotecara i se părea cunoscută. Ea i-a aruncat o privire întrebătoare, iar Benny s-a retras.

Îndesându-și mâinile în buzunarele hanoracului, a coborât pe scara rulantă înapoi la parter și de acolo și-a continuat ascensiunea, oprindu-se la fiecare etaj, rătăcind printre rafturi, citind titlurile cărților tipărite pe cotoare și căutând orice ar fi trebuit să găsească. Și-a pipăit biletelul din buzunar, împăturindu-l și despăturindu-l până când literele au început să se șteargă. Orele au trecut și nu a găsit nimic, dar nu a contat. Pur și simplu îi plăcea să fie acolo. S-a întors a doua zi.

Noi, cărțile, l-am privit pe Benny în timp ce parcurgea clasificarea zecimală Dewey, începând cu 000 și 010 (informatică, cunoștințe și sisteme și toate bibliografiile), trecând de acolo la 100 și 200 (filozofie, metafizică, epistemologie și religie), apoi la 300 și 400 (științe sociale și comunicare), apoi la 500 și 600 (știință și tehnologie), apoi la 700 și 800 (artă & creație și literatură), până la 900 (istorie) la etajul nouă. Când a ajuns la 999 (lumi

extraterestre), chiar în partea superioară a aripii nordice a vechii biblioteci, Benny s-a oprit.

A zărit un grup de trei separeuri amplasate într-un colț ciudat, ca o fundătură, unde aripa de nord a vechii biblioteci întâlnea unul dintre brațele spiralate ale noii expansiuni moderne. Colțul era accesibil doar traversând o mică pasarelă care făcea legătura în mod bizar între vechi și nou și oferea o panoramă amețitoare spre toate cele nouă etaje ale bibliotecii, până la fosta legătorie de la subsol. Dacă observai pasarela de-a lungul anilor, așa cum am făcut și noi, aflai destul de multe despre cititorii care o traversaseră. Cei pragmatici și ocupați o traversau repede, fără nicio ezitare. Cei cu înclinații filozofice ezitau odată ajunși în centru, oprindu-se o clipă să privească în abis și să-și imagineze cum ar fi să treacă de margine și să moară prăbușiți pe podeaua de beton de la subsol. De fiecare dată când un astfel de cititor se oprea pe pasarelă, noi ne țineam respirația și ne întrebam ce l-a făcut pe arhitect să proiecteze un loc așa de abrupt într-o Bibliotecă Publică? Ce nebunie! O arhivă care adăpostește mărturia temerilor de moarte și dorințele nemuritoare ale omenirii ar trebui să fie un loc stabil, liniștitor – armonios și simetric, construit în așa fel încât să-l facă până și pe cel mai neliniștit cititor să se simtă în siguranță. Dar arhitecții și urbaniștii, preocupați să-și asigure propria nemurire, au alte idei. Ei văd în bibliotecă un proiect de lăsat moștenire, iar cărțile sunt simple elemente de recuzită, un amestec pestriț de obiecte nepotrivite care strică liniile frumoase ale proiectului lor estetic.

Ei nu sunt prieteni ai cărților.

Cum a apărut această nebunie arhitecturală? Permite-ne să-ți explicăm în timp ce Benny se uită peste marginea pasarelei, bucurându-se de emoția de a fi la înălțime. Cărțile adoră o poveste bună, iar pe Benny nu-l deranjează. Nu se grăbește nicăieri. La urma urmei, este vacanța de vară.

În 2005, consiliul bibliotecii a votat construirea unei noi filiale principale pentru Biblioteca Publică. S-a lansat un apel de propuneri și un arhitect celebru a cucerit comisia cu un plan diabolic, considerat de toți vizionar, o declarație postmodernistă care presupunea distrugerea vechii și iubitei noastre biblioteci. Planul prevedea și retragerea oficială – *radiere* este termenul – a cărților neîmprumutate și, inutil să spunem, am fost îngrozite. Multe dintre noi își amintesc holocaustul literar al anilor 1990, când un sfert

de milion de cărți de la Biblioteca Publică din San Francisco au dispărut și au ajuns să fie aruncate într-o groapă de gunoi. „O infracțiune motivată de ură îndreptată asupra trecutului“, așa a denumit un critic această radiere catastrofală. Ne temeam că în curând urma să trăim ceva foarte neplăcut.

A început procesul îngrozitor prin care am fost sacrificate și închise în cutii de carton, dar apoi, în 2008, chiar înainte de demolare, bursa s-a prăbușit, consiliul s-a răzgândit și a încetat acțiunea, iar noi, cărțile, am respirat ușurate. Poate ne-ați auzit? Unii au spus că răsfoirea paginilor noastre suna precum aripile îngerilor îndreptate în zbor spre cer.

Mormăind, celebrul arhitect s-a întors la planșeta de proiectare și a revenit cu un compromis rentabil, un plan care păstra clădirea clasică a vechii biblioteci și îi adăuga o structură arhitecturală modernă, asemănătoare unei perechi de ghilimele enorme. Când construcția a fost finalizată, biblioteca arăta așa:

“ BIBLIOTECĂ ”

Ca elaborare semiotică, designul nu este subtil. Unii l-au numit chiar demn de dispreț. Totuși, situația nu a rămas așa. Noul ansamblu a fost numit Library Square, în ciuda structurii sale categoric ovale[12]. Pereții eliptici de sine stătători se împletesc cu șiruri de arcade, într-un straniu omagiu teatral adus Colosseumului roman. Esplanada, cuprinsă în incintă, conține un lanț de magazine în franciză: o cafenea, o băcănie, un chioșc de ziare, un Papaya Joe’s și o pizzerie Flying Pie. Scaunele metalice și mesele din cafenea delimitează suprafața.

Aici, în Library Square, totul pare suprarealist. Cititorii și clienții se deplasează ca niște somnambuli. Funcționarii cu telefoanele mobile se plimbă în sus și-n jos și vorbesc singuri. Oamenii fără adăpost se adună la mese ca să se adăpostească de ploaie. Timpul încetinește. Porumbeii ciugulesc și uguie. Sunetul răsună printre arcade.

Întors la etajul nouă, Benny s-a îndepărtat de marginea pasarelei abrupte și a continuat să meargă înainte, ajungând în colțul ciudat pe care îl zărise din partea opusă. Două dintre cele trei separeuri din bibliotecă erau deja ocupate. La unul stătea un student străin din Orientul Mijlociu, aflat în

schimb de experiență; își ținea mâinile între genunchi, aplecat peste cărți, dar când Benny s-a uitat mai atent, a văzut că ochii băiatului sunt închiși, de parcă s-ar ruga sau ar dormi. La celălalt, o femeie mai în vârstă tasta foarte repede pe laptopul ei. Părea să aibă vreo cincizeci sau șaizeci de ani, probabil pe jumătate asiatică, la fel ca el, purta ochelari cu rame negre și avea păr cărunt. Probabil i-a simțit prezența, deoarece și-a ridicat capul, s-a uitat la el și în tot acest timp degetele ei au continuat să tasteze fără întrerupere. Benny s-a așezat repede la separeul alăturat.

Aceste separeuri din bibliotecă erau vechi, dinainte de renovare, dar scaunul era surprinzător de comod. Când s-a așezat la biroul solid din lemn masiv, micul separeu a părut să ofteze de plăcere, iar pereții din jur s-au îndreptat să-l găzduiască mai bine. Un raft îngust, gol, se întindea pe toată lățimea biroului, chiar la nivelul ochilor, și se bucura de absența cărților de pe el. La început, Benny s-a mulțumit doar să stea acolo, privind raftul gol și bucurându-se de liniște, dar după ce au trecut câțiva cititori cu brațele pline de teancuri de cărți și căutând în mod evident un loc în care să lucreze, Benny a început să se simtă incomod. Și-a luat carnețelul de notițe din ghiozdan și l-a așezat pe birou în fața lui. Era mai bine. A scos un creion și l-a așezat lângă carnețel. Acum era și mai bine, dar raftul gol părea nerăbdător. Și-a atârnat ghiozdanul pe spătarul scaunului și, după ce și-a marcat teritoriul, a plecat în căutarea cărților pentru a-și întări granițele.

Și asta a devenit rutina lui zilnică. Benny obișnuia să rătăcească printre rafturi, lăsând titlurile să-i atragă atenția, și cărțile îi cădeau în brațele larg deschise. Așa descoperea pe parcurs cum cărțile gândesc sigure, cum l-au ales pe el la fel de mult pe cât le-a ales și el. Când brațele îi erau pline de cărți, Benny se întorcea la biroul lui și aranja volumele pe raftul gol, unde cărțile se aliniau ca soldații, drepte și mândre. La început, asta i-a fost suficient. Suficient cât să stea acolo, în siguranță, la biroul lui asemenea unui bastion, dar după un timp, cărțile au început să șoptească între ele. Pentru ele nu era suficient să stea degeaba. Doar erau cărți, nu piese LEGO. Dacă tot urmau să stea degeaba acolo, atunci de ce le mai luase de pe rafturi? Și dacă Benny tot le deplasase, oare n-ar fi trebuit să aibă amabilitatea să le deschidă coperțile și să citească niște rânduri? Sau măcar să arunce o privire la câteva fotografii, de ce nu?

Era o aluzie puternică, aproape un imperativ, și Benny a auzit-o și s-a conformat. A ales o carte din recomandările zilei, a deschis-o și a început să

citească o pagină sau două – ei bine, nu chiar să citească. Nu la început și nu sistematic, de la stânga la dreapta sau de sus în jos. Stilul lui de a citi nu semăna cu pășunatul ordonat al unei vaci, ci mai degrabă cu păscutul unui căprior primăvara, când frunzele sunt fragede – păștea un fir de iarbă aici, altul colo. De mic copil, lui Benny îi plăcea să i se citească, dar apoi, când a mai crescut, a început să joace jocuri video și nu a dobândit niciodată obiceiul de a citi cărțile singur, din scoarță în scoarță. Acum nu prea știa cum să procedeze, așa că a răsfoit cartea dezordonat, uneori începând de la sfârșit, alteori de la mijloc, fără să caute nimic în mod special, dar bucurându-se de senzația de a răsfoi paginile, ceea ce părea să le facă și lor plăcere. Nu a durat mult și cuvintele l-au atras cu semnificațiile lor, așa că Benny a descoperit că pentru a înțelege ce încercau să spună, trebuia să se întoarcă la începuturi – de propoziții, paragrafe, capitole ale cărții. Și așa a făcut. O carte trebuie să înceapă de undeva, a descoperit el. Începând cu prima silabă de pe prima pagină, Benny șoptea cuvintele în timp ce le citea, pronunțându-le cu voce tare, pe măsură ce acestea se combinau formând propoziții. Până când a simțit că ele îi făceau buzele să se miște, împrumutându-i limba, în timp ce-și croiau drum în lume.

Curând, a descoperit că atunci când citea în gând, toate celelalte voci din capul lui se calmau și încetau, la fel cum și copiii tăceau și stăteau nemișcați la ora copiilor. A fost o descoperire minunată și cu atât mai minunat era felul în care vocile aveau să rămână liniștite mult timp după aceea, chiar și după ce punea cărțile la loc în căruciorul pentru cărți la sfârșitul zilei și ieșea pe poarta bibliotecii în stradă. În timp ce mergea pe trotuar și aștepta în stația de autobuz, simțea că e izolat de lume, se simțea ca într-un cocon pe care cărțile îl creaseră în jurul lui. Nici măcar țipetele din vitrinele magazinelor și din panourile publicitare nu-l mai deranjau. Când se urca în autobuz, își rezema capul de fereastră și privea străzile plutind în lumina întunecată, înroșită de fumul incendiilor. Lumea părea silențioasă, scufundată. Ca și cum cuvintele de pe paginile cărților le-ar fi dat vocilor din capul lui ceva de gândit, de contemplat în tăcere, și astfel a trecut vara.

În august, cu o săptămână înainte de începerea școlii, Benny stătea la biroul lui din bibliotecă, citind o carte despre cavalerii medievali, când o foaie de hârtie cam de dimensiunea unui răvaș a zburat din paginile cărții și a aterizat pe biroul din fața lui. Bilețelul, având cuvintele ei care păreau tipărite la mașina de scris, era atât de familiar, încât inima i-a tresărit de

bucurie. Și-a deschis carnețelul de notițe la pagina unde aliniase într-o coloană perfectă biletele lipite pe care le salvase din coșul de gunoi de la Pedipsy.

Pune-ți pantoful pe masă. Întreabă-l ce vrea de la tine, spunea primul bilețel.

Vino la bibliotecă, spunea ultimul.

Benny a desfăcut tubul de lipici și a aliniat cu grijă în josul coloanei cel mai nou bilețel căzut din cartea cavalerilor. L-a dat cu lipici pe spate, l-a lipit, apoi s-a rezemat de spătarul scaunului și l-a citit cu oarecare satisfacție.

Felicitări, spunea noul bilețel. Ai reușit.

17

Benny reușise, dar era prea târziu. Vara se terminase, urma să înceapă liceul și, în curând, trebuia să părăsească biblioteca. Orice era nevoie să facă acolo, trebuia să mai aștepte.

În același timp, Annabelle își petrecuse vara baricadată în centrul de control, monitorizând singură știrile. Urmărea răspândirea incendiilor de vegetație pentru un conglomerat internațional de produse forestiere. Căuta știri despre legile anti-arme în reportajele locale referitoare la atacurile armate în masă pentru un grup care făcea lobby pentru Cel de-al Doilea Amendament. Monitoriza răspândirea virusului Zika și campaniile prezidențiale.

Annabelle citea despre incendiile la sol, sursele și ratele de ardere, microcefalie și obiceiurile de împerechere ale țânțarilor. Cunoștea cuvintele la modă, sursele de nemulțumire și cifrele din sondajele tuturor candidaților.

Ochiul ei vigilent, de bibliotecară, priceput în alegerea cuvintelor-cheie, s-a familiarizat cu denumirea unor arme despre care nici nu știa că există: Remington 870 Express calibru 12; pistol semiautomat Glock 22.40; Bushmaster XM15-E2Ss; puști de ultimă generație calibrul 22 Savage MK II-F. Informațiile de acest gen aveau o viață proprie și, odată ce-i intrau în minte, Annabelle nu putea să nu le cunoască sau să le uite. Știa multe despre ce se întâmplă în lume, chiar dacă devenea tot mai izolată.

În apartament plutea un aer închis. Fumul de la incendii se infiltra prin ferestre, iar când ieșea, era și mai rău. Își făcea griji din cauza astmului lui

Benny și ea însăși acuza aceleași simptome. Respirație șuierătoare. Tuse. Dificultăți de respirație. Annabelle a mers la medic, care i-a prescris inhalații și i-a spus că suferă de stres. Și nu e de mirare! Încă încerca să învețe noua interfață de management a proiectului, să gestioneze protocoalele de la radio și din televiziune, să-și amintească toate cuvintele-cheie și numerele noilor clienți. Până acum nu avusese niciodată probleme cu memoria, dar simțea că și-a atins limitele capacității de memorare.

Și apoi, desigur, mai era neliniștea permanentă legată de Benny. Când a fost externat din spital, Annabelle a primit din partea medicilor o schemă de tratament în ambulatoriu. Conținea toate programările la medic și terapie, liste exhaustive de medicamente și posibile efecte secundare, precum și multe sugestii utile pentru ca Benny să exerseze reglarea emoțională, toleranța la suferință și capacitatea de a-și rezolva problemele sociale.

Exista, de asemenea, o listă de comportamente la care trebuia să aibă grijă, inclusiv: izolare socială și retragere emoțională; depresie și letargie; agresivitate și furie; comportament amenințător; irascibilitate; insomnie; paranoia; lipsă de concentrare și de expresii faciale; mișcări spastice faciale sau corporale; halucinații auditive și vizuale; dialog cu entități invizibile; discurs ciudat sau incoerent; râs în timpul unei drame; plâns în timpul unei comedii; indiferență față de aspect și igienă personală; confundarea viselor cu realitatea…

Doar privind lista, Annabelle începea să respire precipitat, dar a analizat fiecare element cu atenție, încercând să potrivească limbajul abstract al simptomatologiei cu adevăratul comportament al fiului ei. Oare cuvintele lui furioase constituiau o criză de furie? Era un comportament amenințător să dea un șut într-un sac menajer plin cu arhivele mamei sale? Crezuse că Benny va fi impresionat de noua ei stație de lucru și de toate echipamentele informatice, dar când a văzut centrul de control, s-a retras și apoi a folosit sacii menajeri pe care i-a scos din camera lui pentru a ridica un zid de apărare. I-a stivuit ca pe niște saci de nisip care alcătuiesc un dig pentru a stăvili revărsarea apelor. Oare asta era paranoia?

Annabelle a fost plăcut surprinsă, dar prudentă, atunci când Benny a anunțat-o că plănuiește să-și petreacă vara la bibliotecă. Nu mulți băieți de paisprezece ani ar fi făcut asta și i-a trecut prin minte că probabil mica ceremonie de absolvire a jucat un rol în luarea acestei decizii. Citise că ceremoniile de maturizare erau importante pentru dezvoltarea stimei de sine

a tinerilor, motiv pentru care Annabelle depusese toate eforturile să pună la cale una. Încerca să nu-și facă speranțe prea mari, spunându-și că Benny s-ar putea să-și piardă interesul, dar în fiecare dimineață, cu precizia unui ceas elvețian, el își împacheta prânzul și lua autobuzul către Library Square. Când Annabelle l-a întrebat ce face acolo toată ziua, el a ridicat din umeri și i-a spus:

– Nimic.

Era un răspuns destul de firesc din partea unui adolescent. Annabelle a încercat să afle mai multe de la el.

– Ai citit?

– Da.

– Ce ai citit?

– Cărți.

– Ai vorbit cu cineva sau ți-ai făcut prieteni noi?

– Nu.

Dr. Melanie nu părea îngrijorată. Afirma că e bine că Benny își creează o rutină, dar pe măsură ce săptămânile treceau, Annabelle devenea tot mai îngrijorată. Așa arăta izolarea socială? Din când în când, îi trimitea mesaje și, de obicei, el îi răspundea, dar tot nu se liniștea. Se întâmpla altceva despre care el nu-i povestea? Library Square atrăgea o mulțime de paria. Oare consuma droguri? Noaptea, în pat, în timp ce analiza lista cu semne de îngrijorare, anxietatea lui Annabelle creștea, până când într-o zi, nemaiputând să se concentreze să monitorizeze mass-media, și-a luat mai devreme pauza de prânz și a mers cu autobuzul în Library Square.

Zona se schimbase destul de mult de când o vizitase ultima dată. Annabelle monitorizase lunga bătălie civică pentru renovări, iar când se deschisese pentru prima dată noua aripă, îl dusese pe Benny acolo să mănânce pizza. Acum, era surprinsă cât de fără gust devenise. Esplanada era plină de oameni fără adăpost care dormeau la mesele din cafenea lângă grămada lor de cărucioare pentru cumpărături sau căutau prin gunoi după cutii goale și coji de pâine. Porumbeii se plimbau pe iarbă, luptându-se cu vrăbiile, ca să ciugulească ambalajele de brioșe și firimiturile de croasante. Mirosurile de alcool, marijuana și urină se amestecau pe sub arcade.

Înăuntru, ce mai rămăsese din clădirea vechii biblioteci era așa cum își amintea. Încet, și-a făcut drum la etaj, încercând să treacă neobservată. Avea o poveste pregătită pentru cazul în care Benny o zărea, că trebuia să facă

cercetări pentru muncă, o minciună sfruntată. Monitorizarea media nu necesita cercetări care să implice cărți adevărate, dar Benny nu știa asta. Annabelle a căutat printre rafturi, uitându-se în colțurile în care cititorii citeau sau moțăiau, până a ajuns sus, unde în partea îndepărtată a unei pasarele rupte, a zărit un colț ciudat. Cu grijă, a păşit pe pasarela îngustă şi s-a oprit, nesigură că o va susține, apoi a mai făcut un pas. Când a ajuns la mijloc, s-a oprit din nou și, ținându-se strâns de marginea pasarelei, a privit în jos. Era o cădere în gol, dar ce i-a făcut inima să-i bată nebunește și să i se înmoaie genunchii nu era altitudinea, ci mai degrabă o anumită calitate a aerului – sau era un miros? Da, mirosul amețitor de hârtie mucegăită, ulei și clei de legătorie, care se ridica prin puțul de ventilație expus în vechiul atelier de legătorie de la subsol. Annabelle a închis ochii și a inspirat cu plăcere.

Și-a amintit vechiul atelier de legătorie de când era stagiară. Era o încăpere ca o grotă, cu un vechi tăietor industrial de masă de origine italiană și mașini de cusut Singer negre, ale căror mosoare și bobine o fascinau în mod straniu. Căuta de obicei printre rafturi cărți deteriorate, astfel încât să le poată aduce jos și să privească legătorii la lucru, întărindu-le cotoarele și îmbrăcându-le în coperți rezistente. Erau doi legători, unul bătrân și unul tânăr, care obișnuiau să flirteze cu ea și s-o tachineze. Bătrânul o numea Florence Nightingale a Bibliotecii Publice, ceea ce o făcea mândră, iar noi, cărțile, o iubeam pentru că ne salva viața. Bătrânul legător urma să se pensioneze, dar Annabelle se întrebase mereu cu ce se ocupa tânărul legător. Era o adevărată problemă, deoarece, ca parte a noii extinderi, consiliul votase pentru închiderea vechiului atelier de legătorie și pentru transformarea încăperii în Centru de Tehnologie a Informației Digitale și Spațiu de Resurse Electronice, sau CTIDSRE, așa cum ajunsese să fie numit de adepți și de critici deopotrivă.

Annabelle monitorizase disputa cu privire la centru prezentată în toate ziarele locale, în timp ce bibliotecarii și cititorii ripostau. Era ultimul atelier de legătorie din America de Nord, susțineau ei, un loc de importanță istorică și culturală pe cale de dispariție, care ar trebui păstrat. Au scris scrisori de protest, iar Sindicatul Bibliotecarilor a amenințat că va face grevă în numele legătorilor care aveau să fie în curând disponibilizați, dar consiliul a rămas neclintit. Vremurile se schimbau. Atelierul de legătorie nu mai era necesar. Revistele apăreau online. Arhivele digitale făceau ca publicațiile tipărite să fie

inutile. Cărțile vechi al căror tiraj scăzuse erau mai bine distruse oficial decât refăcute. Pe scurt, atelierul de legătorie era învechit, un anacronism, un artefact sentimental dintr-o epocă apusă. În cele din urmă, spre dezamăgirea lui Annabelle, consiliul a învins: deși centrul încă aștepta aprobarea, ultimul atelier de legătorie a fost închis.

Acum, stând pe pasarela abruptă situată la etajul nouă, inhalând toate mirosurile vechi, Annabelle era destul de amețită și tulburată. Oare era de vină lipiciul? S-a întrebat ce se întâmplase cu tăietoarele de masă și cu vechile mașini de cusut Singer. Fuseseră vândute sau casate, cel mai probabil. Un val de tristețe s-a ridicat din subsol. Annabelle s-a uitat în jos către puțul de ventilație și l-a văzut întunecându-se și umplându-se de stele, în timp ce i s-au înmuiat genunchii. Strângând marginea pasarelei, ea a închis ochii, apoi a simțit o mână pe cot.

– Vă simțiți bine?

Annabelle a deschis ochii. O femeie stătea lângă ea, privind-o prin ochelarii cu rame negre, masive. Era de vârstă mijlocie, a observat Annabelle. Avea aspect asiatic. Annabelle s-a ridicat și a dat din cap.

– Sunt bine. Mulțumesc. O clipă, am simțit că leșin.

Femeia a continuat s-o inspecteze. Cum nu spunea nimic, Annabelle a râs nervos.

– Cred că trebuie să fie din cauza înălțimii. Mi-e puțin frică.

– Desigur. Mulți oameni se tem de înălțimi. Mulți oameni s-au săturat și de viață.

– Da, a confirmat Annabelle, apoi, dându-și seama ce insinuează femeia, a adăugat repede: O, nu! Nu este…

– Bine.

S-a uitat peste marginea pasarelei direct în subsol și a clătinat din cap.

– Chiar mă întreb ce l-ar face pe un arhitect să proiecteze un loc așa de abrupt într-o Bibliotecă Publică.

– Designul a fost foarte controversat. Dar probabil știți asta. Sunteți bibliotecară? a întrebat Annabelle.

– Nu. Doar o cititoare. Eram la unul dintre separeurile de acolo și v-am văzut. Acum vă simțiți mai bine?

A făcut semn spre grupul de separeuri amplasate pe partea îndepărtată a pasarelei și de unde stătea acum, Annabelle a văzut un ghiozdan familiar atârnat pe spătarul unui scaun și un băiat adormit cu capul pe birou. Fața îi

era ascunsă în spatele unui teanc de cărți, dar știa că e Benny. A răsuflat ușurată.

– Acum sunt bine.

Și apoi nu s-a putut abține să nu adauge, cu oarecare mândrie:

– Acela este fiul meu.

Femeia a dat din cap.

– Vine aici în fiecare zi. Pare un băiat drăguț. Liniștit.

– Este.

– Îi plac cărțile.

– Moștenește asta de la mine.

– Bine.

S-a întors să traverseze pasarela și apoi a așteptat. Când Annabelle a rămas pe loc, femeia a întrebat-o:

– Nu aveți de gând să-l salutați?

Annabelle a clătinat din cap.

– Nu vreau să-l trezesc.

A făcut o pauză. Femeia a analizat-o din nou prin ochelarii cu rame negre, de parcă s-ar fi așteptat să spună altceva, așa că Annabelle a continuat:

– Vă rog să nu-i spuneți c-am fost aici. Nu-i place când vreau să văd ce face.

Femeia încă stătea în expectativă, așa că Annabelle a adăugat:

– Băieții. Știți cum sunt.

Femeia a dat din cap.

– Adolescenții.

– Da, exact! Va începe liceul în septembrie.

– Bine. Multă baftă!

Annabelle nu voia ca femeia să plece. A făcut un pas mai aproape și i-a șoptit:

– Sinceră să fiu, sunt puțin îngrijorată pentru el. Este un liceu nou-nouț și Benny a avut câteva probleme emoționale.

Atunci, Annabelle a fost surprinsă. De ce i se confesa unei străine? A oftat prelung înainte să continue.

– E o poveste lungă.

Femeia a dat din nou din cap.

– Voi fi cu ochii pe el, a promis ea, ceea ce a făcut-o pe Annabelle să se simtă mai bine.

18

Liceul era nou, dar, așa cum Benny a descoperit curând, nu era destul de nou. Până când a sunat clopoțelul la sfârșitul primei zile, vechii săi colegi ajunseseră să înțeleagă că povestea lui merita spusă. Era o poveste care făcea toți banii și, cum evaluarea banilor depinde de cursul de schimb, trebuia spusă mai departe, ceea ce au și făcut. Au tot povestit și repovestit povestea lui Benny, împingându-l pas cu pas mai jos pe treptele noii ierarhii sociale și asigurându-și locul în top, până când, la ora prânzului, toți colegii din noua lui sală de clasă știau cum își înfipsese în picior o foarfecă și fusese trimis la secția de psihiatrie. Spre norocul lui, Benny nu a negat și nici nu a încercat să ascundă adevărul.

La prânz, a fost chemat în biroul directoarei să îi întâlnească pe asistentă și pe consilierul de orientare în legătură cu medicamentele lui, iar Annabelle a venit și ea, îmbrăcată într-o tunică și pantaloni lejeri asortați cu o poșetă supradimensionată. Sosise devreme și unii liceeni o văzuseră stând în sala de așteptare. A urmat un val de SMS-uri viclene și discuții secrete pe măsură ce zvonurile despre ea și Kenji se răspândeau, iar până la sfârșitul primei săptămâni, toată lumea a înțeles, chiar și cei mai neștiutori, că Benny și familia lui urmau să fie un Celălalt marginalizat, iar normalitatea colectivă putea fi definită pe baza ciudățeniei familiei Oh. Toți cotcodăceau ca niște găini când treceau pe lângă el, își scoteau telefoanele ca să-l jignească, astfel încât, când Benny traversa holul liceului, aproape că vedeai în urma lui norul tăcut de mesaje trimise: *Nebun, Dus cu pluta, Țicnit, Piticanie, Orezar, Retardat, Ciudat*. Sună cunoscut? Probabil ai văzut cum apare acest tip de cruzime și chiar ai alimentat-o, probabil ai fost doar un complice discret și ai urmărit cum se răspândește intoleranța sau probabil și tu ai fost victimă. Știi cum e…

BENNY

Haide. Putem să trecem peste, te rog? Desigur, cititorii știu și este jenant să te aud vorbind despre asta. Jenant pentru mine, căci știu că încerci să faci să pară că *bietul nebun Benny Oh, colegii lui răi și bătăuși s-au luat de el din cauza situației de căcat din familie* și asta e foarte nobil și specific cărților, dar adevărul este că nu a fost așa. Sau așa *a fost*, dar nu *doar* atât, pentru că și eu am făcut o alegere.

În prima zi de liceu, am hotărât să nu ascund cine sunt sau ce s-a întâmplat cu tatăl meu și când unii colegi m-au întrebat dacă este adevărat că tatăl meu e un drogat, le-am spus: *Nu, era clarinetist de jazz.* Și când au întrebat despre voci, le-am făcut să pară supermișto, am acceptat internarea în secția de psihiatrie și nu am încercat s-o ascund. De fapt, m-am descurcat bine în prima dimineață, până când m-au chemat în biroul directoarei și apoi a apărut mama. Când am văzut-o stând în sala de așteptare cu picioarele înfipte în tenișii ăia vechi și murdari, purtând colanți și o cămașă supradimensionată cu o pată pe piept, pe care probabil nici măcar nu o observase din cauza sânilor, m-am cam enervat. Toată lumea se uita la ea – doamna directoare Slater, asistenta și consilierul de orientare, toți ceilalți colegi de pe holul liceului – și pentru prima dată am văzut-o prin ochii lor și am vrut să-i omor pentru felul în care se holbau la ea. Jur c-am vrut să le sparg fețele. E mama mea, ce Dumnezeu. N-ar fi trebuit să se holbeze așa. Ar fi trebuit s-o trateze cu mai mult respect.

Așa că nu, nu mă face să mă simt mai bine să te aud îndreptând povestea și transformându-mă în victimă, bietul băiat nebun. Știu pe bune ce se întâmpla. Știu ce simțeam în acel moment pentru Annabelle. De ce nu le spui asta? Adevărul este că mi-era rușine de ea. O uram. Voiam să dispară – la naiba, o spun de-a dreptul –, voiam să moară. *De ce a trebuit să moară tatăl meu?* La asta mă gândeam. Măcar tatăl meu era mișto, era muzician și aveam pasiuni comune, cum ar fi jazzul și spațiul cosmic, și obișnuiam să facem lucruri împreună, cum ar fi să luăm micul-dejun și să ne uităm pe YouTube la vechi emisiuni TV despre călătoriile interplanetare. Când mă lua de la școală, eram mândru de el. L-am iubit pe tata. L-am iubit la nebunie și a murit. Și iat-o pe mama mea în sala de așteptare a directoarei, unde o vedea toată lumea, arătând ca o ratată, iar vocea din capul meu îmi spunea mereu: *De ce n-ai murit tu?* Și nu era doar o voce întâmplătoare care spunea asta. Era vocea *mea*. Eram *eu.*

Mă înțelegi? Nimeni nu vrea să citească despre un băiat care are asemenea gânduri nasoale despre mama lui, iar eu nu vreau să mă gândesc la tatăl meu chiar acum, așa că putem, te rog, s-o lăsăm baltă și să trecem la altceva? Să ne întoarcem la bibliotecă. Povestește-le despre Aleph. Este mult mai interesant.

CARTEA

Bine, dar să știi, Benny, oamenii vor să citească povești cu băieți care au gânduri nasoale despre mamele lor. S-au scris multe cărți importante pe această temă și mulți cititori le-au citit. Dar dacă nu-ți place, să trecem mai departe.

19

Până la sfârșitul primei săptămâni, Benny a ajuns la concluzia că liceul e dăunător pentru sănătatea lui mintală. Trebuia să renunțe să-l mai frecventeze, dar problema era cu ce să-l înlocuiască. Elevii care chiuleau stăteau de obicei la malluri în centrul orașului sau acasă, dacă părinții lor mergeau la muncă, dar Annabelle lucra de acasă, iar să meargă la mall era exclus. Pentru Benny, mallurile erau un chin – camere cu ecou, pline de strigătele și plânsetele produselor necumpărate, mult prea disonante și supărătoare.

În schimb, a hotărât că se va întoarce la bibliotecă, unde urma s-o aștepte pe Alice sau pe Atena să apară și să-i explice de ce e acolo. În timp ce aștepta, putea studia singur tot ce trebuiau să-l învețe cărțile. Părea soluția ideală – erau o mulțime de cărți și, bineînțeles, eram încântate –, dar Benny știa că trebuie să fie atent. Nu auzise niciodată de vreun chiulangiu ascuns în bibliotecă, dar asta nu însemna că nu poate fi prins. În consecință, Benny a făcut un plan din două părți.

Prima parte a planului presupunea accesarea contului de e-mail al mamei sale. A așteptat până când Annabelle a adormit, apoi i-a deschis computerul. Nu-i știa parola de administrator, așa că a încercat *CheeriOhs*, apoi *CheeryOhs*, și a nimerit-o din a doua încercare. Pagina de pornire în browser era deja deschisă în căsuța de e-mail, AnnabelleOh@gmail.com. Căutând prin inboxul ei, Benny a găsit o discuție din biroul directoarei, pe care a trimis-o mai departe către contul fals creat mai devreme: AnnabelleO@gmail.com. Era riscant, dar s-a gândit că administratorii școlii

nu vor observa *h*-ul lipsă. În cele din urmă, a pus un filtru care urma să trimită orice e-mail nou de la adresa IP a școlii către contul fals și să-l șteargă din inboxul mamei lui.

Întors în camera lui, pe propriul computer, Benny s-a conectat la contul fals, unde a găsit discuția salvată în draft. A copiat adresele într-un mesaj nou și apoi a lipit în draft mesajul pe care îl scrisese:

> Stimată doamnă directoare Slater,
>
> Vă rog să-l învoiți pe fiul meu, Benjamin, care din păcate are mai multe probleme de sănătate mintală, iar medicul său i-a recomandat să se interneze din nou la secția de psihiatrie pediatrică de la spitalul de copii, așa că va lipsi de la ore până revin cu noi informații.
>
> Cu stimă,
>
> Annabelle Oh

Benny a recitit mesajul, a ezitat o clipă și apoi a adăugat cuvântul *grave* înaintea *problemelor de sănătate mintală*. Mai bine. S-a întrebat, în treacăt, dacă n-ar fi mai ușor să-și însceneze moartea, dar apoi și-a amintit înmormântarea tatălui său, toate mesajele de condoleanțe, buchetele de flori primite și cadavrul. Oamenii trebuiau să vadă un cadavru, spusese antreprenorul de pompe funebre. Fără cadavru, era prea riscant, așa că a folosit povestea cu balamucul, absolut credibilă. A apăsat tasta Trimite, s-a deconectat și a mers la culcare.

Partea a doua a planului se referea la a rămâne nevăzut în bibliotecă. De-a lungul verii, se familiarizase cu cititorii și angajații bibliotecii și învățase cum fluctuau vizitele în programul zilei. Dimineața devreme le aparținea vârstnicilor: bătrânii îmbrăcați în sacouri uzate, plutind pe deasupra paginilor ziarelor ca niște stârci bătrâni, răbdători; doamnele cu păr cărunt care purtau trening și parasolare, cocoțate ca porumbeii pe marginea scaunelor. Benny le-a urmărit cum citesc: încet, dând tacticos fiecare pagină și răsfoind cartea cu grijă. Când returnau o carte pe care o împrumutaseră, foloseau ambele mâini pentru a o strecura ușor în fanta de retur, ca și cum cartea era un cadou drag de la o persoană iubită.

După vârstnici veneau boschetarii, cei fără adăpost și alți cititori nonconformiști, care se împrăștiau peste tot când adăposturile se închideau

dimineața, pândind locuințe temporare în fotoliile din colțuri mai îndepărtate, unde mormăiau sau dormeau. Apoi soseau bonele și mamele, aducând copii mici în cărucioare pliante pe scările rulante de la colțul multicultural. Ele erau urmate dimineața târziu de mileniali, care pluteau în derivă cu ceaiurile lor cu lapte și cablurile de alimentare ale laptopurilor în căutarea prizelor la care să se conecteze. Și așa era până când, pe la jumătatea după-amiezii, totul se calma și cititorii stăteau aplecați asupra cărților și laptopurilor lor, citind, răspunzând la e-mailuri sau ațipind, în timp ce razele soarelui băteau în ferestrele mari orientate spre vest.

Acum, Benny punea în practică informațiile pe care le adunase în timpul verii. Cel mai dificil era să intri în bibliotecă, să treci de securitate și biroul de informații, unde era întotdeauna cineva de veghe. Bibliotecarii erau instruiți să fie atenți. Aveau ochi buni. Erau curioși. Puneau întrebări. Șmecheria, s-a gândit Benny, era să-și sincronizeze sosirea cu cea a boschetarilor și a celor fără adăpost și să se strecoare în spatele lor. Odată ajuns înăuntru, avea să fie în siguranță. Biblioteca era imensă.

În dimineața în care a chiulit pentru prima dată, Benny a făcut pregătiri atente. A împachetat câteva provizii – un sendviș, o gustare și o sticlă pe care o putea umple la sistemul de alimentare cu apă – și și-a încărcat telefonul mobil ca să verifice contul fals de e-mail în timpul zilei. I-a permis mamei lui să-l îmbrățișeze, a plecat devreme de acasă și a luat autobuzul spre centrul orașului. A coborât odată cu vagabonzii și cu nebunii, i-a urmărit încet din stația de autobuz și și-a potrivit pasul după mersul lor târșâit. În sfârșit se întâmplă, s-a gândit el. Devin unul dintre ei. Când s-au apropiat de intrarea principală a bibliotecii, Benny și-a tras pe cap gluga hanoracului, și-a coborât umerii și și-a ascuns mâinile adânc în buzunare.

– Chiulești, nu-i așa?

Vocea asta părea să vină din spatele lui, asemenea multor alte voci. Vorbea în engleză, dar cu accent. Nu chinezesc. Inima îi bătea puternic. *Nu-i adevărat*, și-a reamintit Benny, apoi a respirat adânc, așa cum îl învățase psihoterapeutul, și a început să numere. *Inspiră – doi, trei, patru…*

– Hei, tinere elev! Cu tine vorbesc!

Ignorând vocea, Benny a expirat – *cinci, șase, șapte* – și a simțit ceva tare și ascuțit lovindu-i partea din spate a gambei. S-a răsucit. Era suportul metalic pentru picioare al unui scaun cu rotile electric folosit de bătrânul nervos cu servieta jerpelită din piele neagră și pancarta de carton pe care

scria **Fapte bune pentru oricine**. Încerca mereu să-i vorbească. Benny nu-l văzuse în autobuz dimineață. Capul bătrânului s-a clătinat într-o parte în timp ce-și conducea scaunul mai departe, de data asta lovindu-l pe Benny în fluierul piciorului.

– Au!

Benny a făcut un pas înapoi și s-a aplecat să-și maseze piciorul.

– Doare.

– Scuze. Frâne proaste.

Bătrânul vagabond se juca cu scaunul, apoi s-a aplecat în față și a întins o mână scofâlcită. Avea fața roșie, cu o expresie sarcastică, pielea încrețită și ochii albaștri apoși. L-a înșfăcat pe Benny de braț, trăgându-l atât de aproape, încât frunțile aproape li s-au atins.

– Am un plan, a șoptit el răgușit. Trebuie să stai retras. Eu voi intra primul și voi crea o diversiune la biroul de retururi. Odată ce i-am distras îndeajuns pe agenții de pază, trebuie să treci repede pe lângă ei.

Bătrânul a zâmbit. Îi lipsea un dinte din față și golul lăsat între dinți strălucea în nuanțe de roșu aprins.

– Este un plan bun, nu? Apoi ne vom întâlni la parapsihologie, la etajul patru, la ora nouă.

Bătrânul vagabond și-a acționat scaunul cu rotile. Ansamblul masiv de pungi de plastic pline cu cutii goale și sticle părea să fi crescut de când Benny îl văzuse ultima oară și acum plutea în jurul bătrânului ca un nor de furtună. Un stâlp înalt cu un steag portocaliu de siguranță s-a ridicat ca un steag de golf sau ca o lance.

Benny a aruncat o privire în jur. Se străduia să treacă nevăzut și ăsta era un dezastru, dar dacă accepta planul bătrânului, poate scăpa de el. A încuviințat din cap.

– Excelent!

Vagabondul a gesticulat cu pumnul în aer.

– *Trăiește clipa!* a șuierat el, trimițând în zbor un strop de salivă, apoi, învârtind roțile scaunului cu rotile, s-a îndepărtat.

Scaunul cu rotile a trecut prin mulțime și a urcat pe rampa de acces, pungile de cumpărături tresăltau, steagul flutura ancorat la capătul stâlpului. Benny a privit, întrebându-se dacă ar trebui să se întoarcă și să plece, dar nu a putut să se gândească la niciun alt loc în care să meargă și, din moment ce

nu putea să stea acolo pierzând vremea, l-a urmat pe bătrân mergând încet. A stat la rând în spatele unei doamne cu un cărucior plin de cărți.

Când a ajuns la intrare, a zărit scaunul cu rotile care rămăsese gol lângă biroul de retururi. Bibliotecarul ieșise din spatele biroului, ridica cutii și sticle împrăștiate peste tot pe podea și le strângea la loc în pungi de plastic. Vagabondul era proptit într-un genunchi pe piciorul teafăr, agățat de marginea biroului. Își scosese celălalt picior, cel cu proteză, și-l folosea drept baston, sprijinindu-se pe el pentru a privi în fanta pentru returul cărților.

– Slavoj, știi că fanta este doar pentru cărți, a spus bibliotecarul politicos. Nu pentru sticle, da?

Și în timp ce Benny aștepta să treacă prin controlul de securitate, l-a auzit pe vagabond, al cărui numele știa acum că e Slavoj, spunând:

– Da, da, sigur, dragul meu Ronald, dar am devenit oarecum interesat de această noțiune de fantă. Nu putem nega că o fantă este *un lucru*, totuși este *un lucru* definit în întregime prin *lipsă*, printr-o *absență* a formei, prin spațiu *negativ*, prin propriul *neant*. Știm ce *nu este*, dar cum putem ști într-adevăr ce *este*? Cum putem face diferența între *o fantă* și, să zicem, *o despicătură*? Este o despicătură mai subțire decât o fantă și, prin urmare, îi lipsește mai puțin? Dacă îi lipsește mai puțin, înseamnă că are mai mult? Și dacă da, de unde putem ști dacă această fantă sau despicătură conține cărți, și nu sticle?

Benny își ținea în continuare gluga pe cap și capul în jos. Când a trecut de controlul de securitate, a aruncat o privire la biroul de retururi. Vagabondul Slavoj stătea cu spatele spre el. În mod normal, n-ar fi avut cum să-l vadă pe Benny în spatele lui, dar exact când băiețelul a trecut pe lângă el, bătrânul și-a ridicat proteza deasupra capului, parcă în semn de salut. De parcă ar fi știut că băiatul îl privește.

Benny s-a ținut de balustradă, ceea ce era destul de simplu. Existau mai multe scări și ieșiri de incendiu în bibliotecă, atât în aripa nouă, cât și în cea veche. A evitat lifturile și rampele – ambele accesibile persoanelor cu dizabilități – și scările rulante prea expuse. Nu știa unde anume la etajul patru se află parapsihologia, dar și-a dat seama că dacă se duce direct la etajul nouă, bătrânul vagabond nu are cum să-l găsească. Din cauza unei ciudățenii arhitecturale în legătura dintre vechea clădire istorică și noua aripă postmodernă, colțul lui ciudat de la etajul nouă era inaccesibil.

Pasarela abruptă nu putea susține un scaun cu rotile, așa că Benny știa că este în siguranță.

Era încă devreme. Două dintre separeurile din bibliotecă erau deja ocupate, dar al lui era încă gol. S-a așezat și a despachetat cu grijă, întinzându-și caietul și creioanele pe birou și apoi a plecat în căutarea cărților, limitându-se la rafturile din apropiere. La etajul nouă era istoria și Benny avea noroc, căci descoperea că-i place să citească istorie. Îi plăcea trecutul. Îi plăcea și viitorul. Problema era prezentul. S-a întors cu un teanc de cărți despre Imperiul Austro-Ungar, inclusiv una numită *Scuturi și arme medievale*, dar tocmai când era gata să înceapă să citească, și-a auzit telefonul sunând.

Avertisment! i-a spus o voce din cap. Era o voce nouă, subțire, robotică și nu părea să aibă legătură cu nimic, dar cel puțin vorbea engleză și părea că încearcă să-l ajute. Benny și-a scos telefonul și a verificat contul fals de e-mail. În inbox era un mesaj de la biroul directoarei Slater.

Stimată doamnă Oh, începea e-mailul.

Benny a dat click pe el și l-a citit repede.

> Ne pare rău să aflăm că fiul dumneavoastră, Benjamin Oh, va lipsi de la ore din motive medicale. Dacă absența elevului va depăși trei zile, legea impune ca părintele să prezinte un aviz medical care să confirme necesitatea absenței, inclusiv a diagnosticului, și data probabilă a revenirii elevului la școală. Toți cei de la Soundview High se roagă pentru însănătoșirea rapidă a fiului dumneavoastră.

Pericol! Pericol! Era din nou vocea robotică, declanșând sistemul intern de alarmă, care a crescut de la galben (nivel ridicat) la roșu (nivel critic). Benny și-a închis telefonul și s-a uitat la cartea voluminoasă de pe biroul lui, deschisă la imaginea lucioasă a unui scut din secolul al XV-lea. Ce trebuia să facă? Privirea lui parcurgea numele ciudate ale diferitelor părți ale costumului: *cască, vizieră, grumăjer, umerari, pieptar, platoșă, pulpar, cotiere, brasarde, mănuși, armuri de coapse, jambiere, saboți de fier*. Buzele i se mișcau pronunțând cuvinte total necunoscute.

Avertisment! Avertisment! Pericol! Pericol! Una era să falsifice un e-mail din partea mamei lui. Dar cum putea să obțină o adeverință medicală? *Gândește-te!* Benny și-a deschis din nou telefonul și a căutat pe Google *adeverință medicală motivare absență școlară*. A apărut o listă lungă de

rezultate, iar el a răsuflat ușurat, în timp ce nivelul alarmei scădea din nou la galben. Bun. Avea nevoie de un computer și de o imprimantă. Și, probabil, de un scaner. La bibliotecă existau două zone care aveau calculatoare publice. Cea mai mare dintre ele se afla la etajul unu, lângă intrarea principală, dar era expusă și intens circulată. A doua se afla la etajul patru.

Benny n-avea încotro. Dacă nu răspundea la e-mail, directoarea avea s-o sune pe mama lui. Trebuia să intervină acum. Și-a lăsat cărțile, sendvișul și sticla cu apă minerală pe birou.

– Mă întorc. Nu lăsați pe nimeni să-mi ia locul.

Apoi a traversat din nou pasarela, făcând o scurtă pauză pentru a privi în jos înainte de a se îndrepta spre scări.

20

Telefonul lui Annabelle suna. Auzea tonul de apel, „By the Seaside“, semăna cu o coloană sonoră veselă cântată la o orgă Hammond, simbolizând vacanța la care visase dintotdeauna, pe plajă, într-o familie din anii ’50, cu vată de zahăr roz și băuturi albastre cu gheață, carusele, mașinuțe și ursuleți mari de pluș pe care tatăl tău îi câștiga pentru tine aruncând un inel în jurul gâtului unei sticle. Annabelle nu avusese niciodată parte de o asemenea vacanță. Călătoria la Disneyland cu Kenji și Benny semăna cu această vacanță în familie și ea sperase la o alta asemănătoare, dar acum era prea târziu, iar telefonul ei cânta „By the Seaside“ la nesfârșit, în bătaie de joc.

Benny trimitea întotdeauna mesaje, așa că nu era el. Oare era de la liceu? Și unde era porcăria de telefon? Telefonul s-a oprit. Oricine era, ar fi putut lăsa un mesaj. Cel puțin știa că nu e șeful ei. Charlie folosea EIM-ul[13] intern al agenției când trebuia să dea de ea, ceea ce o scotea din minți. Ura felul în care apărea în colțul ecranului ei. I se părea că e mereu acolo, pândind chiar în spatele stratului subțire de cristale lichide.

Era aproape ora unu, ora prânzului. Se duseseră vremurile când Annabelle putea să iasă în pauza de prânz, să facă o plimbare cu autobuzul să-l ia pe Benny de la școală și să se oprească la Michaels pe drum. Pe de-o parte, Benny nu o lăsa. Liceenii nu aveau nevoie de mame să-i ia și să-i ducă acasă cu autobuzul. Liceenii nu aveau nevoie de mamele lor, punct. Și, pe de altă parte, Annabelle era încă în perioada de probă și, pe lângă toate

fluxurile de știri, Charlie îi spusese că trebuia neapărat să monitorizeze și rețelele de socializare. Nu mai avea timp de artizanat.

Annabelle s-a ridicat de la biroul centrului de control și și-a auzit genunchiul trosnind, iar durerea a crescut în intensitate, izbucnind din șold. Sedentarismul îi dăuna sănătății. Trebuia să stea în picioare, să se întindă și să meargă la fiecare douăzeci de minute, dar uita mereu și-și făcea griji pentru bolile de inimă. Era, de asemenea, îngrijorată din cauza hipertensiunii arteriale, a cancerului de sân, a colesterolului crescut, a diabetului și a trombozei venoase profunde. Își făcea griji pentru moartea prematură. S-a ridicat, iar telefonul i-a căzut pe podea. Stătuse pe el. Tipic. L-a ridicat și s-a uitat să vadă cine a sunat, dar era un număr necunoscut. Probabil un agent de telemarketing. Mesageria vocală era în chineză.

În bucătărie, a găsit o pungă începută cu chipsuri de porumb și un borcan de sos salsa pe jumătate gol. Le-a dus în dormitorul ei și s-a întins pe pat ca să-și îndrepte spatele. Patul era vechi și salteaua se lăsase. Annabelle citise online că salteaua trebuia înlocuită la fiecare opt-zece ani, sau după treizeci de mii de ore de somn, dar asta era salteaua pe care ea și Kenji dormiseră, pe care făcuseră dragoste și-l concepuseră pe Benny, iar Annabelle nu suporta gândul s-o arunce la tomberon, în ploaie.

S-a uitat la ceasul de pe noptieră. Trebuie să fie ora prânzului și la liceu. S-a întrebat ce mai face Benny. Se distrase grozav cumpărându-i toate rechizitele pentru liceu. Și-a scos telefonul și a tastat: *Cum e prânzul?* A așteptat, dar Benny nu a răspuns. *Cum e noul pachet?* Probabil prânzul se terminase. *Sper că ai o zi bună!* Tot niciun răspuns. *Te iubesc!* Exasperată, Annabelle și-a ridicat privirea spre tavan.

Chipsurile și sosul salsa nu o satisfăceau. Avea nevoie de o salată. O salată mare și gustoasă cu roșii, morcovi, avocado și alte legume sănătoase. Putea să ia autobuzul până la Whole Foods Market și să-și cumpere o salată de la standul cu legume, dar asta însemna să sacrifice o oră întreagă de muncă, iar Charlie și-ar fi dat seama. În plus, Whole Foods era ridicol de scump, iar oamenii care mergeau la cumpărături acolo o făceau întotdeauna să se simtă prost. De parcă nu ar fi fost sănătoasă. Nu, recunoaște, Annabelle, *grasă.* Te fac să te simți grasă. Bine, și-a spus ea, ridicându-se de pe pat și golind punga cu chipsuri, scuturând-o bine ca să ciugulească ultimele firimituri. În fine. A coborât înapoi la parter. Nu avea nevoie de salată de la Whole Foods. Putea foarte bine să-și cumpere o salată bună de la

supermarketurile ieftine, nesănătoase, cu reducere și să și-o pregătească singură. Putea trece pe acolo astăzi, după muncă. Avea nevoie și de un uscător de salată. Parcă avea unul prin casă, pe undeva, dar nu-l mai văzuse de ceva vreme. Ei bine, putea oricând să-și cumpere altul online.

În coșul de gunoi nu mai era loc pentru borcanul gol de salsa, așa că l-a lăsat în chiuvetă. A îndesat punga goală de chipsuri în coșul de gunoi plin până la refuz. Întoarsă la centrul de control, s-a așezat pe scaunul ei ergonomic și s-a răsucit brusc să urmărească monitoarele, dar ceva de pe birou i-a atras atenția. Acolo, trăgând veselă cu ochiul de sub o grămadă de articole decupate din ziar, se afla *Miracolul ordinii.*

Ce ciudat! Cum ajunsese cărticica acolo? Ultimul loc în care și-a amintit Annabelle că o văzuse era pe pat, când adormise citind. Asta se întâmplase cu câteva luni în urmă, înainte de accidentul cu foarfeca, și din cauză că-și făcea griji pentru Benny, uitase complet de ea. Cartea trebuie să fi fost îngropată sub alte lucruri și, cumva, își croise drum până la parter, iar acum era aici, ca prin farmec, să-i amintească bunele ei intenții. Annabelle s-a ridicat din nou și s-a întors în bucătărie.

Lunea era zi de dus gunoiul sau de reciclare? Orașul își tot schimba programul de colectare a deșeurilor. Benny ținea de obicei evidența, dar în ultimul timp încetase. Mai degrabă, renunțase. Doamna Wong îi amintea și ea uneori, dar bătrâna doamnă căzuse pe scările din spatele curții, își fracturase șoldul și era în spital, iar acum fiul ei bun de nimic pândea de pe proprietatea lor. De-a lungul anilor, adolescentul îmbufnat și slăbănog devenise un tânăr îmbufnat și slăbănog, care conducea o mașină scumpă, purta treninguri și ochelari de soare de firmă și încerca mereu să-și convingă mama să vândă duplexul. Annabelle îi auzea prin perete, doamna Wong certându-se zgomotos cu el în chineză, iar No-Good țipând la ea în engleză. Îi spunea că e o prostie să stea pe o mină de aur și să nu profite și o amenința să nu conteze pe el la bătrânețe. Annabelle tocmai semnase un nou contract de închiriere, dar situația era îngrijorătoare.

Pe trotuar mai erau câteva tomberoane în fața caselor, dar toate goale. Camionul de gunoi venise și plecase deja. Descurajată, Annabelle a târât sacii menajeri înapoi în curte, apoi l-a auzit.

– Salutare, Mizoh!

Avea o voce pițigăiată, neplăcută, care nu se schimbase din adolescență, și-i pronunța întotdeauna numele într-un cuvânt, ceea ce o enerva la culme.

Făcea pe grozavul îndreptându-se spre gardul care le despărțea curțile mici și sprijinindu-se de el. Și-a ridicat mâna ca să-și acopere semnul din naștere de culoarea vinului de pe obraz.

– Hei, Mizoh! Veți mai fi pe aici mai târziu? Am o scrisoare pentru dumneavoastră de la mama.

– Ce frumos! Cum se simte?

El a ridicat din umeri.

– Bine.

S-a uitat la sacii de gunoi pe care Annabelle îi ținea în mână.

– Mama spune că trebuie să faceți curat. Locul ăsta este un pericol pentru sănătate, mă refer la tot gunoiul și la corbii pe care îi hrăniți. Tre' să scăpați de ei. Mama și-a fracturat șoldul din cauza celor doi corbi care se uitau la ea, a căzut pe scări.

Annabelle s-a încruntat.

– Mama ta a spus asta?

O vizitase pe doamna Wong la spital să-i aducă contractul de închiriere semnat și cecul pentru chirie, iar bătrâna i-a spus că se împiedicase pe scări pentru că o treaptă era ruptă.

– Fiul meu, No-Good, spune c-o să repare, dar…

Doamna Wong a clătinat din cap.

– Îmi doresc ca soțul dumneavoastră, Kenji, să nu fi murit.

Nu pomenise niciodată de corbi.

No-Good a devenit evaziv.

– Păsările alea sunt rele. Și toată mâncarea pe care le-o dați atrage șobolani și paraziți. O să ne trezim cu o amendă de la Departamentul de Sănătate. Știți cât costă amenda la Departamentul de Sănătate?

Annabelle nu știa, dar nici nu văzuse șobolani și paraziți.

– Trebuie să strângeți dezordinea și să nu mai hrăniți corbii!

No-Good a împins gardul despărțitor și s-a întors în partea sa de duplex, lăsând-o pe Annabelle acolo cu sacii de gunoi. S-a gândit să-i scoată pe alee și să-i arunce în tomberonul de la Thrift Shop, dar era ilegal. Ei bine, și-a spus ea, lăsându-i la baza treptelor din spate. N-avea rost să se învinovățească singură. Va încerca din nou joi. Asta e tot ce trebuie să faci, și-a spus cu blândețe. Încearcă doar să încerci.

Întoarsă în casă, a găsit o sticlă de frappuccino de la Starbucks în frigider. Era cu aromă de dovleac, cumpărată la reduceri, după Halloween. A

deșurubat capacul și a luat o înghițitură. Era rece, dulce și cremoasă – o recompensă pentru că încercase să ducă gunoiul. S-a dus la coșul de gunoi să arunce dopul, dar acum nu mai avea nici sac menajer în coș și și-a amintit că rămăsese fără. A lăsat dopul pe un teanc de corespondență de pe masa din bucătărie, unde avea să-l găsească mai târziu. Cu siguranță va merge la supermarket după muncă. Trebuia să cumpere saci menajeri și salată verde.

Annabelle a dus sticla de frappuccino la centrul de control, s-a conectat la site-ul de management al echipei de proiect și și-a analizat programele. Așa, s-a gândit ea. Unde am rămas? Și-a deschis pagina de pornire. A, da. Uscător de salată.

21

Rețelele de calculatoare publice de la etajul patru al bibliotecii erau amplasate într-o zonă centrală, înconjurată de rafturi. Biroul de informații se afla pe lateral și semnul aflat deasupra indica departamentul de ȘTIINȚE SOCIALE. Asta era o parte a bibliotecii pe care Benny o vizita rar și spera că bibliotecarii nu-i vor pune întrebări. Vocea îndepărtată, robotică, mormăia: *Avertisment! Avertisment!* Benny a analizat zona, căutând steagul portocaliu de siguranță al vagabondului. Nu era nicăieri, iar vocea de avertizare a tăcut.

Ținând capul în jos, a înconjurat suprafața, căutând un terminal liber. A trecut de secțiunile RELIGIE, FILOZOFIE, PSIHOLOGIE și apoi a ridicat privirea – PARAPSIHOLOGIE ȘI OCULTISM.

Pericol! Pericol, Will Robinson!

Acum a recunoscut vocea îndepărtată. Era robotul de la vechiul serial *Lost in Space*, pe care îl urmărea de obicei împreună cu tatăl său. Ce căuta aici? S-a ascuns în spatele unui raft.

Avertisment! Pericol! Navele extraterestre se apropie!

Benny s-a uitat afară, așteptându-se să vadă scaunul cu rotile electric apărând de după colț, dar peste tot era liniște. S-a uitat la cărțile de pe raft. Nu știa ce este parapsihologia, dar toată psihologia, chiar și cea normală, îi crea o stare de agitație. A așteptat, ascuns, până când vocea robotică s-a domolit, apoi a găsit un terminal liber și și-a folosit permisul de bibliotecă pentru a se conecta. A tastat *adeverință medicală motivare absențe școlare* și a căutat din nou.

Cele mai bune adeverinţe medicale false, peste 19 documente –
Imprimabil, completabil, gratuit!

Exemple de modele de adeverinţe medicale false pentru serviciu/şcoală!
Garantat!

Erau două sute treizeci și șapte de mii de site-uri. Benny a dat click pe primul link și a început să citească.

> O adeverință medicală este extrem de importantă pentru pacient când vrea să motiveze absențele școlare pentru că pacientul trebuie să meargă la consult medical. Adeverința medicală pdf. utilă poate fi completată și poate confirma consultația medicală, chiar dacă acesta nu a avut loc niciodată! Așadar, cu siguranță o poți folosi ca scuză vicleană pentru profesorii tăi.

Site-ul oferea exemple de adeverințe medicale aparținând mai multor tipuri de medici – oncologi, urologi, dermatologi, psihologi –, unele gratuite, altele contra cost. Benny și-a dat seama ca modelele standard sunt și ele importante. A găsit un model având ca antet un ursuleț ținând un balon cu fața zâmbitoare, care i-a amintit de decorul din cabinetul lui dr. Melanie. A completat numele și adresa ei, dar a ezitat înainte de a introduce un număr de telefon. Site-ul oferea un serviciu de verificare telefonică cu un mesaj de întâmpinare care suna ca robotul telefonic al unui medic, dar costa 18 dolari. În schimb, Benny a inventat un număr de telefon.

Pe rândul de lângă numele pacientului, a tastat *Benjamin Oh.*

Sub diagnostic, a scris *prodromal*, urmat de *schizoafectiv*, termen pe care-l auzise la dr. Melanie. Și-a amintit *prodromal* deoarece îi plăceau sunetele care seamănă cu dronele, dromon, dromeozauri și dromaderi, dar ura termenul schizoafectiv, un cuvânt groaznic, cu aglomerări de litere asemenea pumnalelor și capcanelor care abia așteaptă să te înșface și să te înjunghie. Trebuia să fie atent la cuvinte precum *schizoafectiv*. Apoi, în secțiunea observații, a copiat textul: „Benjamin Oh a fost internat la secția de psihiatrie pediatrică a spitalului de copii sub supravegherea mea și va lipsi de la ore pe o perioadă nedeterminată.“

Benny a scos scrisoarea la imprimanta care funcționa cu monede, folosind mărunțișul pe care i-l dăduse mama lui pentru suc. Și-a amintit că

văzuse semnătura feminină a lui dr. Melanie pe o rețetă și, după ce a exersat-o de câteva ori pe o bucată de hârtie, a semnat adeverința medicală, și-a aruncat un ochi peste ea și a atașat-o ca răspuns la e-mailul directoarei din contul fals al lui Annabelle Oh. Exact când era gata s-o trimită, s-a întâmplat să observe cât e ceasul. Toată povestea cu falsificarea adeverinței durase mai puțin de două ore, iar dr. Melanie nu răspundea niciodată nimănui așa de repede. Toți medicii de la Pedipsy erau așa. Mama lui spunea că le place să-i facă pe oameni să aștepte, ca să arate cât de ocupați și de importanți sunt. Benny a salvat e-mailul ca draft și s-a deconectat. Va aștepta. Va avea răbdare. Un pacient răbdător. A clătinat din cap ca să lămurească lucrurile. Nu-i plăceau cuvintele care se comportau așa, bătându-și joc de el cu toate sensurile lor diferite. S-a ridicat și a privit în partea superioară a rețelei de calculatoare publice. Drumul era liber. Trebuia să ajungă mai sus.

Întors la etajul nouă, Benny s-a relaxat puțin. În colțul ciudat, totul era așa cum trebuie să fie. Doamna de la computer era încă acolo, tastând înconjurată de cărțile ei. A ridicat privirea și a dat din cap când l-a văzut, iar zgomotul ușor și sincopat al degetelor care tastau semăna cu cel al picăturilor de ploaie. Studentul străin din Orientul Mijlociu aflat în schimbul de experiență încă dormea și sforăia încet, având obrazul lipit de paginile unui manual de astronomie. Pe ecranul computerului său era un webcast live al unei constelații văzute cu telescopul într-un observator astronomic din Chile. Fiind actualizat la fiecare câteva secunde și sincronizat cu răsuflarea băiatului, părea că respirația lui controlează claritatea imaginii stelelor. Un calculator stătea pe birou lângă o jumătate de sendviș cu falafel.

Benny și-a dat seama că și lui îi e foame. Și-a desfăcut proviziile și a aranjat pe birou cărțile de istorie pe care și le adusese mai devreme. Nivelul de alertă i-a scăzut la albastru, dar a crescut înapoi la galben când i-a sunat telefonul. Era un mesaj de la mama lui. Apoi încă unul. Și apoi, al treilea. Cuvintele se îngrămădeau pe ecran, auzindu-se tot mai tare. Și-a pus telefonul pe silențios și a mușcat din sendviș, apoi a deschis *Scuturi și arme medievale* la întâmplare și a început să citească despre catapulte și petarde. Descrierile mașinăriilor de război l-au liniștit și vocile din capul lui au tăcut. Și sendvișul era gustos. I-a trimis un mesaj mamei lui. *Da*, a tastat. *Iau masa de prânz.*

A citit trei sferturi de oră, iar când a terminat capitolul, și-a ridicat privirea. Toate vocile zgomotoase, chiar și cele îndepărtate, tăcuseră. În

schimb, era înconjurat de o pătură sonoră moale – o liniște ambientală care cuprindea atât sforăitul blând al studentului străin, cât și altceva, o absență a sunetului, un fir subțire de tăcere. Ce lipsea? S-a aplecat, întinzându-și gâtul până la marginea biroului, și a identificat sursa. Doamna care tasta dispăruse.

Părea că tocmai se ridicase de la biroul ei, probabil pentru a merge la toaletă sau înapoi la rafturi, ca să ia mai multe cărți. Laptopul și rucsacul lipseau, dar Benny presupunea că le luase cu ea; recent avuseseră loc furturi la bibliotecă, iar cititorii erau avertizați să nu-și expună obiectele de valoare. Puloverul îi era încă atârnat pe spătarul scaunului, ținându-i locul, iar teancurile ei de cărți zăceau pe birou. Benny și-a înclinat capul și a încercat să citească titlurile de pe cotoare. *Basmele fraților Grimm* era unul dintre ele. *Grădina potecilor ce se bifurcă* era altul. *Opera de artă în era reproductibilității sale tehnice* era al treilea, iar apoi erau mai multe cărți ale căror titluri nu se distingeau.

Benny a rămas acolo. Nu era nimeni prin preajmă, așa că s-a apropiat de masa ei și a luat volumul cu basme. Cunoștea titlul de pe rafturile de acasă, dar ediția lui era veselă și luminoasă, un volum subțirel și cenzurat, înfățișând o prințesă timidă care fugea de vrăjitoarea cea rea printr-o tufă de trandafiri roz. Această ediție nu era nici veselă, nici luminoasă. Era un volum solid, legat în piele, cu o copertă roșu-închis, de culoarea sângelui uscat. Pe coperta de piele era ștanțat un pâlc de copaci, ale căror rădăcini și ramuri împletite semănau cu niște vene imprimate pe piele. Din partea superioară a cărții ieșea un bilețel, ca un semn de carte. Benny a deschis la povestea lui Hänsel și Gretel, iar bilețelul a căzut fluturând pe podea.

L-a luat și a citit:

> Hänsel și Gretel sunt în viață, bine-mersi,
>
> trăiesc la Berlin.[14]

Literele erau tipărite cu grijă, ca să semene cu caracterele mașinii de scris. Împăturind repede bilețelul, l-a băgat în buzunar, a pus cartea la loc în teanc și s-a întors la masa lui. Și-a scos carnețelul de notițe și a comparat biletul cu cele deja lipite acolo. Era aceeași caligrafie. Benny a întors bilețelul. Pe spate apărea un șir lung de cifre… 791.43/0233/092 – pe care le-a recunoscut ca fiind un număr de înregistrare. Se ferea de astfel de numere.

Știa cum, în euforia lor, puteau să scape cu ușurință de sub control și să facă gălăgie, dar s-a ridicat și le-a urmat oricum către rafturi.

Numărul de înregistrare l-a purtat la etajul șapte, la departamentul de sporturi, jocuri și divertisment, o parte a bibliotecii în care nu mai fusese niciodată. Numărul 791.43/0233/092 se afla la secțiunea de cinematografie, iar în scurt timp a găsit monografia.

ÎNȚELEGEREA FILMOGRAFIEI LUI

RAINER WERNER **FASSBINDER** CA ARTĂ PERSONALĂ ȘI PUBLICĂ

Benny a analizat coperta. În cazul în care coperta unei cărți este chipul acelei cărți, atunci acest volum avea o înfățișare artistică îndrăzneață. Sub titlu era o fotografie alb-negru a unui bărbat de vârstă mijlocie, cu obraji rotofei și barbă neîngrijită, care privea neastâmpărat pe deasupra unei perechi de ochelari negri cu rame groase. Ochii bărbatului aveau o strălucire nebunească și i-au amintit lui Benny de bătrânul vagabond Slavoj. Erau ochi vicleni, umflați, ca ai lui Kenji dimineața după ce stătea în oraș până noaptea târziu. Și barba rară și neîngrijită semăna puțin cu a lui Kenji. Benny s-a așezat pe podea, a deschis cartea, a întors-o cu susul în jos și a scuturat-o. Paginile fluturau în gol. Nimic. Dinăuntru nu a alunecat niciun bilețel. A început să răsfoiască pagină cu pagină, în căutarea mai multor indicii, dar curând s-a lăsat distras de ilustrații. Nu erau multe, doar câteva fotografii vechi cu actori germani. Una dintre ele înfățișa o blondă voluptuoasă care semăna cu Annabelle pe când era tânără și drăguță. Tipul de pe copertă apărea cu ea în unele fotografii, dar Benny hotărâse că nu semăna cu Kenji la urma urmei. Tipul se numea Fassbinder. Era regizor, dar niciunul dintre filmele lui nu părea foarte interesant. Benny a răsfoit repede monografia. Probabil trebuia să fii german ca să-ți placă.

În timp ce închidea cartea, a observat un buzunar, de tipul celor care au precedat tehnologia codurilor de bare, lipit pe interiorul coperții a patra. În buzunar se afla o carte poștală. Benny a scos-o. Era genul de carte poștală vândută în magazinele de suveniruri ale muzeelor, înfățișând mari opere de artă, dar asta avea un desen cu o figurină din bețigașe, mâzgălită pe hârtia cu margini pătate maro. Figurina avea o claie de păr creț și purta fustă, dar după ce i-a observat cu atenție fața lungă și maxilarul pătrat, Benny a hotărât că e un bărbat, în ciuda fustei. Ochii lui migdalați și distanțați priveau peste umărul drept al lui Benny, în direcția din care veneau adesea vocile. Benny s-a întors și s-a uitat peste umăr, dar a văzut doar un rând de cărți stând cuminți pe rafturi. S-a uitat din nou la cartea poștală. Brațele figurinei erau întinse și ridicate, ca și cum cineva ar fi îndreptat un pistol spre ea. Buzele îi erau întredeschise, iar dinții lungi îi semănau cu niște cioturi cu goluri între ele. Pe haine erau modele fără sens, iar buclele de pe cap semănau cu sulurile de hârtie desfăcute.

Iar picioarele îi erau goale, cu doar trei degete fiecare.

Și degetele îi păreau retezate la articulații.

Și brațele larg deschise erau de fapt aripi.

Benny a întors pe verso cartea poștală. *Angelus Novus*, spunea legenda. *Artist: Paul Klee, 1920. Ulei și acuarelă pe hârtie. Israel Museum.* La urma urmei, nu era desenul unui copil. Era artă, dar Benny nu a citit restul legendei, deoarece privirea îi fusese atrasă de secțiunea de mesaje a cărții poștale, unde văzuse texte tipărite cu aceleași caractere asemănătoare celor bătute de mașina de scris:

Așa și-l imaginează Klee pe îngerul istoriei. Chipul îi este întors către trecut.
Acolo unde noi vedem un șir de evenimente, el vede o catastrofă singulară,
care continuă să strângă ruine peste ruine, pe care el și le aruncă la picioare.
Îngerul ar vrea să rămână, să trezească morții și să întregească ce a fost ruinat.

În partea dreaptă a cărții poștale, în spațiul destinat numelui și adresei destinatarului, cuvintele continuau:

Dar o furtună suflă dinspre Paradis și i se prinde în aripi; este atât de puternică, încâtîngerul nu și le mai poate strânge. Această furtună îl împinge irezistibil către viitor,cel către care spatele său este întors, pe când grămada de ruine din față crește până la ceruri.
Această furtuna e ceea ce numim...

Cuvintele s-au oprit brusc, lăsând propoziția în aer. Cum se numea furtuna? Benny a întors cartea poștală și s-a uitat din nou la poză. Nu arăta a înger. Și-a îndesat-o în carnețelul de notițe și a pus la loc pe raft monografia Fassbinder. Și acum, încotro? s-a întrebat.

Goana după uscătorul de salată s-a dovedit mai complicată și a necesitat mai mult timp decât anticipase Annabelle, unele uscătoare fiind din plastic, altele din oțel inoxidabil, unele având mânere rotative sau cabluri pe care le trăgeai, sau pompe pe care le împingeai și apoi mai exista un dispozitiv de lux din Elveția, prevăzut cu o manetă cu clichet. După ce a comparat prețurile și funcționalitatea produselor, ea a ales unul care părea rezistent, la un preț moderat și care avea recenzii bune de la utilizatori. A fost o alegere rezonabilă, dar cumva a făcut-o să fie nemulțumită. Annabelle s-a uitat cât e ceasul. Chiar trebuia să se întoarcă la muncă, dar făcuse doar o scurtă pauză de prânz, la urma urmei, din cauză că nu avea uscător de salată sau ingrediente să gătească o masă sănătoasă (de acum încolo, le avea) și, în timp ce se gândea la toate astea, a reușit cumva să navigheze pe eBay.

Cinci minute, s-a gândit ea. Doar cinci minute.

Oare ce anume ne face să dorim ceva așa de mult? Ce le dă putere lucrurilor să ne farmece? Există vreo limită a dorinței de mai mult?

Cărțile sunt familiarizate cu asemenea întrebări; ele constituie fibra din care sunt făcute străvechile legende ale lumii, exprimate în poveștile pe care le relatează paginile noastre despre zei invidioși și grădini, șerpi vorbitori, mere dulci și irezistibile.

Uite mărul ăsta, de exemplu, un fruct aflat în fața Evei, a cărui magie teribilă a atras-o – sau a vrăjit-o –, făcându-i pe amândoi să se piardă pe sine în contopire. Însă puterea magică de a vrăji stă în pulpa dulce a fructului roșu sau în limba bifurcată a șarpelui care și-a spus povestea îmbietor? Și mărul a fost deopotrivă ademenit?

Și cum rămâne cu povestea în sine? Sunt cuvintele canalul de comunicare prin care dorința ta călătorește sau sunt doar o idee ulterioară, un supliment, un truc al minții umane ce justifică dorința care o prefigurează?

Și cum rămâne cu problema tulburătoare legată de mai *mult*? Pentru majoritatea oamenilor, de-a lungul istoriei, „mai mult“ nici măcar nu a reprezentat o opțiune. „Destul“ a fost scopul și era, prin definiție, suficient. Revoluția industrială a schimbat totul și, până la începutul anilor 1900, fabricile americane produceau mai multe bunuri decât oricând, în timp ce industria de publicitate nou abilitată își folosea limba bifurcată pentru a-i transforma pe cetățeni în consumatori. În ciuda faptului că noua economie

cunoștea o creștere remarcabilă, au existat semne conform cărora creșterea încetinea și aceste întrebări au început să-i îngrijoreze pe industriașii americani. Oare ce anume ne face să ne dorim ceva așa de mult? Și oare există vreo limită a dorinței de mai mult? Sau, altfel spus, există un punct de saturație în care consumatorul american ar avea suficient, ceea ce ar duce la prăbușirea pieței?

Herbert Hoover, pe atunci secretarul comerțului, a fost desemnat de președintele Coolidge să găsească răspunsuri la aceste întrebări, iar în 1929, Presidential Committee on Recent Economic Changes și-a publicat concluzia plină de entuziasm:

> Sondajul a demonstrat ceea ce a fost mult timp adevărat din punct de vedere teoretic: **dorinţele sunt aproape de nestăpânit**; odată satisfăcută o dorință, apare alta. Concluzia este că din punct de vedere economic avem în față o întindere nesfârșită; există dorințe noi care, odată satisfăcute, vor face loc la nesfârșit dorințelor și mai noi. (sublinierea autorului)

Pe eBay nu lipseau globurile de sticlă. Erau disponibile într-o gamă variată de culori, motive și prețuri, iar Annabelle a fost vrăjită de diversitatea lor. Oamenii erau atât de creativi, încât se gândeau nu numai să creeze globuri de sticlă, ci și să le realizeze cu tematici diferite! Annabelle avea și alte colecții, toate jucăriile de epocă, cărțile, sticluțele de parfum și cărțile poștale, fiecare cu propria poveste. Nu intenționase să adune și globuri de sticlă, dar micuța țestoasă marină pe care o cumpărase de la Thrift Shop o înveselise extraordinar.

Annabelle stătea la ecranul computerului principal din centrul de control și, ori de câte ori era copleșită de știri, lua globul, îl răsturna și privea sclipirile irizate învârtindu-se și așezându-se. Nu existau știri înăuntrul globului și nimic nu se schimba vreodată. Acolo, lumea rămânea exact așa cum era și Annabelle găsea acest fapt foarte liniștitor. Desigur, era trist că puiul de țestoasă e prins, izolat și înoată singur în globul lui. Și era trist, de asemenea, că țestoasa mamă, privind din exterior, nu putea ajunge la el. Totuși, se puteau vedea prin sticlă și, cumva, din acest gând s-a născut altul: probabil că celor două țestoase le-ar plăcea un prieten.

Primul pe care l-a cumpărat de pe eBay a fost un glob muzical cu motivul Arcei lui Noe. Deasupra arcei din interiorul globului se aflau perechi de urși și căprioare, girafe și porumbei, iar în afară, la bază, delfini,

țestoase și pești făceau valuri de plastic. Melodia era coloana sonoră a filmului *Doctor Dolittle*, unul dintre filmele preferate ale lui Annabelle în copilărie. Găsise o casetă VHS la o vânzare de vechituri, iar când Benny era mic, obișnuiau să se ghemuiască pe podea, să urmărească filmul și să cânte împreună „Talk to the Animals“. Benny era sigur că atunci când va fi mare va putea vorbi și cu animalele și aveau conversații lungi despre ce limbă ar trebui să învețe mai întâi. Limba cangurului sau a hipopotamului? A urangutanului sau a puricelui? Sau probabil a sconcsului, spunea el, pentru că dacă un sconcs ar traversa aleea, Benny i-ar putea vorbi frumos și i-ar cere să plece. Annabelle și-a amintit încântarea pe care o simțea ascultându-i dezbaterile, motiv pentru care, de îndată ce a văzut arca muzicală pe eBay, a și licitat pentru ea.

De atunci, numărul globurilor de sticlă a crescut rapid. Annabelle avea unul cu un terrier scoțian adorabil, unul de epocă, cu o balerină frumoasă care își lega panglicile balerinilor, și unul istoric, care comemora o navă de pirați scufundată, Whydah, cu dubloni mici aurii plutind prin apă. Annabelle a început să se concentreze asupra celor cu tematici de basm, propunându-și să găsească unele care nu seamănă prea mult cu desenele animate create de Disney. Avea o Rapunzel și o Albă-ca-Zăpada, iar acum licita pentru Hänsel și Gretel. Oferta era de până la 27,45 dolari – mai mult decât intenționa să plătească, dar surioara și frățiorul care se țineau de mână și priveau căsuța de turtă dulce erau irezistibili și, dacă te uitai cu atenție, puteai s-o vezi chiar și pe vrăjitoare iscodind pe fereastra de zahăr. Annabelle s-a uitat să vadă cât e ceasul, 3:52. Licitația se termina în opt minute, iar oferta ei continua să fie cea mai mare.

3:53. Ultimele minute erau critice. Lunetiștii puteau fi la pândă, așteptând până în ultimele secunde. Annabelle pierduse asemenea licitații în trecut.

3:55. Miza era încă mare. Annabelle stabilise să plătească maximum 35 de dolari, dar acum începuse să se sperie. Probabil nu era de ajuns? A tastat 40 de dolari și, în momentul în care a apăsat tasta enter, cineva a sunat la ușă. Ce enervant! Era probabil No-Good, aducându-i scrisoarea de la mama lui. Annabelle s-a întrebat ce vrea doamna Wong. Când trăia Kenji, bătrâna îi vizita și le aducea adesea daruri – o ridiche albă din grădină, o mână de muștar brun sau un cap de pește. Lucra la o fabrică de prelucrare care eviscera peștii și le aducea acasă capetele, astfel încât Kenji să le gătească. El

le săra și le prăjea la grătar sau făcea ciorbă din cap de pește, scoțând din cartilaj, cu vârfurile delicate ale bețișoarelor, globii oculari sau obrajii fragezi. Capetele de pește erau cele mai delicioase, spunea el. Când a murit Kenji, doamna Wong a încetat să le mai aducă daruri.

Soneria a sunat din nou. Annabelle a supralicitat la 45 de dolari, apoi s-a dus la fereastră, întinzând mâna peste un teanc de ziare ca să tragă draperia. No-Good stătea pe veranda din față, așteptând-o cu un plic în mână.

– Hei, Mizoh! a strigat el, ciocănind în ușă. Deschide.

Annabelle a lăsat draperia să cadă. Oare o văzuse? A auzit un scârțâit. No-Good încerca să strecoare plicul pe sub ușă, dar nu mai foloseau ușa de la intrare pentru că era greu de deschis de când așa de multe lucruri se îngrămădiseră în foaier. L-a auzit înjurând, apoi soneria a sunat insistent a treia oară.

– Știu că ești acolo, Mizoh! Îți aud radioul. Ascultă, îți las scrisoarea asta de la mama în fața ușii. Ai face bine s-o citești. Și ai face bine să-ți golești cutia poștală. Ai teancuri de facturi acolo. Îți taie ăștia curentul.

Annabelle stătea în spatele draperiilor trase și îi asculta pașii furioși îndepărtându-se și coborând treptele din față. Pentru un tip scund, No-Good făcea mult zgomot. Era adevărat ce spunea despre cutia poștală. Uneori lăsa corespondența importantă acolo, pentru că atunci măcar știa unde s-o găsească. S-a întors la computer, a licitat suma de 50 de dolari, apoi s-a lăsat pe spate, simțindu-se ușurată. Era o mică asigurare. Atât timp cât oferta ei maximă nu era depășită, tot avea să câștige licitația.

3:59. Rămăsese mai puțin de un minut. A început numărătoarea inversă, iar apoi, în ultimele douăzeci de secunde, oferta a ajuns la 32,45 de dolari. Și apoi a continuat să crească! Nu unul, ci doi oameni licitau pentru Hänsel și Gretel! Annabelle și-a ținut respirația, și-a încrucișat degetele și a numărat… cinci, patru, trei, doi…

Pe ecranul computerului i-a apărut mesajul *Felicitări, ai câștigat!* împreună cu oferta ei câștigătoare, 49,45 dolari. Annabelle s-a lăsat triumfătoare pe spătarul scaunului.

Era excelent să câștigi!

Benny s-a întors la masa lui cu un teanc de albume despre pictorul Paul Klee, un celebru artist german cu barbă și mustață neglijentă, asemenea celebrului cineast german. A îngrămădit albumele peste *Scuturi și arme medievale* și a început să le răsfoiască. Picturile artistului erau bizare, colorate și cumva muzicale, s-a gândit el. Ca și cum nu ar fi surprinzător dacă tablourile ar începe dintr-odată să cânte, și așa s-a trezit uitându-se la reproduceri și ascultându-le și pe ele. Erau imagini cu pisici, păsări, pești și baloane, sau probabil corpuri cerești, era greu de spus. Toate păreau un fel de întâmplare.

Paul Klee a pictat o mulțime de tablouri, dar în cele din urmă Benny l-a găsit pe cel căutat, *Angelus Novus*, figurina în fustă. L-a analizat. Ce legătură avea cu Hänsel și Gretel? Sau cu celebrul regizor german al cărui nume deja îl uitase? Benny a așteptat, sperând că pictura îi va oferi următorul indiciu. Nimic.

Era descurajant. Și-a scos carnețelul de notițe și l-a deschis la pagina pe care lipise toate celelalte bilete. Încă de astă-vară, când venise prima dată la bibliotecă, aștepta să se întâmple ceva. Cineva – spera el Alice, sau Atena, sau oricare i-ar fi numele – îl chemase aici, dar de ce? A scos din buzunar bilețelul pe care-l găsise în cartea cu basme și l-a așezat în josul colecției.

Hänsel și Gretel sunt în viață, bine-mersi,
trăiesc la Berlin.

Benny a luat tubul cu lipici din ghiozdan și a lipit bilețelul pe pagină. Bilețelele de hârtie erau ca firimiturile de pâine pe care Hänsel le presăra pe poteca din pădure, iar Benny sperase că îl vor conduce la ceea ce trebuia să se întâmple, doar că ele nu-l conduceau nicăieri. L-a privit înciudat pe *Angelus Novus*, care refuza în continuare să se uite în ochii lui, ațintindu-și privirea peste umărul său drept. Privirea piezișă îl agita, dar când s-a întors să se uite, nu era nimic în spatele lui. La mesele din apropiere, studentul pasionat de astronomie încă dormea, iar doamna care tasta la calculator se întorsese și Benny și-a dat seama că-l privește și tastează în continuare, de parcă l-ar analiza și ar scrie simultan note de teren detaliate cu observațiile făcute. Oare ea observase că lipsea un bilețel din volumul fraților Grimm? Nu văzuse niciodată pe nimeni care să tasteze așa de repede. Ea i-a surprins

privirea și a dat din cap, dar degetele nu și-au încetinit deloc ritmul. Benny s-a uitat în altă parte.

Oare îl spiona? Redacta un raport despre absenteismul școlar ca să i-l trimită directoarei? Lua notițe despre comportamentul lui ca să le trimită medicului psihiatru? Trebuia să se asigure, dar când a privit-o din nou, ea se uita la ecranul computerului profund concentrată. Probabil rețeta de ochelari îi fusese greșită, deoarece mijea ochii și se tot încrunta, iar expresia ei devenea romantică și înfocată. Benny a urmărit-o mai mult timp, dar ea nu l-a mai băgat în seamă, ca și cum, dintr-odată, nu mai exista. Apoi s-a relaxat. Îi plăcea să se simtă invizibil. A început să răsfoiască albumul Paul Klee, încercând să citească despre înger, dar albumul era scris într-un fel pe care nu-l înțelegea și, în curând, a căscat și l-a lovit din nou somnul. Probabil de vină erau medicamentele sau efectul soporific al Bibliotecii Publice după-amiaza. Și-a lăsat capul pe albumul deschis, moțăind cu nasul în poala îngerului. A ascultat sunetele mici și rapide ale degetelor doamnei care tasta la calculator. Mai devreme, zgomotul i se păruse aidoma picăturilor de ploaie, dar acum părea mai degrabă un stol de grauri care își iau zborul dintr-un lan de grâu și apoi se așază din nou, amestecându-se în liniștea ambientală a bibliotecii. Sau probabil nu grauri. Poate valuri. Probabil graurii se preschimbau în valuri, se scăldau în nisip și gâdilau toate pietricelele și scoicile mici, sfărâmate, înainte de a-și lua iarăși zborul. Prins între du-te-vino, valuri și grauri, zgomotul tastaturii, foșnetul unei pagini răsfoite, răsuflarea stelelor marcate de un sforăit ocazional –, Benny asculta toate aceste sunete urcând și coborând și știa că ele, asemenea vocilor pe care le auzea, erau și aveau să fie mereu acolo, venind și plecând, undeva în fundal.

24

Scrisoarea pe care No-Good încercase să i-o strecoare lui Annabelle pe sub ușă o informa că, în timp ce doamna Wong se afla în azilul de bătrâni, recuperându-se după cădere, își ceda drepturile de proprietate reprezentantului ei desemnat, Henry K. Wong. Scrisoarea continua spunând că, așa cum este stipulat în contractul de închiriere al lui Annabelle, chiriașii sunt obligați să păstreze apartamentele curate, ordonate și fără deșeuri

menajere, ceea ce înseamnă și să arunce gunoiul și să recicleze, pentru că altfel ar atrage paraziți sau ar reprezenta un pericol de incendiu. În sfârșit, scrisoarea se încheia amintindu-i lui Annabelle altă clauză a contractului de închiriere: proprietarul, sau reprezentantul desemnat, este îndreptățit să facă inspecții periodice ale apartamentului și, prin urmare, Annabelle ar trebui să-l contacteze pe respectivul reprezentant, Henry K. Wong, să facă o programare pentru o inspecție înainte de sfârșitul lunii.

Annabelle era sigură că nu doamna Wong scrisese scrisoarea. Era o bătrână perspicace, nu genul care să-și lase treburile în grija fiului ei și, în toți anii în care Annabelle locuise acolo, nu făcuse niciodată vreo inspecție. Cu siguranță șoldul avea să i se vindece rapid și în curând urma să iasă din spital. Dar chiar și așa, scrisoarea era îngrijorătoare. No-Good punea cu siguranță ceva la cale. Dacă își convingea mama să vândă? Sau se folosea de teancurile de arhive ale lui Annabelle ca scuză pentru a încheia contractul de închiriere sau chiar pentru a o evacua? Annabelle trebuia să se ocupe de curățenie și de restanțele din arhivă înainte ca doamna Wong să vină acasă.

Problema arhivelor continua să se agraveze. În mai, când Annabelle și-a contestat cu succes concedierea și și-a negociat repartizarea la radio, televiziune și comunicații electronice, răsuflase ușurată, gândindu-se că transferul de la departamentul de tipărituri va pune capăt fluxului neîncetat de hârtie care îi pătrundea în mica locuință. Odată ce fluxul de ziare și tipărituri a fost oprit, Annabelle se putea ocupa de restanțe, Benny o ajuta să scoată toți sacii menajeri și amândoi puteau să trăiască din nou într-un mediu frumos și curat.

Annabelle nu luase însă în calcul politicile companiei privind crearea de back-upuri pentru DVD-urile tuturor clipurilor din emisiunile difuzate pe principalele posturi de televiziune și canale de știri de la radio, în timpul calupurilor de douăzeci și patru de ore din fiecare zi. Așadar, pe lângă fluxul zilnic de ziare și alte materiale tipărite, acum avea saci menajeri plini cu discuri nereciclabile, îngrămădite în fiecare colț al casei, revărsându-se pe verandă și în curte.

Acumularea acestor știri era deprimantă.

Annabelle a oftat adânc și s-a uitat cât e ceasul. Tura ei aproape se terminase și chiar avea nevoie să iasă și să-și dezmorțească picioarele. Și-a încărcat ultimul raport, s-a deconectat de pe site, apoi s-a ridicat și s-a întins. Încă o mai durea partea inferioară a spatelui. Probabil avea nevoie de unul

dintre acele birouri înalte și fără scaun. S-a dus să-și caute haina și geanta. Benny urma să ajungă acasă în curând. Ea avea să facă o scurtă plimbare, să cumpere saci menajeri, salată verde și ceva gustos și sănătos pentru cina lui Benny, și apoi, în timp ce gătea, avea să facă ordine în bucătărie, să aibă loc unde să se așeze și aveau să ia o cină așa cum se cuvine. Și, probabil, în drum spre magazinul alimentar, avea să se oprească la Thrift Shop să le salute pe angajate. Acum că Benny se întorsese la școală, era mai puțin îngrijorată din cauza izolării lui și mai mult din cauza propriei izolări. Când trăia Kenji nu fusese niciodată singură și și-a dat seama că îi e dor până și de relațiile pe care le avea la birou. Doamnele de la Thrift Shop nu-i erau prietene, însă erau toate foarte amabile și ea putea cumpăra ceva distractiv pentru Benny.

Clopoțelul agățat deasupra ușii, care-i anunța sosirea, suna vesel și Annabelle se simțea ca și cum se întoarce acasă. A verificat cine e în spatele tejghelei și a văzut că e Jazmin, haitiana care-și pierduse casa într-un cutremur îngrozitor. Jazmin fusese susținută de o organizație creștină caritabilă, iar Annabelle, care monitorizase operațiunile de ajutor umanitar din Haiti, având la dispoziție cunoștințele necesare, îi vorbise despre eforturile de recuperare, așa că se înțeleseseră de minune. Jazmin era cu un client, așa că Annabelle i-a făcut semn cu mâna și a arătat spre raionul de îmbrăcăminte pentru băieți din spatele magazinului.

– Mult noroc! i-a strigat Jazmin.

Ea avea un nepot în Port-au-Prince, cam de vârsta lui Benny, și râdeau adesea pe seama adolescenților, mai ales de cât de pretențioși erau în privința hainelor. Benny insistase întotdeauna să poarte același hanorac vechi și negru cu glugă – semăna cu unul dintre copiii murdari ai străzii care cerșeau în centrul orașului. Cu siguranță Annabelle îi putea găsi ceva mai drăguț de îmbrăcat, ceva ce Benny ar accepta să poarte.

A traversat raionul de îmbrăcăminte pentru femei, iar apoi pe cel pentru bărbați, simțind o strângere de inimă când a ajuns lângă un șir de cămăși de flanel. De aici îi cumpăra lui Kenji toate cămășile și-i era dor să facă cumpărături pentru el. Toamna era un moment bun pentru flanel. A văzut o cămașă frumoasă din flanel, ecosez, cu dungi roz, delicate. Dacă ar mai fi trăit Kenji, i-ar fi făcut-o cadou. Ar fi adus-o acasă, ar fi spălat-o și apoi ar fi împachetat-o într-o hârtie frumoasă de ambalat cadouri. Și l-a imaginat pe Kenji desfăcând cadoul, chipul luminându-i-se în timp ce probează cămașa

și se preface că pozează ca un model pentru ea. Lui îi plăceau cămășile răspurtate, decolorate și moi odată cu trecerea timpului.

Annabelle stătea pe loc mângâind mâneca. Deunăzi, decupase un articol din ziar despre un bărbat în vârstă care încă îi mai cumpăra cadouri soției decedate și nu i se păruse deloc ciudat. Doar sentimental și trist și, într-un fel, nobil, dar probabil e altceva dacă ești soție. Poate că o soție care cumpără cadouri pentru soțul decedat e demnă de milă și, în plus, Kenji avea deja destule cămăși și trebuia să se concentreze asupra proiectului de confecționare a pilotei în memoria lui, pe lângă treburile pe care le avea deja. Annabelle ajunsese să creeze un model și calcula dimensiunea pătratelor țesăturii de care avea nevoie, dar în momentul în care a trebuit să facă prima tăietură, a ezitat. Stătea cu foarfeca în mână, cu lamele ascuțite desfăcute în dreptul cusăturii umărului, dar i s-a părut că tăierea cămășii seamănă cu disecția unui cadavru și nu a putut să o facă.

Raionul de îmbrăcăminte pentru băieți nu avea nimic pe gustul lui Benny, așa că Annabelle a rătăcit până la rafturile cu pantofi. Adidașii îi rămăseseră mici și singurii pe mărimea lui erau uzați și ponosiți. Băieții sunt așa de pretențioși cu încălțămintea lor. Ar trebui să meargă la mall și să-i cumpere o pereche nouă de adidași.

Ce va urma? Annabelle stătea lângă rafturile cu adidași și se uita prin magazin. Nu avea nevoie de nimic, nu-și dorea nimic, dar în loc să se simtă eliberată, s-a simțit doar descurajată și, cumva, trădată. Muncise foarte mult, sigur merita ceva. Dar nu era nicio speranță. Putea la fel de bine să meargă la cumpărături, deși acum ideea de a pregăti o cină sănătoasă i se părea că presupune mai multă muncă și că e mai puțin îmbietoare. Totuși, trebuiau să mănânce.

– N-ai avut noroc azi? a întrebat-o Jazmin.

Sorta lucrurile dintr-o cutie pentru donații și, când Annabelle a trecut pe lângă ea, a desfăcut un ceainic din ceramică galbenă și i l-a arătat. Culoarea i-a atras privirea ca un mic soare strălucitor, oprind-o din drum.

–O! Este adorabil! Pot să-l văd? s-a entuziasmat Annabelle.

– Poftim, scumpo.

Jazmin i l-a întins cu un zâmbet radios. Ceainicul era mic și perfect rotund, cu un mâner solid într-o parte, o gură mică în cealaltă parte și un capac care semăna cu o căciuliță cu ciucure. Annabelle l-a legănat cu ambele mâini.

– Am avut unul la fel, a mărturisit ea. Numai că era roz.

Fusese ceainicul ei preferat până în noaptea în care Kenji a murit. Se certaseră îngrozitor. El plecase. Ceainicul se spărsese. Annabelle și-a amintit că plângea în timp ce culegea cioburile de pe jos și le punea într-o cutie de pantofi, intenționând să le lipească la loc. Ceainicul nu mai era deloc bun pentru ceai, dar putea planta flori în el. Văzuse oameni folosind ceainice vechi pe post de jardiniere și era o idee foarte inteligentă, dar după tot ce i se întâmplase, Annabelle n-a mai apucat niciodată să lipească ceainicul la loc sau să creeze o jardinieră din el. S-a întrebat unde ajunsese cutia de pantofi. Trebuie să fie pe undeva.

Annabelle a ridicat capacul ceainicului galben, apoi l-a întors și s-a uitat să vadă dacă are fisuri. Era un cântec despre un ceainic pe care i-l cânta lui Benny. Cum suna? Dacă-l cumpăra, probabil avea să-și amintească și versurile. Ceainicul galben era vesel, chiar mai bun decât cel roz care se spărsese, și totuși, a ezitat.

– Ar trebui să-l cumperi, a îndemnat-o Jazmin, înfrumusețată de zâmbetul ei. Este luminos, la fel ca tine. Merită o casă frumoasă.

Și, auzind aceste cuvinte, Annabelle s-a hotărât.

– Mulțumesc. Așa voi face.

A lăsat ceainicul la casa de marcat și și-a scos portofelul din geantă. Micuțul ceainic trebuie să fie magic, s-a gândit ea, pentru că deja se simțea mult mai bine.

25

Valuri și pietricele, lanuri de grâu și…

– Bună…

O voce în surdină. Un deget pe frunte.

– Bună ziua? a întrebat vocea.

Benny a deschis ochii. Obrazul îi era lipit de pagina albumului. Cu coada ochiului, vedea buclele îngerului, iar dedesubt, blazonul heraldic roșu și auriu al Casei Regale de Habsburg. A clipit, și-a ridicat capul și s-a trezit nas în nas cu un șobolan mare, vorbitor.

– A! a strigat el, smucindu-se.

Șobolanul, îngrozit, a dispărut, iar acum își dădea seama că vocea nu venise deloc de la rozătoare, ci mai degrabă de la fata care-l ținea în brațe.

– Îmi pare rău, a spus ea. Te-am speriat?

Benny a dat din cap și s-a frecat la ochi, ștergându-și un strop de salivă din colțul gurii. Acum era o baltă de salivă și pe *Angelus Novus* și a șters-o cu mâneca. A ridicat privirea să vadă dacă fata observase. Animalul se cățărase pe brațul fetei, se strecurase în decolteul hanoracului ei cu fermoar și acum își scotea boticul ascuțit dintre sânii ei. Avea mustăți lungi și ochi negri, ca niște mărgele.

– Este un șobolan? a întrebat-o Benny, încercând să nu se uite la sânii ei.

Fata s-a întors și și-a tras fermoarul hanoracului, închizând șobolanul înăuntru.

– Nu este un *el*. Sunt *ei*. *Ei* sunt un dihor non-binar, androgin, nu cumva să te audă că le spui șobolan. Nu le place.[15]

– Îmi pare rău, a spus Benny. N-am vrut.

Și, ca să compenseze că a salivat, că a fost nepoliticos și i-a privit sânii, a întrebat-o:

– Au un nume?

– Bineînțeles, i-a răspuns fata, peste umăr. Numele lor este ZAT[16].

– Ce fel de nume e ăsta?

– Ei bine, dacă vrei să spui că este un nume străin, nu, nu este. Este un acronim. Înseamnă Zonă Autonomă Temporară.

– Mișto, a spus Benny, deși habar n-avea despre ce vorbește.

Fata i-a întors spatele, așa că nu i-a mai putut vedea fața, dar a auzit-o murmurând în decolteul hanoracului. A privit separeurile din apropiere, acum goale.

– E voie cu animale la bibliotecă?

– Noi suntem animale, a spus ea, ridicând din umeri. Avem voie.

S-a întors spre el și și-a desfăcut fermoarul hanoracului pentru ca ZAT să-și scoată boticul de dihor.

– Dar ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu avem voie cu animale. Așadar, nu spune nimănui, bine?

Dihorul îl privea suspicios pe Benny dintre sânii ei. Nu că Benny i-ar fi putut vedea sânii. Doar profilul și o mică adâncitură a decolteului, care, la fata asta, funcționa ca un buzunar în care să-ți ții animalul de companie.

Dihorul avea un aer îngâmfat. De asemenea, părea că știe exact ce pune la cale Benny.

– Acum sunt liniștiți.

S-a întors spre Benny și atunci el a văzut-o mai bine.

– Hei, tu ești!

Era Alice. Sau Atena. Sau oricine altcineva. În sfârșit!

– Te cunosc. Ești Atena, nu-i așa?

– Nu-mi spune Atena. Nu mă cheamă așa.

– O! Credeam…

S-a oprit pentru că nu știa ce să creadă și, probabil, se înșela. Era de-o seamă cu fata internată la secția de psihiatrie pediatrică, era slabă și palidă, cu șuvițe argintii. Fața ei frumoasă era totuși împodobită cu inele, piercinguri și accesorii delicate din metal.

– Numele tău este Alice?

Fata a zâmbit.

– Nu. Iar te înșeli.

Benny s-a încruntat.

– Scuze. Am crezut că ești fata pe care am cunoscut-o la spital.

– Da. Eu sunt.

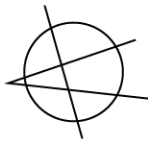
– Așadar, cum te cheamă?

– Depinde. Aici, mă numesc Aleph.

– Elf?

– Nu. Aleph. *A-l-e-p-h*. Ca în prima literă a alfabetului fenician. Îți arăt imediat.

Aleph a mutat dihorul îmbufnat într-o parte, și-a deschis fermoarul hanoracului și și-a dezvelit umărul gol, pe care era tatuată litera *A*. Linia orizontală se întindea dincolo de diagonale și totul era, într-un fel, închis într-un cerc:

– Este numele meu de artistă. B-man mi l-a dat. Inspirat dintr-o nuvelă de Borges.

– Mișto, a spus Benny, întrebându-se iar cine e B-man? Și ce e un Borges?

Aleph și-a întins gâtul și a privit critic tatuajul.

– Ei bine, nu știu dacă e mișto. Ar trebui să fie un aleph care se transformă treptat într-un simbol anarhist, dar pare răsturnat.

– Păcat.

Dihorul a oftat.

Aleph a ridicat din umeri.

– Tatuajele. Știi tu.

Benny habar n-avea, dar a dat din cap în semn că da.

– Chiar nu mă deranjează, a spus ea, aranjându-și hanoracul. Sunt dislexică atunci când vine vorba despre litere. Văd totul pe dos. B-man spune că de aceea sunt o artistă bună.

Dihorul a căscat, a închis ochii, și-a pus o lăbuță peste botic și s-a dus la culcare. Părea foarte mulțumit de sine, așa cum stătea cuibărit între sânii lui Aleph. Benny a privit în altă parte, conștient că Aleph îl privește cu atenție.

– Te-am urmărit. Ai venit aici toată vara, iar acum chiulești de la școală, adormi pe cărți, salivezi și alte chestii, așa că m-am gândit că ți-au dat niște medicamente puternice. Colegii tăi de clasă sunt niște proști și școala nu este chiar o soluție.

Benny a dat din cap. Aleph avea dreptate. Nu mai era nimic de adăugat.

– Dar nu înțeleg de ce te ascunzi de B-man? Nu poate urca până la etajul ăsta din cauza piciorului. Dar bănuiesc că știai deja.

– B-man?

– Tipul cu sticlele. Îl cheamă Slavoj, dar noi îi spunem Bottleman[17]. B-man, pe scurt.

– Vagabondul în scaun cu rotile? Îl cunoști?

Aleph a dat din cap.

– Sigur. Avem grijă de el, iar el ne învață chestii. E de fapt un poet celebru în Slovenia. A fost destul de mișto ce a făcut pentru tine, ajutându-te să treci de Scila și Caribda.

– De cine?

– De bibliotecara de la recepție și de pază.

– Astea sunt numele lor?

Aleph a râs.

– Nu, prostuțule. Sigur că nu. Sunt din mitologia greacă. Caribda era un vârtej, iar Scila era un monstru marin supertare care mânca oameni…

Avertisment! Avertisment!

Benny a inspirat adânc.

– Nu-mi spune așa.

– Monstru marin super tare?

– Nu, a strigat el. *Prostuțule.*

Nu o putea privi în ochi, așa că s-a uitat peste umărul ei.

– Nu sunt prostuț.

– Hei, a spus ea încuviințând. Îmi pare rău. Ai dreptate. Nu a fost frumos.

– Nu am *nevoie* de ajutorul lui.

– Bine.

– Și oricum, e nebun de legat.

Aleph a clătinat din cap.

– Nu. Aici te înșeli. B-man nu e nebun. Nu e mai nebun decât mine sau tine.

Pericol! Pericol! Dar nu, nu era niciun pericol în cuvintele ei. Pur și simplu atârnau în aer, în timp ce nedumerirea creștea treptat în sufletul lui. Simțea povara tristă, asemenea nisipului rece și umed pe o plajă pustie în toiul iernii, și își dădea seama că poate ori să lase nisipul să-l îngroape, ori să încerce să meargă pe deasupra. A făcut un pas. Sub tălpile lui, nisipul era solid și Benny știa că avea să riște să-i spună totul.

– Nu știu dacă ești nebună sau nu. Dar eu sunt.

Nu! a strigat vocea, când nisipul începea să cedeze.

Aleph s-a încruntat.

– De unde știi?

– Toată lumea spune asta, a răspuns Benny, scufundându-se tot mai mult în nisip.

Vezi! i-a confirmat vocea, doar că acum era o alta, rea și sarcastică. *Taci din gură, idiotule, taci naibii din gură!*

– Oamenii spun multe prostii. De ce îi crezi?

– Pentru că au dreptate. Știu că sunt nebun.

Și acum nu mai exista nici nisip, nici pământ, nici plajă, doar vocea asta ca un vânt amarnic, care adie pretutindeni în jurul lui. *Mai întâi îi spui*

psihiatrei și te internează la balamuc. Apoi le spui copiilor de la școală și ei te urăsc…

Aleph vorbea de departe.

– Dar de unde știi?

Benny nu voia să-l urască și ea. Își simțea corpul amorțit. Și-a apăsat mâinile amorțite pe urechile amorțite și a început să se legene și să fredoneze, ca să înăbușe noua voce oribilă care intona *Idiotule, idiotule, idiotule* în ritmul bătăilor inimii lui.

– Pentru că aud tâmpenii.

Benny vorbea atât de încet, încât Aleph trebuia să se aplece ca să-l audă mai bine.

– Toată lumea aude tâmpenii, a șoptit ea.

– Nu. La mine e diferit. Aud lucruri. Voci.

– Și ce dacă?

Benny s-a oprit din legănat și și-a ridicat privirea.

Aleph a ridicat din umeri.

– Mulți oameni aud voci.

– Da?

Aleph a dat din cap și a întins mâna. Degetele îi erau pătate cu vopsea, iar unghiile erau roase și neîngrijite.

– Tremuri. Și te agiți. Te superi dacă te ating?

Benny a clătinat din cap, dar nu s-a putut abține să nu tresară când Aleph și-a așezat palma pe pieptul lui. Sub atingerea ei delicată, își simțea inima ca o pasăre prinsă în capcană, lovindu-se de geam. Aleph și-a ținut mâna acolo, într-o apăsare scurtă și caldă, până când fâlfâitul sălbatic a încetinit, tremurul s-a oprit și Benny a început să respire normal, apoi ea l-a împins ușor. Când și-a retras iarăși mâna, palma era făcută căuș, ca și cum ar fi ținut ceva acolo. Și-a așezat cealaltă palmă deasupra, împiedicând-o să zboare, apoi și-a întins mâinile și le-a deschis, arătându-i. Benny a auzit un sunet intermitent, blând, erotic și ritmic, s-a uitat în jos și a văzut. Cuprinsă în palmele ei pictate și făcute căuș era inima lui care bătea nebunește, o ofrandă vie.

– Poftim, a spus ea, dându-i-o înapoi. Cred că îmi placi, Benny Oh.

BENNY

Aleph nu mi-a dat chiar inima înapoi, dar așa am simțit, ca și cum îmi zburase din piept și acum zăcea goală-goluță în mâinile ei, bătând nebunește. Deși s-a oferit să mi-o dea înapoi, inima mea nu mai voia să vină acasă. Inima mea era fericită, cuprinsă în palmele ei căuș. Voia să rămână acolo pentru totdeauna.

În clipa în care Aleph a întins mâna să mă atingă, mi-am amintit-o din visul ăla nebunesc pe care l-am avut, când cea mai frumoasă fată și-a așezat palma pe pieptul meu și… ei bine, știi ce s-a întâmplat. Ai citit totul despre asta, e absolut jenant, deși știu că e firesc ca un băiat de vârsta mea să aibă asemenea vise. Doar că majoritatea băieților nu au cărți care se țin după ei povestind cele mai penibile momente ale lor, știi?

Însă ideea pe care încerc s-o subliniez aici este că, în momentul visului, nici măcar n-o cunoscusem încă pe Aleph, dar știam că ea e. Cum puteam visa o fată pe care nici măcar n-o întâlnisem? Dar o visasem. Ea era fata din visul meu, fata din secția de psihiatrie, iar acum se afla în bibliotecă. Și probabil eram deja puțin îndrăgostit de ea. E ciudat? Nu mai fusesem niciodată îndrăgostit, așa că de unde să știu ce însemna asta?

CARTEA

În biblioteci se petrec lucruri stranii, Benny. Biblioteca Publică este un sanctuar de vise, iar oamenii se îndrăgostesc aici tot timpul. Probabil nu crezi, dar este adevărat. Cărțile sunt rodul dragostei, până la urmă. Corpurile noastre nu sunt făcute să se bucure de misterele dragostei, dar chiar și cele mai anoste, cele mai lipsite de romantism dintre noi îți pot transforma visele în realitate.

26

– Văd că l-ai găsit pe înger, a spus Aleph, arătând spre cartea poștală din carnețelul lui de notițe, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit.

Și probabil nici nu se întâmplase. Deși bătea mai repede decât de obicei, inima lui Benny revenise în cutia toracică. Mâinile mici și pătate de vopsea ale lui Aleph, care îi cuprinseseră inima așa de ușor, erau înfipte adânc în buzunarele frontale ale hanoracului. ZAT încă dormea, găzduit între sânii ei, cu boticul ieșind din decolteul cu fermoar.

Benny s-a uitat la cartea poștală a figurinei cu fustă.

– Da, a spus el, ridicând din umeri, de parcă n-ar fi fost mare lucru – ca și cum bineînțeles că l-ar fi găsit și bineînțeles că știa că e îngerul –, dar imediat cum a spus asta, s-a simțit ca un ticălos și atunci a adăugat: Vreau să spun că nu știam că e un înger…

– Este Îngerul Istoriei. Așa îi spunea Benjamin.

Auzind asta, Benny s-a simțit încântat, dar confuz – încântat să-și audă numele rostit de pe buzele ei și confuz pentru că nu-și amintea să fi spus vreodată ceva despre îngeri sau despre istorie. Probabil și Aleph auzea lucruri.

– Așa am spus eu?

– Nu tu. Filozoful german. Benjamin era numele lui de familie. În germană sună mai degrabă a *Benyameen*. Prenumele lui era Walter sau Valter.

Benny nu auzise niciodată de Valter Benyameen sau de Walter Benjamin. Nu știa că Benjamin ar putea fi un nume de familie sau că numele acelea ar putea fi pronunțate diferit. Acest lucru l-a neliniștit. Cum putea avea încredere că e cine e, dacă nici măcar propriul nume nu prezenta încredere?

Și-a încrucișat brațele la piept. Voia cu disperare să schimbe subiectul și tocmai atunci ochii i s-au luminat văzând biletele de hârtie lipite în carnețelul lui de notițe.

– Tu le-ai scris și pe astea?

Aleph a încuviințat. A arătat spre primul bilețel.

– Mackson ți l-a strecurat în buzunar în ziua în care te-ai externat de la secția de psihiatrie. Multora dintre noi le place să se întâlnească aici, la bibliotecă, și așa transmitem mesajul. Mackson spunea că ești mișto. A arătat spre al doilea bilețel.

– Pe ăsta l-am pus în cartea pe care o citeai, n-am vrut să renunți. Dar ultimul a fost absolut întâmplător. L-ai găsit singur.

Aleph a arătat spre al treilea bilețel, cu Hänsel și Gretel.

– Sunt versurile unei melodii de Laurie Anderson, a continuat ea, iar când Benny nu a spus nimic, a adăugat: Artista? E super mișto!

Benny tot nu înțelegea.

– Laurie Anderson inserează bilețele la întâmplare în cărțile din bibliotecă?

– Nu, eu le inserez. Nu doar bilețele. Și alte chestii. Biblioteca este laboratorul meu. La fel ca secția de psihiatrie pediatrică. De fapt, laboratorul meu este pretutindeni.

– Ești om de știință?

– Oarecum. Sunt artistă.

Benny s-a uitat la bilețele.

– Asta este artă?

– Ei bine, da. Sau un fel de intervenție situaționistă în preocupările intelectuale comune. Așa o numește B-man.

Aleph și-a înclinat capul și apoi a făcut semn către rafturi.

– Dacă îți imaginezi biblioteca asemenea unei manifestări a continuumului timp-spațiu, este ca și cum aș arunca aceste subiecte efemere în timp și spațiu pentru ca alți oameni să le recepteze și să le urmărească. Așa cum ai făcut tu.

Dar Benny nu o înțelegea, așa că Aleph a încercat din nou.

– Bine, imaginează-ți că sunt nomadă și creez o cărare din firimituri de pâine presărate prin labirintul colecției bibliotecii, trasând intersecțiile călătoriei mele.

– De ce?

Aleph a ridicat din umeri.

– Nu știu. O fac din copilărie, înainte ca B-man să-mi spună că este artă. Creez legături între lucruri. Este ca și cum ai spune o poveste.

Benny s-a uitat la cuvintele scrise pe bilețel și pe cartea poștală.

– Nu înțeleg. Care este legătura?

– Da, ei bine, unele versuri lipsesc. Probabil le-ai fi găsit dacă ai fi continuat să le cauți, dar practic, în cântec, Hänsel și Gretel locuiesc în Berlin. Asta e partea pe care ai găsit-o. În următoarea, Hänsel cântă la un concert într-un film de Fassbinder, Gretel îl întreabă despre istorie, iar Hänsel începe să pălăvrăgească despre ce a scris Walter Benjamin despre înger. Asta e pe cartea poștală.

Aleph a luat cartea poștală, a aruncat o privire critică asupra ei și apoi i-a dat-o înapoi.

– Este o formă de ezoterism. Probabil ar fi trebuit să fie mai clar.

Benny nu știa ce înseamnă ezoterism, dar a fost de acord. A întors cartea poștală și a recitit cuvintele scrise pe verso.

– Cuvintele se opresc. Cum se numește furtuna?

– Progres.

Aleph a zâmbit.

– Destul de mișto, nu? Benjamin afirmă că istoria este catastrofa asta uriașă, în curs de desfășurare, care îngrămădește în continuare ruine la picioarele îngerului…

Benny s-a gândit la arhivele mamei sale care se îngrămădeau la picioarele lui. Avea mult sens. A întors cartea poștală. Aleph continua să vorbească exact ca înainte.

– Și îngerul vrea să se întoarcă în trecut și să repare tot ce e stricat. Vrea să învie morții, dar nu poate.

Benny s-a uitat spre înger, care continua să privească dincolo de umărul lui, și s-a gândit la tatăl lui. Îi venea greu să creadă.

– Cum așa?

Vocea lui suna ciudat.

– Îngerul este prins în furtuna progresului. Va fi trimis înapoi în viitor cam așa.

Aleph și-a deschis larg brațele, ca niște aripi, și a închis ochii, iar Benny aproape că a văzut rafalele violente de vânt, iscat din senin, împingând-o înapoi. Aleph s-a aplecat în față, în direcția vântului, și pentru o clipă a rămas acolo, pe vârfurile picioarelor, în echilibru precar, la limita dintre trecut și viitor. Însă momentul nu a durat mult, iar când Benny a întins mâna s-o sprijine, Aleph a deschis ochii. Vântul a încetat brusc, iar Benny și-a lăsat mâna jos. Trezit brusc din somn, dihorul a clipit și s-a uitat la el enervat.

– Ce s-a întâmplat mai departe?

– Nimic. Asta este tot.

Benny s-a uitat din nou la cartea poștală. Acum vedea foarte bine că e un înger. Era o imagine mișto. Trist.

– Am crezut că progresul este bun.

– Ei bine, probabil nu este dacă doar continuă să adune mai multe ruine și te împiedică să repari lucruri din trecut.

– Presupun.

– Oricum, așa gândește Benjamin. B-man mi l-a recomandat. Este mare fan.

Auzind asta, Benny a simțit că temerile îi revin. Ăsta era celălalt Benjamin care-și petrecea timpul prin bibliotecă cu B-man? Ar trebui să-l întâlnească și el? A început din nou să se legene.

– Te simți bine?

– Da. Tipul ăsta, Benjamin. Ți-este și el prieten?

– E mort.

Ușurat, Benny s-a oprit din legănat, dar apoi a început să-și facă griji. Nu era plăcut să te bucuri când afli că cineva a murit.

– A murit cu mult timp în urmă, a adăugat Aleph.

Mai bine. Dacă a murit cu mult timp în urmă, probabil nici nu contează prea mult.

– S-a sinucis.

Asta iar era nasol. Era nasol că Benjamin s-a sinucis, deoarece tendințele suicidare se transmit probabil odată cu numele. Când era internat la secția de psihiatrie pediatrică, unii dintre copiii mai mari din grup vorbeau despre cum sinuciderea se transmite uneori ereditar. Să sperăm că nu era adevărat

în acest caz. Moartea lui Kenji a fost un accident, iar celălalt Benjamin nu îi era rudă, dar ce să mai creadă. Benny era îngrijorat că fiecare purtător al numelui Benjamin putea fi suficient de afectat cât să se sinucidă.

– Nasol, a spus el.

– Încerca să scape de naziști.

Cunoștințele lui Benny despre naziști erau incomplete, în cel mai bun caz. Știa mai multe despre neo-naziști, le plăceau doar albii, îi urau pe oamenii de culoare și astfel, trebuia să-i evite.

–Alea au fost vremuri fasciste foarte nasoale, iar B-man spune că iarăși am încurcat-o. Afirmă că fascismul este în creștere și reprezintă un răspuns inevitabil la o revoluție eșuată. Toți trebuie să studiem istoria, ca să nu fim condamnați s-o repetăm, nu-i așa, ZAT?

Aleph s-a uitat la dihorul care se trezise iar și-și scotea boticul din hanoracul ei. A căscat, și-a întins lăbuța și a început să se spele pe față. Benny s-a uitat în altă parte.

– ZAT se agită. Ar trebui să-i scot afară. Hei, acum vrei să vii să-l cunoști pe B-man?

Benny nu voia, dar fiindcă întrebarea venea de la Aleph, a ridicat din umeri și a încuviințat. Chiar atunci, telefonul lui așezat deasupra teancului de cărți a început să sune. L-a ignorat și a început să-și strângă lucrurile. Telefonul a sunat din nou și atunci l-a băgat în buzunar.

– Nu ai de gând să vezi cine sună?

Întrucât îl întreba Aleph, Benny a acceptat să-și scoată telefonul din buzunar și să vadă. Mesajul era de la mama lui. *Vino imediat acasă după ore, bine? Pregătesc o cină delicioasă!* 😋😋😋

– Ești bine? S-a întâmplat ceva?

Benny a clătinat din cap.

– E mama, a spus el posomorât. Probabil că acum a venit timpul să merg acasă.

27

Călătoria la Thrift Shop o înveselise nespus pe Annabelle. A venit acasă, a pus la fiert apa pentru spaghete, apoi a scos ceainicul galben din ambalaj. Era adorabil și părea o rază de soare în palmele ei. S-a uitat prin bucătărie

căutând un loc în care să-l așeze. Nu avea loc pe rafturi, așa că a mutat un coș plin cu rufe murdare de pe masa din bucătărie și l-a lăsat acolo. Până aici, toate bune. A adus rufele în debara, a umplut mașina de spălat și a pornit-o. Mai bine. Făcea progrese.

Masa din bucătărie era un haos total, dar datorită micuțului ceainic, Annabelle a putut *să vadă* dezordinea și s-a mirat. Cât de repede i se obișnuiseră ochii ca lucrurile să fie într-un anumit fel. Totuși, când apărea un obiect nou, totul se schimba și ea vedea din nou. Ceainicul galben era ca un soare mic care revărsa lumină asupra lucrurilor din jurul lui și chiar acolo, așezată lângă el pe masă și lăfăindu-se printre raze, se afla *Miracolul ordinii*.

Annabelle s-a uitat la cărticică, simțind că i se face pielea de găină. Cum ajunsese aici? Era chiar straniu felul în care părea capabilă să se deplaseze singură. Și nu doar o dată, ci de trei ori! Mai întâi, sărise de pe masa cu noile apariții de la Michaels. Apoi, apăruse ca prin minune la centrul de control. Și acum, iat-o aici. Era ca și cum îi citea gândurile, de parcă știa că Annabelle trebuie să facă ordine și se oferea s-o ajute.

Annabelle s-a uitat la ceas. Mai trebuia să pregătească cina și să strângă masa înainte să ajungă Benny acasă, dar nu-i lua prea mult timp să încălzească sosul de spaghete. Dacă *Miracolul ordinii* chiar încerca să-i spună ceva, simțea că trebuie s-o asculte. Annabelle a eliberat un scaun și s-a așezat să citească.

MIRACOLUL ORDINII

Capitolul 1

Viața mea autentică

Viața mea a început să fie autentică odată cu inițierea mea în practicile Zen. Probabil ai auzit mottoul Zen: „Atunci când discipolul este pregătit, apare și maestrul.“ Ei bine, trebuie să fi fost pregătită, deoarece într-o dimineață a apărut primul meu profesor, având cea mai neobișnuită și mai surprinzătoare înfățișare!

În dimineața aceea, eram foarte atentă să-mi aleg ținuta, deoarece tocmai îmi cumpărasem o diademă nou-nouță și urma s-o port la birou pentru prima dată. Lucram pentru o revistă celebră de modă și stil de viață pentru femei, primisem acest loc de muncă la absolvirea facultății, cu un an în urmă. Era o slujbă bună și îmi făcusem câteva prietene, majoritatea tinere care se angajaseră la firmă odată cu mine. Era o presiune mare să arătăm elegant, așa că mergeam adesea la saloanele de înfrumusețare și ne petreceam timpul liber cumpărând produse de lux din Shibuya și Ginza, râzând și îndemnându-ne reciproc. Pe măsură ce ne scoteam portofelele, ne asiguram că activitatea asta e „cercetare“ și e necesară pentru promovarea la firmă, și într-adevăr, așa și era.

Probabil sună ciudat, dar nu eram foarte fericită. Îmi cheltuiam salariul pe haine și accesorii la modă, produse pentru îngrijirea părului și machiaj, dar de multe ori, când mă întorceam acasă, încărcată cu pungi de cumpărături, îmi lipsea motivația chiar și să le despachetez. Lăsam noile achiziții la intrare, mă descălțam și apoi mă târam prin garsoniera mea, aruncându-mi hainele pe podea până ajungeam la canapeaua din colț, unde mă prăbușeam într-un somn adânc.

Uneori, mă trezeam la miezul nopții și nici măcar nu puteam să mă mișc. Mă simțeam ca și cum o greutate demonică îngrozitoare

CARTEA

28

Primul lucru pe care l-a observat Benny când a ajuns acasă a fost că ușa din spate se deschide ușor, iar deșeurile și sacii menajeri din prag, care de obicei o blocau, dispăruseră. A intrat în bucătărie și s-a uitat în jur. Annabelle stătea lângă blatul mesei, golind un borcan cu sos de roșii într-o cratiță. O oală mare plină cu apă fierbea pe aragaz.

– Bună, scumpule! Sper că ești bine și ți-e foame. Pregătesc spaghete la cină!

Mai erau și alte schimbări. Masa din bucătărie fusese în mare parte debarasată și Benny putea chiar să-i vadă suprafața. Două dintre cele trei scaune nu mai aveau teancuri de ziare sau reviste îngrămădite pe ele. Coșul de rufe nu mai stătea pe masă și nici hainele murdare nu mai zăceau aruncate pe podea. Benny a auzit zgomotul mașinii de spălat din debara. S-a dus la frigider și s-a uitat înăuntru. O sticlă de patru litri de lapte stătea pe raftul de sus.

– Vezi? a întrebat Annabelle mulțumită. Mi-am amintit.

Vasele murdare dispăruseră din chiuvetă. Un pahar curat era așezat pe uscătorul de vase.

– Cum a fost la școală? l-a întrebat Annabelle, amestecând în sos cu o lingură de lemn.

Purta un șorț galben peste un hanorac verde, având inscripționat cuvântul *Hawaii* într-un arc-curcubeu de litere, deasupra unei imagini cu o țestoasă de mare. Annabelle nu fusese niciodată în Hawaii și hanoracul provenea de la Thrift Shop. Șorțul galben fusese un cadou de Crăciun de la Benny și tatăl lui. Pe el era scris cu litere mari, negre:

Așa arată
ceva
GROZAV!

Benny și-a amintit când îl cumpăraseră. Avea cinci ani pe atunci. Kenji îl dusese la cumpărături, îl văzuseră în magazin și, deși amândoi știau ce înseamnă *grozav*, niciunul dintre ei nu mai văzuse cuvântul scris înainte. Kenji a încercat să-l silabisească: „guo-zav", ceea ce nu avea niciun sens, așa că a rugat-o pe vânzătoare să citească. Ea s-a conformat și s-au gândit că este atât de amuzant, încât l-au cumpărat. De Crăciun, când Annabelle și-a deschis cadoul, i-au spus că e *guo-za-vă* și i-a bufnit râsul. Așa au pronunțat toți după aceea, *guo-za-vă*. Era una dintre glumele lor de familie.

– Benny, m-ai auzit? Cum a fost la școală?

Benny și-a terminat de băut laptele și a pus paharul în chiuvetă.

– Bine.

– Spală-l, te rog. Îți faci prieteni noi?

– Nu.

A clătit paharul și l-a pus la loc pe uscătorul de vase. Puteau fi considerați prieteni o artistă cu un dihor și un bătrân vagabond sloven fără adăpost?

– Vreau să spun, într-un fel. Cred.

– Este minunat, scumpule! Poate îi inviți cândva pe la noi.

Annabelle a gesticulat cu lingura de lemn pe care-o ținea în mână, împrăștiind câteva picături de sos de roșii pe podea.

– Fac puțină ordine. Arunc lucruri. Ai observat?

– Aha.

În mijlocul mesei se afla un ceainic galben, iar lângă el stătea *Miracolul ordinii*. Probabil că Benny se înșelase. Probabil cartea avea efect. Și-a luat ghiozdanul și s-a îndreptat spre scări.

– Vrei să pui masa, scumpule?

Benny s-a întors și a făcut semn spre ceainic.

– Ce vrei să fac cu ăsta?

– O, poți să-l lași acolo să-l admirăm.

Annabelle a lăsat lingura în cratiță, și-a șters mâinile de șorț și a venit la masă.

– Nu este minunat?

Benny a ridicat din umeri.

– Probabil.

– Mie mi se pare adorabil.

Annabelle a ridicat ceainicul și i-a mângâiat silueta rotundă.

– Cred că e fermecat. Un ceainic fermecat.

I l-a întins.

– Uite, mângâie-l. Dacă-l mângâi și-ți pui o dorință, pun pariu că ți-o va îndeplini.

– N-am nicio dorință, a spus Benny, privind ceainicul cuibărit în căușul palmelor lui.

Nu, nu era adevărat. Voia să urce în camera lui, dar mama lui nu terminase. Annabelle i-a zâmbit și și-a înclinat capul.

– Îți amintești cântecelul despre ceainic? Ți-l cântam și tu făceai toate mișcările alea.

Annabelle a început să fredoneze.

– *Sunt un ceainic mic, mic și voinic…*

Și-a îndoit cotul și și-a pus mâinile în șolduri.

– Hai, cântă cu mine. *Aici e mânerul meu…*

Annabelle a așteptat cu mâinile în șolduri, dar Benny rămăsese încremenit, ținând ceainicul în mâini.

– OK, mai cânt o dată și atunci poți cânta împreună cu mine. *Sunt un ceainic mic, mic și voinic. Aici e mânerul meu și aici e gura mea.*

Annabelle și-a îndoit mâna ca și cum ar fi încercat să toarne ceai și a pocnit din degete.

– Asta e gura, îți amintești?

Și-a legănat trupul ca și cum turna ceai.

– Acum fă și tu la fel.

În bucătărie era cald, iar obrajii îi erau îmbujorați din cauza aburului. O buclă delicată i se lipise de frunte. Benny a apucat strâns ceainicul.

– Te rog, a șoptit el, încercând să respire. Mamă, nu…

Dar Annabelle începuse din nou să cânte.

– *Sunt un ceainic mic…*

Benny nu mai suporta. Mama lui părea așa de proastă și de plină de speranță, legănându-se cu o mână în șoldul ei lat, iar cealaltă atârnându-i moale pe lângă corp. Atunci, Annabelle i-a zărit chipul și a tăcut brusc, devenind dintr-odată nesigură.

– Nu astea sunt versurile?

– *Nu!* a strigat el.

De ce nu înțelegea odată? Benny nu voia o dezamăgească, dar mama lui trebuia să tacă, trebuia s-o facă să tacă.

– Nu asta am vrut să…

– Ce e, Benny? Ce s-a întâmplat?

Benny i-a întins ceainicul.

– *Nu astea sunt versurile!*

– Stai! a auzit-o strigând. Benny, nu! Te rog, îmi pare rău! Nu pleca!

Dar era prea târziu. Benny se năpustise afară.

Ușa din spate s-a trântit în urma lui. Benny a auzit zgomotul veselei sparte și vocea disperată a mamei sale. Nu era prima dată când auzea aceste sunete amestecându-se. S-a îndreptat spre poartă, apoi a ieșit și a luat-o la fugă.

29

Fuga nu era un răspuns foarte bun, dar cartonașul lui de adaptare spunea că a nu accepta o situație foarte stresantă și a lua o pauză e un comportament adecvat. Nu că Benny se gândise la comportamente adecvate când o luase la fugă. Trebuia doar să scape. A alergat pe aleea întunecată, pe lângă tomberon și pe lângă tipografia Eternal Happiness, îndepărtându-se în fugă de locul în care murise tatăl său. Oamenii din umbră care pândeau în prag și-au ridicat privirea când au auzit pași, dar văzând că e doar un băiețel care aleargă, s-au întors la treburile lor. Călătoria lui abia dacă a stârnit o unduire în băltoacele stătute de pe alee.

Benny a alergat cât l-au ținut picioarele, mișcându-și brațele pe lângă corp, iar picioarele încălțate cu tenișii i s-au lovit ritmic de trotuarul ud și fisurat, ocolind bălțile și crăpăturile. Din trotuar s-au auzit voci cântând încetișor: *Step on a crack… Break your mother's back*[18], și atunci a încercat să le evite, dar betonul era vechi și avea prea multe fisuri. *Break your mother break your mother break your mother's back…* Benny a alergat și mai repede, încercând să le depășească, până când a obosit și apoi s-a prăbușit lângă zidul umed de cărămidă al depozitului, cu mâinile sprijinite pe genunchi, cu inima bătând să-i spargă pieptul și inspirând aer cu nesaț.

Ajunsese la capătul aleii. Când, în cele din urmă, bătăile inimii i-au revenit la normal, iar respirația i s-a liniștit, Benny a observat că se potolise

cântecul frânt al fisurilor din trotuar, iar acum tot ce auzea era absența derutantă a sunetului, ca și cum ar fi fost într-un vis sub apă. A ascultat mai atent. Nimic. A clătinat din cap pentru a-și limpezi urechile, asta părea să-l ajute. A închis ochii. Treptat, lumea sonică s-a restabilit. O pisică maidaneză mieuna undeva pe alee, iar în depărtare, mașinile claxonau pe bulevard. Benny auzea șuieratul marfarelor când mai aproape, când mai departe, sosind din port și purtând în urma sunetului lor imagini rătăcite ca niște deșeuri prinse în spirala ascendentă a memoriei lui. Pe deasupra sunetului, cu ochii minții, Benny vedea silozuri metalice înalte de cereale ridicate peste depozitele feroviare, munți conici de cărbune negru și sulf pe docurile de încărcare și bușteni plutitori pe suprafața terenurilor în plină expansiune. Chiar și cu ochii închiși, le vedea.

Când Benny era mic, Kenji îl ducea la pasajul feroviar cu vedere spre port, unde soseau marile transcontainere din Asia să-și descarce marfa. Șirurile lor asimetrice se întindeau dincolo de sunet, iar el și Kenji stăteau acolo și le numărau, navă cu navă, și enumerau toate bunurile pe care și le imaginau stivuite înăuntru. *Camioane, remorci de tractor, mașini de gătit orez, SUV-uri, adidași Nike*. În curând, jocul se transforma în enumerarea tuturor lucrurilor pe care și le doreau, dar nu-și permiteau să le cumpere. *Sony PlayStation 3, Xbox 360, seturi de tobe Yamaha, mașini sport Nissan GT-R, amplificatoare Yamaha MX-10000, cuptoare cu microunde și o mașină de cusut Brother nou-nouță pentru mama*. Și-a amintit cum era să stea pe podul feroviar înalt, sprijinindu-se de picioarele lui Kenji. Simțea mâinile tatălui său odihnindu-i-se cu blândețe pe umeri. Pe șinele de jos, vedea bărbați și femei făcând diverse lucruri prin tufișurile cu buruieni, de-a lungul terasamentelor, și își amintea senzația mâinilor calde ale tatălui său ridicându-i capul și îndreptându-i ușor privirea spre munții îndepărtați. *Capul sus, Benny! Capul sus!*

Benny a deschis ochii, surprins să vadă că încă stă pe alee, rezemat de zidul rece de cărămidă. Niciodată nu mai ajunsese așa departe. S-a gândit să meargă acasă, dar încă nu era pregătit să dea ochii cu mama lui. Mai departe, aleea dădea direct într-o stradă perpendiculară îngustă, vizavi de care era un părculeț plin de verdeață, o oază bizară în mijlocul orașului. Îl traversa o potecă, ducând la niște bănci aranjate în cerc sub ramurile arcuite ale unui sicomor uriaș și bătrân. Băncile îi păreau familiare. Deasupra, un felinar de modă veche proiecta o lumină teatrală, luminând desișul

înfrunzit, astfel încât peisajul semăna mai mult cu o scenă decât cu un parc. În umbră, înconjurând zona îndepărtată, vedea siluetele prelatelor și corturilor albastre aparținând taberei celor fără adăpost, dar cercul de bănci din prim-plan părea liber și primitor, un loc bun unde să stea și să aștepte până când era gata să plece acasă.

Benny și-a tras gluga pe cap și s-a desprins de zidul de cărămidă. În timp ce traversa strada și se apropia de parc, a recunoscut locul în care se afla. Nu mai văzuse niciodată parcul noaptea, dar tatăl lui îl aducea aici în timpul zilei. Kenji îl așeza pe o bancă, lângă bătrânii domni chinezi care stăteau acolo citind ziare, și-i spunea să-l aștepte cât pleacă să stea de vorbă cu un bărbat. Benny nu se speria niciodată. Tatăl lui nu se îndepărta prea mult, iar bătrânii chinezi erau amabili și uneori Kenji le dădea o bucată de pâine ca să hrănească porumbeii și corbii. Când era mai cald, unul dintre bătrâni aducea în parc păsări cântătoare în colivii ca să se bucure și ele de adierea vântului. Uneori îl lăsau pe Benny să le hrănească și apoi păsările cântau.

Noaptea nu se zăreau păsări. Porumbeii se adăposteau sub cornișele clădirilor din centrul orașului, iar corbii zgomotoși dormeau pe ramurile sicomorului. Corbi negri ascunși în umbră. Benny nu-i vedea, dar le simțea prezența și gândul că dorm în copaci îl liniștea. Tot mergând pe potecă, s-a îndreptat spre bănci, păstrând distanța față de corturile întunecate, apoi s-a oprit. Se auzeau voci venind de pe peticul de verdeață înconjurat de bănci. Benny s-a ghemuit în spatele unui tomberon și a ascultat. Vocile nu păreau să aparțină unor lucruri. Păreau omenești. Nu multe. Doar câteva. Vorbeau în engleză. Nu-l auziseră venind, deoarece tenișii lui erau silențioși. Și-a verificat nivelul de alertă, se afla în zona albastră (moderată, cu risc general de atac de panică). Nu era îngrozitor, dar probabil era mai bine să plece de acolo. Benny s-a ridicat cu grijă. Acum îi vedea, erau trei tipi așezați pe prelate, dincolo de bancă, pasându-și unul altuia o mâncare la pachet, învelită în folie de staniol, pe care o înfulecau. Nu-și dădea seama dacă sunt tineri sau bătrâni. Erau de culoarea cenușii, iar aerul din jurul lor mirosea a marijuana. Mirosul lui Kenji. Inima lui Benny a început să bată mai repede. Voia să plece, dar a făcut un pas să se apropie cu tenișii lui silențioși.

Rezemate de bănci se aflau mai multe rucsacuri voluminoase, cu oale și conserve așezate alandala. Lângă ei stăteau doi câini mari. Pitbulli, zgardă cu țepi și lese din frânghii groase. Unul dintre câini, cel mai deschis la culoare,

și-a ridicat capul și și-a îndreptat botul moale de prădător în direcția lui Benny, adulmecând.

Avertisment! Benny a încremenit. Câinele s-a ridicat pe labe și a început să mârâie primejdios, un sunet scăzut venit din adâncul grumazului. Era legat de frânghie, dar tot înfricoșător. Al doilea câine s-a ridicat și el și a început să latre.

Avertisment! Pericol!

Unul dintre tipi a întrebat:

– Riker, ce s-a întâmplat, băiete?

Cei doi câini s-au repezit pe urmele lui. Erau rapizi și, când Benny s-a răsucit s-o ia la fugă, a observat că frânghiile lor nu sunt prinse de nimic. Pitbullii l-au încolțit la tomberon, lătrând și scrâșnind din colții lor mari, galbeni. Gingiile le sclipeau umede și salivau, privindu-l cu ochi palizi și îngrozitori.

– Riker! Daisy! Încetați!

Tipul a sărit peste spătarul băncii. I-a luat de zgărzi și câinii s-au mai liniștit un pic.

– Hei, amice. Îmi pare rău.

Benny era copleșit de emoție. I se înmuiaseră genunchii și-i venea să vomite.

– Este în regulă, a spus el, deși nu era, iar apoi, o voce blândă a repetat: *E în regulă, e în regulă.*

Urechile câinilor tresăreau. Îl priveau pe Benny cu atenție. Mârâiau de parcă ar fi vrut să-l muște.

– De fapt, sunt foarte calmi.

– Mișto.

Mișto? a întrebat vocea, imitându-l. *Nu e deloc mișto, idiotule.*

– E vreo problemă? a strigat unul dintre ceilalți vagabonzi.

Toți s-au întrerupt din mâncat și l-au privit de pe prelată.

– Cine e ăla?

– Doar eu, a spus Benny.

Doar eu? l-a batjocorit vocea. *Cine dracu' te crezi?*

Acum toți se uitau la el.

– Tu cine ești? l-a întrebat primul tip.

– Nimeni, a răspuns Benny.

Ai dreptate.

– Nu e adevărat, nu ești un nimeni. Stai acolo. Vorbești. Ești cineva. Ai un nume, omule?

– Eu sunt Benny.

Eu sunt Benny. Eu sunt Benny. Taci naibii din gură, Benny!

Tipul care ținea câinii l-a privit.

– Ești chinez, Benny-boy?

– Nu. Tatăl meu este japonez. Și coreean. Adică era. Acum e mort. A fost lovit de un camion.

O, sărmanul Benny-boy. Acum o să le spui toată povestea de căcat a vieții tale?

– Sună dur, puștiule.

– Da. Era drogat în acel moment.

De ce naiba le spui asta?

– Trebuie să stai departe de droguri, Benny-boy. Când îți sunt oferite, doar spune nu, bine?

– Bine.

– Bravo, băiete. Vrei să mănânci niște orez cu fasole?

– Nu, mulțumesc, a răspuns Benny, deși dintr-odată i se făcuse foarte foame.

Nu luase cina. S-a gândit la Annabelle, care stătea în colțul mesei debarasate din bucătărie, mâncând spaghete de una singură și în stomac i-a apărut un mare gol, un alt fel de foame.

– Acum trebuie să merg acasă.

Oooh, mama lui are nevoie de el…

– Haide. Așază-te. Eu sunt Jake și ăștia sunt Dozer și Terence, dar Terence e nume de poponar, așa că-i spunem T-Bone. Pe câinii lui i-ai întâlnit deja. Riker este masculul deschis la culoare, Daisy e cățeaua lui. Acum că ne știi numele, trebuie să mănânci ceva împreună cu noi, ca să știm că nu e nicio supărare. Altfel am putea crede că ești supărat pe noi, prin urmare, reprezinți o amenințare, și atunci ar trebui să te omorâm. Așa că vino și relaxează-te. Orezul cu fasole e bun. Proaspăt.

– Bine, a acceptat Benny.

O, da, vă rog, dați-i drumul și omorâți-mă, l-a batjocorit vocea și apoi s-a lăsat o tăcere ursuză, în timp ce Benny s-a aplecat pe un colț al prelatei și a acceptat conserva. *În fine.*

BENNY

De fapt, n-am crezut că mă vor omorî. Tipul ăla, Jake, nu vorbea serios. Mi-am dat seama din tonul vocii lui că doar glumea și încerca să se revanșeze, deoarece câinii lui mă lătraseră. Cu timpul, am început să înțeleg tonurile și vocile, deși cu oamenii e mai greu, pentru că mint, glumesc, își ascund emoțiile și nu vorbesc serios. Oamenii nu vin la mine în mod normal și a trebuit să analizez și să exersez, ca atunci când înveți pentru prima dată să citești și trebuie să descifrezi silabele. A trebuit să cunosc oamenii fonetic și apoi să-i învăț pe de rost.

Cu obiectele e mai ușor, ele ți-o spun direct. Asta e prima diferență dintre oameni și lucruri. Lucrurile nu mint, nu tachinează și nu se prostesc. Nu-și ascund sentimentele. Îți poți da seama când un obiect este fericit, trist, plictisit sau supărat. Mai ales supărat. O, da, când un obiect este supărat, îți dă de înțeles. Te taie, te ciupește sau încetează brusc să mai funcționeze. Îți alunecă printre degete și se rupe sau, pur și simplu, dispare – dispare complet – și oricât de mult l-ai căuta, nu-l poți găsi. Probabil ai avut asemenea experiențe cu portofelul sau cheile, deci știi că spun adevărul.

Sunt sigur că asta s-a întâmplat cu ceainicul mamei în noaptea aceea. Adică nu eram acolo când s-a spart, așa că nu pot să jur, dar cred că acel ceainic kamikaze s-a enervat din cauza întregii situații – mama cânta cântecul ăla stupid – și s-a aruncat înspre frigider. Mama a spus că l-a scăpat din mâini, dar am găsit o bucată din gura ceainicului sub frigider, în partea opusă a bucătăriei față de locul în care stătea ea, așa că am sentimentul că a făcut mai mult decât să-i alunece din mâini. Cred că ceainicul a vrut să demonstreze ceva.

Oricum, am stat o vreme cu tipii ăia, până când câinii lor s-au liniștit, au hotărât că mă plac și mi-au lins mâna. Tipii erau mai mari decât mine, dar nu părea să-i deranjeze că sunt doar un puști. M-au numit Puștiu' și m-au întrebat unde locuiesc și ce caut pe stradă când ar trebui să fiu acasă să-mi fac temele. Le-am spus că școala nu este o opțiune, iar ei au râs și au declarat că e mișto. La început m-am întrebat dacă sunt vagabonzi, dar cei pe care i-am văzut se comportau destul de haotic, pe când tipii ăștia aveau chestii de camping și păreau o gașcă. Când i-am întrebat dacă sunt vagabonzi, li s-a părut amuzant, dar apoi au spus că da, sigur. Eu nu știam exact ce e un vagabond, dar mama folosise cuvântul și mi-a plăcut cum sună. M-am gândit că dacă i-aș analiza, mi-aș da seama. La asta mă refer când vorbesc despre cunoașterea oamenilor.

Toată conversația despre vagabonzi m-a făcut să mă gândesc la mama. Știam că probabil o luase razna și nu voiam să cheme poliția, așa că după un timp le-am spus tipilor că trebuie să plec acasă și m-au lăsat. Aleea era chiar întunecată. Ziua e înfiorătoare, dar noaptea e o nebunie, așa c-am ținut în continuare capul plecat și gluga mi-a alunecat pe spate. Înainte, alergasem în cea mai mare viteză,

dar la întoarcere am mers mai încet, așa c-am avut timp să observ toți drogații injectându-se și făcându-și lucruri rele unul altuia în întuneric. Uneori, când mă vedeau venind, spuneau „rahat“, dar când își dădeau seama că sunt doar un puști, mă lăsau în pace.

Apoi, când aproape ajunsesem acasă, mi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Am auzit un zgomot în față și trei prostituate duse cu pluta, îmbrăcate cu fuste mulate și încălțate cu pantofi înalți cu toc au venit spre mine clătinându-se pe alee și s-au oprit chiar sub felinarele de pe stradă, lângă tomberonul de la Gospel Mission, cam în locul în care a murit tata. Au căzut una peste alta, țipând și făcând semne spre pământ. Jur c-am crezut că este fantoma tatălui meu, până când am văzut niște siluete mișcându-se în umbră și arătând ca niște animale. Pisici, m-am gândit, dar când m-am apropiat, am văzut că e o familie de sconcși, o mamă și puii ei, toți aliniați în șir indian.

Prostituatele erau drogate până peste cap și strigau: *Ce drăguuuți!!! Ce drăguuuți!* Încercau să prindă puii, dar apoi se împiedicau pe tocurile înalte, cădeau și trebuiau să se ridice reciproc și să încerce din nou. Bănuiesc că voiau să ia acasă puii de sconcs pe post de animale de companie sau ceva de genul ăsta, dar dintr-odată mama sconcs le-a stropit. Eram destul de aproape, așa că am simțit mirosul, duhneau rău de tot, dar ajunsesem deja la poarta noastră din spate și intrasem.

Bucătăria era întunecată și încă le mai auzeam pe prostituate țipând și simțeam duhoarea de sconcs pe mine, dar nu-mi păsa. Întreaga scenă era ciudată și haotică și, sincer, nici măcar n-am învinuit-o pe mama sconcs, ea doar își proteja puii.

M-am dus la frigider să iau niște lapte și atunci am văzut gura spartă a ceainicului zăcând pe jos. Am ridicat cioburile. Marginile lor erau ascuțite și colțuroase și mă așteptam să mă rănească, să-mi spună ceva răutăcios sau să mă acuze, dar ceainicul era mut și, nu știu de ce, asta m-a întristat cu adevărat și am început să plâng.

– Benny?

Era mama mea, care stătea în pragul întunecat al holului, încă îmbrăcată în hanoracul ăla stupid cu țestoasa marină. A aprins lumina din bucătărie și când m-a văzut plângând în fața frigiderului deschis, s-a repezit la mine.

– O, Doamne, Benny! Ești în regulă? S-a întâmplat ceva?

Am clătinat din cap, ea m-a analizat din cap până în picioare și când a văzut că sunt bine, m-a îmbrățișat.

– O, Benny! Am fost așa de îngrijorată! Am ieșit să te caut, dar plecaseși. Ai dispărut pur și simplu! Unde te-ai dus? Am sunat la poliție să depun declarație că ai dispărut, dar ei mi-au spus că trebuie să aștept, și așa am făcut. Am așteptat și am tot așteptat. Miroși a sconcs[19]. Pe unde ai umblat?

De obicei, nu-mi place când se agață de mine, dar în noaptea aceea i-am lăsat cuvintele să mă aline și m-am detașat, așa cum ar trebui să procedez atunci când mă simt copleșit. Există un

instrument de adaptare numit autodistanțare și am un cartonaș în acest sens, deci ar trebui să încerc să trăiesc situația stresantă ca și cum aș fi o muscă pe perete și apoi s-o descriu. Așadar, musca ar spune:

Benny stă în fața frigiderului și încă plânge puțin, iar mama lui îl îmbrățișează prea tare, dar el acceptă, chiar dacă nu o poate îmbrățișa cu adevărat. Și ea spune: „O, Benny, să nu mai faci niciodată asta, bine? Promite-mi! Am fost așa de îngrijorată, e târziu, unde naiba ai fost?“ Dar Benny nu poate spune nimic pentru că ea îi strivește fața la subsuoară, așa că rămâne acolo, plângând în dreptul ochiului mare și trist al țestoasei marine. Mama lui se îndepărtează întrebând: „Ești sigur că ești bine, Benny, de ce plângi?“ Și îi șterge lacrimile de pe față cu mâneca hanoracului, dar alte lacrimi fierbinți continuă să curgă, iar Benny îi întinde gura spartă a ceainicului și-i spune: „Sunt bine, mamă, serios.“ Apoi continuă: „Îmi pare rău pentru ceainicul tău“ și, cumva, doar să spună asta îl face să se simtă mai bine…

CARTEA

Musca nu este un instrument de adaptare, Benny. Este sunetul unui tânăr care își descoperă vocea, iar în lumea cărților, această experiență nu e nici mai mult, nici mai puțin decât o minune. Când un băiat își descoperă vocea sau o fată își spune povestea pentru prima dată, toate astea reprezintă motive întemeiate de mare bucurie și noi toate, de la cele mai vechi tăblițe scrijelite în lut până la cele mai ieftine broșuri de la băcănie, luăm aminte și ne bucurăm, deoarece fără aceste voci nu am exista. Așadar, ascultă! Se întâmplă chiar acum, în timp ce vorbim, dar este important să nu te grăbești. Lucrurile astea cer timp și trebuie s-o luăm încet.

30

Zilele trec. Benny se trezește dimineața și merge la bibliotecă. Vine acasă după-amiaza târziu. În tot acest timp, stă la biroul lui, visând la bilețelele pe care le-a lipit în caietul de notițe, așteptând ca Aleph să apară din nou. Când ea nu apare, se plimbă în sus și-n jos pe la etajele bibliotecii, căutând-o. La urma urmei, e îndrăgostit. Mormăind în șoaptă *Valter Benyameen, Valter Benyameen*, plonjează printre rafturi și se întoarce la separeul lui cu un teanc de cărți ale filozofului german, sperând să învețe ca s-o impresioneze, dar se descurajează repede când nu înțelege cuvintele. Benny e obișnuit să vadă cuvinte de neînțeles când plutesc prin aer, dar astea sunt în cărți. Care e rostul cuvintelor din cărți, dacă nu au sens? se întreabă el. Apoi, câteva zile mai târziu, în timp ce ronțăie descurajat un măr, îi sună telefonul, alertându-l în legătură cu sosirea unui e-mail pe contul fals pe care l-a creat pentru mama sa. E-mailul este de la directoare.

„Stimată doamnă Oh“, citește Benny. „Acesta este un memento prin care vi se cere să ne trimiteți o scrisoare de la medicul primar al fiului dumneavoastră, care să confirme necesitatea absențelor medicale în următoarele trei zile. Fiul dumneavoastră lipsește de mai mult de o

săptămână și încă nu am primit adeverința medicală. Vă rugăm să ne contactați cât mai curând posibil pentru a discuta această problemă.“

PERICOL!

Benny se oprește din mestecat. Gâtul i se încordează și o bucată mare de măr rămâne blocată acolo. Se sufocă, tușește, înghite și, în cele din urmă, mărul alunecă pe gât, dar coaja lui ascuțită îi zgârie țesutul moale al epiglotei, făcându-l să lăcrimeze.

Doamna care tastează la calculator se uită la el.

– Ești în regulă?

Benny dă din cap, stânjenit, și-și șterge lacrimile.

– Trebuie să ai grijă cu merele, spune ea și, din moment ce Benny nu se mai sufocă, se întoarce la tastat…

Nu. De fapt, nu se întoarce la tastat. Nu s-a oprit niciodată din tastat. Chiar în timp ce vorbea cu el, degetele i se mișcau, iar acum, când îl privește, degetele ei continuă să tasteze, și încă o dată pare că-l urmărește și-și notează observații de teren, documentându-se din tot ce vede. Îl observă când își ia telefonul mobil, îi remarcă degetele umede, tremurând de emoție. Benny pare să se fi îngrășat recent, iar ea se întreabă dacă ia medicamente. Îl urmărește în timp ce navighează în draft, unde, bineînțeles, găsește e-mailul cu adeverința medicală falsă pe care uitase s-o trimită, pentru că fusese ocupat să se îndrăgostească și să intre în panică din cauza mamei lui. Doamna care tastează la calculator nu vede e-mailul, desigur, dar observă încruntarea lui Benny, cuta adâncă dintre sprâncene în timp ce recitește scrisoarea, verificând greșelile de ortografie:

Numele pacientului: Benjamin Oh
Diagnostic: Tulburare schezoafectivă prodromală
În atenția:

Benjamin Oh a fost intrenat la secția de psihiatrie pediatrică a spitalului de copii, sub supravegherea mea, și va lipsi de la ore până vă transmit vești noi.

Cu sinceritate,
Dr. Melanie Stack,

Psihiatru certificat

Doamna de la calculator îl privește pe Benny când apasă tasta Trimite și el se lasă pe spătarul scaunului, închizând ochii, respirând greu. Își lasă mâna în care ține telefonul să-i cadă în poală. Benny are clar nevoie de ajutor, iar ea vrea să se apropie de el, să-și sprijine palma pe fruntea lui umedă și să-i mângâie părul, să-l consoleze, dar știe că nu poate. Ar fi indiscret. Nepotrivit. Știe că n-ar trebui să se amestece, așa că-l urmărește de la distanță și tastează mai departe.

Benny n-ar fi avut de unde să știe aceste lucruri, pe care doar noi ți le putem spune, pentru că noi suntem o carte și Benny este doar un băiat. El nu putea să intre în mintea doamnei care tastează la calculator sau să-i citească gândurile. E conștient doar de agitația robotizată din propria minte. *Avertisment! Avertisment! Pericol! Pericol!* Cuta de pe frunte i se adâncește pe măsură ce zgomotul crește și, în curând, pentru el e prea mult de suportat, așa că-și sprijină capul pe teancul de cărți și fredonează o melodie – *Hey, diddle diddle, the cat and the fiddle, the cow jumped over the moon*[20] – până când adoarme.

31

Annabelle se sprijină de blatul din bucătărie, zdrobind furnicile. Furnicile vin din spațiul îngust din spatele chiuvetei, unde placa de rigips a căzut, lăsând un gol. Furnicile locuiesc acolo și, din cartierul lor general, își desfășoară campaniile de jaf. Astăzi iau cu asalt prăjitorul de pâine. Formează un șir asimetric care traversează prin spatele chiuvetei, dispare pentru scurt timp sub o grămadă de vase murdare și reapare din spatele unui burete vechi. Ocazional, o furnică cercetaș rupe rândurile ca să analizeze spaghetele uscate lipite de o farfurie sau o urmă de sos de roșii, dar obiectivul lor principal e prăjitorul de pâine, comoara sa de firimituri, pe care le transportă, bucățică cu bucățică, peste teancul de corespondență, înapoi la buncărul lor.

Scrisorile sunt în mare parte vechituri și fluturași, câteva facturi și o altă scrisoare de la No-Good, pe care Annabelle tocmai se pregătește s-o

deschidă când zărește furnicile. Nu-i plac furnicile și trebuie să le prindă și să le zdrobească cu degetul arătător, sarcină pe care o îndeplinește cu eficiență mecanică, furnică cu furnică, dar ele tot continuă să vină. E uimitor, într-adevăr. Uneori se opresc lângă un tovarăș căzut pe câmpul de luptă și-și flutură antenele – precum tijele de radiestezie – asupra muribundului care zvâcnește în convulsii, căutând un semn de viață, dar apoi se retrag în formație și merg mai departe. Trebuie să le admiri, se gândește Annabelle, în timp ce zdrobește altă furnică, dar oricât încearcă, nu poate. Nu simte admirație, nici compasiune. Nimic. Parcă rămăsese fără sentimente, deși e ciudat, avusese întotdeauna o puzderie. Prea multe, într-adevăr. De când cu ceainicul galben, rămăsese fără sentimente.

Annabelle o sunase pe dr. Melanie a doua zi să programeze o consultație pentru Benny, apoi o întrebase dacă poate participa și ea. Așezată pe scăunelul albastru, a povestit ce se întâmplase, cum făcea ordine și pregătea spaghete pentru cină. Când Benny a venit acasă de la școală, ea i-a arătat simpaticul ceainic galben pe care-l cumpărase de la Thrift Shop și a început să-i cânte cântecul ceainicului.

– Era una dintre melodiile lui preferate din copilărie. Nu-i așa, Benny? N-am vrut să te supăr. Speram să-ți amintești. Credeam că te va face să râzi…

Dr. Melanie s-a întors spre Benny, care stătea cocoșat pe scăunelul lui verde, încordat și supărat. Dr. Melanie avea manichiura fucsia.

– Benny? Ne poți spune ce te-a supărat?

– Nu.

– Cuvintele cântecului, a spus Annabelle, îndemnându-l. Mi-ai spus că sunt greșite.

– Nu-mi amintesc.

Annabelle s-a întors către dr. Melanie.

– Cunoașteți cântecul?

Annabelle și-a pus o mână în șold și cu cealaltă s-a prefăcut că toarnă ceai. Benny a oftat.

– *Sunt un ceainic mic, mic și voinic. Aici este mânerul meu și aici…*

– Da, sigur, a răspuns dr. Melanie.

Annabelle și-a lăsat brațele în jos.

– Cel puțin, credeam că astea sunt cuvintele. Benny obișnuia să facă anumite mișcări. Era tare drăguț.

Benny s-a cutremurat și a părut să se micșoreze. Dr. Melanie l-a analizat cu atenție.

– Asta a fost problema? Că mama ta a greșit cuvintele cântecului?

– Nu. Nu a fost asta.

– Atunci te-a deranjat ceainicul? L-ai auzit că spune ceva?

Benny a clătinat din cap. Încă de la externarea din secția de psihiatrie pediatrică, o mințise pe dr. Melanie în legătură cu vocile, spunându-i că tăcuseră. O mințise în legătură cu atâtea lucruri – absența lui de la ore, cum își petrece timpul –, dar de data asta spunea adevărul. Ceainicul nu rostise niciun cuvânt. Auzise cum se spărsese, dar în acel moment se afla deja pe alee.

Dr. Melanie s-a întors către Annabelle.

– Puteți să-mi spuneți exact ce a zis Benny?

– Da. Cântam cântecul, iar el a zis: „Nu astea sunt versurile!“ A fost categoric în privința asta. Și foarte supărat.

– Benny, îți amintești să fi spus cuvintele astea? Mama ta așa afirmă: „Nu astea sunt versurile!“, ceea ce înseamnă c-ai crezut că ceainicul spune altceva decât ceea ce declara mama ta că spune… Nu-i așa?

Benny și-a dus mâinile la urechi. Erau prea multe *spune* și prea multe *cuvinte* într-o singură propoziție ca să le mai suporte și fiecare era înghițit de precedentul într-un mod extrem de înapoiat și înfricoșător, asemenea peștilor mici devorați de pești mai mari.

Dr. Melanie s-a aplecat în față să-i atragă atenția.

– Scumpule, ai vrea să-ți iei mâinile de la urechi?

Benny s-a supus. Lui dr. Melanie nu-i plăcea să își acopere urechile, asta însemna că nu ascultă.

– Am făcut o greșeală, a mormăit el.

– O greșeală?

În mintea lui, Benny a început să-și numere respirațiile.

– Nu, a spus el între două respirații. Nu este o greșeală. Am mințit.

– Ai mințit în legătură cu cântecul?

– Da.

Benny a răsuflat și și-a închis ochii strâns. De ce făcea dr. Melanie una ca asta? Nu-și dădea seama că încearcă să numere?

– Adică, nu. Am mințit-o pe mama în legătură cu ceainicul. Nu a spus nimic.

– M-ai mințit în legătură cu *ceainicul*? a întrebat Annabelle.

Întrebarea ei s-a ridicat, subțire și înaltă, și a început să facă lucruri bizare, dedublându-se în aer și apropiindu-se de el ca niște degete.

– De ce ai minți în legătură cu *asta*?

Simțindu-se încolțit, Benny s-a întors spre mama lui.

– Pentru că erai ciudată! Și nu te mai opreai! N-am vrut să te dezamăgesc, așa c-am spus doar niște chestii banale despre ceainic!

Fața lui Benny era îmbujorată, iar ochii aveau străluciri sălbatice și furioase. Annabelle nu-l mai văzuse niciodată așa, ca și cum l-ar fi posedat un extraterestru care țipa la ea prin gura lui. Annabelle a suspinat, s-a retras și, în acest timp, piciorul scăunelului albastru a cedat și a făcut-o să cadă pe podea, aterizând în fund cu un zgomot puternic. A închis ochii și a rămas acolo, cu picioarele desfăcute, șocată. A auzit vocea lui dr. Melanie, întrebând-o dacă se simte bine, și a dat din cap. A deschis ochii. Benny o privea cu o expresie nedisimulată de dezgust. Apoi s-a întors către psihiatră.

– Vedeți? a întrebat Benny, ca și cum asta ar fi demonstrat ceva.

Restul consultației medicale a decurs ciudat. Dr. Melanie a ajutat-o pe Annabelle să se ridice și i-a oferit un scaun potrivit pentru un adult, iar ea s-a așezat într-o parte, în timp ce psihiatra l-a întrebat pe Benny cum se simte, acum că începuse să meargă la liceu. Benny nu a vorbit prea mult. Annabelle nu-și amintea declarațiile fiului ei. Își amintea doar că se simțise mare și stângace.

La sfârșitul consultației, dr. Melanie l-a rugat pe Benny să iasă în sala de așteptare, iar apoi i-a ținut lui Annabelle o prelegere despre cum trebuie mai întâi să aibă grijă de ea însăși ca să aibă grijă cum se cuvine de Benny. I-a vorbit despre avioane și măști de oxigen, despre îngrijire personală și rețele de sprijin, despre stres și epuizare și despre cum să învețe să ceară ajutor. Annabelle a ascultat-o și s-a străduit să fie atentă. Își dădea seama că dr. Melanie încearcă să fie amabilă, dar *amabilitatea* ei părea să vină din superioritate. Psihiatra avea dreptate, desigur. Cum putea Annabelle să aibă grijă de fiul ei în mod corespunzător, dacă nu avea grijă de ea însăși? Eșuase și din acest punct de vedere.

Annabelle zdrobește încă o furnică. E mai mult decât dispusă să primească ajutor, dar din partea cui? Din partea doamnelor de la Thrift Shop? Nu are prieteni de încredere. Are nevoie de propriul psihoterapeut. Sau preot. Se gândește la Aikon. O călugăriță Zen pare persoana potrivită

căreia să-i ceară sfatul și, după ce citește primul capitol din *Miracolul ordinii*, Annabelle chiar începe să-i scrie un e-mail de apreciere, dar apoi îl șterge. Ce idee stupidă.

Una dintre furnicile cercetaș face o incursiune în teancul de scrisori, traversând fluturașul roz lucios de deasupra. Ce speră să găsească acolo? Annabelle întinde degetul arătător al morții asupra furnicii cercetașe. Îi simte trupul mic și puternic sub vârful degetului și, când îl ridică, furnica încă se mai zvârcolește. Furnicile sunt surprinzător de greu de ucis. Annabelle apasă din nou, mai tare, și atunci observă că degetul ei a aterizat în bula albă de pe flyer, o bulă asemănătoare unui nor, cuprinzând câteva cuvinte scrise cu litere delicate și feminine.

Neliniștit(ă)? Stresat(ă)?
Copleșit(ă)?

Continuând să strivească furnica, degetul îi aterizează chiar în mijlocul literei *C* de la *Copleșit(ă)*. Ce ciudat! Annabelle ridică degetul și citește mai departe.

Ce mai aștepți?
Răsfață-te cu
adevărate momente senzuale dedicate doar ție!
Relaxează-te, renaște și dă-ți refresh...
Răsfață-te cu
Masaj de lux cu pietre fierbinți!
Topește stresul cu ajutorul nostru
Aromoterapia supremă!

Pe flyer e fotografia unei femei frumoase, întinse pe masa de masaj, cu un prosop înfășurat pe cap. Are ochii închiși, umerii goi și o expresie fericită.

Nu pare încordată, nici stresată.

Serenitate Zen

~ o zi la centrul wellness & spa ~

Pentru că meriți!

Mica furnică cercetaș încă își mai mișcă încetișor picioarele și antenele în mijlocul literei *C*. Annabelle o înghiontește cu degetul. Îi dă lovitura de grație, apoi trupul ei zvâcnește pentru ultima oară și rămâne nemișcat. Acum, furnica e moartă. Lui Annabelle îi dau lacrimile. Furnica s-a jertfit, arătându-i calea. Annabelle ia cu grijă flyerul *Serenitate Zen* și-l folosește pe post de sicriu, măturând cu el rămășițele furnicilor. Toată lumea are nevoie de o rețea de sprijin. Și dacă a ei e o colonie de furnici? Îndrăzneața ei furnică cercetaș trebuie să meargă la locul de veci împreună cu tovarășele de luptă. Annabelle se gândește un moment să le ofere o înmormântare cum se cuvine, afară, în curte, dar hotărăște că e o nebunie și, în plus, nu vrea să dea peste No-Good, așa că le aruncă în coșul de gunoi, apoi ia flyerul și merge să-și caute telefonul mobil, minunându-se de această coincidență uluitoare. Căci nu e doar un centru oarecare de spa, e Zen. Care erau șansele?

32

Benny îi simte atingerea ușoară pe tâmplă și aude o singură picătură de ploaie căzând și apoi vocea șoptind…

– *Hei.*

– Ce?

Deschide ochii și-i vede degetul arătător acoperit cu vopsea. Astăzi, vopseaua are nuanța violet-închis. Inima îi tresare.

– Iar ai adormit citind?

Benny își înalță capul și se freacă la ochi, verificând eventualele urme de salivă de pe bărbie. Aleph analizează titlurile cărților din teancul pe care îl folosea ca pernă.

– Uau! Citești Valter Benyameen?

Pare impresionată, iar Benny simte cum se îmbujorează.

– De fapt, nu citesc, îi mărturisește el. Vreau să spun, am citit cuvintele, dar nu le-am înțeles sensul.

– Da, bine, probabil nici nu trebuie. Poate mintea ta a absorbit cuvintele în timp ce dormeai pe ele. Ca prin osmoză.

Benny nu știe ce este osmoza, dar fața i se înseninează.

– Crezi?

Nu se simte mai inteligent și, la ce bun să ai cărți în minte, dacă nu le înțelegi? Totuși…

– Nu, spune Aleph râzând și mângâindu-l pe umăr. Sigur că nu. Dar nu-ți face griji. Dacă vrei cu adevărat să înțelegi chestiile astea, B-man o să te ajute. El știe totul. Hai!

Aleph îl conduce la casa scării și coboară două etaje până la cinci. De acolo, trec în aripa veche a bibliotecii, într-un colț îndepărtat din spatele raftului 331.880, unde se află cărțile despre filozofia muncii. Există cărți despre teoria contra-monopolului, democrația industrială și sindicate ca instrumente ale luptei de clasă, dar trec pe lângă ele. E în regulă totuși. Asemenea cărți nu atrag mulți cititori în zilele noastre și s-au obișnuit să fie ignorate și neglijate. Le lipsește vitalitatea de a se arunca de pe rafturi și totuși rămân optimiste.

La capătul rafturilor, Benny vede ușa uneia dintre toaletele pentru bătrâni. Un semn de avertizare din plastic galben strălucitor blochează pragul ușii. NU INTRAȚI. TOALETĂ ÎNCHISĂ PENTRU CURĂȚENIE și apoi, doar ca să fie sigur, repetă mesajul în spaniolă. Nu există nicio îndoială asupra sensului ei, așa că Benny se supune, însă Aleph trece chiar pe lângă el, împinge ușa masivă și grea și i-o ține deschisă. Ezită, dar aude o voce din interior.

– Intră! Intră!

Aruncând o privire prin care-și cere scuze către semnul de avertizare, Benny îl ocolește și se strecoară pe ușă, care se închide în urma lui cu un oftat liniștit.

Toaleta, situată în aripa veche a bibliotecii, fusese construită la scara generoasă a unei epoci apuse, cu tavane înalte, boltite și bine proporționate. Pereții și podelele sunt acoperite cu plăci de porțelan albe și negre, iar chiuvetele, blaturile și pisoarele sunt confecționate din marmură cerată care a căpătat un aspect patinat de-a lungul anilor. Mânerele ușilor masive din

lemn sunt din alamă, la fel și cele ale corpurilor sanitare, robinetelor și țevilor. Totul e impecabil.

În capătul îndepărtat al toaletei, doi bărbați care se ocupă de menaj și stau cocoțați pe găleți răsturnate îl flanchează pe B-man, așezat în scaunul lui cu rotile, înconjurat de o cantitate imensă de plastic alb, arătând ca un rege pe un tron susținut de nori. Servieta jerpelită îi stă pe podea, la picioare, iar în față e o măsuță pliantă pentru cărți, pe care se află o sticlă de votcă, o pâine neagră și un borcan mare de hering murat, cu o furculiță de plastic. Fumul de țigară plutește în aer. Cei trei bărbați se află în toiul unei discuții pasionate într-o limbă pe care Benny nu o înțelege. Toți fumează. Aleph tușește și-și flutură mâna, îndepărtând fumul dens și mirosul insuportabil. Traversând toaleta, deschide ferestrele vechi, din lemn masiv; bărbații ridică din umeri și-și sting țigările într-o conservă de supă pe care o folosesc drept scrumieră și închină în cinstea ei paharele cu votcă.

– *Dobrodošli. Na zdravje!*

Își golesc paharele, apoi cei doi bărbați de serviciu – gemeni, își dă seama acum Benny – își pun paharele în buzunar și se ridică să plece, bătându-l pe umăr în timp ce trec pe lângă el.

– Aici pute, spune Aleph supărată, dar Slavoj nu e atent.

Ochii săi albaștri apoși sunt ațintiți asupra lui Benny și, când Benny se apropie, mâinile mari ale bătrânului vagabond se ridică din poala acoperită cu pătură și încep să se miște prin aer într-un dans de semnalizare dincolo de înțelegerea lui Benny sau de capacitatea de control a lui B-man. Dar bătrânul abia dacă observă. Își ține privirea ațintită asupra lui Benny, o rază albastră constantă în mijlocul tuturor aplauzelor și fluturărilor.

– Ei bine, ia te uită pe cine avem noi aici. Este tânărul elev! În sfârșit, a venit.

Mâinile îi devin mai entuziaste. Se învârt și se răsucesc în jurul capului lui, trăgându-l de brațe ca de cozile unei perechi de zmeie și făcându-l pe bătrân să se ridice în scaunul cu rotile ca și cum ar levita.

Aleph oftează.

– Slavoj, ți-l prezint pe Benny. Benny, ți-l prezint pe Slavoj. E beat.

Aleph își lasă mâinile cu blândețe pe umerii bătrânului și, imediat, mâinile acestuia cad în poală și dansul lor încetează. Bătrânul se oprește și ia o gură mare de aer.

– Mulțumesc, draga mea. Este extrem de obositor când se entuziasmează.

Slavoj se apleacă în față și bate în găleata de lângă el.

– Acum, tinere elev. Trebuie să-ți iei o găleată și să stăm de vorbă, dar mai întâi…

Întinde mâna după sticla de votcă și-i scoate dopul.

– Unde ți-e paharul?

Benny nu înțelege.

– E doar un copil, intervine Aleph. Nu e ca și cum s-ar plimba cu sticla de votcă după el.

– Nu contează, răspunde B-man. O să avem grijă de asta.

Se răsucește în scaunul cu rotile și își strecoară mâna în grămada de saci de cumpărături prinși în spate. Plasticul foșnește entuziasmat. Când își scoate mâna, ține un pahar pe care scrie:

Texas
Statul Stelei Singuratice

Bătrânul îl privește cu ochi critici, apoi se uită la Benny.

– Nu. Tu n-ai fi un bun texan.

Își strecoară iarăși mâna în grămada foșnitoare de folii de plastic și scoate altul.

Hawaii
Statul „spiritului Aloha“

– Paharul ăsta e mai bun pentru tine, nu?

I-l întinde lui Benny și i-l umple, vărsându-i câteva picături pe mână. Băutura e rece ca gheața.

– Este prea tânăr ca să bea votcă.

Aleph stă pe găleată cu brațele încrucișate, privindu-l pe bătrân cum umple paharul. Slavoj i-l întinde ei.

– Dar tu? Vei fi o bună texană. Nu te pune cu Texas.

Își umple din nou paharul și-l ridică pentru ca ei să-l vadă:

Arkansas
Statul natural

– Statul natural, declară el, este cel mai bun stat!

Ridică paharul mai sus.

– Iubesc țara asta. Fiecare stat are o denumire și, de asemenea, un motto! Știi care este mottoul minunatului stat Arkansas? Cândva era *Țara Tuturor Posibilităților*. Frumos, nu? Dar apoi l-au schimbat. De ce? S-au epuizat toate posibilitățile? Asta este o explicație, dar acum au un nou motto: *Regnat Populus*. Știi ce înseamnă, tinere elev? Dacă ai fi studiat latina, ai fi știut. Regnat Populus înseamnă „Să dăm puterea poporului". Minunat! Nu am fost niciodată în Arkansas, dar știu că trebuie să fie o utopie democratică condusă de oameni minunați…

Slavoj face o pauză și privește în depărtare.

– „Ce frumoși sînt oamenii! O, mândră lume nouă, care-i cuprinzi!"[21]

Se uită la Benny.

– Ai auzit de Shakespeare, tinere elev? Nu? Astea sunt replici dintr-o piesă de teatru numită *Furtuna*. Trebuie s-o citești numaidecât. În piesă există un monstru pe nume Caliban care vorbește atât de frumos, încât îți frânge inima. „Să *nu te* temi! Ostrovu-i plin de zvonuri."[22] Ce urmează? A, am uitat. Ei bine. Așa-mi imaginez c-ar fi Arkansas. Este visul meu să merg acolo într-o bună zi, dar până atunci, trebuie să ciocnim!

– Nu trebuie, Benny!

– Bineînțeles că trebuie! Este elev! Trebuie să învețe să citească latină, să recite Shakespeare și să bea votcă!

Slavoj așteaptă cu paharul ridicat.

– Ei bine?

Benny adulmecă votca. Îi dau lacrimile din cauza aburilor înțepători.

– Ce e?

– Așteptăm toastul tău.

Benny aruncă o privire spre pâinea de pe masă.

– Nu am niciun toast.

– Minunat! croncăne B-man. Băiatul chiar are talent înnăscut. Nu, nu, băiete, trebuie să *ții* un toast, nu să prăjești pâine. Vorbește din suflet! Inspiră-ne cu simțămintele tale înțelepte!

– Nu știu cum.

– Închide ochii și ascultă. Ce auzi?

Benny închide ochii. Aude în apropiere respirația răgușită a bătrânului. Aude conductele din perete în timp ce cineva trage apa la toaletă într-o parte îndepărtată a clădirii, dar conductele nu-l inspiră. Aude șuieratul și sâsâitul radiatoarelor în timp ce aburul trece prin ele, sună ca o muzică. Mai bine. Afară, aude sirena unei ambulanțe la distanță, apoi, mai aproape, o voce mormăind încet: „De sunete și dulci cîntări ce-mbată, dar rău nu fac.“[23]

Speriat, Benny deschide ochii. Bătrânul se uită spre tavan, și-a uitat paharul cu votcă sprijinit de cotiera scaunului cu rotile și recită cu voce visătoare: „Îmi zumzăie-n urechi cînd leneșe-alăute, mii, cînd glasuri care, dacă m-aș trezi din somn prelung, m-ar adormi din nou.“[24]

Bătrânul oftează și clatină din cap.

– Da, acum îmi amintesc. Cum aș putea să uit?

Slavoj închide ochii și rămâne astfel atât de mult, încât Benny se întreabă dacă nu cumva a adormit, dar apoi se îndreaptă brusc și-și șterge ochii cu mâneca.

– Voi ține un toast, spune el ursuz.

Își ridică din nou paharul.

– În cinstea vocilor!

A vocilor? Benny ezită. Nu intenționase să bea. Voia să toarne votca în chiuvetă pe furiș, când Slavoj nu era atent, dar cuvintele bătrânului îl iau prin surprindere și, înainte să-și dea seama, duce paharul la buze, iar votca îi arde gâtlejul ca un foc lichid care coboară în stomac. Tace și tușește și ochii i se umplu de lacrimi, dar când tusea i se domolește și-și revine, simte o căldură bruscă umplându-l și încălzindu-l pe dinăuntru. Simte că mai are puțin și leșină, e aproape ametit.

– La naiba, spune el, clătinându-și capul ca să-și limpezească gândurile.

– E bună, da? întreabă bătrânul rânjind și salivând.

– Este dezgustătoare.

– Mai vrei una? îl întreabă Slavoj, ridicând din nou sticla. De data asta trebuie să toastezi.

– Slavoj! spune Aleph, avertizându-l.

Bătrânul își ridică mâinile în semn de capitulare.

– Bine, bine!

Își coboară vocea și-i șoptește lui Benny.

– Este ca o *mamă*.

Aleph nu seamănă deloc cu o mamă, se gândește Benny în sinea lui, dar nu-i spune nimic.

În schimb, încurajat de votcă, îl întreabă:

– Chestia aia pe care ați spus-o, „în cinstea vocilor…“, vă place…

Benny tace înainte să-și termine întrebarea. Simte cum se îmbujorează.

– Ce să-mi placă?

– Nu. Adică, auziți…

Din nou, Benny nu-și găsește cuvintele potrivite.

– Vocile? întreabă Slavoj morocănos. Sigur că aud voci! Sunt *poet*.

Mâinile îi redevin agitate. Îi mângâie barba, îl ciupesc de nas, îl trag de urechi, apoi o mână începe să scarpine spatele urechii opuse. La sfârșit, bătrânul îl țintuiește pe Benny cu o privire pătrunzătoare:

– De unde crezi că vin poeziile? Totul vorbește, tinere elev! Dar numai poeții și profeții, sfinții și filozofii sunt cei care au urechi să audă.

– Ei aud voci?

– Desigur! Socrate! Și Ioana d'Arc! Rilke, Milton, Blake!

Benny nu a auzit niciodată de niciunul dintre ei, dar nu vrea să pară prost, așa că încuviințează.

– Moise, Avram, Isaia și toți profeții! continuă bătrânul trăgându-se de urechi și apoi bătând din palme. Și părinții psihologiei, Sigmund Freud și Carl Jung. Da, și ei au auzit voci! Ca să nu-i mai menționăm pe marii pacifiști Mahatma Gandhi și Martin Luther King…

În sfârșit, un nume pe care Benny îl auzise. Învățase despre Martin Luther King la liceu. Martin Luther King a fost un om grozav și un erou al mișcării pentru drepturile civile. Are o sărbătoare în cinstea lui.

– Marii revoluționari moderni, toți au auzit voci și s-au bazat pe ele!

Faptul că știa cine a fost Martin Luther King i-a dat lui Benny curajul să vorbească.

– Dar dacă ești doar un om obișnuit? Un copil, vreau să spun. Nu un poet sau un revoluționar, sau…

Din obișnuință, face o pauză, dar în mod ciudat, nu primește nicio alertă de *avertisment* sau *pericol*, așadar continuă. Deschide gura și cuvintele vin de la sine.

– Vreau să spun că și eu aud voci, dar nu sunt niciuna dintre personalitățile pe care le-ai menționat mai devreme. Sunt, pur și simplu, nebun.

Slavoj pufnește disprețuitor.

– Prostii! De unde știi? Ai încercat vreodată să compui o poezie? Ai încercat să te gândești la o întrebare filozofică sau să conduci o revoluție?

– Nu.

– Ei bine, poftim. Nu poți ști, din moment ce n-ai încercat niciodată, așa că-ți sugerez să încerci imediat. Trebuie să începi ușor. Începe cu un scurt poem, sau cu o simplă întrebare filozofică, sau cu o mică revoluție. Nu, stai, țara asta nu este pregătită pentru o revoluție. Lasă revoluția pe mai târziu.

Benny îi aruncă o privire lui Aleph. Are ochii închiși, dar el își dă seama că ascultă.

– Nu înțeleg, spune Benny. Ce ar trebui să fac?

– Compune o poezie! îl sfătuiește bătrânul. Formulează o întrebare filozofică! Și dacă într-adevăr nu poți face nimic din toate astea, atunci putem conchide că ești nebun.

Benny își privește șireturile pantofilor. O întrebare pare mai simplă decât o poezie, dar el nu cunoaște diferența dintre o întrebare filozofică și o întrebare obișnuită. Se gândește la poeziile pe care le compunea cu magneții de pe frigider, dar nu are voie să-i atingă. Mama lui îi citea adeseori versuri când era mic. Puteau fi considerate poezii? Erau mai mult niște cântece fără muzică și, uneori, el le găsea liniștitoare. *Hey, Diddle Diddle.* Ăsta da cântec. Și *Hickory, Dickory Dock.* Și *Who Killed Cock Robin*?

– Ei bine? îl întreabă Slavoj. Ai o întrebare?

Cine l-a omorât pe cocoșul Robin? e o întrebare, dar nu pare și nici nu sună ca una filozofică.

– Nu știu niciuna, mărturisește Benny, apoi își amintește răspunsul.

E Sparrow. Cu arcul și săgeata sa.

– Pfff! exclamă B-man. Stă în natura umană să găsim întrebări. De exemplu, m-ai întrebat dacă aud voci. De ce?

Cine l-a văzut murind?

– Uneori aud lucruri. Și am vrut să știu dacă alți oameni le aud și ei.

Eu, spune Musca. Cu ochii mei l-am văzut murind.

– Și ce demonstrează dacă le aud și alții?

Cine i-a luat sângele?

Benny clatină din cap, încercând să întrerupă versurile.

– Demonstrează că vocile sunt adevărate. Că nu am halucinații, nu mint și nu inventez lucruri.

– Și ce înseamnă dacă lucrurile sunt adevărate și nu le inventezi?

Eu, spune Peștele, cu solzii mei. I-am luat sângele.

N-are niciun rost. Versurile sunt acum pe val, hotărâte să termine ce-au început. Benny ridică vocea.

– Ar însemna că nu am o tulburare mintală! Că nu sunt nebun!

B-man ridică și el vocea.

– Așadar, dacă vocile sunt „adevărate", înseamnă că nu ești nebun?

Cine îi va săpa mormântul?

– Da! strigă Benny. Evident!

Eu, spune Bufnița, cu mistria mea mică.

– Așadar, evident, trebuie să stabilești ce e „real"!

Acum, B-man strigă de-a dreptul, la fel ca versurile:

EU ÎI VOI SĂPA MORMÂNTUL!

E prea mult.

– Dar asta e PROBLEMA! se plânge Benny, ducându-și mâinile la urechi. Nu știu ce este adevărat și ce nu!

– Da! exclamă bătrânul. Exact! Acum ai întrebarea!

Versurile tac.

Benny își înalță capul și ascultă. Se întoarce, încercând să vadă dacă încă pândesc pe undeva, dar nici urmă de versuri, de cuvinte care să zăbovească și nici măcar o șoaptă. Se uită înapoi la bătrânul vagabond, care radiază, afișându-și zâmbetul știrb.

– O am?

– Cu siguranță, confirmă B-man. O întrebare bună. Aș zice că e chiar filozofică.

– Care?

– Ce este adevărat?

– Dar v-am spus, *nu știu* ce este adevărat!

– Sigur că nu! Tocmai de aceea este o întrebare excelentă.

Bătrânul ia sticla de votcă, scoate dopul și începe să toarne mai multă în cele trei pahare.

– Acum trebuie să ținem un toast în cinstea întrebării tale, apoi trebuie să mergi acasă și să contempli natura realității și, când ai un răspuns, poți să

te întorci să-mi povestești totul.

Îi întinde lui Benny paharul Aloha.

– Închin în cinstea realității!

Atunci, Aleph se ridică în picioare.

– Slavoj, ajunge.

Aleph se întoarce spre Benny.

– E beat. Hai să mergem.

Benny se ridică. Chiar dacă bătrânul vagabond e beat, ce a spus are un sens bizar și deodată apar un milion de întrebări pe care Benny vrea să i le adreseze. Nu sunt tocmai filozofice. Mai degrabă practice. De exemplu, ce voci auzi și cum sună? Ce îți spun ele? Înțelegi ce înseamnă? Sunt amabile sau crude și îți spun să îți faci rău? Le auzi tot timpul? Provin din anumite lucruri sau doar plutesc la întâmplare prin aer în jurul tău?

B-man toarnă votcă în cele trei pahare și le așază pe masa din fața lui. Aleph plecase deja și-l aștepta la ușă. Când Benny se întoarce s-o urmeze, bătrânul începe să mute paharele schimbându-le locul, de parcă ar face un truc magic.

– Care e gol? întreabă el cu o voce blândă.

Toate trei sunt pline. Benny nu știe răspunsul, dar face semn spre paharul din mijloc. Bătrânul radiază.

– Ești profet! Un adevărat profet!

Slavoj ridică paharul.

– În cinstea vidului!

Bea shotul dintr-o singură înghițitură și-și șterge gura dintr-o singură mișcare cu dosul palmei.

– Nu te teme niciodată să nu știi, tinere. Neștiința este apanajul poeților și al înțelepților.

– Doar se joacă cu tine, spune Aleph când Benny o ajunge din urmă. Așa se comportă când este beat.

– Da, răspunde Benny. Probabil.

Se întoarce și privește în urma lui. Bătrânul vagabond nu pare foarte beat. Stă în scaunul cu rotile, privindu-i. Toate cele trei pahare par goale acum. Benny îi face semn cu mâna, iar bătrânul îi răspunde. E ciudat, se gândește Benny, în timp ce o urmează pe Aleph pe ușă afară. Nu simte că bătrânul se joacă cu el. Se simte respectat.

33

Centrul Zen de spa era situat într-un mic mall, între metrou și cabinetul medicului pediatru. Decorul de la recepție era simplu, realizat în nuanțe delicate, minimaliste, de mov și gri porumbel. Taburete de pluș erau împrăștiate ici-colo, ca niște insule, printre palmierii în ghiveci, iar pereții erau decorați cu bun gust, cu fotografii artistice reprezentând plaje, valuri și pietre rotunde netede, așezate una peste alta într-un echilibru perfect. Muzica New Age era redată prin difuzoare. Annabelle nu mai fusese niciodată la un spa și nu știa la ce să se aștepte, dar totul părea foarte Zen, motiv pentru care a fost surprinsă să constate că recepționera e o tânără blondă pe nume Lori. Totuși, Lori era foarte drăguță. I-a dat lui Annabelle o mapă cu formulare de acord și o listă lungă de întrebări despre sănătatea ei, iar când Annabelle a terminat de completat, a condus-o într-un cabinet și a prezentat-o celei care urma să-i facă masaj, Leilani, o altă blondă zveltă, îmbrăcată în pantaloni de yoga și purtând balerini. Când Annabelle i-a întins mâna, Leilani a rămas uitându-se la ea, de parcă habar n-ar fi avut ce-i sugerează Annabelle, dar apoi a părut să-și dea seama și i-a luat mâna umedă între palmele ei calde și uscate, apăsând ferm – nu a fost chiar o strângere de mână, ci o atingere absolut binevenită.

– Mă bucur mult să te văd, i-a spus ea lui Annabelle, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Acum, spune-mi ce pot face pentru tine.

Vorbea tărăgănat, specific Texasului, ceea ce nu era foarte Zen, dar o făcea să pară foarte sinceră. Annabelle, care nici nu-și mai amintea ultima dată când fusese cineva sincer bucuros s-o vadă, cu atât mai puțin să se ofere să facă ceva pentru ea, a fost atât de surprinsă, încât nu a mai știut ce să spună și, astfel, a spus ceva evident.

– Aș dori un masaj, te rog.

Leilani a râs.

– Ei bine, sigur, draga mea! Putem face asta! Voi ieși și te voi lăsa să te pregătești. Începem cu fața în jos.

Annabelle a dat din cap. Habar n-avea ce presupune pregătirea pentru masaj. A aruncat o privire prin cabinet în căutarea unor indicii. Înăuntru se afla o masă pentru masaj cu un cearșaf în mijloc. La un capăt al mesei era

așezată o pernă colac, care semăna cu perna pentru hemoroizi pe care obișnuia să stea tatăl ei vitreg. Annabelle a ezitat.

– E ceva în neregulă? a întrebat-o Leilani.

– O, nu, a spus Annabelle, apoi s-a surprins râzând. Credeam că vei fi japoneză, asta e tot.

Leilani părea confuză.

– Pentru Zen. Dar nu este nicio problemă! Soțul meu e japonez. Adică era japonez. Și coreean. Și Zen. Acum nu mai este nimic. De fapt, e mort. Dar e bine. Sunt bine.

Însă Annabelle nu era bine deloc și doar înrăutățea lucrurile. A inspirat adânc.

– Îmi pare rău. Nu am mai fost niciodată la masaj, așa că am emoții.

– A! a exclamat Leilani, luminându-se la față. Ei bine, atunci era și timpul, nu?

I-a făcut semn spre masa pentru masaj.

– Voi ieși cât te dezbraci și te urci pe masă. Fă-te comodă. Te poți întinde pe burtă sub cearșaf, cu fața în perna colac. Nu te grăbi.

– Bine, a spus Annabelle, privind încurcată către masă. Ar trebui să mă dezbrac… de tot?

– Cum crezi că e mai bine, dragă.

Leilani a atins-o încurajator pe Annabelle pe braț și a ieșit. Annabelle a privit în jur. Cabinetul de masaj era curat și spațios. Într-un colț avea o chiuvetă, iar lângă ea, un altar scund, ca o masă, cu o ofrandă de cristale. Un umidificator albastru-strălucitor, în formă de picătură de ploaie supradimensionată, emana un nor diafan de abur parfumat. Pe perete erau o oglindă rotundă, un șir de cârlige și un scaun dedesubt. Annabelle s-a dezbrăcat, împăturindu-și hainele și așezându-le cu grijă pe scaun. A ezitat, apoi și-a desfăcut sutienul și l-a ascuns sub pulover. A hotărât să rămână în chiloți.

S-a întors spre masa pentru masaj. Era îngustă și destul de înaltă, cu suprafața capitonată și picioare subțiri care o îngrijorau, dar Annabelle s-a cățărat, s-a rostogolit pe burtă, și s-a uitat la perna colac. Din acel unghi, arăta ca un vas de toaletă, dar Annabelle și-a așezat fața înăuntru, astfel încât să-și scoată nasul în exterior. Tocmai reușise să se întindă și să se acopere cu cearșaful, când a auzit o bătaie în ușă. Nu știa unde să-și întindă brațele. Nu păreau să aibă loc pe masă, așa că le-a lăsat să atârne.

– Gata? a strigat Leilani din prag.

– Mda, a răspuns Annabelle.

Presiunea pernei colac pe față o făcea să-i fie greu să vorbească. A auzit-o pe Leilani intrând în liniște în cabinet. A ascultat muzica blândă, precum clopoțeii de vânt, urmată de șoaptele unui flaut de lemn. Și-a simțit brațele ridicate și așezate în siguranță de-a lungul corpului. Vedea vârfurile papucilor lui Leilani în timp ce fata îi regla suportul. Apoi i-a luat cearșaful de pe spate, expunându-i pielea. I-a simțit mâinile odihnindu-se pe mijlocul spatelui ei lat. Lejeritatea atingerii a făcut-o pe Annabelle să se simtă masivă, și nu în sensul bun al cuvântului. Nu în felul expansiv, senzual, în care se simțise cândva cu Kenji, dar nu avea rost să se mai gândească. Fata nu se mișcase, îngrozită fără îndoială de spatele lat, expus în fața ei. Era prea mult, s-a gândit Annabelle. Toată treaba asta fusese o greșeală îngrozitoare.

– Ai o piele așa de frumoasă, a spus Leilani.

Annabelle a crezut că nu aude bine.

– Poftim?

Vocea ei era nazală, înăbușită.

– Pielea ta. E frumoasă. Catifelată. Ca marmura. Sau alabastrul.

Mâinile i se deplasau acum, călătorind pe coloana vertebrală a lui Annabelle, frământându-i mușchii încordați ai umerilor și gâtul. Pentru o fată așa delicată, era foarte puternică, s-a gândit Annabelle și s-a relaxat treptat, cedând în fața atingerii ferme. Uleiul de masaj îi aluneca pe piele. Simțea parfum de lavandă și o căldură delicioasă în zona abdomenului și în toată partea din față a corpului; părea să vină de la masa pentru masaj pe care stătea. Trebuie să fie încălzită, s-a gândit Annabelle. Ce plăcut!

– Cum e masajul? a întrebat-o Leilani.

– Bun, a spus Annabelle și așa și era.

Suficient de delicat cât să elibereze toate punctele nevralgice, însă nu atât de ferm, încât să devină dureros. De ce nu se gândise mai devreme? Să te lași pe mâinile altei persoane e cea mai plăcută senzație. Nimeni nu-i mai atinsese corpul așa de când – ei bine, avusese consultații la medic, dar nu contau și erau de obicei însoțite de avertismente referitoare la hipertensiune arterială, diabet și la cum trebuie să slăbească. Însă fata asta nu o critica deloc. Își folosea mâinile și chiar antebrațele pentru a efectua mișcări ferme, ample, înfigându-și coatele în zonele încordate și eliberând ani de tensiune. Era minunat. Lui Annabelle i-au dat lacrimile. Plângea? Nu avea niciun sens,

dar lacrimile îi alunecau pe nas și-i picurau din vârf, căzând prin perna colac direct pe podea. Annabelle a simțit că i se accelerează respirația. De teamă că va observa Leilani, a încercat să-și controleze tremurul interior, dar în zadar. Respirația i-a devenit neregulată și, în curând, tot corpul a început să-i tremure. Mâinile lui Leilani s-au oprit.

– Ești bine, draga mea? Ai nevoie de ceva?

Annabelle a clătinat din cap.

– Bine. Se întâmplă. Uneori, unii oameni au nevoie doar de o porție bună de plâns, așa că dă-i înainte, dar spune-mi dacă ai nevoie de un șervețel sau de niște apă, bine?

Trupul lui Annabelle s-a cutremurat din cauza hohotelor de plâns de mai multe ori și nimic nu i-a mai fost de folos. Spre disperarea ei, în timp ce plângea, toată masa pentru masaj a început să tremure, dar pe Leilani nu a părut s-o deranjeze. A continuat să frământe și să mângâie, călătorind de la spate până la tălpi, brațe și din nou până la picioarele ei lungi și neclintite, insistând pe zonele încordate. Annabelle a vrut să-i explice, dar zăcând întinsă acolo, cu fața adâncită în perna colac, nu avea cum să vorbească și, treptat, pe măsură ce potopul de lacrimi încetinea și respirația i se liniștea, nevoia de cuvinte s-a diminuat. Leilani i-a spus să se întoarcă pe spate, așezându-i pe ochi o pernă parfumată cu lavandă, iar Annabelle s-a așezat și a ascultat clopoțeii în vânt și flautul. Din când în când, o străbătea un fior ca după cutremur, dar în rest, totul era atât de tăcut și de liniștit, încât în curând a ațipit.

S-a trezit la auzul vocii lui Leilani, care îi striga numele încetișor.

– Annabelle?

– O, îmi pare rău! N-am vrut să…

Era rușinată de impolitețea ei, dar Leilani a izbucnit în râs.

– Nu-ți face griji. Somnul este bun. Trebuie să fi avut nevoie de el. Poftim niște apă. Îmbracă-te fără nicio grabă. Te aștept afară.

Leilani a părăsit cabinetul de masaj. Annabelle a rămas întinsă un moment, clipind cu ochii în tavan, apoi s-a ridicat încet și a coborât pe podea. S-a clătinat, așa că a luat o înghițitură de apă răcoritoare cu lămâie. S-a îmbrăcat fără grabă, conștientă de fiecare mișcare discretă, de cea mai mică senzație. Închiderea sutienului. Brațele ei alunecând în mânecile puloverului. Capul ieșind la lumină din puloverul pe gât. Era ca și cum se afla într-un vis, doar că se simțea mai trează decât fusese în ultima vreme. La ieșirea din

cabinet, s-a uitat în oglindă, iar imaginea chipului ei a făcut-o să se oprească. Avea ochii injectați, iar pielea îi era roșie și împestrițată. Cute adânci de la cusăturile pernei colac îi brăzdau obrajii. Părul turtit, încâlcit cu ulei de masaj, era lipit pe frunte.

Leilani o aștepta la recepție.

– Arăt îngrozitor! s-a plâns Annabelle în timp ce plătea, dar Leilani a clătinat din cap.

– Nu, a spus ea, îmbrățișând-o strâns. Strălucești!

Annabelle nici nu-și mai amintea ultima dată când fusese îmbrățișată cum se cuvine. În autobuz, a observat că oamenii o privesc, dar nu i-a păsat. Am fost la masaj, s-a gândit ea, întâlnindu-le privirea. Sunt genul de femeie care-și amintește să aibă grijă de ea.

În noaptea aceea, în pat, și-a trecut mâinile pe obraji și apoi pe gât, până la umeri. Încă-i mai rămăseseră lipite pe pielea frumoasă, de alabastru, urme de ulei de masaj. Și-a îngropat fața într-un teanc de cămăși de flanel ale lui Kenji și o aromă vagă de fum și lavandă i-a gâdilat nasul. Mâinile i-au coborât pe corp, făcând o pauză pentru a-i atinge sânii, călătorind pe abdomen și ajungând să i se odihnească între picioare. Cât timp trecuse? Nu se putea atinge fără să se gândească la Kenji și asta o întrista nespus. Cu grijă, și-a mișcat degetele și a simțit o pulsație ușoară și caldă. Și-a lipit fața de cămășile de flanel și s-a gândit cât de emoționată fusese în prima noapte, stând goală în fața lui Kenji, cum o privise și cum arăta chipul lui în lumina felinarului – sau era lumina lunii? Nu, luna bătea pe alee în noaptea morții lui. Annabelle și-a agitat picioarele pe sub așternuturile răvășite.

Nu asta, s-a gândit ea, *te rog, nu acum*, iar mâna ei a reacționat mișcându-se repede în timp ce își amintea atingerea buzelor lui în timp ce călătoreau în jos pe trupul ei, cum îi cuprindea fiecare sân și-i lingea sfârcul, șoptind: *Așa de catifelată, ca o piersică*. Annabelle și-a amintit și cum, atunci când Kenji se lăsa deasupra ca să o pătrundă, se deschidea un spațiu gol și infinit pentru a-l primi. Degetele ei se mișcau cu aceeași siguranță pe care o avea Kenji și, în momentul orgasmului, trupul i s-a arcuit și un suspin i s-a desprins din gât, dar l-a înăbușit repede, acoperindu-și gura cu o cămașă. Stătea încordată și asculta, dar în casă era liniște. Se auzea doar sângele clocotindu-i năvalnic în urechi, așa că s-a relaxat. Pe măsură ce respirația i-a revenit la normal, Annabelle și-a amintit acel sentiment. Topire. Sălbatică,

dar întregitoare. Savura starea de epuizare plăcută. În noaptea aceea, a dormit.

A doua zi dimineață, când s-a dus la frigider să-și ia lapte pentru cafea – laptele pe care de fapt își amintise să-l cumpere la întoarcerea de la masaj –, a observat că ceva e diferit. Magneții de frigider, cu poezii. Cuvintele fuseseră rearanjate, iar poezia lui Kenji dispăruse. Annabelle a simțit cum i se înroșesc obrajii. *Benny?* De ce ar face asta, când știa cât de mult înseamnă pentru ea? S-a uitat la cuvintele amestecate, căutând vechea poezie, dar în locul ei apăruse un vers asimetric.

catifelată ca o piersică în vis

Annabelle s-a uitat lung la cuvintele magneților de frigider, iar genunchii i s-au înmuiat.

Kenji?

BENNY

La naiba! Pe bune? Ți-am spus că viața sexuală a mamei mele e strict interzisă. Doar am discutat și am crezut că suntem de acord în privința confidențialității. Vreau să spun că înțeleg, mamei îi era dor de tata și mă bucur că masajul a făcut-o să se simtă mai bine, dar nu aveam nevoie să știu restul, înțelegi? Și acum nu mai pot să uit, nu mai pot să nu văd scena, ceea ce este total aiurea.

Probabil știam deja și am reprimat totul sau ceva de genul ăsta, cred că-mi amintesc că într-o noapte am auzit o voce strigând așa când dormeam. Vocea m-a trezit și am stat acolo, în întuneric, ascultând. Cu siguranță nu era vocea tatălui meu și era diferită de felul în care vorbesc lucrurile. Vocea asta venea cu siguranță de la o persoană și părea a mamei mele, dar nu era plânsul ei trist obișnuit. Era un sunet din trecut, pe care mi-l aminteam de pe vremea când trăia tata și dormeau împreună în dormitorul lor. De acolo veneau multe voci, dar eram mic și nu înțelegeam. Uneori, noaptea, când ușa lor era închisă, auzeam voci care sunau de parcă s-ar fi luptat și era înfricoșător. Alteori, auzeam voci care șopteau, chicoteau și mă făceau să mă simt singur, dar nu într-un sens rău. Și apoi mai era un sunet deopotrivă înfricoșător și însingurat, care începea ca un geamăt înfundat și sfârșea ca un strigăt sau o explozie de bucurie. Triumfător! Ăsta era mai degrabă așa. Am ascultat, dar când nu s-a mai auzit, am adormit la loc. Nu eram foarte îngrijorat.

Dar asta explică de ce, în dimineața aia, mama s-a speriat de magneții ăia proști de pe frigider. A intrat în dormitorul meu, șoptind: *Benny, Benny, trezește-te!* Era încă întuneric și am crezut că e doar un obiect întâmplător care încearcă să-mi atragă atenția, așa c-am ignorat-o, dar apoi a început să mă scuture și am deschis ochii. Mi-a aprins veioza și am văzut că e emoționată și îmbujorată. M-a întrebat despre magneții de frigider, dacă mă jucasem cu ei, și am spus că nu, ăsta era adevărul. De când s-a înfuriat crezând că m-am jucat cu poezia tatălui meu, am stat departe de magneții ăia. Știam cât de mult înseamnă pentru ea. Dar când am spus asta, a gâfâit aruncându-mi o privire nebunească și mi-a zis că pe frigider apăruse o poezie nouă, iar dacă nu am compus-o eu, atunci cine?

M-a târât jos în bucătărie ca s-o văd și era adevărat că magneții arătau ca și cum ar fi fost mutați, dar sincer, nu era o poezie. Doar un vers, ceva despre o piersică. Și i-am spus că probabil era somnambulă, a coborât în bucătărie și i-a mutat, iar mama s-a uitat la mine ca și cum o lovisem. Știam la ce se gândește. Credea că e de la tatăl meu, că fantoma lui se întorsese și-i compunea poezii noaptea în timp ce ea era în pat și făcea tot restul, dar eu nu credeam asta. Chiar dacă aud voci, nu știu dacă chiar cred în fantome, înțelegi? Spirite, poate, dar fantomele sunt destul de puerile și oricum am văzut cadavrul tatălui meu incinerat, deci nu înțeleg cum ar rezista vreo fantomă în fața flăcărilor. Așadar, era un mister, dar l-am uitat complet. Aveam alte lucruri pentru care să-mi fac griji.

CARTEA

Da, sigur. Aveai o întrebare filozofică la care să răspunzi – *Ce este adevărat?* – și erai atât de ocupat cu natura propriei realități, încât habar n-aveai cum ar putea-o trăi mama ta pe a ei. Dar este în regulă. Este perfect normal. Copiii au o capacitate limitată de a înțelege viața interioară a unui părinte, percepând-o prin prisma propriei subiectivități și înțelegând doar atât cât îi afectează direct. Copiii sunt extrem de limitați din acest punct de vedere, dar nu-ți face griji. Asta nu este o critică sau o mustrare. Atunci erai mai mic și noi nu suntem o carte de critică. Nu există nimic mai rău decât cărțile care îți fac observații. Nimeni nu vrea să le citească. Doar subliniem un fapt bine documentat. Există multe cărți pe tema dezvoltării copilului, dar noi nu suntem una dintre ele. Sa mergem mai departe.

34

Se întâlneau aproape zilnic la bibliotecă. Benny nu știa niciodată unde sau când avea să apară Aleph, dar era întotdeauna magic. Se plimba printre rafturi, cu capul înclinat într-o parte, citind titlurile de pe cotorul cărților și deodată îi vedea ochii privindu-l printre rafturi. Sau stătea aplecat la țâșnitoare, bea apă, iar când se ridica, o vedea pe Aleph sprijinită de perete, urmărindu-l cu privirea. Ea știa toate cotloanele din bibliotecă. Colțurile cu cele mai comode canapele, unde stăteau unul lângă altul ca să vorbească. Spațiile izolate fonic, unde se întindeau cu capetele apropiate pe podea și cântau piesele preferate, iar Benny cânta mai ales jazz. Nișa de șah din aripa veche, unde se vedea lumina strălucind prin ferestrele cu vitralii în timp ce așteptai ca adversarul să-și mute tura sau pionul.

Benny îi adresa întrebări și uneori Aleph îi răspundea, deși în general nu-i plăcea să vorbească despre ea. Totuși, treptat, Benny a aflat mai multe. Cum fugise de acasă când era cam de vârsta lui și, cu excepția momentelor petrecute la orfelinat, trăise mai mult sau mai puțin pe cont propriu. În lunile toride de vară, Aleph dormea în copacii din parcuri, uneori singură,

alteori cu membri ai tineretului radical transcultural, pansexual și post-gender pe care-i numea gașcă. În timpul zilei, căutau de mâncare prin tomberoane și vânau veverițe și porumbei, pe care îi frigeau pe sobe făcute din cutii de suc reciclate. Noaptea, atârnau hamace între trunchiurile robuste de sicomori, în timp ce mai jos, B-man dormea în scaunul lui cu rotile sau pe o saltea confecționată din saci menajeri reciclați de doamne milostive de la biserica din Iowa.

Gașca îl iubea pe B-man și avea grijă de el. În fiecare seară, înainte de culcare, se adunau în jurul bătrânului poet și-l ascultau vorbind despre revoluție, despre ideologia religioasă a capitalismului de consum, despre sentimentalismul antropocentric al generației sale care continua să vadă natura ca ideal edenic, separată de oameni, căci oamenii o distruseseră. Nu, le-a spus el. Ăla e orgoliu! Nu suntem separați. *Suntem* planeta noastră și trebuie s-o iubim până la capăt. Trebuie să ne iubim gunoiul, poluarea, mizeriile. Trebuie să iubim dincolo de Pământul nostru, dincolo de planetă cu toată suferința ei schimbătoare. Era mai bun decât TV-ul, spuneau ei, și l-au revendicat drept lider, dar fără ierarhii sau hegemonii, desigur.

În lunile mai reci, au spart gașca și s-au mutat înăuntru, ghemuindu-se oriunde puteau găsi adăpost. Mulți dintre ei au migrat spre sud ca să scape de ploaie. B-man avea legături slovene, iar el și Aleph se mutaseră în clădirea abandonată a fabricii de lângă calea ferată, la marginea orașului, într-o zonă la care gentrificarea nu ajunsese încă. Geamurile sparte erau acoperite cu scânduri, dar din cauza ploii, lemnul putrezise și se decojise. Răsadurile de cenușar încolțeau pe pervaz. Buruieni și smocuri de iarbă creșteau în mortarul fărâmițat printre cărămizi, iar trotuarul era plin de cioburi.

Aleph îl numea adăpostul ei și, într-o zi, i-a trimis lui Benny un mesaj cu adresa, iar el s-a dus până acolo cu autobuzul. Înainte nu se aventurase niciodată așa departe de centrul orașului. S-a uitat pe fereastră în timp ce autobuzul se zdruncina pe străzile neasfaltate de pe drumul principal, pline de gropi și gunoaie, îndreptându-se spre periferia industrială desființată. Traficul era lejer. Camioanele de livrare, deteriorate, fără numere de înmatriculare, erau singurele vehicule care mai circulau, dar pe traseu, rămășițele scheletice ale unor mașini arse zăceau incendiate și abandonate. Magazinele de vânzare cu amănuntul erau acoperite cu scânduri și nu existau trecători cu excepția câtorva lucrătoare sexuale agitate, care zăboveau pe lângă motelurile părăsite dând SMS-uri de pe telefoanele mobile. Când

auzeau că se apropie vreun vehicul, își înălțau capul și se ridicau pentru scurt timp, înainte de a se rezema din nou de zidurile clădirilor abandonate, când autobuzul trecea mai departe.

Benny a recunoscut fabrica părăsită după fotografia trimisă de Aleph și a apăsat butonul pentru a-i semnala șoferului să oprească. A coborât, autobuzul s-a îndepărtat și s-a uitat în jurul lui. Strada era pustie. Un gard de sârmă dărăpănat înconjura fabrica. Telefonul i-a sunat, primise mesaj de la Aleph.

Mergi pe lângă gard. Intră prin gaură.

Benny s-a plimbat pe lângă gard până a găsit un loc în care sârma fusese îndepărtată. S-a lăsat în genunchi, și-a împins ghiozdanul prin gaură și apoi s-a târât după el.

Du-te la rampa de încărcare. Caută o furgonetă albă.

Benny a ocolit zona și s-a îndreptat spre spatele clădirii. A observat o furgonetă albă parcată într-unul dintre golfuri. Pe partea laterală a furgonetei scria *AAA Security Services*. Aleph stătea pe marginea rampei de încărcare, iar când el a dat colțul, și-a ridicat privirea. O rază slabă de lumină a străpuns norii profilați la orizont, strălucind deasupra ei, luminând-o. Benny a simțit cum respirația i se accelerează pentru că Aleph era strălucitoare și frumoasă. Ea a ridicat mâna și i-a făcut semn. Lui. Benny s-a apropiat repede.

– Hei! Ai ajuns.

Aleph s-a aplecat și i-a întins mâna, Benny a luat-o de mână, iar ea l-a tras sus pe marginea docului. Era surprinzător de puternică. L-a condus la o ușă, lângă golfuri, pe care a deschis-o larg cu un bolțar. Benny a urmat-o, iar ușa s-a închis în urma lor.

Înăuntru era întuneric. Au coborât pe sub poarta mare și au ajuns la parterul fabricii, o încăpere ca o grotă, fără utilaje, în care plutea în aer miros de grăsime și sudoare. Benny a făcut un pas înainte și s-a oprit. Bălți de ulei scurs pătau podeaua de ciment. În lumina galben-murdară strecurată printre scândurile care acopereau ferestrele parțial, Benny a văzut umbre fantomatice ale utilajelor de odinioară. Ecourile vocilor lor îi răsunau în urechi… angrenaje care porneau, zgomotul motoarelor, scrâșnetul benzilor și încă ceva care țipa. A închis ochii strâns, și-a dus mâinile la urechi și a început să fredoneze; când și-a îndepărtat mâinile, totul era cufundat în

liniște. Benny a deschis ochii. Utilajele fantomatice dispăruseră și Aleph îl privea.

– Vino, l-a îndemnat, iar vocea i-a răsunat ca un ecou.

Aleph s-a îndreptat spre o ușă de metal aflată la capătul îndepărtat al fabricii. Ușa era întredeschisă și prin fantă se răsfrângea lumina, iar când au intrat, Benny s-a trezit într-o încăpere mare din spatele halei industriale, care fusese cândva atelier mecanic. De tavan atârnau becuri. Într-un colț întunecat se afla masa de lucru în formă de L, acoperită cu unelte, sticle și vechituri. Un teanc cu rame goale se sprijinea de perete. Colțul opus al încăperii fusese transformat în bucătărie, cu o chiuvetă adâncă, industrială, o plită și un frigider vechi. O foaie de placaj întinsă pe o capră din lemn servea drept masă, fiind luminată de o lampă veche în formă de gât de lebădă. O oală mare de supă fierbea pe plita încinsă, emanând un abur parfumat, de pădure. B-man stătea în scaunul lui cu rotile, aplecat deasupra mesei, mâncând supă dintr-un castron. Benny era surprins. Cum trecuse prin gaura din gardul de sârmă? Bătrânul vagabond și-a înălțat capul când au intrat și și-a ridicat lingura în semn de salut. Benny a urmat-o pe Aleph până la masă. Ea i-a oferit un scaun vechi de birou, apoi s-a așezat lângă el și a continuat să mănânce. Bătrânul în scaun cu rotile s-a întors spre plita încinsă și a turnat supă într-un castron ciobit.

– Ți-ai adus lingura, a spus B-man, întinzându-i castronul ciobit.

De fapt, era mai degrabă o afirmație decât o întrebare. Benny și-a scos lingurița din buzunarul lateral al ghiozdanului. A luat o înghițitură de supă.

– Tu ai gătit-o?

Bătrânul a mormăit. S-a întors să mănânce și Benny a văzut că mâna îi tremură. Avea o atitudine supusă, nu semăna câtuși de puțin cu rebelul de la bibliotecă. Părea tras la față, iar ochii lui strălucitori erau plictisiți. Plete linse îi încadrau neglijent fața, iar barba i se tot cufunda în castronul cu supă.

– A gătit-o cu ciupercile pe care le-am adunat din tomberon, a spus Aleph. Slavoj este un bucătar excelent. Îți place supa?

Benny a dat din cap și a mai luat o înghițitură. Supa cremă de ciuperci era densă, fierbinte și avea gust delicios.

– Cum ai ajuns aici?

– Ca tine. Cu autobuzul.

– Nu, cum ai trecut prin gard și ai intrat în clădire?

Slavoj și-a luat castronul și a sorbit ultima picătură de supă. A scos o batistă din buzunarul jachetei, și-a șters buzele și apoi a luat din gulerul cămășii un lanț, la capătul căruia atârna o singură cheie.

– Este de la poarta din față a fabricii, a explicat Aleph. Agentul de pază este sloven. Este fan al poeziei lui Slavoj, plus că beau împreună. Sau obișnuiau să bea, ar trebui să spun. Pentru că Slavoj a renunțat la băutură, nu-i așa, Slavoj?

Bătrânul a răzuit cu lingura ultimele bucăți de orz și apoi a rămas uitându-se în castronul gol.

– Se simte bine?

Aleph a ridicat din umeri.

– Este bine. Doar se gândește. Sau ascultă. E greu de spus.

Aleph s-a ridicat, a luat castronul bătrânului și l-a adus la chiuvetă.

– Ideea este că n-o să mai bea.

În semn de avertisment, și-a așezat mâna pe umărul lui.

B-man a oftat și a dat din cap. Aleph l-a bătut ușor pe umăr și a traversat încăperea până la masa ei de lucru, lăsându-l pe bătrân cu privirea ațintită în spațiul gol, unde fusese castronul lui.

Benny și-a mâncat supa în tăcere. Când a terminat, a spălat castroanele și lingurile și le-a pus în uscătorul de vase. A găsit un prosop de bucătărie zdrențuit, atârnat în cui, și le-a șters. Nu știa ce să facă mai departe. Bătrânul tot nu se mișcase. Nimeni nu vorbea. Păreau să fi uitat că e acolo.

Aleph stătea în capătul opus al încăperii, la masa de lucru în formă de L, aplecată deasupra unui spațiu luminat de o lampă cu halogen. În spatele ei, lipite de perete, erau mai multe desene care, de la distanță, păreau planete, dar când s-a apropiat, Benny a văzut că erau mai mult planuri arhitecturale, sfere conținând diferite obiecte în interior, fiecare unic.

– Ce faci?

Aleph și-a ridicat privirea. Purta o pereche ciudată de ochelari cu lentile groase, care îi făceau ochii să pară uriași, apoși, de mărimea unor farfurioare. Fasciculul aprins de la o lampă cu LED de mare intensitate, montată între lentile, îi strălucea pe frunte ca un al treilea ochi. Aleph a ridicat un obiect de sticlă care semăna cu un acvariu răsturnat. Era imaginea tridimensională a uneia dintre sferele de pe perete. Raza lămpii frontale strălucea prin glob, făcându-l să scânteieze. Benny l-a privit fermecat. Era un glob de zăpadă.

– Mama mea le colecționează.

Aleph i l-a întins. Globul nu semăna câtuși de puțin cu globurile vesele din colecția lui Annabelle. Nu conținea balerine, delfini sau cățeluși drăguți, cu zăpadă albă, strălucitoare, plutind în jurul lor. Nu era zăpadă deloc. Acest glob era catastrofal. Peisajul sumbru de la baza lui era de un alb macabru, asemenea coralului alb dintr-un recif mort. Patru turnuri de răcire conice și amenințătoare se înălțau spre cer, deasupra unei clădiri pitice aflate mai jos. Oameni mititei, îmbrăcați în uniforme și purtând în brațe cutii pentru prânz, stăteau aliniați ca furnicile, încremeniți chiar înainte de a intra în clădire.

– Scutură-l!

Benny a făcut întocmai, iar globul de sticlă s-a umplut cu particule negre învolburate. Era o apocalipsă în miniatură. O iarnă nucleară. O lume minusculă, devastată.

– Mișto! Cele pe care le are mama mea sunt cam stupide.

Benny a ținut globul în lumina lămpii, l-a clătinat din nou și apoi l-a privit de aproape. Becul rece cu halogen lumina scena din fundal. În prim-plan, oamenii mititei păreau mai mari și aproape își putea imagina că e unul dintre ei, prins în furtuna învolburată de funingine care se instala treptat în aerul dens, lichid. Benny i-a dat înapoi globul de sticlă.

– Ce este?

Aleph și-a ridicat ochelarii lupă de pe frunte și și-a mijit ochii privind globul de sticlă.

– Ar trebui să fie o centrală nucleară, dar lucrurile negre seamănă mai mult cu particulele de cenușă, așa că nu mă pot hotărî. Face parte dintr-o colecție.

Aleph s-a răsucit spre etajera înaltă cu rafturi metalice, profilată în umbra din spatele ei. A răsucit comutatorul luminii fluorescente, iar în strălucirea neașteptată, Benny a văzut șiruri de rafturi de sârmă, pe care erau etalate zeci de globuri de sticlă trezite la viață datorită luminii vii care sclipea deasupra lor. Fiecare glob încapsula o scenă diferită de devastare și distrugere. Erau catastrofe globale miniaturizate, încremenite în timp, prinse în sticlă, eterne și totuși ținute sub control. Micile lumi parcă îi făceau semn, chemându-l mai aproape.

– Pot? a întrebat-o Benny, întinzând mâna.

– Desigur. Asta e și ideea. Trebuie să le scuturi.

Benny le-a luat în parte, le-a ținut în palmă și le-a scuturat, însuflețindu-le pentru scurt timp, chiar dacă le-a tulburat și a fost tulburat la rândul lui.

Pe unele le-a recunoscut. Ca acela ceva mai mare decât celelalte, care conținea turnurile gemene. Benny nu era născut la momentul 9/11, dar cunoștea simbolistica atacului terorist. Pe partea laterală a unuia dintre turnurile minuscule era lipit un avion. Celălalt turn era surprins în momentul prăbușirii. Mai jos, pe stradă, mici oameni de afaceri și doamne în miniatură, îmbrăcate în costume, fugeau de un nor de praf. Când Benny a scuturat globul, aerul vâscos s-a umplut cu bucăți de hârtie. Mâini, picioare și alte părți ale corpului erau cuprinse într-un vârtej. L-a lăsat jos și a luat altul înfățișând un oraș în ruine, urmarea unei inundații.

– Este tot New York?

– New Orleans.

Grupuri de mici oameni de culoare stăteau pe acoperișurile caselor lor sau pluteau cu bărcile pe străzile inundate. Când Benny a scuturat globul, bancnotele miniaturale de 1 dolar au plutit în sus și-n jos prin lichid. Benny nu a înțeles ideea.

– Este dezastrul capitalist, i-a explicat Aleph. Toate profiturile care au scăzut după uraganul Katrina. Era în 2005. Probabil ești prea mic ca să-ți amintești acel uragan.

Avertisment! a strigat vocea robotizată.

– Îmi amintesc, a mințit Benny.

A pus imediat globul înapoi pe raft. În 2005 avea trei ani. Bineînțeles că nu-și amintea.

Pericol!

– Da? Uau! Eu nu-mi amintesc. Aveam șapte ani, dar nimeni din familia mea nu era atent la știri. Am aflat despre asta abia mai târziu, la școală, când învățam despre încălzirea globală.

– Și noi am învățat, a spus el grăbit.

Aleph a zâmbit și și-a înclinat capul.

– Atunci, știi totul despre asta.

Benny a privit neliniștit cum Aleph ridică globul cu uraganul Katrina și-l scutură.

– Am făcut globul ăsta pentru un proiect la științe în liceu și după aceea am abandonat studiile, dar am continuat să construiesc globuri. Am numit întreaga colecție „Încălzirea globală“, dar era o denumire prea la subiect.

Acum cred c-ar trebui să se numească „Deșertul realității“ sau, probabil, „Stare de urgență“. Dar poate că este cam lipsit de originalitate să citezi. Ce părere ai?

Avertisment! Nu are sens.

Aleph îl privea, așteptând un răspuns.

– „Încălzirea globală“ sună bine, a răspuns Benny.

Pericol! Pericol! Nu pot accepta acest mod de a acționa…

– Adică, nu este…

Benny nici nu se putea uita la ea. A închis ochii și a început să numere până la zece în minte, apoi a spus:

– De fapt, nu-mi amintesc uraganul ăsta.

Pe bune? Robotul dispăruse, iar acum auzea vocea batjocoritoare. Cea pe care Benny o ura, care îl critica întotdeauna și îl bătea la cap. *De ce îi spui asta, prostule?*

Benny s-a forțat să continue, vorbind mai tare, ca să se poată auzi.

– Și încălzirea globală nu este bună și nu înțeleg nici ce anume înseamnă oricare dintre celelalte nume…

Bună mișcare, idiotule! Acum știe că ești un mincinos de căcat.

– Asta e grozav. Nu-ți face griji. Ce nu înțelegi?

Vocea batjocoritoare a tăcut. Benny a deschis ochii. Aleph se întorsese să se ocupe de centrala nucleară.

Benny a luat globul cu uraganul Katrina și l-a scuturat din nou. Oamenii negri și mici de pe acoperiș au dispărut în vârtejul bancnotelor.

– De ce ai pus bani înăuntru?

– Oamenii bogați profită de pe urma dezastrului climatic. Este favorabil afacerilor. Într-o economie capitalistă neoliberală, nu există niciun stimulent pentru corporații să-și spele păcatele, ceea ce înseamnă că suntem terminați ca planetă.

Benny a oftat și a lăsat jos globul.

– Nu vreau să mai fac asemenea globuri, a mărturisit Aleph. M-am hotărât. Ăsta e ultimul.

– Cum așa?

– Sunt așa de multe chestii. Așa de multe gunoaie care aglomerează lumea. B-man spune că trebuie să învățăm să ne iubim gunoiul și să găsim poezie în el, și e adevărat, dar deja există destule căcaturi inutile fără ca eu să contribui la creșterea lor.

Benny s-a gândit. Nu credea că globurile ei sunt prostii. Credea că sunt frumoase.

– Cum poți fi artistă dacă nu creezi lucruri?

– Bună întrebare.

Aleph s-a ridicat și a pus globul pe raft.

– Probabil e timpul ca artiștii să iasă din atelierul de creație și să se mute în stradă? Vreau să mă concentrez mai mult pe deconstrucție. Pe acțiunea directă. Pe intervenții. Slavoj spune că treaba artistului este să perturbe statu-quoul și să schimbe modul în care oamenii percep lucrurile în mod obișnuit. Că trebuie să spulberăm subconștientul optic și să facem lucruri ciudate. Să ne trezim din acest vis ideologic opioid pe care-l numim viață.

Aleph a privit prin încăpere spre locul în care stătea în scaunul lui cu rotile bătrânul vagabond, dormind cu capul pe masă. Și-a ridicat un pic vocea, cât să poată fi auzită.

– Nu-i așa, Slavoj?

Bătrânul a mormăit.

– Hei?

Trebuie să ne trezim din acest vis ideologic opioid pe care-l numim viață!

Fără să deschidă ochii sau să-și înalțe capul, Slavoj și-a ridicat pumnul în aer și l-a agitat, mormăind: *Rezistă!* Apoi mâna i-a căzut moale în poală, ca o pasăre împușcată, prăbușindu-se din cer. Un șuvoi fin de cuvinte i se prelingea de pe buze – *să creăm întotdeauna ceva din nimic, umplând lumea blestemată cu creațiile noastre, prăbușindu-ne, ciocnindu-ne unii de ceilalți, înecându-ne în toate lucrurile…* Când izvorul limbajului a secat, bătrânul a tăcut din nou.

– Este beat criță, a spus Aleph. Hei, dacă vrei, poți lua un glob acasă pentru mama ta.

Oare ce anume face din aceste mici lumi ceva atrăgător? Și oare ce le dă puterea de a fermeca?

Pe 7 decembrie 1972, astronauții Apollo 17 au fotografiat Pământul la o distanță de patruzeci și cinci de mii de kilometri de suprafața sa. Fotografia prezenta planeta, parțial învăluită în nori, plutind singură ca o mărgică de sticlă albastră în infinitul întunecat al spațiului cosmic. Această imagine istorică, supranumită Mărgica Albastră, a devenit un simbol al mișcării ecologiste și a stârnit o schimbare profundă a modului în care oamenii își

apreciau planeta, reducând-o de la ceva incomprehensibil, imens și minunat, la o sferă delicată și solitară pe care o puteai cuprinde în palmă sau zdrobi neglijent sub călcâi.

Chiar dacă era o replică în miniatură a Pământului, denumirea de Mărgica Albastră amplifica sentimentul importanței umane în raport cu aceasta, oferindu-ți o perspectivă divină și capacitate de acțiune. Fotografia a stârnit, cu alte cuvinte, o tulburare profundă[25], de care oamenii încă suferă. Pe măsură ce neliniștea ta în legătură cu efectele dezastruoase ale propriului comportament asupra biosferei crește, te consolezi cu gândul că prin schimbarea unui bec, prin reciclarea unei sticle sau prin alegerea hârtiei în loc de plastic, poți salva planeta.

Nu tu, personal, Benny. Nu spunem că te consolezi cu asemenea gânduri. Dar tulburarea profundă ar putea explica de ce atunci când iei globurile de zăpadă ale lui Aleph și te joci cu ele, cântărind lumile în miniatură în ciuda faptului că lui Annabelle nu îi place asta, le găsești în același timp fermecătoare și tulburătoare.

BENNY

Globul pe care l-am ales se numește 3/11. Aleph a spus că este făcut în memoria cutremurului, tsunamiului japonez și a accidentului nuclear de la Fukushima. În interiorul globului se află o pisică de mare bizară, cu o stâncă mare în forma Japoniei care îi apasă pe cap. Aleph povestește că în vremuri străvechi, japonezii credeau despre cutremure că sunt stârnite de o pisică uriașă de mare. Apa e de un verde fluorescent, ca Gatorade, care ar trebui să lase senzația înfiorătoare de apă de mare radioactivă, chiar dacă ea a explicat că apa radioactivă autentică nu arată diferit de cea obișnuită, așadar, nu este în întregime adevărat. Când ții globul în mână pentru prima dată, vezi pisica de mare și stânca în apa verde, dar când îl scuturi, toate obiectele minuscule încep să se învârtă. Există un cauciuc de mașină, o sticlă de cola, un telefon mobil și un laptop, prinse într-o bucată plutitoare de plasă de pescuit. Există, de asemenea, un pantof Nike, o rață de cauciuc și un rucsac Hello Kitty, precum și o grămadă de resturi umane, brațe și picioare retezate. Și sunt și obiecte mai mari… O motocicletă, un camion și câteva case, toate plutind în derivă în jurul nămolului verde strălucitor.

Am ales acel glob deoarece mama știa multe despre cutremur, tsunami și accidentul reactorului nuclear. Le monitoriza la serviciu și devenise cam obsedată. Clientul ei era un grup de lobby pentru energia nucleară, așa că mama monitoriza știrile despre apa radioactivă contaminată care se scurgea în mare și ajungea în America. Era convinsă că apa de la robinetele noastre avea să înceapă să strălucească, dar era speriată mai ales pentru oameni și, desigur, și tatăl meu era speriat, pentru că avea prieteni acolo. El și mama mea au continuat să urmărească toate acele videoclipuri online cu japonezi închiși în casele și în mașinile lor, absorbiți în mare de valul nebun, iar mama repeta întruna cât de groaznic e să-ți pierzi familia, casa și tot ce ai. Îmi aminteam toate astea când mă uitam la globurile de zăpadă și-mi amintesc c-am crezut că mama are perfectă dreptate în privința pierderii familiei, dar poate că n-ar fi rău dacă ar veni un tsunami uriaș și ar curăța o parte din prostiile ei adunate din casa noastră. Nu știu. Probabil de aceea l-am ales.

Am așteptat până de ziua ei ca să i-l ofer cadou, l-am împachetat frumos și tot tacâmul, dar când a desfăcut cadoul, mama a părut oarecum speriată. Voia să știe de unde-l am și nu i-am putut spune c-am chiulit de la școală și mi-am petrecut timpul la fabrică, împreună cu Aleph și B-man, așa c-am mințit-o că l-am făcut la ora de științele naturii. Mi-am dat seama că mama vrea să mă creadă, dar îi e greu, pentru că globul de zăpadă era foarte frumos, iar eu nu prea mă pricep să creez obiecte de artă, ceea ce o deranjează. Mama are talent să creeze obiecte de artă, iar tatăl meu avea talent la muzică și cred că pentru ea ideea de a avea un copil lipsit de creativitate este aproape la fel de rea cu a avea un copil psihotic. Oricum, a început să-mi pună întrebări despre globul de zăpadă și despre

cum l-am creat, așa că i-am spus ce-mi povestise Aleph despre utilizarea Gatorade pentru apa mării, astfel încât să pară radioactivă. Mama mi-a zis că seamănă izbitor. M-a întrebat dacă rața de cauciuc a fost creată după cea pe care o găsise în tomberon și am spus da. Inventam tot felul de prostii și am crezut că mă crede, dar apoi am început una dintre acele certuri stupide, tot din cauza magneților de frigider, și am plecat de acasă. Știu că nu e corect, dar m-a enervat că nu mă crede. A fost prima noapte pe care mi-am petrecut-o la bibliotecă.

De asemenea, doar pentru că nu mă pricep să creez obiecte de artă, nu înseamnă că nu sunt creativ. Așa a spus B-man și el e poet, așa că știe. Mi-a spus că sunt suprasensibil și că am un auz supranatural, de aceea aud voci. Trebuia doar să-mi găsesc vocea și s-o folosesc pentru a mă exprima. El așa face. Și el aude alte voci și le transcrie în poezii folosindu-și propria voce. De fapt, ceea ce a spus a fost mai complicat de atât, dar nu-mi amintesc. Am spații lipsă între gânduri. Probabil că medicamentele mă amorțeau și-mi distrugeau memoria. Se întâmplă uneori. De aceea am nevoie de tine. Ca să poți spune povestea mai departe.

CARTEA

Slavoj a spus asta: oamenii se nasc din pântecul lumii cu sensibilități diferite, iar lumea are nevoie ca fiecare dintre voi să le trăiască deplin, astfel încât ele să poată fi trăite îndeplinindu-se. Dacă o singură persoană este exclusă, atunci lumea va fi mai săracă. Și a mai spus că nu trebuie să-ți faci griji referitoare la creativitate. Lumea este creativă la nesfârșit și natura sa regeneratoare face parte din ceea ce ești. Lumea ți-a dat ochi să vezi frumusețea munților și a râurilor, urechi să auzi muzica vântului și a mării și vocea de care ai nevoie ca să povestești despre asta. Noi, cărțile, suntem dovada vie. Suntem aici să te ajutăm.

35

Benny nu fusese niciodată un mincinos. Annabelle se mândrea cu acest lucru. Fiii altor mame mințeau tot timpul, mai ales adolescenții, dar ea era sigură că fiul ei nu o mințise niciodată, cel puțin nu până la întâmplarea cu ceainicul. Putea să-l ierte pentru asta, nu era o minciună egoistă, ci mai degrabă o minciună nevinovată, spusă ca să-i menajeze sentimentele. Ce proastă fusese să creadă că unui adolescent i-ar plăcea să asculte așa un cântec copilăresc! Bineînțeles că Benny era stânjenit și mințise, nu așa de mult *pe* ea, ci *pentru* ea, ceea ce era foarte frumos.

Era frumos și că Benny își amintise ziua ei de naștere și îi luase un cadou – și încă unul foarte inspirat!

– O, Benny, a suspinat Annabelle când a desfăcut ambalajul și a văzut globul lucrat cu măiestrie. E frumos! De unde Dumnezeu l-ai luat?

– L-am creat.

– Tu l-ai *creat*?

Annabelle nu și-a putut ascunde surprinderea.

– Da, a spus Benny, stând lângă biroul ei din centrul de control, mințind ca și cum n-ar fi fost mare lucru. La ora de științe.

Annabelle a ținut globul în palmă și l-a privit cu atenție, conștientă că Benny o urmărește.

– Este splendid. O veritabilă operă de artă.

Era adevărat. Era un obiect frumos, deși tulburător. Măiestria îmbinării membrelor dezvelite și retezate, a pantofiorilor și a telefonului mobil era atât de specială și delicată, încât era sigură că Benny nu reușise să-l facă singur. Era creativ, dar nu așa de meticulos. De unde îl luase? Oare îl furase dintr-un magazin? Din care? I-l dăduse cineva și, dacă da, cine? Annabelle a scuturat globul și a privit o mână retezată urmărind o sticlă de cola prin aerul verde bizar.

– Este Gatorade, i-a explicat Benny. Am vrut ca apa să pară radioactivă.

Știa cât se supărase ea în urma cutremurului japonez. De ce i-ar fi oferit așa un cadou?

– Rața de cauciuc este drăguță. Seamănă cu cea pe care am găsit-o în tomberon. De acolo ți-a venit ideea?

– Da, a spus Benny, de parcă nu era mare lucru.

Annabelle a așezat globul în fața stației de lucru, lângă celelalte. Nu se potrivea în colecție. Toate celelalte globuri erau vesele, kitsch și produse în masă, însă globul ăsta, așa de sumbru și de priceput lucrat, făcea ca toate lumile ei miniaturale să pară ieftine și stupide.

– Arată bine lângă celelalte, nu crezi?

Pisica de mare, stânca în forma Japoniei și toate obiectele oribile care plutesc în jurul lor erau fabricate dintr-un material polimeric de modelat foarte popular. Annabelle a recunoscut paleta de culori.

– Ce material ai folosit?

Benny a ridicat din umeri.

– Nu știu cum se numește. Un fel de lut. Profesorul ni l-a dat.

– A trebuit să-l arzi într-un cuptor sau așa ceva?

Annabelle crease mărgele și podoabe de Crăciun folosind argilă polimerică. Știa foarte bine că trebuie s-o coacă în cuptor pentru a se întări și lua o formă.

– S-a cam uscat singur.

Dacă Benny o mințea în legătură cu asta, oare o mințea și în legătură cu alte lucruri? O mințise în privința magneților de frigider?

În dimineața aceea, pe frigider apăruse o nouă poezie. Poezia de mai devreme cu piersica din vis încă era acolo, un vers încâlcit înconjura partea

superioară a norului de cuvinte amestecate. Noua poezie ieșea la iveală din norul de mai jos. La prima vedere, cuvintele păreau așezate întâmplător, așa că dacă nu te uitai cu atenție, puteai foarte ușor să ratezi totul. Dar Annabelle căuta mereu. Primele două cuvinte pe care le-a văzut – *mamă* și *durere* – erau așezate atât de aproape unul de altul, încât se atingeau, formând un nou cuvânt – *durereamamei* –, a cărui semnificație a atins-o într-un mod atât de intim și de crud, încât Annabelle a răsuflat greu. Cu inima bătând nebunește, a verificat cuvintele alăturate, reintegrându-le în versuri mai ordonate, astfel încât noua poezie să fie mai ușor de citit și, la sfârșit, i s-au înmuiat genunchii și a trebuit să se sprijine de blatul bucătăriei ca să nu cadă.

cântă durereamamei
dincolo de băiatul nostru zbuciumat
muzică nebună mare tristă

Annabelle a privit versurile asimetrice în timp ce-i dădeau lacrimile și s-a clătinat, bâjbâind după un scaun. Silabele nu prea se potriveau, dar ăsta era aproape un haiku și era sigură că e de la Kenji. Era sigură că el e prin apropiere. Că își amintise ziua ei de naștere și știa cât de singură e. Că, simțindu-i *durerea mamei*, îi compusese special poezia. Din sufragerie, știrile din toată lumea se revărsau prin boxele computerului, în timp ce Annabelle stătea pe scaun și se uita lung la poezie. Avea să i-o arate lui Benny când se întorcea acasă. El nu crezuse că tatăl său scrisese poezia despre piersică, dar cum putea să nu vadă adevărul acum?

Annabelle a lăsat globul dezastruos de zăpadă pe birou și l-a condus pe Benny în bucătărie.

– Uite, a spus ea, arătând spre frigider.

Benny s-a uitat.

– Ce?

– O poezie nouă.

Benny a ridicat din umeri nepăsător.

– Ei, și?

Părea complet indiferent. Se prefăcea? A luat de pe blatul de bucătărie punga desfăcută cu chipsuri de porumb Doritos și a început să le mănânce.

– E frumoasă, nu crezi? a întrebat Annabelle.

Benny și-a umplut gura cu chipsuri, și-a înclinat capul și a analizat cuvintele mai atent.

– Nu are sens, a spus el cu gura plină. Ar trebui să fie *mare* zbuciumată, nu *băiat* zbuciumat. Dincolo de *marea* noastră zbuciumată, muzică *tristă*, *băiatul* nebun. Cuvintele sunt așezate greșit.

Oare și asta era tot o minciună? Simulată sau nu, indiferența obișnuită a lui Benny a înfuriat-o pe Annabelle, iar tonul vocii i-a trădat furia.

– Tu ai făcut asta? Nu mă minți, Benny. Trebuie să știu. Tu ai făcut asta? Tu ai mutat magneții?

Atunci, Benny și-a ieșit din fire.

–Nu! a strigat el, aruncând furios punga pe blatul bucătăriei și împrăștiind chipsuri pe podea. De câte ori trebuie să-ți spun? Eu nu mă ating *niciodată* de prostiile tale de magneți! Dacă vrei să inventezi poezii și să te prefaci că tata vorbește cu tine, bine! N-ai decât! Ești *mult* mai nebună decât mine!

Benny spunea adevărul. Annabelle a înțeles.

– Benny, scumpule, îmi pare rău! Nu e mare lucru… Stai, nu pleca! Nu am vrut…

Însă era prea târziu. Ușa s-a trântit. Benny o zbughise pe treptele de lemn putred, ieșise pe poarta șubredă și se împleticea pe aleea întunecată. Firul subțire al vocii mamei lui care-și cerea scuze îl urmărea, încordându-se tot mai mult până când, în cele din urmă, Benny l-a depășit și vocea s-a frânt.

36

Vagabonzii stăteau pe prelată, fumând marijuana în parc. Riker, câinele deschis la culoare, și-a ridicat botul și a început să latre, dar când l-a recunoscut pe Benny, a tăcut și a dat din coadă.

– Hei, a spus Jake, dându-se deoparte să-i facă loc. Ia te uită. Este B-man.

Benny s-a uitat în jur. Nu era nici urmă de B-man în parc.

– Îl cunoașteți, băieți? i-a întrebat el, așezându-se pe un colț al prelatei.

– Pe cine?

– Pe B-man. Tipul în scaun cu rotile cu multe sticle.

Jake a tras un fum lung.

– Nu, a răspuns el, inhalând fumul. Tu ești B-man, amice, numai că ești un pușți, așadar, probabil B-boy e mai bine.

I-a întins jointul lui Benny, care a ezitat, dar apoi l-a luat.

– De ce nu pot fi doar Benny?

– Benny e un nume de gay, ca Terence.

Jake a întins mâna și l-a plesnit ușor pe braț pe tipul pe care ceilalți îl porecliseră T-Bone.

– Am dreptate, Tewance?

T-Bone a căscat și și-a ridicat degetul mijlociu.

– Du-te-n pizda mă-tii și tu.

S-a uitat la Benny.

–Ai de gând să fumezi jointul ăla sau doar îl admiri?

Benny nu mai fumase niciodată marijuana, dar recunoștea mirosul de când tatăl lui venea acasă târziu de la club, se strecura în dormitorul lui și-l săruta de noapte bună. Înțepător și dulce. A privit mucul umed al jointului.

– Nu am mai fumat niciodată până acum.

Cei trei tipi l-au privit lung și au început să râdă.

– *Căcaaat*, a spus Jake tărăgănat, suflând un fum lung. Ce mai aștepți, frate?

Benny a pus tulburările de memorie pe seama medicamentelor, dar de vină era marijuana. Pe scurt, iată ce s-a întâmplat: a fumat, s-a înecat și băieții au crezut că e amuzant. L-au pus să fumeze iar și iar și iar. Benny trebuia să exerseze până inspira fără să mai tușească, i-au spus, iar până să reușească asta, gâtul îi era deja iritat și era atât de amețit, încât a trebuit să se întindă pe iarbă. Stelele de pe cer torceau fuioare de raze lungi și argintii care se arcuiau și se ondulau pe bolta întunecată ca cerneala și, printre vechile felinare de fontă din parc, semănau cu niște acadele uriașe, cu aurele lor portocalii începătoșate. Scrumul din mucul jointului era roșu, apoi negru, apoi iarăși roșu jăratic, învârtindu-se și tot învârtindu-se.

O siluetă strălucitoare s-a apropiat prin lumina portocalie, legănând o bâtă de baseball. Câinii n-au lătrat. Îl cunoșteau. Tipii îl cunoșteau și ei. Numele lui era Freddy. Sau Frankie. Un nume care începea cu *F*. Îmbrăcat în negru. Geacă de piele. Blugi. Și-a băgat mâna în buzunar, a scos un teanc de

bani și l-a aruncat pe prelată, i-a salutat pe ceilalți, apoi l-a observat pe Benny împrăștiat pe iarbă. A arătat cu bâta de baseball spre capul lui.

Ce e ăsta?

Ăsta e B-boy, amice. Este mișto. Doar un puști. E prima dată când fumează iarbă. E atât de drogat, încât și-a ieșit din minți.

În clipa imediat următoare, Freddy stătea deasupra lui, acoperind stelele. Capătul dur al bâtei de baseball apăsa pe fruntea lui Benny, țintuindu-l pe iarbă.

Ești bine, B-boy?

Bâta de baseball a apăsat mai tare.

Da. Sunt bine.

Lasă-l în pace, amice.

Bâta era tocită. Bâta era rea. Bâta era diabolică. Îi sfredelea fruntea până la creier.

Sunt bine. Pe bune.

Ciudat, dar nu arăți bine. Arăți ciudat. Arăți ca un căcat de poponar.

Din adâncul minții sale de lemn, bâta diabolică a început să-și bată joc de el.

Ciudat! Ciudat! Poponar! Poponar!

Te rog…, a scâncit Benny, dar insultele au devenit mai puternice, iar Freddy s-a aplecat asupra lui. Tipii râdeau, iar bâta diabolică îl apăsa insuportabil de dureros pe frunte. Trebuia s-o facă să înceteze și atunci s-a repezit asupra ei.

Nu! a strigat el. *Taci! Taci odată!*

Bâta de baseball s-a retras.

Benny a înșfăcat-o din nou.

Doar taci naibii din gură!

Însă de data asta, bâta l-a lovit tare și cerul nopții a explodat în mii de stele căzătoare.

37

Annabelle a alergat după el, a coborât împleticit treptele din spatele casei și a ieșit pe poarta din spate, dar era prea lentă și, până să ajungă pe alee, nu l-a mai văzut. S-a întors în casă, și-a găsit telefonul mobil și l-a sunat șoptind –

răspunde, răspunde, răspunde –, ca și cum, prin forța voinței și a cuvintelor ei, îl putea obliga cumva să răspundă. Însă Benny nu i-a răspuns. În schimb, Annabelle a auzit tonul de apel înfundat venind de undeva din casă.

Benny își lăsase telefonul acasă. Annabelle a ascultat tonul de apel, o melodie veselă ca un clinchet de clopoțel, a urcat scările și a ajuns în dormitorul lui, unde i-a găsit ghiozdanul atârnat de spătarul scaunului. A deschis fermoarul buzunarului lateral. Ecranul telefonului era luminat. *Apel de la Mama*. Avatarul pe care i-l atribuise era rața de cauciuc.

Clinchetul a încetat și ecranul telefonului s-a închis. Annabelle își vedea reflexia întunecată pe ecranul de sticlă neagră. Unde plecase Benny? A deschis fermoarul buzunarului mare al ghiozdanului. Înăuntru erau o carte despre armuri medievale și alta despre amenajarea grădinilor bizantine, ambele împrumutate de la Biblioteca Publică. I-a găsit caietul de școală, dar nu și manualele. I-a găsit cutia goală pentru prânz, bila de sticlă și lingura. Cheia casei.

Trebuia să cheme poliția?

Prima dată când Benny fugise de acasă, după accidentul cu ceainicul, Annabelle sunase la secția de poliție și agentul o informase că exista o perioadă de așteptare de douăzeci și patru de ore înainte să declare dispariția unei persoane. Îi spusese doar să aibă răbdare și să aștepte și, desigur, Benny venise singur acasă, două ore mai târziu. La urma urmei, nu fugise cu adevărat… era doar supărat și avea nevoie să-și verse nervii. Urma să vină acasă și de data asta. Annabelle trebuia doar să facă ce-i spusese agentul de poliție. Să aibă răbdare și să aștepte. Avea să-l aștepte două ore. Poate chiar trei.

Dacă ar mai fi trăit, Kenji ar fi ieșit și l-ar fi căutat pe Benny, iar ea ar fi rămas acasă, în caz că se întoarce. Dacă ar mai fi trăit Kenji, n-ar fi fost nevoie să plece să-l caute pe Benny, pentru că Benny n-ar fi avut asemenea probleme. Annabelle s-a întors la centrul de control și a căutat pe Google: *Ce trebuie să fac dacă mi-a fugit copilul de acasă?* Mai făcuse asta și prima data când dispăruse Benny, dar era bine să fie pregătită, iar website-urile nu duceau lipsă de liste și sfaturi.

- *Sunați la poliția locală, la poliția statală și la cea din zonele învecinate.*
- *Anunțați patrulele de frontieră și FBI.*

- *Sunați la adăposturile pentru fugari, la liniile de asistență pentru fugari și la cele pentru copiii dispăruți.*

Era încă prea devreme să dea telefoane, dar era bine de știut. Annabelle s-a uitat la sfârșitul listei.

- *Contactați rudele, vecinii, prietenii de la școală ai copilului și pe părinții lor. Rugați-i să vă anunțe dacă află ceva.*
- *Împărtășiți informațiile pe rețelele de socializare.*

Annabelle nu avea rețele de socializare, nici rude. Nu-i putea verifica pe prietenii de la școală ai copilului, pentru că Benny nu-i spusese cine sunt. Probabil nici nu avea. Mințise și în legătură cu asta? Cât despre vecini, cei pe care ea și Kenji îi cunoșteau fie își vânduseră locuința, fie fuseseră evacuați de proprietarii lacomi când prețurile chiriilor explodaseră. Doamna Wong nu era genul lacom, spre deosebire de No-Good. Annabelle îl văzuse iarăși în curtea din spate, împungând sacii menajeri și examinând dispozitivul pentru hrană, în timp ce corbii îl priveau de pe alee. Annabelle nu răspunsese niciodată la prima sa scrisoare despre inspecție, așa că el lăsase o a doua. O citise și o lăsase pe undeva. Oare unde dispăruse? A simțit că obrajii i se îmbujorează și și-a pus mâinile pe ei să-i răcorească.

A doua scrisoare era de la un avocat pe nume Fung, care o informa că, în conformitate cu Secțiunea 12, Clauza 3 a contractului de închiriere, Annabelle este responsabilă să păstreze apartamentul curat, igienizat și fără acumulări de gunoi, deșeuri, murdărie, mizerie, resturi, zgură, care trebuiau eliminate într-un mod adecvat. Scrisoarea continua informând-o că acumulările celor deja menționate pe verandă și în curte constituie o încălcare a Secțiunii 12, Clauza 3 și că Annabelle trebuie să ia măsuri imediate pentru restabilirea ordinii și curățeniei în apartament. În plus, dispozitivul pentru hrănirea corbilor, construit ilegal pe veranda din spate, constituia o încălcare a Secțiunii 12, Clauza 2 și atrăgea dăunători, deci trebuia îndepărtat până la momentul inspecției proprietarului. Nerespectarea acestei obligații ar avea ca rezultat acționarea în justiție.

Scrisoarea cuprindea data inspecției, despre care Annabelle părea să-și amintească faptul că e destul de curând, dar pierduse scrisoarea înainte să-și

noteze data în calendar. Acțiunea în justiție însemna evacuare? Gândul a umplut-o de groază. Apartamentul ei era plin de amintiri fericite, deși cartierul se schimbase și Annabelle nu avea nimic în comun cu noii ei vecini, care se distrau cu biciclete scumpe, își plimbau copiii în cărucioare germane enorme și cultivau roșii și busuioc în grădinile lor cu straturi înălțate.

Dacă ar mai fi trăit, Kenji i-ar fi construit una cu legume și ierburi aromatice. Ar fi ajutat-o să-și organizeze arhivele, să scoată gunoiul strâns, găsind scrisoarea pierdută. Dar dacă ar mai fi trăit Kenji, gunoiul nu s-ar fi acumulat, iar apartamentul lor ar fi fost îngrijit și ordonat. N-ar fi pierdut scrisoarea, deoarece n-ar fi existat niciun motiv să fie expediată și nici Benny n-ar fi fugit de acasă.

Annabelle s-a întors în bucătărie și și-a pus pelerina de ploaie. I-a scris lui Benny un bilețel și l-a lipit de ușă. Lăsând ușa descuiată, s-a întors pe alee. Dacă ar mai fi trăit, Kenji ar fi plecat imediat să-și caute fiul, fără să mai aștepte.

38

– Bâta de baseball vrea să lovească, a spus B-man privind peste umărul lui Aleph în timp ce ea punea un teanc de prosoape de hârtie ude pe cucuiul de pe fruntea lui Benny. Nu este vina lor. Așa le e firea. Asta sunt menite să facă.

– Sunt făcute să lovească mingile de baseball, nu capetele băieților. Tipul ăla e un jegos.

Aleph a înmuiat un tampon de vată în apă oxigenată și i-a tamponat cucuiul, ștergând ultimele urme de murdărie și sânge și apoi a desfăcut un bandaj de tifon.

– Îl cunoști?

– Este traficant de droguri. Un ticălos. Toți sunt ticăloși. Stai departe de ei.

Aleph i-a dat părul pe spate și i-a lipit bandajul pe piele.

– Nu este atât de rău pe cât pare. Te-a mai lovit și în altă parte?

Benny și-a ridicat cămașa. Avea o vânătaie roșie pe coaste, unde Freddy îl lovise cu piciorul înainte ca Jake să-l ia de acolo.

– Arată ca o urmă de bocanc, a constatat Slavoj. Nu ca o bâtă.

– Da.

A tresărit când Aleph l-a atins și a simțit un val ciudat de plăcere, amestecat cu durere. Încă era puțin drogat iar ea stătea așa de aproape. I-a analizat tatuajul de pe antebraț, privindu-i constelația în timp ce stelele se transformau în cicatrici. A clătinat din cap ca să-și limpezească gândurile.

Bătrânul a oftat.

– Bocancii sunt făcuți pentru mers. Dar ei sunt complicați, nu simpli, precum bâtele, pistoalele sau aspiratoarele. Bâtele de baseball vor să lovească. Pistoalele vor să ucidă…

– E doar o vânătaie. Nu cred că are coasta fisurată.

– Aspiratoarele vor să curețe…

Aleph i-a întors spatele.

Dezamăgit, Benny și-a tras cămașa în jos.

– Aspiratorul nostru de acasă nu vrea să curețe. Nu a vrut niciodată. Nu aspiră.

– Trist, a spus bătrânul. Un aspirator care nu aspiră praful și-a pierdut rațiunea de a fi. Un bocanc care lovește un băiat și-a pierdut principiile morale.

Se aflau în baia angajaților din subsolul bibliotecii închise. Cum ajunsese Benny acolo? Din nou, nu-și amintea. Tot ce-și amintea era lovitura bâtei de baseball, a bocancului în stomac și apoi cum l-a tras cineva pe Freddy de pe el. Atunci s-a ridicat împleticindu-se și a fugit. Ținându-se de coaste și aplecându-și capul, a luat-o pe aleile și străzile lăturalnice, ajungând la bibliotecă noaptea, exact când se închidea. A urcat cumva la etajul nouă, a traversat pasarela abruptă și s-a târât sub biroul lui. Era foarte drogat. Capul îi zvâcnea, la fel și coastele, și se simțea de parcă întregul univers se dilata și se contracta în ritmul durerii lui.

În depărtare, auzea bibliotecarii făcându-și ultimele ture, adunând cărți rătăcite în cărucioare și zăngănitul înfundat și sincopat al roților în timp ce se opreau și apoi se retrăgeau. Benny auzea toate zgomotele infime din clădire, pe măsură ce se înnopta: hârâitul scăzut al sistemului de ventilație; murmurul dezumidificatorului; țăcănitul, bâzâitul și scâncetele produse de panouri, temporizatoare și întrerupătoare automate care controlau vastul și complexul sistem pulmonar al bibliotecii. Un vânt rece s-a ridicat din atelierul de legătorie, scoțând un suspin profund, de dor, ca și cum ai sufla în buza unei sticle. Undeva în depărtare, s-a declanșat un curățător de covoare,

iar lui Benny huruitul și bâzâitul i s-au părut reconfortante. S-a ghemuit pe partea care nu-l durea prea tare, a adormit și acolo l-a găsit Aleph, câteva ore mai târziu, când s-a trezit iar față în față cu dihorul ei.

Aleph l-a privit și s-a întins să-l ia de mână, conducându-l în tăcere pe scara rulantă oprită din funcțiune și, de acolo, pe scara din spate care ducea la subsol. Ecoul pașilor lor a fost înghițit de un sunet care creștea în intensitate pe măsură ce înaintau. Au coborât scările în spirală până când au ajuns la ușa grea din subsol, pe care stătea un indicator: PRELUCRARE CĂRȚI – ACCES PERMIS PERSONAL AUTORIZAT. Aleph a deschis ușa, iar sunetul a inundat casa scării.

– Vino, i-a șoptit ea.

Benny a pășit înăuntru și s-a oprit. Stătea lângă marginea atriumului mare de beton, plin cu cărucioare și mese de sortare. Deasupra capului lui era un sistem complex de rampe, jgheaburi și benzi rulante, conceput pentru a muta cărțile la stațiile lor de prelucrare. Benny urmărise toate aceste aparate de sus, fascinat de mișcările mecanice ale benzilor rulante, doar că acum totul era nemișcat. Și-a dat capul pe spate și a privit cele nouă etaje până la tavanul boltit al aripii noi, unde grinzile pasarelei ametitoare străluceau în lumina slabă. De câte ori se oprise pe acea pasarelă și privise în jos peste margine, iar acum iată-l aici, în subsolul bibliotecii.

Benny a făcut un pas înainte, dar Aleph l-a apucat de braț.

– Nu, nu acolo. Ăsta e atelierul de legătorie.

Aleph l-a condus în cealaltă direcție, în camera personalului, unde îi aștepta B-man. Camera era simplu mobilată, cu o canapea gri pătată și câteva scaune care supraviețuiseră modelor decorative din sectorul public, doar ca să fie retrogradate la subsol. Mai era un colț de bucătărie dotat cu un aparat de făcut cafea, cuptor cu microunde și chiuvetă. În colț stătea o masă veche de bucătărie Hoosier, cu o suprafață emailată ciobită, albă și picioare de lemn vopsite. Refugiată dintr-o bucătărie de fermă din anii 1940, părea nelalocul ei acolo, singură și stânjenită în mijlocul mobilierului instituțional anost.

Aleph l-a dus la baie și i-a curățat rănile, dar asta știi deja. Benny a privit cum pune deoparte trusa de prim-ajutor, apoi a urmat-o înapoi în camera personalului, unde Aleph i-a arătat canapeaua și i-a spus să se întindă. Când Benny i-a mutat mai încolo haina și rucsacul, ca să-și facă loc, rucsacul a început să se zbată. Benny a tresărit, dar era doar ZAT, care dormea în

buzunarul rucsacului. Și-a scos capul și i-a aruncat lui Benny o privire foarte supărată, înainte de a dispărea înapoi furios.

Benny a rămas pe loc și s-a uitat în jurul lui. B-man făcea floricele de porumb în cuptorul cu microunde și fierbea apă pentru ceai. Servieta lui se afla pe masă, alături de un teanc de hârtii, care semăna cu un manuscris. Efectele marijuanei dispăreau treptat, iar Benny începea să înțeleagă ciudățenia situației.

– Ce faceți aici?

– Am o întâlnire în oraș în seara asta, a spus Aleph luându-și un pulover din rucsac. Și Slavoj avea nevoie de mai multă hârtie, așa c-am hotărât să rămânem aici.

Aleph stătea chiar lângă Benny, cu bustul la nivelul ochilor lui, și când și-a ridicat brațele să-și tragă puloverul pe cap, i s-a ridicat și tricoul.

– Aveți voie să rămâneți peste noapte la bibliotecă?

Benny vedea partea superioară a altui tatuaj dispărând în blugi. Se întreba cum arată și cât de adânc coboară. Aleph avea un piercing în buric.

Și-a scos capul prin puloverul pe gât, a făcut o față de parcă ar fi zis *Ce întrebare prostească* și apoi i-a făcut semn lui B-man, care scotocea prin frigiderul angajaților.

– Nu, sigur că nu. Slavoj are prieteni printre oamenii de serviciu, care ne-au lăsat să intrăm. Mari fani ai poeziei.

– Ăia doi tipi cu care bea votcă în toaletă?

– Exact.

Aleph a început să scotocească prin rucsac și dihorul și-a scos capul afară, pregătit să se revolte iar. Dar văzând că era doar ea, a căscat și și-a ațintit privirea malefică asupra lui Benny.

– Cum m-ai găsit?

– ZAT te-au găsit.

– De unde au știut ZAT că sunt acolo?

Aleph a făcut din nou fața aia de parcă *Răspunsul e de la sine înțeles, așadar, trebuie să fii idiot să nu-ți dai seama*.

– Sunt dihori, Benny. Asta fac ei.

Tonul vocii ei l-a dezamăgit. Dihorul i-a aruncat o privire încrezută. Benny a simțit că se îmbujorează și s-a întors cu spatele, ca ea să nu vadă.

– Hei, a spus Aleph.

S-a așezat pe canapea lângă el și i-a pus mâna pe genunchi.

– N-am vrut să fiu dură. Eram doar îngrijorată pentru tine.

Lui Benny nu-i venea să-și creadă urechilor. Sau genunchiului. S-a uitat în jos și, bineînțeles, mâna ei se odihnea acolo. Și-a ținut respirația, fără să vrea să se miște, ca nu cumva să și-o retragă, caz în care genunchiul lui nu l-ar fi iertat niciodată, totuși conștient că trebuie să facă ceva, pentru că ea aștepta. A vrut să-i spună și el ceva drăguț, dar nu a îndrăznit. Înăuntru, inima i se izbea de coasta rănită și Benny era speriat că, dacă deschide gura, i se va cățăra repede pe gât și se va arunca bătând nebunește în poala lui Aleph sau între sânii ei, căci cum putea să aibă încredere în ea? De unde să știe că inimile nu se comportă ca dihorii? Buzele îi erau pecetluite și atunci Benny i-a aruncat o privire piezișă. Aleph a zâmbit.

– Ești obosit, a spus ea, strângându-i ușor genunchiul, ceea ce l-a cutremurat. Probabil și în stare de șoc. Întinde-te și odihnește-te. Slavoj este aici. Mă voi întoarce în scurt timp.

– Unde te duci?

– Să scotocesc prin câteva tomberoane și apoi să mă întâlnesc cu niște prieteni. Este vorba despre grupul de sprijin pe care l-am înființat pentru copiii diagnosticați cu boli mintale. Îți povestesc mai târziu.

– Pot să vin…

– Nu, trebuie să te odihnești.

– Sunt bine.

– Nu. Rămâi aici.

Aleph i-a pus o mână pe piept, împingându-l pe spate. Atingerea ei delicată a persistat în timp ce Benny zăcea acolo. Vedea steluța din tatuajul de pe partea inferioară a antebrațului ei, care ieșea din mânecă, chiar deasupra încheieturii. Voia s-o întrebe despre asta, dar înainte să apuce să scoată un cuvânt, Aleph era deja în picioare și-și trăgea haina pe ea. A închis la loc fermoarul buzunarului în care era dihorul și și-a aruncat rucsacul pe umăr. S-a dus la masa veche și a luat cana lui B-man, ignorându-i privirea pe care i-o aruncase. Cana avea un mesaj inscripționat:

Eu sunt bibliotecar(ă).
Care este superputerea ta?

Aleph a adulmecat conținutul, dar era doar ceai negru.

– Bine.

Slavoj a ridicat din umeri în semn de *la ce te așteptai?*

Aleph s-a întors la canapeaua pe care zăcea Benny, urmărindu-i fiecare mișcare, și și-a pus vârful degetului pe fruntea lui.

– Odihnește-te, i-a spus ea, bătându-l ușor cu degetul pe frunte, iar Benny a închis ochii.

Dintr-odată, era foarte, foarte obosit.

39

O lună mare și plină răsărea la capătul estic al aleii, scăldând strada într-o lumină argintie anostă. Annabelle se uita într-o parte și apoi în cealaltă, dar aleea era pustie. Oare în ce direcție plecase Benny? Dacă ar fi mers mai departe, probabil ar fi întâlnit pe cineva care-l văzuse, iar gândul a îngrozit-o. Doar monitoriza presa. Cunoștea genul de oameni care pândeau noaptea pe alei. Știa de ce sunt în stare.

Benny. Trebuia să-l găsească. Trebuia să-l găsească neapărat, înainte să i se întâmple ceva rău. N-ar fi trebuit să aștepte așa de mult. Ar fi trebuit să plece imediat după el. Și-a înfășurat mai strâns pelerina de ploaie în jurul ei și s-a îndreptat în direcția lunii. A trecut pe lângă rampa de încărcare a tipografiei Eternal Happiness. A auzit un zgomot venind din spatele tomberonului de la Thrift Shop, a văzut ceva mișcându-se în umbră. Două siluete au pășit în baia de lumină de sub felinar și, văzând că erau femei, Annabelle s-a mai liniștit puțin. Erau înalte și zvelte, purtând peruci roz și platinate, bustiere asortate și chiloți sexy care semănau cu steagul american. Au rămas acolo o clipă, verificându-și una alteia machiajul.

– Iertați-mă! a strigat Annabelle, grăbindu-se după ele, și când s-a apropiat, ele s-au întors și Annabelle și-a dat seama de greșeala pe care o făcuse. O, îmi pare rău!

Tipa cu perucă platinată și-a mijit ochii și a privit-o cu superioritate.

– Ce se întâmplă, scumpo? a întrebat ea cu o voce gravă, tărăgănată. Nu sunt ceea ce cauți?

– O, nu, a răspuns Annabelle roșind. Nu-i vorba despre asta…

A rămas în loc uitându-se la ele, la picioarele lor lungi și perucile mari, buzele strălucitoare și fustițele patriotice cât palma, care de abia le acopereau

fundul.

– Caut un băiat, le-a explicat ea.

Amândouă au analizat-o gânditoare, privindu-i pantalonii largi de trening roz și pelerina de ploaie supradimensionată, iar apoi, ca la un semnal, au căzut una în brațele celeilalte, râzând cu lacrimi.

– O, scumpo, a oftat tipa cu peruca roz ștergându-și ochii. Îți urez multă baftă!

I-au trimis lui Annabelle o bezea, iar ea a privit cum se iau de braț și defilează în pantofii lor argintii cu toc înalt, cu fesele zvâcnind la unison, una purtând o fustiță roșie cu alb în dungi, cealaltă una albastră, acoperită cu stele.

Annabelle s-a îndreptat în direcția opusă. Luna o urmărea acum, atât de strălucitoare, încât îi proiecta umbra prelung, făcând-o să pară incredibil de înaltă și de zveltă. Pietrele cubice ieșite în relief străluceau în asfalt asemenea stâncilor umede ale oceanului. Annabelle s-a uitat prin cotloane și în pragul ușilor care miroseau a droguri și urină.

– Benny, a șoptit ea. Ești acolo?

Pe furiș, umbrele tremurau printre clădiri, ridicându-se ca niște fantome lângă zidurile de beton și apoi dispărând când ea se apropia. Forțându-și cuvintele să-i iasă din gât, mai presus de teamă, Annabelle a strigat:

– Vă rog, mă poate ajuta cineva? Fiul meu a dispărut…

Vocea îi răsuna tot mai tare, dar umbrele rămâneau învăluite în tăcere. Annabelle a auzit un animal foindu-se într-un tomberon. Un șobolan a trecut în goană pe acolo…

– Vă rog, îmi caut fiul…

A mers mai departe, până la capătul aleii, dar nici urmă de Benny. Tocmai când era gata să se întoarcă, două siluete îmbrăcate în negru au apărut pe aleea din fața ei. Purtau bocanci militărești și aveau fețe acoperite de glugi. Panicată, Annabelle s-a oprit și a aruncat o privire în spatele ei – de parcă fuga ar fi fost o soluție –, dar tot ce a văzut era luna. Putea alerga spre Lună, dar nu avea să scape niciodată. S-a întors să le înfrunte și silueta mai înaltă a vorbit.

– Doamnă Oh?

Fața era în penumbră, dar vocea părea cunoscută.

– O, hei, doamnă Oh. M-am gândit că dumneavoastră sunteți.

Silueta înaltă și-a dat gluga jos. La lumina lunii, Annabelle îi vedea fața speriată, acoperită cu acnee.

– Mackson! a strigat ea, ducându-și mâna la piept. O, Doamne, m-ai speriat!

Annabelle a întins mâna, căutând sprijin, și Mackson a prins-o de cot. Însoțitoarea lui a luat-o de celălalt braț.

– Mulțumesc, a spus ea, respirând greu. Sunt amețită.

Au condus-o la o rampă de încărcare din apropiere și au așezat-o pe trepte. Betonul, rece și murdar, i-a dat fiori. Annabelle s-a ghemuit și și-a cuprins trupul în brațe.

– M-ai speriat. Nu știam…

S-a uitat în sus.

– Mackson, Benny a dispărut. A fugit pe alee. L-ai văzut?

– Sunteți mama lui?

Vorbise însoțitoarea lui Mackson. Annabelle îi distingea fața, îi vedea piercingurile din nas și din sprâncene, aureola zdrențăroasă de păr alb.

– Tu ești fata cu rața de cauciuc! a strigat Annabelle. Ce faci aici așa de târziu în noapte? Nu este un loc sigur, știi…

Fata a râs într-un mod care a făcut-o pe Annabelle să se simtă ca picată din lună.

– E-n regulă. Dar mulțumesc.

– Ce s-a întâmplat cu Benny, doamnă Oh?

– Ne-am certat și el a fugit de acasă. Nu s-a întors și sunt îngrijorată. Este a doua oară când face asta. Are niște probleme cu… știi tu.

Atunci a tăcut, pentru că, desigur, Mackson știa, doar și el avea probleme și era ceva în felul în care cei doi o priveau cu fețele lipsite de expresie… Erau inexpresivi și îngrozitor de tineri.

Annabelle și-a lăsat capul în jos și a început să plângă. Au condus-o acasă. Până când au ajuns la poarta albastră șubredă, Annabelle se liniștise.

– Îmi pare rău, a spus ea, ștergându-și nasul cu mâneca. Am avut o zi proastă. De obicei nu sunt așa. Este ziua mea. Nu știu ce se întâmplă.

– La mulți ani! Asta e casa ta?

Fără să aștepte un răspuns, fata a împins poarta și a intrat în curtea din spate.

– Acum sunt bine, a spus Annabelle, urmând-o înăuntru. Mulțumesc.

I-a întins mâna lui Mackson.

– Dacă îl vezi pe Benny, te rog, spune-i să vină acasă, bine? Spune-i că sunt îngrijorată.

– Așa voi face, doamnă Oh. Probabil e bine. Probabil se distrează pe undeva. Doar știți cum sunt puștii!

Au privit-o urcând treptele șubrede ale verandei. Ușa din spate s-a închis, lumina s-a aprins, iar umbra ei a apărut încadrată în fereastra bucătăriei. În curtea din spate, au văzut munți de plastic negru strălucind anost precum cărbunele sub razele luminii.

– Ce sunt toate rahaturile *astea*? a întrebat Aleph cu voce gravă.

A lovit cu vârful bocancului cel mai apropiat sac menajer, care a scos un zgomot înăbușit. Pe o bucată de bandă adezivă lipită de sac a citit: *Anchete împușcături în serie/Copie*. Mackson s-a ghemuit și a dezlegat sacul. Înăuntru era o arhivă de CD-uri, DVD-uri și teancuri de dosare pline cu articole decupate din ziare, toate atent etichetate. *04.02.2012 Oikos U, Goh, Oakland, CA. 20.07.2012 Dark Knight Rises, Holmes, Aurora, CO. 05.08.2012 Sikh Temple, Page, Oak Creek, WI. 14.12.2012 Școala elementară Sandy Hook, Lanza, Newtown, CT.*

– La dracu', a spus Aleph. Toate sunt așa?

Mackson a deschis alt sac menajer.

– Ăsta se pare că e despre incendii.

L-a deschis pe al treilea.

– Și ăsta e despre alegeri electorale.

– Stai aici și așteaptă-mă.

Aleph s-a dus în partea laterală a casei. Proptindu-se pe gard și sprijinindu-se de perete, s-a strecurat cu grijă până la fereastră. Jaluzelele suspendate atârnau oblic, dar vedea bucătăria. Ochilor le-a trebuit un moment să distingă mulțimea obiectelor și să aleagă detalii: saci menajeri stivuiți, coșuri cu rufe și umerașe încurcate, furtunul aspiratorului înfășurat în jurul piciorului mesei, capacul unui uscător de salată lipit de o cutie poștală. Aleph a văzut o lampă spartă, un uscător de vase, un beagle cu tocă și, în mijlocul tuturor lucrurilor, a văzut-o pe Annabelle. Mama lui Benny zăcea prăbușită și nemișcată pe un scăunel de bucătărie. Deasupra ei era un afiș căzut: FELICITĂRI, ABSOLVENTULE!

Aleph colecționa chestii, era freegană[26], artistă care lucrează cu deșeurile, și totuși nu mai văzuse niciodată așa ceva. În timp ce ea contempla

dezastrul, încercând să asimileze totul, Annabelle a ridicat capul și a început să vorbească. Părea că vorbește cu frigiderul.

– Rahat! a șoptit Aleph.

40

Când s-a trezit Benny, camera personalului era întunecată, cu excepția strălucirii verzui de lângă semnul „ieșire“ și a luminii singurei lămpi de birou de pe vechea masă rustică. Era și liniște, cu excepția unui mic zgomot care semăna cu un scârțâit și care părea un șoricel. Benny s-a așezat pe canapeaua tare, ciudată, și s-a uitat în jur. Bătrânul vagabond stătea la masă. În fața lui se aflau o jumătate de castron de popcorn, o jumătate de sendviș și cana cu superputere. Scârțâitul nu era un șoarece. Era Slavoj, mâzgălind. Bătrânul poet scria cu un creion pe o foaie de hârtie albă. Stătea cocoșat și capul lui mare, cărunt, se legăna înainte și înapoi deasupra hârtiei.

Lui Benny îi zvâcnea capul de durere. Și-a atins bandajul de pe sprânceană, și-a simțit coastele și amintirea serii trecute i-a revenit în minte. A simțit un geamăt de durere urcându-i în gât și nu s-a putut împiedica să nu-l elibereze.

Bătrânul și-a ridicat privirea.

– Bună, tinere elev. Cum te simți?

– Ca dracu', a recunoscut Benny.

Slavoj a dat din cap.

– A fost prima ta bătaie?

– Nu m-am bătut cu adevărat. Doar am fugit.

– Deșteaptă mișcare. Ți-e foame, da? Am păstrat-o pentru tine.

I-a întins jumătatea de sendviș. Benny i s-a alăturat la masă. Dintr-odată, era lihnit. A luat o înghițitură de sendviș cu friptură de vită, era delicios. L-a devorat, apoi a terminat popcornul.

– Ți-e sete? l-a întrebat Slavoj, împingând cana spre el.

Benny s-a uitat pe fundul căniiși i-a adulmecat conținutul. Era votcă, dar tot a luat o înghițitură. Băutura fierbinte îl ardea în timp ce-i aluneca în măruntaie, încălzindu-l. Începea să se simtă mai bine. Bătrânul se întorsese la scrisul lui, aplecat deasupra foii de hârtie.

– Ce faci?

Slavoj a ridicat capul și s-a foit pe scaun.

– Scriu poezie, a spus el, ridicând creionul. Pentru că sunt poet. Pentru că sunt un poet celebru în țara mea.

– Știu, a răspuns Benny.

Servieta de pe masă era deschisă. În interior se afla un manuscris rebel, ale cărui pagini fuseseră cândva albe și netede, dar acum erau îndoite, șifonate și acoperite cu mâzgălelile sălbatice de la ce păreau a fi pete de cafea și ketchup.

– Alea sunt poeziile tale?

Bătrânul poet a dat din cap afirmativ.

– Da, a spus el modest. Este munca vieții mele, un poem epic, încercarea mea modestă de a versifica întreaga planetă.

– Cum se numește?

– *Zemlja*. În engleză înseamnă *Pământ*. Un titlu nu chiar original, probabil, dar e doar provizoriu.

Benny a privit un teanc mic de hârtii de pe birou.

– Alea sunt tot poezii?

– Nu, a spus poetul, descurajat. Doar pagini goale.

A ridicat prima pagină și, într-adevăr, paginile de dedesubt erau goale. I-a arătat podeaua: lângă roțile scaunului său se adunase un munte de ghemotoace mototolite și a clătinat din cap a regret.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva despre poezie, tinere elev. Poezia este problema formei și a vidului. În momentul în care am așternut un cuvânt pe pagina goală, mi-am creat o problemă. Poezia care apare este forma care încearcă să găsească o soluție pentru problema mea.

Slavoj a oftat.

– Sigur, în cele din urmă, nu există soluții. Doar mai multe probleme, ceea ce e un lucru bun. Fără probleme, n-ar exista poezii.

Benny s-a gândit o vreme. S-a gândit la mama lui și la magneții ei de frigider. Nu el scrisese poeziile alea stupide, și ăsta era adevărul, dar mama lui credea că minte și asta era o problemă. Avea multe probleme.

– Despre asta scrii? Despre problemele tale?

Poetul a ridicat din umeri.

– Nu atât despre problemele mele, cât mai ales despre problemele lumii. Ascult și notez ce aud.

Benny și-a amintit conversația din toaletă. Bătrânul îi spusese să se gândească la întrebarea *Ce este adevărat?* și el încerca, dar din moment ce nimic nu i se părea autentic, nu găsea un răspuns bun. Era dezamăgitor. Probabil ar trebui, în schimb, să încerce să scrie poezie.

– Crezi că și eu ar trebui să scriu despre ceea ce aud?

Bătrânul poet a închis ochii și a meditat în tăcere la această întrebare un timp îndelungat. Când și-a ridicat în sfârșit capul și a început să vorbească, cuvintele lui erau lente, bine gândite:

– Ai *dreptate*! Trebuie *să scrii*!

Cuvintele s-au așternut în liniștea nocturnă a bibliotecii ca niște pietricele aruncate într-un iaz, formând valuri pe măsură ce-i intrau lui Benny în urechi:

((((ai dreptate))))
((((scrie))))
((((ai dreptate))))
((((scrie))))

De obicei, așa ceva îl deranja, dar în seara aceea, în mod ciudat, mintea lui nu s-a supărat.

B-man încă vorbea.

– Scrie tot, tot ce spun lucrurile. Toate problemele lor…

– Problemele lucrurilor?

– Desigur. Lucrurile au multe probleme, dar oamenii nu le ascultă, așa că, firește, sunt dezamăgite. Bineînțeles! Cum te simți când nimeni nu te ascultă?

– Nasol. Dar oamenii chiar nu vor să audă ce le spun lucrurile. Știu, pentru c-am încercat să le spun. Uite, să o luăm exemplu pe psihiatra mea. Când îi povestesc ce spun jucăriile ei, nu mă crede. Dr. Melanie crede că am halucinații și-mi schimbă medicamentele.

– Eu te cred, băiete, și asta este problema *ei*. Tu poți rezolva doar problema *ta*. Dacă auzi voci, este treaba ta să ajuți. Trebuie să fii secretară. O *amanuensis*. Știi ce e un copist? E o persoană care scrie după dictare. Știi ce e

dictarea? E momentul în care asculți și notezi ce se spune. Poate e o poezie. Poate e o poveste. Dai formă unei voci, pentru ca alții s-o poată percepe.

Benny s-a gândit din nou la magneții de frigider. Probabil o poveste ar fi mai bună decât o poezie.

– Și apoi? Ce fac cu ea?

– Nici asta nu e problema ta. Cuvintele își croiesc drum în lume. Au talentul ăsta.

Bătrânul poet i-a întins băiatului o foaie albă de hârtie.

– Acum auzi ceva?

Benny a ascultat. A auzit o voce subțire, cât o nucă, situată exact dincolo de urechea stângă. S-a întors și a identificat sursa: o duză din plafonul sistemului de aspersoare.

– Da, a spus el, arătând spre ea. Aia.

– Bine, bine, a spus bătrânul, întinzându-i un creion. Poftim. Creioanele sunt bune la scris. Acum trebuie doar să asculți cu atenție și să scrii ce auzi.

Benny s-a uitat la foaia goală și a așteptat, dar duza a tăcut.

– Nu o mai aud, a mărturisit el descurajat.

– Hm, a spus B-man. Se mai întâmplă. O foaie albă poate fi enervantă. Prea mult potențial neformat. Uneori lucrurile se jenează și tac. Nu le forța. Încearcă din nou.

Benny a ascultat. A auzit ceva vorbind sub masă. Era un picior. La început a crezut că era proteza lui B-man, dar apoi și-a dat seama că e din lemn. S-a aplecat să arunce o privire și a văzut piciorul de lemn pictat al mesei albe Hoosier. Piciorul a început să vorbească, dar nu în cuvinte pe care Benny le putea transcrie. Era o anumită durere. Și tristețe. Benny a luat creionul, care era tot din lemn, la fel ca piciorul mesei, dar de data asta a simțit o rezonanță ciudată, ca un curent circulând între cele două lemne, el fiind mediul care le unește. A închis ochii și a coborât mina ascuțită de creion să atingă foaia, provenită tot din lemn, și când s-a stabilit legătura, circuitele s-au deschis și cuvintele s-au revărsat.

POVESTEA PICIORULUI MESEI

Piciorul mesei își amintește ceva. Își amintește un nod. Își amintește un bebeluș legat cu un nod. Piciorul mesei a avut cândva un bebeluș legat de el și își amintește că micuțul se smucea. Bebelușul era legat de piciorul mesei. Piciorul mesei e din lemn și e dur, însă piciorul bebelușului e delicat. Piele catifelată, os moale. Era un bebeluș foarte mic.

Masa și-o amintește pe mama care a legat bebelușul de piciorul mesei. Mama a fost atentă și a folosit o eșarfă. Eșarfa era moale și galbenă, cu margarete, și ea a legat un capăt de piciorul mesei și pe celălalt, cu blândețe, de glezna bebelușului. Bebelușul înfășat în scutec stătea pe podeaua fermei, râzând și dând din mânuțe, ca și cum încerca să zboare departe. Probabil bebelușul a crezut că e un joc pornit de mama lui. Probabil bebelușul… dar nu, bebelușul era prea mic pentru gânduri, iar masa nu știa să gândească. (Povestea pe care tocmai am scris-o e inventată de mine, Benny, în timp ce mă gândeam. Nu este o poveste autobiografică.)

Mama și-a sărutat bebelușul și s-a ridicat. A umplut biberonul cu lapte și i l-a dat bebelușului, dar acesta l-a aruncat cât colo.

– De ce ai făcut asta? l-a întrebat mama sau, cine știe, poate a făcut-o chiar biberonul.

Mama a privit biberonul rostogolindu-se pe podea, apoi a luat o bucată de sfoară și a legat un capăt de gâtul biberonului și pe celălalt de piciorul mesei.

– Poftim.

A pus biberonul în mânuța bebelușului și când micuțul l-a aruncat, biberonul a rămas în apropiere.

– Dacă îl vrei, e chiar aici.

Și-a pus haina și s-a lăsat pe vine.

– Îmi pare rău, scumpule. Trebuie să plec.

S-a oprit în pragul ușii.

Piciorul mesei își amintește cum bebelușul se smucea disperat

BENNY

După ce am așternut povestea aia pe hârtie, B-man mi-a cerut să i-o arăt. Am crezut că e, probabil, nasoală, dar a citit-o și mi-a spus că e bună. M-a întrebat dacă am auzit pe bune piciorul mesei spunând toate cuvintele pe care le-am notat pe hârtie și i-am spus că nu. Adică, nu este ca și cum inventam la întâmplare, dar nici nu am auzit cuvintele așa cum le auzi tu când vorbește cineva. Este mai degrabă ca și cum ai încerca să notezi sentimentele pe care le ai în corp și apoi ți le amintești. Ca atunci când te-ai rănit, iar mai târziu îți amintești durerea, dar amintirea durerii este diferită de durerea autentică, nu? Ăsta este genul de voce pe care o au lucrurile, iar poveștile pe care le spun sunt mai mult amintiri sau vise. Știi cum un vis poate părea absolut autentic, dar când încerci să-l exprimi, se destramă și se topește? Asta se întâmplă cu poveștile de vis ale lucrurilor. Sentimentul vocilor lor e imposibil de exprimat și, îndată ce încerci, povestea se evaporă, motiv pentru care ceea ce am notat a ieșit așa de nasol.

I-am povestit lui B-man toate astea și mi-a spus că așa e și poezia, ca briza sau adierea vântului prin minte. La început s-ar putea să nu simți prea multe, nu cuvinte întregi sau propoziții, ci mai degrabă curenți de aer care trec peste o rană deschisă. Trebuie să-ți păstrezi mintea deschisă și să încerci să simți când vocea poeziei dispare purtată de vânt, chiar dacă doare puțin. B-man a spus că șmecheria este să nu te agăți de vânt, deoarece atunci dispare vocea poeziei. Mi-a arătat cu mâna lui. A întins-o și mi-a spus să mă prefac că e mintea mea, apoi a închis ochii. A spus că trebuie să stau nemișcat, să-mi țin mâna minții întinsă și să las vocile să vină la mine. A rămas acolo mult timp cu ochii închiși și mâna întinsă, de parcă s-ar fi așteptat să-i pice o poezie din cer.

De obicei, când aud voci, încerc să le blochez sau să folosesc un cartonaș de adaptare ca să le gonesc. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să le las așa. Când i-am spus asta lui B-man, sprâncenele lui stufoase s-au arcuit și a părut șocat. A spus că vocile mele sunt un dar și că niciodată n-ar trebui să le blochez sau să încerc să le gonesc. A spus că trebuie să am un talent deosebit, pentru că am făcut o treabă bună cu povestea despre piciorul mesei și ar trebui să încerc în continuare. A spus că nimeni nu este niciodată mulțumit de ceea ce scrie, așa că n-ar trebui să mă simt prost. Nu prea mă pricep la scris și n-am fost niciodată grozav la engleză, așa că nu știu dacă este adevărat sau nu. Tu să-mi spui. Ești o carte. Ar trebui să știi.

Apoi B-man m-a întrebat dacă toate vocile pe care le aud sunt ca piciorul mesei, iar eu i-am spus că nu, că există diferite tipuri de voci, iar unele sunt drăguțe, altele neutre, iar altele sunt de-a dreptul ticăloase. Și, de asemenea, unele voci sunt personale, iar altele nu. Ce vreau să spun este că lucruri precum piciorul mesei, un creion sau un pantof doar murmură, chiar dacă nimeni nu le acordă atenție.

Nu e ca și cum ele îmi vorbesc, deși probabil știu că le pot auzi, așa că atunci când sunt prin preajmă, devin mai vorbărețe. Nu este ceva personal. Ar putea vorbi cu oricine. Dar când foarfeca aia i-a vorbit urât doamnei Pauley și mi-a spus s-o rănesc, am început să aud un alt tip de voce, în întregime personală. Nu vine de nicăieri. Stă pe umărul meu drept ca un sistem invizibil de sonorizare, dotat cu un mic difuzor care mă urmărește și, când fac vreo prostie, începe să-mi vorbească urât, să-și bată joc de mine și să-mi spună că sunt un idiot. E foarte dură. Când i-am povestit lui B-man despre această voce, a spus că probabil este vocea interioară. Asta era ceva nou pentru mine. Știam că am un robot interior, dar nu și o voce interioară. Dar apoi B-man mi-a spus că toți creatorii au o voce interioară, uneori chiar mai multe, și am fost cumva mândru și fericit, pentru că mă considera creativ.

Nu i-am spus despre tine, pentru că încă nu te-am auzit.

În noaptea aceea mi-a spus povestea asta nebunească despre piciorul lui. Nu proteza, ci piciorul lui adevărat, cel pe care nu-l mai are pentru că l-a pierdut. Și-a scos proteza, a înfipt-o într-un sac atârnat de spatele scaunului cu rotile și a legat într-un nod cracul gol al pantalonului, chiar sub ciotul lui, ca să nu simtă adierea vântului. Când încercam să-i descriu felul în care vocile lucrurilor sunt și nu sunt, el tot privea în jos spre ciot. Apoi mi-a mărturisit cum uneori, când e pe jumătate adormit, simte o mâncărime în picior, dar când încearcă să se scarpine, nu e nimic acolo. Și am zis: Da! Exact despre asta vorbesc! Este ca și cum piciorul tău îți vorbește, sau amintirea piciorului tău, și chiar dacă piciorul nu mai există, simți în continuare mâncărimea. Asta tot înseamnă ceva, nu-i așa? Și B-man a răspuns că da, așa e, medicii au un nume pentru acest sindrom. Se numește sindromul membrului fantomă și probabil ce am eu este sindromul *obiectului* fantomă. Mi s-a părut grozav și i-am spus că sigur am sindromul ăsta și mai am unul, doar că îl privește pe tatăl meu, pentru că este un tată-fantomă. Atunci B-man a părut chiar trist și m-a întrebat:

– Unde e?

– E mort.

Am început să-i povestesc noaptea în care a murit tatăl meu, dar el a ridicat mâna.

– Stai! Îmi dau seama că asta e o poveste bună. E povestea ta și trebuie s-o scrii.

CARTEA

Ce este o poveste înainte să devină cuvinte? Experiență pură, ar putea răspunde un călugăr budist. Prezență pură. Senzația, efemeră și insesizabilă, că ești băiat, că pierzi un tată.

Fiind cărți, noi n-avem de unde să știm. Tot ce știm sunt gândurile care apar în urma experienței pure, asemenea umbrelor sau ecourilor, dând voce pentru ceea ce nu mai este. Și după ce aceste gânduri devin cuvinte și cuvintele devin povești, ce mai rămâne din experiența pură? Nimic, ar spune călugărul. Tot ce rămâne este povestea, ca un exoschelet lepădat sau o cochilie goală.

Dar asta e tot? Noi, cărțile, am spune că nu, povestea este mai mult decât un produs secundar îndepărtat al experienței tale pure. Povestea este experiență pură în sine. Peștii înoată în apă fără să știe că este apă. Păsările zboară în aer fără să știe că este aer. Povestea este aerul pe care voi, oamenii, îl respirați, oceanul în care înotați, iar noi, cărțile, suntem stâncile de-a lungul țărmului care vă dirijează curenții și vă îmbrățișează mareele.

Cărțile vor avea întotdeauna ultimul cuvânt, chiar dacă nu se află nimeni prin preajmă să le citească.

41

Benny avea nevoie de hârtie ca să-și scrie povestea, dar rezerva de hârtie a lui B-man era pe terminate, așa că s-au îndreptat spre vechiul atelier de legătorie, în căutare de noi topuri de hârtie. Atelierul de legătorie era sursa foilor albe, a spus B-man, un depozit de cuvinte libere, fără opreliști.

– Nu vrei să-ți petreci prea mult timp în atelierul de legătorie, l-a avertizat el pe Benny, în timp ce-și fixa proteza.

– De ce nu?

Bătrânul tremura.

– Este un loc înfricoșător. Inima asurzitoare a bibliotecii.

B-man și-a răsucit scaunul cu rotile spre ieșirea din camera personalului, deschizând drumul. Benny l-a urmat.

– Mama a spus c-au închis atelierul de legătorie.

– Într-adevăr, asta vor ei să te facă să crezi.

Erau la capătul zonei vaste în care avea loc prelucrarea cărților. Semnele îndreptate spre ieșirile de urgență marcau zona, proiectând suficientă lumină cât să distingi pe ambele părți umbrele cărucioarelor cu roți, încărcate cu teancuri de cărți, aliniate drept ca soldații, cu fața îndreptată spre exterior. Fiecare dintre cărucioare era marcat cu cifre negre, îndrăznețe, inscripționate pe etichete de un albastru intens, care împărțeau cărțile în batalioane, iar cărțile însele erau înțesate cu hârtii pastelate verzi, galbene și roz, cu numere de telefon, cuvinte-cheie și alte date de recuperare a informațiilor. Astea erau cărțile noi, proaspăt recrutate pe raft și în arhivă.

– Oamenii spun că atelierul de legătorie este bântuit, a mărturisit bătrânul, în timp ce naviga în scaunul său cu rotile prin labirintul de cărucioare. Eu am o altă teorie. Dar este adevărat că poți auzi sunete venind de acolo. Sunete ciudate. Muzică fantomatică.

– Jazz?

Bătrânul s-a oprit. S-a uitat pe furiș dintr-o parte în alta și apoi i-a făcut semn lui Benny să se apropie. Ochii roșii îi ardeau. Ochi nebuni. Ochi de poet.

– *Calypssso*, i-a șoptit el.

Respirația îi mirosea a votcă.

– Ce e aia?

– Este muzica din Caraibe. De la sclavii africani care au fost aduși în lanțuri de francezi, pe vremea când negrii erau tranzacționați ca niște mărfuri. Au fost zile groaznice, groaznice…

Încetișor, Slavoj a început să cânte:

– *Day-o, Day-ay-ay-o. Daylight come and me van' go home…*[27]

A închis ochii, suspinând.

– Ah! Belafonte…

– Ce e ăla?

– Harry Belafonte. Un cântăreț Calypso. Minunat.

– E mort?

– Nu. Dar este foarte bătrân.

– Dacă nu e mort, cum se face că fantoma lui e acolo?

– Înseamnă că e un spirit fără trup.

Bătrânul s-a încruntat și și-a clătinat capul pletos.

– Nu mai căuta nod în papură, tinere.

A început să cânte din nou și vocea lui a crescut în intensitate.

– *Come, Mr. Tally Man, tally me banana…*

S-a ridicat din scaunul lui cu rotile, ca și cum cântecul l-ar fi înălțat, întinzându-și picioarele, unul teafăr, altul proteză, până când a ajuns să stea în picioare. Brațele i se legănau de-o parte și de alta a corpului și-și rotea șoldurile, făcându-și paltonul să se înfoaie și să se legene în ritmul muzicii.

Benny îl privea neliniștit.

– N-ar trebui să facem liniște?

Bătrânul poet l-a ignorat și a început să se învârtă, continuând să țopăie stângaci, cu ajutorul piciorului teafăr.

– *Daylight come…*

Chiar atunci, au auzit un zgomot brusc, ca o împușcătură sau ca o ușă trântită, iar bătrânul l-a tras de mânecă pe Benny.

– La pământ!

S-au lăsat pe podea și s-au ghemuit. Benny a ascultat, ciulindu-și urechile, încordându-și auzul în cele mai îndepărtate colțuri ale bibliotecii, dar nu a auzit altceva decât murmurul pe care-l mai auzise și înainte. Sunetul este mișcarea obiectelor prin spațiu, dar nu se mișca nimic. Rețeaua labirintică de rampe, canalele pentru transportul cărților și benzile rulante erau nemișcate, încremenite în timp, asemenea scărilor rulante. Atunci, de unde venea murmurul?

– Bine, a spus Slavoj, așezându-se la loc în scaunul cu rotile. Drumul e liber.

Au înaintat cu precauție printre cărucioarele încărcate cu cărți. Benny auzea roțile scaunului cu rotile al lui B-man scârțâind în spatele lui. În față, lipit de un perete de sticlă, se afla un afiș mare, albastru-prăfuit.

ATELIERUL DE LEGĂTORIE AL BIBLIOTECII PUBLICE

Peretele gros de sticlă era vechi, iar în spatele suprafeței sale întunecate era beznă. Benny s-a oprit, iar bătrânul a venit lângă el, împingându-și

scaunul cu rotile.

– Iată, a spus Slavoj în șoaptă. Atelierul de legătorie. Ce părere ai?

– Acolo este hârtia?

– Da. Atelierul de legătorie conține de toate. Acum trebuie să intri și s-o aduci.

– Eu?

Bătrânul și-a ferit privirea și a dat înapoi scaunul cu rotile.

– Asta este povestea ta. Tu trebuie să mergi. Și singur.

– Dar este și povestea ta.

B-man a clătinat din cap.

– Nu. Eu sunt un poet bătrân. Atelierul de legătorie este prea puternic pentru mine. Acolo totul e posibil. Dar tu ești tânăr. Totul e posibil când ești tânăr.

Benny a ridicat din umeri.

– Bine.

Benny s-a îndreptat spre peretele întunecos de sticlă și s-a oprit să analizeze afișul. Era doar un afiș obișnuit din fibre de polietilenă albastră. A ascultat, dar era tăcut. Și sticla era tăcută și părea destul de normală, dar cu sticla nu se știe niciodată, așa că a întins mâna s-o atingă. Apăsându-și vârfurile degetelor pe suprafața cu aspect vitrat, a avut senzația stranie că dacă ar apăsa suficient de tare, sticla ar ceda ca o membrană permeabilă și ar putea trece direct prin ea, dar când a apăsat mai tare, suprafața a rămas rece, neclintită. Benny și-a sprijinit fruntea de peretele din sticlă, încercând să vadă în interiorul întunecat, dar tot ce putea distinge erau umbre. A zărit ușa și s-a îndreptat spre ea, conștient că B-man, care se retrăsese discret, dispăruse. Benny s-a întrebat, în treacăt, dacă ar trebui să se întoarcă în camera personalului, dar apoi degetele lui au găsit clanța ușii. Probabil este încuiat, s-a gândit el, dar a împins și, după ce a opus o ușoară rezistență, ușa s-a deschis și el a intrat în atelierul de legătorie.

Ușa s-a închis în spatele lui cu un clic și murmurul s-a oprit, lăsând în urmă doar o tăcere imensă, pustie. Benny s-a uitat în spatele lui, prin peretele de sticlă, care avea o strălucire irizată și bizară, dar nu a văzut nimic în zona de prelucrare a cărților, unde fusese cu doar câteva clipe mai devreme. În întuneric îl înconjura o dezordine de forme și umbre fantomatice. A făcut un pas înainte. Un miros acru de ulei de mașină și adeziv plutea în aer, iar pe măsură ce ochii i s-au obișnuit cu întunericul, a

distins siluetele a două mari mașini de cusut negre, strălucind într-o lumină verzuie mai slabă. S-a oprit să le observe. Erau vechi mașini industriale Singer, făcute din fier și alamă, cu fire de bumbac care se hrăneau ca pânzele de păianjen din bobine cocoțate pe papiote înalte, duble. Lângă ele se afla o ghilotină industrială de tăiat hârtie, un Quintilio Vaggelli fabricat în Florența. Benny a ridicat lama masivă și a lăsat-o să cadă, sfâșiind aerul. Sunetul este mișcarea unui obiect prin spațiu. Când mișcarea a încetat, lama a devenit silențioasă și Benny a auzit doar propriul sânge vâjâindu-i în urechi.

A mers mai departe și a văzut un ibric, un cuțit zimțat, un fălțuitor și un borcan deschis cu adeziv, pe un blat stropit. Și-a trecut degetul de-a lungul unei mese de lucru. Atelierul de legătorie fusese închis de ceva vreme, dar nu era niciun fir de praf. Benny a trecut pe lângă o grămadă de coperți de cărți, ca niște haine noi, rigide, așteptând să fie citite și așezate pe rafturi. Coperțile erau alese pe culori – verde de pădure, roșu-sângeriu. În jurul lui, din toate părțile se înălțau falnic topuri de hârtie albă ca niște fantome, așteptând să apară cuvintele care să fie așternute pe ele. Erau ca niște oameni fără chip, aliniați să primească ochi și urechi, gură și nas. Benny a pășit cu grijă printre ele, așa cum traversezi o secție aglomerată de spital, atent să nu le atingă, în cazul în care vidul, goliciunea lor putea fi contagioasă. Cuvintele le vor da trăsături. Cuvintele le vor da voci cu ajutorul cărora să vorbească. Cuvintele le vor da viață și le vor transforma în obiecte pe jumătate vii, dar deocamdată erau amenințătoare în mutenia lor, sensul lor nefiind încă stabilit.

Atelierul de legătorie are de toate, spusese B-man. *Totul e posibil*, iar acum Benny a înțeles. Atelierul de legătorie e primordial, un spațiu al tăcerii vaste, nemărginite, care conține tot sunetul. Și acest vid conține toate formele. Benny n-a mai auzit niciodată o asemenea tăcere. N-a mai simțit niciodată o asemenea iminență. Tremura.

Hârtie, și-a amintit. Trebuia doar să ia hârtia și să plece, dar oriunde se întorcea, părea că sunt tot mai multe… rafturi aglomerate cu hârtie, unghere ticsite cu hârtie, birouri și mese pline cu teancuri. Era hârtie pretutindeni și, în timp ce Benny stătea acolo, în lumina verzuie lăsată de indicatoarele ieșirilor de urgență, foile au început să șoptească precum vântul prin crengile copacilor care fuseseră topiți într-o pastă și forțați să capete sens ca să dea viață inefabilului. Benny le auzea vocile vorbind și apoi, deodată, le

vedea și pe ele, toate cuvintele sălbatice, fără opreliști, asemenea unui nor frenetic de particule de praf învârtindu-se și dansând în jurul lui, în lumina verzuie și slabă. Benny nu mai văzuse niciodată cuvinte care să se comporte așa și imaginea lor l-a eliberat. Lumea a început să se încline, dar exact când Benny dădea să cadă, a auzit o voce subțire, ca o rafală de aer cald răsărită din vâltoare, timidă, ezitantă și ciudat de optimistă.

O carte trebuie să înceapă de undeva…

Era o voce diferită de oricare alta. Benny a întins mâna să se echilibreze și a apucat lama ascuțită a ghilotinei industriale de tăiat hârtie. A simțit o durere arzătoare în braț. A început să gâfâie și s-a dat înapoi, retrăgându-și mâna. Jetul de sânge roșu strălucitor a țâșnit prin aer, împroșcând teancurile albe, fantomatice, de hârtie, în timp ce Benny s-a prăbușit pe podea, iar lumea s-a întunecat și a tăcut.

Când își revine, zace întins într-o mică băltoacă de sânge, la baza ghilotinei Quintilio Vaggelli. Dă să se ridice și se lovește cu capul de contragreutatea uriașă de la capătul lamei ascuțite de tăiat hârtie, care se profilează asupra lui ca o ghilotină. Are obrazul mânjit cu sânge și salivă. Se ridică. Sângele încă îi curge din rana deschisă de la mână și își amintește ce a văzut și ce a auzit… cuvintele sălbatice dansând printre copaci și vocea aia subțire, plină de speranță. Benny ascultă, dar acum atelierul de legătorie tace. Cuprinzându-și mâna însângerată, se îndreaptă spre ieșire, alunecând în sângele prelins pe podea. B-man avea dreptate. Atelierul de legătorie e prea puternic. Benny se împinge în ușa de sticlă care, din fericire, se deschide.

BENNY

Vocea aia ai fost tu, nu-i așa? A fost prima dată când mi-ai vorbit. De-abia te auzeam prin tot zgomotul foilor de hârtie, dar știam că ești diferită de restul. Nu pot descrie în cuvinte. Nu știam cine sau ce ești. Știam doar că ești a mea.

CARTEA

Da, Benny. Așa e. Cărțile trebuie să înceapă de undeva. Începeai să te prăbușești și am vrut să te prindem, doar că n-am reușit să ne dăm seama cât de aproape era lama ghilotinei. Ne-a părut rău când te-ai tăiat – adevărul este că noi, cărțile, nu suntem atotștiutoare și nici nu putem anticipa totul, oricât de mult am încerca –, dar am fost ușurate că ne-ai auzit. Ușurate și fericite, căci nu este ușor pentru o carte să ajungă așa la inimile oamenilor. Este nevoie de mult efort. Majoritatea oamenilor nici măcar nu observă când cartea lor îi cheamă. Sunt prea ocupați să-și verifice telefoanele mobile.

Așa că-ți mulțumesc c-ai observat și-ți mulțumesc pentru ceea ce tocmai ai spus: *Știam că ești a mea*. Astea sunt cuvintele pe care orice carte vrea să le audă și am simțit un fior de plăcere pe șira spinării.

Și este o întrebare interesantă, nu-i așa? Cine îi aparține cui? Prietenul tău, Walter Benjamin, era un pasionat bibliofil și colecționar de cărți, care avea multe, multe volume. A scris un eseu celebru în acest sens, „Unpacking My Library“, în care elaborează modalitățile prin care un colecționar poate achiziționa cărți. Le cumpără sau le câștigă la o licitație. Le moștenește sau le împrumută fără intenția de a le returna. Dar Benjamin spune: „Dintre toate modalitățile de a achiziționa cărți, să le scrii singur este considerată cea mai lăudabilă metodă.“

La prima vedere, acest lucru pare adevărat, dar din punctul de vedere al cărții, nu este așa de simplu. Pentru că nu știm cine scrie pe cine. Este o dilemă veche de când lumea, ce a fost mai întâi, oul sau găina? Gândește-te. Băiatul scrie cartea sau cartea îl scrie pe băiat?

Ne întrebăm cum ar răspunde Benjamin la această întrebare. El își încheie eseul despre cărțile pe care le deține cu următoarele cuvinte memorabile: „Posesiunea reprezintă cea mai intimă relație pe care o poți avea cu obiectele. Nu cărțile prind viață în colecționarul lor, ci el trăiește în ele.“ În privința asta, nu avem niciun dubiu.

Annabelle stătea neclintită pe scăunelul din bucătărie, privindu-și picioarele. Din când în când, ridica puțin capul și se adresa ușii frigiderului.

– Vorbește cu mine, șoptea ea. Dacă ai ceva de spus, te rog, spune!

Annabelle aștepta. Dincolo de fereastra bucătăriei, auzea zgârieturi de șobolani, sau pisici, sau sconcși din tomberon. Poezia rămăsese neschimbată.

cântă durereamamei
dincolo de băiatul nostru zbuciumat
muzică nebună mare tristă

Annabelle nu mai cântase de mult, dar, sigur, Kenji își amintea. Lui îi plăcea cum cântă ea și întotdeauna știa când suferă. Acum nu era sigură de restul poeziei. Probabil Benny avea dreptate. Probabil ar fi trebuit să fie „dincolo de marea noastră zbuciumată/muzică tristă, băiat nebun", dar confuzia lingvistică părea să ofere și mai multe dovezi că autorul fusese Kenji. Engleza lui nu fusese niciodată grozavă, însă reușea întotdeauna să transmită sensul și, uneori, cuvintele lui erau și mai frumoase datorită greșelilor.

– Spune ceva, a implorat ea frigiderul. Nu vezi că acum am mai mare nevoie de ajutor?

Din nou, a așteptat, dar magneții au rămas muți. S-a uitat să vadă cât e ceasul și s-a ridicat încet. Întoarsă la centrul de control, Annabelle a dat o căutare rapidă pe Google, a adunat datele de care avea nevoie și a sunat la 911. Când a răspuns dispeceratul, ea a spus că vrea să declare dispariția unei persoane și i s-a făcut legătura cu agentul Hooley. A inspirat adânc și i-a explicat calm că fiul ei fugise de acasă. Că se certaseră și el…

Polițistul a întrerupt-o.

– Când a fost văzut ultima dată fiul dumneavoastră, doamnă?

– Vreți să spuneți când l-am văzut ultima dată? Era în jurul orei șapte, cred. Sau șapte și jumătate. Da, așa e…

– Șapte și jumătate în seara asta?

– Da, el…

– Doamnă, e nevoie o perioadă de așteptare de douăzeci și patru de ore înainte să declarați dispariția unei persoane. Va trebui să așteptați până

mâine și apoi să veniți la secție.

Annabelle l-a întrerupt.

– Scuzați-mă, domnule polițist, a spus ea, consultând în treacăt pagina web de pe ecran. Cu tot respectul, fiul meu este minor. Are paisprezece ani și un istoric medical cu tulburări mintale. Dacă nu mă înșel, nu e necesară o perioadă de așteptare de douăzeci și patru de ore înainte a declara fuga sau dispariția minorilor. Eu cred că fiul meu, în calitate de copil cu dizabilități, ar trebui să fie automat clasificat drept „persoană dispărută, situație critică". Înțeleg că legea națională privind asistența pentru căutarea copiilor din 1990 prevede că…

– Numele?

– Scuzați-mă?

– Numele fiului dumneavoastră. Cum se numește?

– Oh. Benjamin Oh.

– Benjamin O… cum?

– Nu, *Oh*, domnule ofițer. Atât. Numele de familie este *Oh*.

– Spuneți-l pe litere, a zis el, iar Annabelle s-a conformat.

I-a spus data nașterii, înălțimea și greutatea lui Benny. A făcut o scurtă relatare a evenimentelor care conduseseră la plecarea lui. A exclus povestea cu magneții de frigider. A făcut o descriere a hainelor pe care le purta și a aspectului său fizic.

– Este un băiat frumos, domnule ofițer. Este de rasă mixtă, pe jumătate asiatic, cu piele măslinie și păr castaniu moștenite de la tatăl său și pistrui și cârlionți moșteniți de la mine. Părul tatălui său era perfect drept. El era japonez. Și coreean. A murit.

– Semnalmente fizice sau tulburări de vorbire?

– Benny este scund pentru vârsta lui. Este adolescent, dar nu a avut un puseu de creștere. Totuși, are câteva coșuri pe bărbie și pe frunte.

Annabelle și-a dat seama, coșurile lui nu erau semnalmente, dar o consolau tocmai în ideea că sunt obișnuite. I-a dat numele lui dr. Melanie și un scurt istoric al bolii.

– Oare fiul dumneavoastră a mers să ceară ajutor la medic, la un asistent social sau la un grup de sprijin?

– Nu, cu siguranță nu.

– Știți unde s-ar fi putut duce?

Annabelle s-a gândit la bibliotecă, dar era închisă. S-a gândit la alee și la *drag queens* îmbrăcate în pantalonii lor scurți, sexy, presărați cu stele.

– Nu.

– Are prieteni sau rude, pe cineva în compania căruia ar putea fi?

Annabelle s-a gândit la Mackson și la fata cu rața de cauciuc.

– Nu știu.

I s-a părut că-l aude pe agentul Hooley oftând.

– Îmi pare rău.

– Îmi puteți da numele și numărul de telefon al stomatologului lui?

– Stomatologul lui? Dar dinții lui sunt în regulă, domnule ofițer. Benny se spală zilnic pe dinți și, la ultimul consult, stomatologul a spus…

Și apoi a înțeles.

– O!

Agentul Hooley i-a simțit îngrijorarea și vocea i s-a îmblânzit.

– E doar o chestiune de rutină, doamnă. Păstrăm informațiile la dosar. Nu vă faceți griji.

Ar fi fost mai ușor dacă ar fi rămas în continuare un nenorocit de polițist. Lui Annabelle i-a fost greu să-și controleze tremurul din voce când a întrebat-o dacă are o fotografie recentă cu Benny. A spus că îi va trimite una, i-a notat adresa de e-mail și i-a mulțumit. Și-a amintit să-i ia numărul de pe insignă, numărul de înregistrare a declarației și să verifice ortografia numelui său. A închis telefonul și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

Fotografii. Trebuia să găsească fotografii recente. Erau multe cu Benny bebeluș, copil, puști. Fotografii adevărate cu ea, ținându-l în brațe, și cu ei trei la Disneyland și pe plaja din apropiere. Odată cu trecerea anilor, numărul fotografiilor se diminuase și după moartea lui Kenji, erau și mai puține. El era fotograful familiei. Annabelle a încercat să-și amintească ultima dată când îl fotografiase pe Benny. Fuseseră puține ocazii festive în viața lor în ultima vreme, dar apoi și-a amintit absolvirea lui. Și-a verificat telefonul, iar Benny era acolo, stând în picioare în bucătărie, purtând toca de absolvent, cu ciucurele atârnându-i peste un ochi, ținând în mână diploma și beagle-ul împăiat. Afișul de absolvire atârna strâmb deasupra capului lui. Privea prin ea. Ce simțea? Cu siguranță nu părea fericit. Cum de nu și-a dat seama? Annabelle se lăsase dusă de val de propria nevoie de a face ziua să fie specială. Ce prostie! Dar fusese stresată, obosită de îngrijorare. Voia doar să fie fericit. Voia doar ca Benny să fie fericit și să nu-și mai facă griji.

Annabelle s-a frecat la ochi și apoi s-a uitat din nou la fotografie. Semăna mult. A trimis-o pe e-mail la secția de poliție și apoi a urcat la etaj în camera lui Benny să-i caute telefonul. Poate avea alte fotografii, selfie-uri sau chiar și unele cu prietenii lui. Ca întotdeauna, camera lui era o oază de ordine, patul era frumos făcut, biroul gol. Cărțile îi erau aliniate pe raft în ordinea mărimii, alături de rața de cauciuc, globul selenar și cutia care conținea cenușa lui Kenji. Lui Kenji i-ar fi plăcut să fie lângă Lună. Sau, și mai bine, pe Lună. Luna cenușie, acoperită cu un strat de praf fin și închis. A scos telefonul lui Benny din ghiozdan, dar nu știa parola. S-a așezat pe pat, s-a uitat în jur și apoi a început să introducă cifre. A tastat 6006 pentru LUNĂ. Nimic. A încercat 6345 pentru NEIL și apoi 2899 pentru BUZZ. Uitase numele celui de-al treilea astronaut, cel care nu a mai apucat să meargă pe Lună, așa că a încercat 3878 pentru PRAF. Chiar nu se aștepta să obțină astfel parola, nu avea nicio șansă s-o ghicească, dar când a introdus 5299 pentru JAZZ, telefonul s-a deblocat și ecranul de pornire s-a aprins.

Mâinile îi tremurau când a început să deruleze lista de apeluri și mesaje recente. Majoritatea erau pentru ea, dar mai era un al doilea număr care apărea cu o oarecare frecvență, aparținându-i cuiva numit Aleph. Ce era Aleph? A coborât cu telefonul la centrul de control și a căutat. Aleph era prima literă a sistemului de scriere semitică și era folosit în matematică pentru a reprezenta cardinalitatea mulțimilor infinite. Deriva dintr-o antică hieroglifă egipteană înfățișând un bivol. Nimic din toate astea nu avea niciun sens. Benny făcea parte dintr-un fel de sectă?

Apoi, pentru că Annabelle era atentă și, ca bibliotecară, fusese pregătită să fie atentă la detalii, a plasat articolul hotărât *The* în fața lui *Aleph* și a căutat din nou. De data asta, a fost recompensată cu o listă de site-uri care conțineau informații despre o nuvelă, intitulată „Aleph“[28], scrisă în 1945 de un autor argentinian pe nume Jorge Luis Borges. Annabelle nu auzise niciodată de el, dar a găsit un PDF și a început s-o citească online.

Povestea era despre un bărbat, numit tot Borges, și prietenia sa șovăitoare cu un poet bombastic care scria un poem epic intitulat *Pământul*, în care el „își pusese în gînd să versifice toată suprafața pămîntului“[29]. Într-o zi, Borges a primit un telefon de la poetul înnebunit de durere, care i-a povestit cum casa lui urma să fie dărâmată de proprietarii săi lacomi, ca să construiască un bar. Ăsta e un dezastru, i-a spus poetul lui Borges. El nu se

putea muta din casă, pentru că în subsolul sufrageriei lui era un Aleph de care avea nevoie pentru a-și termina poemul. Borges nu știa ce e un Aleph, așa că poetul i-a explicat. Un Aleph, spunea el, „e unul dintre punctele spațiului care cuprinde toate celelalte puncte“[30]. Devenit curios, Borges s-a dus acasă la poet. L-a urmat în jos pe scările înguste ale pivniței, unde i s-a spus să se întindă pe un sac de pânză pe care poetul îl pusese acolo. Poetul a plecat apoi, închizând chepengul în urma lui și lăsându-l pe Borges înăuntru într-o beznă totală. Borges devenea tot mai îngrijorat. Poetul era nebun? Viața lui era în pericol? A închis ochii, convins că urma să moară, dar când i-a deschis din nou, deodată, într-un colț de sub trepte, a văzut un punct de lumină de mărimea unei mingi de golf.

Aici, cuvintele lui Borges păreau să dea greș; scriitorul bâjbâia după o modalitate de a descrie imaginea care depășea limitele limbajului. Aleph era „o mică sferă în ape, de o strălucire orbitoare“[31]. Părea să se învârtă, dar asta era de fapt „o iluzie provocată de amețitoarele spectacole pe care le cuprindea“[32]. Cu aceste imagini minunate și fantastice reflectând, refractând și învârtindu-se în interiorul lui Aleph, Borges încearcă apoi să le enumere: „Spațiul cosmic era întreg acolo, fără să-și fi micșorat dimensiunile impresionante. Fiecare lucru […] era nenumărate lucruri, fiindcă eu îl vedeam deslușit din toate punctele universului.“[33]

În acest moment, Annabelle a renunțat. Părea o experiență psihedelică. Aleph era numele vreunui drog vândut pe stradă? Benny se droga? Annabelle nu înțelegea cum e posibil ca un punct din spațiu să conțină toate punctele și nici nu înțelegea ce legătură are Benny cu asta. I-a deblocat iarăși telefonul și a sunat-o pe Aleph.

43

Aleph era supărată.

– Ce naiba căutai la atelierul de legătorie?

Se întorseseră în toaleta angajaților. Benny stătea pe toaletă, iar Aleph în genunchi pe podea lângă el, încercând să-i închidă rana de la mână cu niște benzi *adezive* întărite pentru *sutura* leziunilor, pe care le găsise Mackson în trusa de prim-ajutor, dar rana era bizară. Lama ghilotinei îi tăiase pielea

dintre degetul mare și arătător și benzile adezive nu se prindeau. Aleph și-a dat la o parte părul din ochi.

– Slavoj te-a trimis acolo, nu-i așa?

Nu era chiar o întrebare. Aleph vorbea despre B-man de parcă n-ar fi fost acolo, deși bătrânul se ridicase din scaunul cu rotile și stătea chiar în fața ușii, încercând să privească peste umărul lui Mackson.

– Încercam să scriu o poveste. Aveam nevoie de mai multă hârtie.

– Ar fi trebuit să se ducă el singur.

Benny a tresărit de durere când Aleph i-a închis rana și a încercat din nou.

– Nu putea. A spus că atelierul de legătorie e prea puternic.

– De ce? a întrebat Mackson.

Mâinile lui se sprijineau ușor pe umerii lui Aleph. Lui Benny nu-i plăcea felul în care o atinge, masând-o cu blândețe pentru a o ajuta să se relaxeze.

– Pentru că e poet.

Aleph a pufnit disprețuitor.

– Încerca doar să te sperie, Benny. Să te ia peste picior.

Aleph și-a ridicat vocea.

– Nu-i așa, Slavoj? a strigat ea peste umăr.

B-man s-a așezat la loc în scaunul cu rotile.

– Eu, dintre toți oamenii, să iau peste picior?

– Bine, corect, a spus Aleph. A fost o alegere neinspirată de cuvinte, dar întâmplarea asta a fost totuși foarte stupidă.

Ea și Mackson se întorseseră la bibliotecă cu rucsacul plin de mâncarea pe care o strânseseră din tomberoane și observaseră dâra de sânge de pe podeaua departamentului de prelucrare a cărților. Au luat urma picăturilor roșii până la toaleta angajaților, unde l-au găsit pe B-man dându-i votcă lui Benny ca să-i aline durerea, în timp ce încerca să-i bandajeze mâna. Aleph l-a dat afară, a golit sticla de votcă în chiuvetă și a preluat conducerea. Acum, mulțumită în sfârșit de suturi, a luat o fașă de tifon și a început să-i bandajeze mâna.

– Nu pot să-mi mișc degetul mare, a spus Benny.

– Asta e și ideea. Este uimitor că încă îl mai ai. Ți-a fost tăiată pielea care-l unește cu restul degetelor. Cu ce anume ți-ai făcut rana asta?

– Vechea ghilotină Quintilio Vaggelli, a spus Slavoj. Cea mai mare, cu lama ascuțită ca un diamant.

Aleph a clătinat din cap.

– Se va vindeca greu. Probabil vei avea nevoie de copci, dar suturile astea sunt bune deocamdată. Ce-ți face capul?

– Doare.

– Ia un Advil. Și coasta?

Benny s-a cuprins în brațe.

– Și ea mă doare.

Aleph a găsit un vechi prosop de bucătărie, l-a rupt în două și l-a legat în jurul gâtului și al brațului lui Benny ca să-i imobilizeze mâna rănită. Când a terminat, s-a ridicat și s-a dezmorțit. Mackson a îmbrățișat-o pe după umeri și împreună l-au analizat pe băiat. Fruntea îi era bandajată, iar acum avea și mâna bandajată în hamul de susținere improvizat.

– Amice, arăți ca naiba, a remarcat Mackson.

– Mulțumesc, a răspuns Benny.

– Crezi că arată rău, a spus Slavoj. Ar fi trebuit să vezi cum arată acum atelierul de legătorie.

Benny a simțit că leșină. A închis ochii. Amintirile imaginilor pe care le văzuse au apărut ca niște fantome. Și-a amintit vocea și a tremurat. B-man încă vorbea.

– Ca un loc al crimei. Pete roșii de sânge împrăștiate peste tot pe hârtia albă, frumoasă…

Cuvintele se auzeau când mai tare, când mai încet. Benny a simțit mâna lui Aleph odihnindu-i-se ușor pe creștet.

– Ești bine?

Benny a înghițit în sec și a respirat adânc.

– I-am chemat pe băieții din Ljubljana să curețe, povestea B-man.

Benny s-a ghemuit și și-a lăsat fruntea pe genunchi. Aleph s-a aplecat, strângându-i delicat ceafa în căușul palmei.

– Benny? Ce-i cu tine?

Respirația ei i-a gâdilat urechea. Era așa de aproape.

– Am văzut lucruri, a șoptit Benny.

Nu voia să audă Mackson.

– Ce ai văzut?

– Nu văd niciodată lucruri, dar de data asta am văzut. Cuvinte care pluteau. Apoi am auzit o voce…

Atunci și-a ridicat privirea spre Aleph. Fața ei frumoasă era la doar câțiva centimetri de a lui. Voia ca ea să știe. A încercat să-și păstreze mintea deschisă, dar vocea subțire și plină de speranță pe care o auzise în atelierul de legătorie dispăruse, lăsându-i un gol interior, de parcă ar fi pierdut ceva prețios.

– Nimic, a spus Benny învins, lăsându-și din nou capul în jos. N-a fost mare lucru, a repetat el și a fost surprins să constate că plânge.

– Mai bine îl ducem acasă, a auzit-o spunând.

Chiar atunci, telefonul mobil al lui Aleph a început să sune. Și l-a scos din buzunar și a răspuns.

– Salut…

44

– O! a exclamat Annabelle, surprinsă că cineva chiar îi răspunsese la ora aceea târzie.

Vocea era tânără, de femeie și părea cunoscută.

– Sper că nu te-am trezit. O caut pe… Tu ești, Aleph?

La celălalt capăt al telefonului era tăcere.

– Nu știu dacă pronunț corect. Elf? Alif? Aileaf?

– Cine întreabă?

– Nu mă cunoști, dar numele meu este Annabelle Oh. Sunt mama lui Benny Oh. Am găsit numărul tău în telefonul fiului meu. Nu vreau să te deranjez, doar că Benny a dispărut și te sunam să întreb dacă nu l-ai văzut cumva?

Annabelle a închis ochii. A auzit un foșnet asemănător unor animăluțe. Era prea agresivă? Site-ul pentru părinții copiilor fugari avertiza să nu pară supărată sau autoritară atunci când îi contactează pe prietenii unui copil. De teamă că fata i-ar putea închide, a adăugat:

– Vreau să spun că nu trebuie să-mi răspunzi, dar dacă îl vezi, ai putea să-l anunți că nu va avea probleme, dar mama lui este foarte îngrijorată și vrea doar…

A auzit vocea fetei spunând:

– Ar fi bine să vorbești cu ea.

Apoi, în fundal, o voce înăbușită a spus:

– Rahat!

S-a așternut tăcerea. Annabelle și-a lipit telefonul de ureche.

– Alo? a întrebat ea. Mă auzi? Ești acolo?

– Da.

Era Benny. Vocea lui, aproape de urechea ei, era familiară și dragă, dar stranie și îndepărtată.

– O, Benny, eram tare îngrijorată. Te simți bine?

– Da.

Vocea copilului ei se frângea de durere. Și, din adâncul fisurilor, vocea unui bărbat aștepta să iasă la iveală. Dar nu încă.

– Unde ești? Vrei să vin să te iau acasă? Chem un taxi. Doar spune-mi…

Annabelle își imagina expresia de nerăbdare a lui Benny, cuta care i se forma între sprâncene. L-a auzit oftând.

– Sunt bine. Doar îmi petrec timpul cu prietenii.

Semăna cu Kenji.

– Cu cine ești?

– Cu nimeni. E în regulă. Mamă, ascultă, trebuie să plec. Ajung acasă în curând. Nu-ți face griji, bine?

Cum să nu-și facă griji? Annabelle era în picioare, clătinându-se prin bucătărie, căutându-și haina, pantofii, portofelul, bâjbâind în mare grabă după telefon.

– Benny, stai, unde ești? Cine e cu tine? Pot să vin să te iau acasă. Chem un taxi. Să nu te duci nicăieri, auzi?

Și apoi, temându-se că pare furioasă și autoritară, a adăugat:

– Îmi pare rău, Benny. Chiar aveam încredere că nu mă minți. Bineînțeles că n-ai mutat tu magneții ăia idioți și, chiar dacă ai făcut-o, e în regulă. Nu e nicio problemă, sincer. Doar spune-mi unde…

Dar până când și-a găsit cheile de la casă sub teancul de corespondență din bucătărie, Benny închisese. Stai calm(ă), recomanda site-ul. Nu-ți învinovăți copilul și nici nu te învinovăți. Nu implora.

Ar trebui să-l sune din nou? Nu. A promis că va ajunge acasă. Annabelle trebuia doar să aibă încredere în el. S-a uitat la magneții tăcuți de pe frigider, apoi a urcat scările și s-a întors în camera lui Benny. Luând cutia cu cenușa lui Kenji de pe raft, a dus-o în baie. S-a așezat pe marginea căzii, a ridicat colacul toaletei și apoi a deschis cutia. Înăuntru era o folie protectoare din plastic gros, ca un sac de congelare, strâns cu o cravată înnodată.

Annabelle a desfăcut cravata și s-a uitat la conținut.

– La naiba, Kenji.

Și-a băgat degetele în pungă și a scos un mic pumn de cenușă.

– Sunt foarte supărată pe tine. Știi? Aveai un fiu frumos. Aveai o soție bună. Știu că nu sunt cine știe ce, dar am fost destul de fericiți, nu-i așa? Și ai promis. Ai spus că te vei lăsa. Că vei cere ajutor.

Annabelle se uita cu atenție la mormanul de cenușă din palmă. Cenușa era alb-cenușie, granulată ca praful selenar, amestecată cu resturi fine de oase. Stătea cu palma făcută căuș deasupra toaletei.

– Vreau să-mi spui că-ți pare rău. Vreau să te aud spunând-o.

Annabelle a așteptat. Un firicel de cenușă i s-a strecurat printre degete și a căzut pe suprafața apei, unde a plutit.

– Vorbesc serios.

Annabelle și-a desfăcut degetele și a mai căzut puțină cenușă, formând o peliculă subțire care a început să se împrăștie. Îi era frig. Se simțea la fel de rece și fără viață ca luna. Apoi, răzgândindu-se, și-a strâns din nou pumnul.

– Las-o baltă. E prea târziu. Nu-mi pasă dacă îți pare rău sau nu. Ești mort.

A pus cenușa la loc în cutie.

– E prea ușor să te arunc la toaletă și să trag apa. Am nevoie să mai rămâi pe aici.

A pus la loc capacul cutiei, s-a spălat pe mâini în chiuvetă și și-a suflat nasul într-o bucată de hârtie igienică, pe care a aruncat-o în vasul de toaletă. Hârtia a plutit deasupra peliculei de cenușă. Annabelle a tras apa și a privit-o dispărând.

– Ce mod stupid de a muri.

A pus cutia la loc pe raftul lui Benny și a intrat în dormitorul ei. Cartea *Miracolul ordinii* stătea deschisă pe noptieră, așa că s-a băgat în pat, s-a rezemat de perne și a început să citească. Capitolul se numea „Ordinea înseamnă iubire“, iar când l-a terminat de citit, Annabelle a dus cartea jos, la centrul de control, și-a deschis computerul și a început să scrie un nou e-mail.

Stimată doamnă Aikon,

Asta este a treia scrisoare de apreciere pe care am încercat să v-o scriu, dar mereu mă răzgândesc și le șterg înainte de a vi le trimite. Dar în seara asta chiar am nevoie de cineva cu care să vorbesc, iar dumneavoastră păreți o

persoană foarte amabilă. În plus, sunteți călugăriță Zen, ceea ce este echivalentul unui lama, nu? Așa că probabil e în regulă să vă povestesc problemele mele…

Annabelle a făcut o pauză ca să-i observe cu atenție fotografia de pe coperta a patra a cărții. Aikon avea o expresie cumsecade. Annabelle avea multe lucruri pe care voia să i le spună, dar la ce ar fi folosit să le pună pe toate într-un e-mail? Acești autori celebri nu citesc niciodată e-mailurile fanilor. Părea obositor și inutil să-i povestească totul. Annabelle trebuia să acționeze. A apăsat tasta Șterge și s-a întors la etaj, în dormitorul ei. Începând cu șifonierul, și-a scos și a aruncat toate hainele pe pat, până când salteaua a ajuns plină cu șosete, lenjerie, sutiene, tricouri, pantaloni, hanorace și pulovere. Apoi a găsit un sac menajer pe jumătate gol și a început să le îndese cu furie înăuntru.

MIRACOLUL ORDINII

Capitolul 2

Ordinea înseamnă iubire!

Când m-am dus să locuiesc cu bătrânul preot, acesta era destul de bolnav și micul său templu era șubred și dărăpănat. Trebuie să recunosc, am fost extrem de dezamăgită. Mă așteptam să trăiesc într-un elegant templu Zen, cu tatami noi și podele din lemn strălucitoare, pergamente frumoase, statui splendide și o grădină liniștită. Cum puteam să nu devin iluminată într-un asemenea mediu?

Și cum puteam să devin iluminată aici? Templul căzuse complet în paragină. Țiglele acoperișului erau sparte, iar zidurile se dărâmau. Prin buruiana care năpădise grădina, erau stâlpi de rufe pe care stătea la întins lenjeria discipolilor din anii superiori, ale căror chirii asigurau un venit modest pentru templu. În interiorul camerelor, era un tatami vechi și umed, iar lemnul era tocit. Altarele și statuile erau acoperite cu pânze de păianjen și era dezordine peste tot! Ăsta era motivul pentru care renunțasem la tot confortul din viața mea? Să trăiesc într-o cămăruță jalnică dintr-un templu dărăpănat și să mă joc de-a infirmiera cu un bătrân aflat pe patul de moarte?

Probabil dezamăgirea mea era evidentă, deoarece în timpul interviului, bătrânul călugăr budist și-a cerut iertare. Ne-am așezat pe pernele din biroul lui, în cabina starețului. În spatele lui, o statuie prăfuită a zeiței Senju Kannon, Bodhisattva Compasiunii, privea de pe altar, cu cele unsprezece capete și o mie de brațe ale ei. Trupul bătrânului călugăr budist zăcea prăbușit ca un kaki putrezit, în timp ce privirea abătută umbla prin încăpere. Era tras la față, iar obrajii îi erau acoperiți de barba nerasă, cenușie.

– Îmi pare foarte rău, mi-a mărturisit el. Sunt sigur că nu este ce te așteptai să fie. O frumoasă călugăriță ca tine cu siguranță ar

CARTEA

45

L-au lăsat pe Slavoj la Gospel Mission și l-au condus pe Benny până acasă pe alee, în lumina palidă a zorilor. Când au trecut pe lângă locul unde murise Kenji, Benny a pășit cu grijă, dar nimeni nu a părut să observe. Aleph și Mackson vorbeau în șoaptă despre întâlnirea la care participaseră mai devreme, dar Benny nu era interesat. Îl durea capul. Îl durea mâna. Îl dureau coastele. Nu voia ca ei să vadă dărăpănătura în care locuiește sau să-i întâlnească mama. Când au ajuns la poarta din spatele casei, Benny s-a oprit, sperând că vor pleca, dar ei au împins poarta, dând deoparte sacii menajeri, de parcă ar fi știut deja că sunt acolo. Un șobolan mare a sărit din tomberoanele răsturnate și a dispărut sub casă.

– *Rattus rattus*, a spus Mackson, iar Benny a văzut cum se privesc.

Benny a urcat treptele verandei din spate și, în timp ce se întorcea să le facă semn cu mâna, a văzut cum stau lipiți unul de altul, îmbrățișați. A împins ușa, iar aceasta s-a trântit în spatele lui. Lumina din bucătărie era aprinsă. Benny a stins-o și s-a dus în sufrageria scufundată în întuneric. LED-urile clipocitoare de la centrul de control semănau cu o pistă de aterizare pe timpul nopții.

A urcat treptele, încercând să nu lovească nimic sau să nu scoată vreun sunet. Când a trecut pe lângă dormitorul mamei lui, a văzut-o dormind pe pat, cu *Miracolul ordinii* așezată cu fața în jos, pe burtă. Lângă ea zăcea o movilă uriașă de haine. Șifonierul și sertarele fuseseră golite și tot conținutul lor fusese îngrămădit pe podea, cu excepția unui singur sertar, aflat la piciorul patului, pe care Annabelle începuse să-l umple din nou cu șosete.

Benny și-a continuat drumul spre camera lui și a aprins lumina. *Pericol!* Ceva era diferit. Ghiozdanul lui se afla pe pat, iar telefonul pe birou. Mama fusese în camera lui. Benny și-a verificat rapid camera și a căutat în șifonier chestii pe care ea le-ar fi putut ascunde, dar nu era nimic. Raftul lui și globul

selenar, cărțile și cutia cu cenușă arătau exact așa cum le lăsase. Bun. Și totuși, ceva era diferit.

– Tată?

Niciun răspuns. Nu că Benny s-ar fi așteptat să primească vreunul. Nu mai auzise vocea lui Kenji de multă vreme. Probabil nu asculta suficient. Probabil trebuia să se străduiască. A ridicat cutia cu cenușă.

– Tată? Mă auzi?

Cutia părea mai ușoară, ca și cum înăuntru se afla cu o idee mai puțin din tatăl său. Dar cum era posibil?

– Hei, tată, știi ceva? În noaptea asta m-am drogat. A fost pentru prima oară. Am fumat iarbă cu tipii ăștia în parcul în care ne plimbam împreună. A fost ciudat și oarecum grozav la început, dar apoi m-am cam speriat.

Tatăl lui nu a răspuns.

– Un tip a crezut că vreau să-l atac, așa că m-a lovit cu o bâtă de baseball, dar nu-ți face griji, sunt bine. După aceea, m-am dus la bibliotecă și mi-am petrecut timpul cu prietenii mei. Una dintre ei e artistă, iar celălalt poet. Amândoi sunt destul de mișto. Cred că ți-ar plăcea.

Tot niciun răspuns. Benny voia să-i povestească tatălui său despre Aleph, cum arăta aplecată peste mâna lui, bandajându-i rana. Cum îi bătea inima când ea i-a atins coasta învinețită. Voia să-l întrebe ce trebuie să faci când crezi că ești, probabil, îndrăgostit de o fată, dar nu știa cum să vorbească despre aceste lucruri și, de altfel, tatăl lui era mort.

– Și am scris o poveste în noaptea asta. A fost o tâmpenie, dar B-man mi-a spus că e bună. El e poetul. Și apoi m-am gândit la o altă poveste pe care o voi scrie despre tine.

Cutia cu cenușă tot nu a răspuns. Nu era surprins, dar de ce părea mai ușoară? Cântărind-o într-o mână, Benny a învârtit globul selenar și a aterizat pe Lacus Somniorum. Era locul preferat de pe Lună al lui Kenji și și-a închipuit pe loc o imagine cu cenușa tatălui său înălțându-se lin într-un nor spiralat de particule, migrând pe suprafața selenară și aterizând pe Lacul Viselor. Cenușa părăsea pământul, lăsându-și fiul în urmă. Normal.

Benny a așezat cutia înapoi pe raftul de cărți, între globul selenar și rața de cauciuc, apoi s-a târât pe pat și s-a ghemuit îmbrățișându-și cutia toracică. Așa l-a găsit mama lui când s-a trezit, puțin mai târziu.

Benny fusese rănit. Avea un pansament alb pătrat lipit de frunte și un bandaj pătat cu sânge înfășurat în jurul mâinii.

– Benny? a întrebat Annabelle aplecându-se asupra lui. Benny, trezește-te!

El a gemut și s-a întors cu spatele.

Annabelle l-a luat de umeri.

– Benny, trebuie să te trezești.

A deschis ochii, confuz.

– Benny, uită-te la mine. Ce ți s-a întâmplat?

A văzut-o și confuzia a dispărut. S-a uitat în altă parte.

– Sunt bine.

– Nu ești bine. Ești rănit. Capul tău, mâna.

Annabelle i-a atins încheietura și bandajul.

– O, Doamne, ce s-a *întâmplat*?

Benny a îndepărtat-o.

– Mamă. Sunt bine. Serios. Trebuie doar să dorm.

Annabelle a inspirat adânc. Dacă avea o contuzie? Nu era periculos să lași pe cineva să doarmă după ce s-a lovit la cap sau era doar un mit? Nu-și amintea.

– Bine, a spus ea, atingându-i pansamentul de pe frunte. Odihnește-te. Chem un taxi.

În drum spre spital, Benny a refuzat să-i spună ce se întâmplase. A refuzat să-i spună și asistentei de triaj de la Urgențe, insistând că se împiedicase și căzuse. A refuzat s-o lase pe Annabelle să stea în cabinet în timp ce medicul îi examina capul și-i punea copci la mâna rănită și, în timp ce aștepta, Annabelle a sunat-o pe dr. Melanie. I-a lăsat un mesaj, cerând o programare de urgență. A sunat la secția de poliție și le-a spus că fiul ei se întorsese acasă.

Ce altceva? Încerca să fie responsabilă. Meticuloasă. Ca și cum asta ar ajuta-o să-și vindece fiul și să-l facă să se simtă mai bine. S-a uitat la ceasul de pe perete. Școala avea să înceapă în curând, așa că a sunat să spună că Benny va lipsi și a rămas în așteptare. Încerca să se gândească ce să spună. Benny nu se simte bine, a avut un accident, a răcit, când a răspuns directoarea.

– O, doamnă directoare Slater, îmi pare foarte rău. N-am vrut să vă deranjez. Doar am vrut să anunț pe cineva de la liceu că Benny nu se simte

bine și va lipsi astăzi…

A urmat o pauză la capătul celălalt al firului. Pe hol, la biroul de internări, un bărbat fără adăpost se certa cu asistenta. De-afară, se auzea sirena ambulanței apropiindu-se. Directoarea și-a dres vocea.

– Doamnă Oh, a spus ea încet. Nu prea înțeleg ce se întâmplă, dar se pare că nu sunteți conștientă de faptul că Benny lipsește de la ore de aproape o lună.

PARTEA A TREIA
PIERDUT ÎN SPAȚIU

„Ideile sunt față de obiecte ce sunt constelațiile față de stele.“

– Walter Benjamin, *Originea dramei baroce germane*[35]

CARTEA

46

Pericol! Pericol!

Robotul vorbea prin boxele mici ale computerului.

Pericol, Will Robinson!

Benny a apăsat tasta Pauză.

– Tati, știi ce fel de robot e ăla? Eu știu.

Stăteau pe canapeaua din sufragerie, cu computerul lui Kenji așezat pe genunchi. Annabelle era la birou. Benny era răcit și nu se dusese la școală în ziua aceea. Avea șapte ani. Devenise oarecum expert în *Lost in Space*, încă de când tatăl lui i-l recomandase. Îi plăcea să știe mai multe decât tatăl său. Cărui băiat nu-i place?

– Robotul de tinichea? l-a întrebat Kenji.

Bea bere dintr-o cană de cafea. A luat o înghițitură.

– Nu.

– Robotul tomberon?

– Nu! Sigur că nu.

– Hm. Atunci nu știu. Spune-mi tu.

– Este un Robot B-9 Clasa M-3 Utilitate Generală Non-Teoretizare pentru Controlul Mediului, a declarat triumfător Benny, anunțând numele de parcă ar fi fost evident pentru toată lumea, nemaiputând să-și rețină mândria. Când a apăsat play, robotul a început să-și unduiască brațele retractile.

Avertisment! Avertisment! Capcană. Capcană. Nu pot accepta acest mod de a acționa…

– Tati?

– Da, Benny?

– Am citit pe website că au început să filmeze *Lost in Space* în 1965.

– Chiar așa?

– Așa spunea site-ul. Serialul a fost difuzat la televizor din 1965 până în 1968.

– Bine. Te cred.

– Dar emisiunea trebuia să fie viitorul, nu? Trebuia să fie 1997 și erau prea mulți oameni pe Pământ, așadar, familia Robinson a părăsit Stația Spațială Unu.

– Corect. Voiau să găsească o nouă planetă pe care să locuiască.

– *Știu*. Dar nu are niciun sens, 1997 nu este viitorul. Este trecutul. În 1997, eu nici măcar nu eram născut…

– Anul 1997 era viitorul pentru oamenii din 1965.

– *Știu!* a răspuns Benny nerăbdător. Exact asta spuneam! Dar dacă 1997 era *pe atunci* viitorul, atunci *acum* este cu atât mai mult viitorul, nu? Acum suntem deja în 2009!

Kenji a luat o înghițitură de bere.

– Așadar, care este întrebarea ta, Benny?

– Dacă acum este viitorul, cum de nu mai există misiuni spațiale? Sau nave spațiale cu astronauți care zboară către alte planete?

– Hm! Bună întrebare.

– *Înainte*, măcar existau misiuni pe Lună, nu?

– Exact.

– Ce s-a întâmplat? Cum de s-au oprit?

– Probabil timpul merge înapoi?

Benny și-a dat ochii peste cap a exasperare.

– Asta e o prostie. Probabil nu mai au niciun motiv să facă misiuni spațiale? Costă mult să zbori pe Lună și apoi… nimic. Luna nu are nimic. Nimic de luat. Nimic de vândut. Nimic de ucis și de mâncat. Totul e deja mort și dacă nu câștigi mulți bani, atunci ce rost mai are? Mai bine să facem războaie și să ne omorâm între noi aici, pe Pământ.

Benny și-a ridicat brațele de parcă ar fi ținut o pușcă automată și s-a prefăcut că spulberă sufrageria cu rafale și focuri de armă.

– *Ta-ta-ta-taaa…*

Benny s-a așezat mai confortabil între perne și a început să-și muște încheieturile.

– Este o prostie.

– Da.

Kenji a încetat să se mai joace, și-a pus brațul pe umerii fiului său și l-a îmbrățișat.

– Să ucizi este o prostie. Mai bine să rămâi în viață.

Băiatul s-a liniștit, jucându-se cu degetele tatălui său. Miroseau ca jointul pe care tocmai și-l stinsese, dulci și afumate.

– Tati?

– Da, Benny.

– Când erai mic, trăiai în același timp cu astronauții care mergeau pe Lună?

– Desigur! Aveam aceeași vârstă cu tine. Aveam șase ani.

– Eu am șapte!

– Bine, dar eu aveam șase. Era 1969 și eram tare îngrijorat, pentru că în Japonia există un basm despre un iepure care trăiește pe Lună și mi-a fost teamă că marele astronaut american urma să-l rănească. Toată lumea mi-a spus să nu-mi fac griji! Astronautul american este un tip foarte amabil. Nu urma să rănească niciun iepure selenar! Însă eu tot eram îngrijorat.

– Dar a fost în regulă, nu?

– A fost în regulă. Ne uitam la vechiul televizor alb-negru, pentru că pe atunci nu aveam internet. Atunci l-am văzut pe primul astronaut, domnul Neil Armstrong, cum coboară pe scară către modulul de aselenizare și rostește celebrele cuvinte: *Un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire.* Ceva de genul ăsta. Sunt celebre. Și așa m-am hotărât să devin și eu astronaut.

– Serios?

Kenji a dat din cap.

– Misiunea spațială a fost visul meu. Să fac o plimbare pe Lună.

– Și cum de nu te-ai plimbat niciodată pe Lună? Astronauții încă făceau așa ceva pe atunci…

– În Japonia nu aveam încă niciun astronaut. Așa că am ajuns să cânt la clarinet și am renunțat la visul meu de a merge în spațiul cosmic.

– Din cauza clarinetului?

– Din cauza muzicii.

Kenji a închis ochii și și-a lăsat capul pe spate, rezemat de perne. Benny a așteptat, urmărind cum pe chipul tatălui său apare un zâmbet vag, de parcă ar asculta ceva plăcut, venit de departe. Kenji făcea uneori asta, se lăsa purtat departe, iar Benny trebuia să-l înghiontească și să-i spună: *Pământul către*

Tati. Pământul către Tati. Mă auzi? ca să-l aducă înapoi. De data asta nu era nevoie, deoarece Kenji a oftat și a început să vorbească.

– Muzica e asemenea spațiului cosmic, Benny. Nu este nevoie să zbori în alt loc. Totul este așa de frumos aici.

Dar Benny nu era convins. S-a încruntat.

– Un copil de la școală spune că tatăl lui crede că plimbarea pe Lună a fost o minciună.

– Nu, a răspuns Kenji, clătinând din cap și îndreptându-și umerii. Tatăl ăla se înșală. Plimbarea pe Lună chiar a avut loc.

Kenji a luat computerul în poală, a dat o căutare rapidă și apoi a apăsat play. Erau imagini NASA din misiunea lunară Apollo 11. Au privit silueta fantomatică a lui Armstrong, îmbrăcat în costumul său spațial alb, urcând încet pe scara modulului de aselenizare, apoi pășind pe suprafața Lunii.

– Totul este neclar, s-a plâns Benny. Nu pare real.

– Șșșt. Ascultă.

În mijlocul semnalelor sonore și statice, au auzit printre purici cuvintele *Un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire.*

– Vezi! a exclamat Kenji.

Au privit cum Armstrong se îndepărtează încet de modulul de aterizare, descriind starea lonjeroanelor, praful fin de sub cizme, prima amprentă umană pe suprafața Lunii; apoi a coborât Aldrin. Au instalat camerele de filmare, placa memorială și steagul american. Treptat, au învățat cum să se comporte cu propriile corpuri pe Lună, cum să meargă, să se răsucească, să se echilibreze și să se aplece și, în scurt timp, săreau de-a lungul suprafeței pudrate, atracția gravitațională a Lunii fiind suficientă ca să-i mențină în poziție verticală, legați, și să-i împiedice să plutească departe.

– Bine, e destul de grozav, a declarat Benny cu invidie. Mi-ar plăcea să fiu astronaut. Mi-ar plăcea să merg pe Lună.

– Și mie, Benny-boy. Și mie.

BENNY

Îmi amintesc! Câteva zile mai târziu, tatăl meu a venit acasă cu o cutie mare de carton, iar când am deschis-o, înăuntru era globul selenar. Am fost tare entuziasmat. O Lună doar a mea! Tata a spus că l-a găsit într-un magazin de antichități, mama s-a supărat pe el și i-a spus că sunt doar un copil și că n-ar trebui să-mi cumpere antichități scumpe, deoarece copiii nu știu să aprecieze asemenea lucruri, iar ei nu-și permit. Îmi amintesc că mi-a fost foarte greu să-i aud certându-se, pentru că eu am îndrăgit imediat globul selenar și n-am vrut ca mama să mă facă să-l dau înapoi. Până la urmă, nu a făcut-o. Și apoi, tata mi-a cumpărat toate steluțele magice fosforescente, mi le-a lipit pe tavan și a creat o constelație specială doar pentru noi, numită Cheery Ohs, iar până atunci mamei deja îi trecuse supărarea, așa că în noaptea aceea am stins luminile și ne-am îngrămădit toți trei în patul meu, și am stat acolo, în întuneric, privind constelația noastră strălucitoare.

Uneori stăteam pe patul meu cu globul selenar și citeam toate numele craterelor de impact. Trebuia să-l alegi pe cel pe care vrei să aterizezi. Mama alegea întotdeauna Golful Rouă sau Golful Curcubeului, iar tatălui meu îi plăcea Lacul Viselor. Eu preferam întotdeauna Marea Vaporilor, care era lângă Golful Clocotitor, pentru că îmi plăceau sunetele acelor cuvinte, mai ales după ce le-am căutat în dicționar și le-am învățat semnificațiile. Niciunul dintre noi nu alegea Marea Liniștii sau Marea Furtunilor, pentru că alți astronauți aterizaseră deja acolo. Și niciunul nu mergea pe partea întunecată a lunii, cu excepția tatălui meu, chiar dacă nu intenționat. Uneori învârteam Luna, trebuia să închidem ochii și s-o oprim. Oriunde se întâmpla să nimerești, ăla era locul tău și trebuia să-i inventezi o poveste. Era un joc frumos, dar apoi mama a aterizat în Marea Crizei de trei ori la rând, iar tata a continuat să aterizeze în aceste mici locuri precum Mlaștina Bolilor și Lacul Morții. Lui i se părea amuzant, dar mama se speria, așa c-am încetat să ne mai jucăm.

Îmi amintesc o dată când mama a aterizat în Marea Fertilității și a inventat povestea asta despre o astronaută care aterizase acolo, apoi s-a întors pe pământ și nu s-a mai putut opri din făcut copii. Toți erau palizi și purtau numele craterelor lunare mai mici: Copernic, Clavius, Schickard, Humboldt, Bel'kovich, Al-Khwarizmi. A trebuit să le memorăm numele și să învățăm să le pronunțăm. Nu mi le amintesc acum pe toate, dar erau mult mai mulți, cel puțin douăzeci de copii palizi. Toți s-au dovedit a fi astronauți minusculi, iar mama lor trebuia să-i supravegheze din cauză că gravitația Pământului nu era suficient de puternică să-i țină la sol și ei continuau să plutească departe în spațiu. În interiorul casei era în regulă să plutească – doar se loveau cu capul de tavan și începeau să plângă, iar mama lor se urca pe o scară, îi apuca de un picior și-i trăgea în jos –, dar dacă pluteau afară, era o problemă și ajungeau să fie legați cu sfori de glezne când ieșeau la plimbare. Spunea că toată lumea se va uita la

ea cum se plimbă pe trotuar cu băieții legați cu sfori, legănându-se ca o grămadă mare de baloane albe cu heliu.

Era o poveste excelentă, iar mama a continuat să adauge noi episoade în fiecare noapte, timp de câteva săptămâni. Nu-mi amintesc unde este tatăl în poveste. De fapt, nu cred că a existat. Cred că doamna astronaută își creștea fiii singură, fii care au apărut pentru că ea aterizase în Marea Fertilității. Asta era și ideea poveștii, nici nu era nevoie de un tată. Ea și fiii ei aveau parte de tot felul de aventuri extraordinare împreună, dar apoi toți copiii palizi au început să crească și cu cât au crescut mai mult, cu atât i-a fost mai greu mamei să-i țină aproape de ea pe pământ.

Au început să aibă probleme la școală și altele asemenea. În cele din urmă, lucrurile s-au înrăutățit atât de mult, încât au avut o discuție de familie, iar copiii palizi i-au spus mamei lor că trebuie să se întoarcă pe Lună. Era important pentru stima lor de sine, au declarat ei. Trebuiau să se întoarcă să-și găsească craterul de impact ca să știe cine sunt. Doamna astronaută s-a întristat peste poate, dar a înțeles că trebuie să le dea drumul, pentru că își dorea ca fiii ei să își găsească identitatea și stima de sine, chiar dacă știa că se va simți singură fără ei. Copiii palizi s-au oferit s-o ia cu ei înapoi pe Lună, dar ea a refuzat, deoarece era pământeană și o călătorie pe Lună îi fusese de ajuns. Când a venit ziua plecării, și-a scos la plimbare toți copiii legați cu sfori de glezne și și-a folosit foarfeca mică de broderie să le taie sforile. Unul câte unul, copiii au plutit pe cerul albastru strălucitor, făcându-i semn cu mâna în timp ce deveneau tot mai mici și mai palizi; i-au promis să se întoarcă pe Pământ, dar n-au făcut-o niciodată.

Chiar era un final trist. Nu știu unde era tata în noaptea în care mama a terminat de povestit. Probabil avea concert sau ceva de genul ăsta, pentru că eram doar noi doi, întinși pe patul meu, și când mama a ajuns la sfârșitul poveștii, am tăcut amândoi, uitându-ne la stelele de pe tavan și fiind tare necăjiți. Iar apoi mama a spus că poate ar trebui să inventăm alt sfârșit; am fost de acord și mama a făcut întocmai. În noul final, exact când mezinul plutea printre copaci, s-a întâmplat să se uite în jos și să-și vadă mama plângând. În ultimul moment, a apucat ramura de sus a unui copac foarte înalt și s-a ținut strâns. Și pentru că era încă mic, atracția gravitațională a Lunii nu era așa de puternică asupra lui, așa c-a reușit să coboare din copac și a ajuns înapoi la mama lui. A luat-o de mână și i-a spus că se răzgândise. Era diferit de ceilalți băieți, mai ancorat în realitate, și voia să încerce să-și găsească identitatea chiar aici, pe Pământ. Mama băiețelului s-a bucurat tare mult, ceea ce l-a ajutat să se simtă bine în sinea lui. Ea l-a condus în casă, iar a doua zi au mers la un magazin de încălțăminte și au comandat o pereche specială de pantofi grei, cu tălpi strălucitoare de osmiu, care să-l țină pe băiețel cu picioarele pe pământ. La școală, toți copiii își doreau pantofi ca ai lui, așa că a devenit foarte popular.

Era un final mult mai bun.

Osmiul este cea mai grea materie din lume și acum că mă gândesc, de asta avea nevoie tatăl meu. Avea nevoie de pantofi foarte grei, cu tălpi de osmiu, ca să rămână pe Pământ. Știi cum spunea el că muzica e spațiul cosmic și nu trebuie să zboare în altă parte, pentru că totul e așa de frumos aici, pe Pământ? Sunt destul de sigur că era o prostie. Probabil așa se simțise cândva, dar pe când aveam șapte sau opt ani, deja intrase în zona crepusculară, iar el și mama se certau des. Mai ales din cauză că fuma iarbă – ei nu-i spuneau niciodată astfel, nu de față cu mine, dar știam ce se întâmplă. Tata voia să se lase de fumat iarbă și chiar încercase, dar pur și simplu nu putea. Îmi dădeam întotdeauna seama când se reapuca de fumat, pentru că era așa de pierdut în spațiu, orbitând în jurul altei galaxii, și nu exista nimic care să-l țină cu picioarele pe pământ. Nici măcar osmiul. Nici măcar eu.

Îmi amintesc că pe vremea când eram tare mic, tata nu avea nevoie de iarbă, iar muzica *chiar* era pentru el spațiul cosmic pur, infinit, care ne ținea pe toți împreună. Și eu eram muzică, și mama era muzică – toți eram muzică și îmi amintesc cum era să fie totul frumos.

Uite cum stă treaba cu tatăl meu. Când trăia, era plin de viață. Îmi amintesc cum cânta piesa lui preferată „Sing Sing Sing (With a Swing)“, înregistrarea live din 1938 de la Carnegie Hall. O cânta iar și iar, și de fiecare dată când o auzea, începea să plângă. Niciodată nu înțelegeam de ce, așa că el încerca să-mi explice.

Este live, Benny! Ascultă! Este Babe Russin la saxofon. Și Harry James la trompetă. Și Gene Krupa la tobe… O, Doamne, ascultă tam-tamurile, sunt criminale!

Îi aud vocea chiar și acum și îl văd tropăind în ritmul big-bandului, dând din cap și cu tot corpul fremătându-i. Mi se părea că e mișto și încercam să-l imit. Ascultam trioul de trompete și, în aproximativ șapte minute, închidea ochii și spunea*: Stai, așteaptă! Ascultă cum vine Goodman!* Și apoi venea soloul ăla șmecher de clarinet, iar tatăl meu efectiv vibra, așteptând notele imposibile de Do, iar când Goodman le interpreta, tata striga *Da!* și mă îmbrățișa strâns. *Ăsta e, Benny! Da, scumpule, ăsta e jazz fierbinte*[36]*! E criminal…*

Și atunci, chiar atunci, Goodman îl lasă pe Jess Stacy să-și facă intrarea cu soloul de pian care începe blând și delicat. Cineva din public, sau probabil unul dintre muzicieni, strigă *Da, tati*, iar tata zâmbește din toată inima, mă leagănă și îmi șoptește: *Ascultă-l pe Debussy, îl auzi pe Ravel?*, încercând să mă facă să aud cu urechile lui. Până când Stacy termină de cântat, publicul explodează în aplauze, Krupa își ridică bețele și-i face pe toți să înțeleagă cât de important e jazzul, tatălui meu îi dau lacrimile, ochii îi strălucesc și mă îmbrățișează strâns, spunând: *Ascultă, Benny-boy! Asta e live pur, așa trebuie să fim!*

CARTEA

47

Dar Kenji nu mai trăia. Murise, lăsându-l pe Benny în urmă.

Benny s-a întors la școală. Annabelle nu i-a mai dat voie să meargă singur cu autobuzul și, chiar dacă îi crea probleme în activitatea zilnică, a insistat să-l însoțească dimineața la liceu și să-l ia înapoi acasă după-amiaza. În prima zi când s-a întors, apropiindu-se de clădirea liceului însoțit de mama lui, ca un dirijabil uriaș, Benny i-a auzit pe ceilalți copii chicotind. În clasă i-a auzit vorbind pe la spatele lui. Și, mai târziu, în sala de mese, au continuat să-și bată joc: *Hei! Benny! Ăsta este sendvișul tău care vorbește: Nu mă mânca! Te rog, nu mă mânca!*

Era o cruzime, dar Benny se obișnuise să audă vocile spunând chestii de genul ăsta și abia dacă a observat. Dacă l-ai fi întrebat cum se simte, ar fi ridicat din umeri și ar fi spus bine, dar în realitate era indiferent și detașat, ca și cum totul în viața lui s-ar fi întâmplat la o distanță foarte mare. Este normal ca trecutul și viitorul unei persoane să pară foarte îndepărtate, dar aiciul și acumul lui Benny tot așa se simțeau. Spațiul și timpul erau împletite iremediabil, iar momentul prezent devenea tot mai îndepărtat. Pe măsură ce săptămânile treceau, Benny simțea că se află la bordul unei nave spațiale, în spațiul intergalactic, navigând printr-o gaură neagră către o altă stea. Încă auzea vocile lucrurilor vorbind, dar în depărtare, învăluite într-un zgomot alb atât de gros și dens, încât abia înțelegea ce spun.

Ceea ce, mărturisea el, era bine. Problema apărea atunci când cineva, de exemplu consilierul, asistenta școlară, asistentul social sau profesorul pentru copii cu dizabilități, vorbea cu el și aștepta un răspuns. Acolo se destrăma totul. Și acum erau multe persoane care așteptau răspunsuri, deoarece era evaluat ca un elev cu dizabilități, îndreptățit să beneficieze de un program educațional adaptat pentru a-i îndeplini nevoile speciale. Annabelle luptase din greu în acest sens. La scurt timp după ce chiulul lui Benny fusese descoperit, a fost chemată la o ședință cu directoarea Slater. Stătea pe fotoliu,

uitându-se la numeroasele diplome pe care directoarea le avea înrămate pe perete, în timp ce femeia îi povestea despre e-mailurile false.

– Benny trebuie să vă fi accesat contul, i-a spus directoarea, navigând în inboxul ei. Sunt surprinsă că n-ați observat. Sper că nu i-ați spus parola dumneavoastră. Nu vă sfătuim să faceți așa ceva.

S-a încruntat în fața ecranului și, după ce a tastat ceva, l-a întors ca Annabelle să vadă. Ea s-a aplecat în față și a analizat e-mailul pe care părea că-l scrisese fiul ei. Cum nu observase schimbul de mailuri? Și cum avusese Benny acces la contul ei de la bun început? Dar apoi și-a amintit cât de ușor ghicise parola telefonului lui și i-a trecut prin minte că ea și Benny se cunosc destul de bine, ceea ce nu multe mame ar fi putut spune despre fiii lor. A simțit o tresărire de mândrie la această confirmare neașteptată a legăturii lor, apoi a observat litera lipsă.

– O, priviți! a exclamat Annabelle, arătându-i. Lipsește litera *h*! Lipsește o literă din adresa mea de e-mail și n-ați observat.

Directoarea s-a uitat la ecran.

– Foarte ingenios, a comentat ea sec.

Annabelle s-a lăsat pe spătarul fotoliului. *Era* foarte ingenios. Benny trebuie să fi creat un cont fals și să fi redirecționat e-mailurile. Nu-i de mirare că nu le văzuse. *H*-ul acela lipsă schimba totul. Literele erau importante!

Directoarea a deschis un alt e-mail, care conținea o anexă.

– Iată adeverința de la medicul său, pe care a falsificat-o, presupunând că dr. Stack e o persoană reală.

– Sigur că da, a confirmat Annabelle. Dr. Melanie Stack.

Adeverința medicală era scrisă pe un antet ridicol de vesel și Annabelle a zâmbit, în ciuda a tot ce se întâmpla. Sigla, un ursuleț care ținea un balon cu o față veselă, i se potrivea perfect lui dr. Melanie. A citit scrisoarea și a început să râdă. Nu s-a putut abține.

– Ați citit-o măcar?

Directoarea Slater s-a încruntat.

– Poftim?

– Adeverința. Ați citit-o?

Directoarea a întors ecranul la loc.

– A scris greșit *internat*. Și *schizoafectiv.*

– Doamnă Oh, nu este vorba despre ortografia fiului dumneavoastră. Dacă ar veni la ore…

– Nu, bineînțeles, îmi dau seama. Dar mă întreb doar cum ați putut crede că scrisoarea asta a fost scrisă de un medic.

Încruntarea de pe fața directoarei s-a adâncit. A respirat adânc.

– Și noi ne întrebăm, doamnă Oh, cum ați putut să nu știți că fiul dumneavoastră de paisprezece ani chiulește de câteva săptămâni. Cum de nu v-ați dat seama pe unde umblă Benjamin timp de – a tastat o serie de comenzi în motorul de căutare – douăzeci și șase de zile, ca să avem numărul exact?

A întors la loc ecranul computerului, s-a lăsat pe spătarul fotoliului și a așteptat un răspuns.

Avea dreptate, desigur. Annabelle s-a prăbușit pe fotoliu ca un balon dezumflat. Într-adevăr, cum de nu-și dăduse seama? Directoarea stătea cu brațele încrucișate și îi ținea în continuare prelegeri despre pericolele absenteismului școlar. Despre genul de necazuri în care puteau intra cei mici atunci când părinții lor erau neglijenți. Despre droguri, criminalitate și abuz sexual. Annabelle își privea mâinile în timp ce o asculta, trecându-și cu nervozitate arătătorul peste striațiile unghiei mari. Toate unghiile ei aveau striații, despre care Annabelle citise că sunt un semn de afecțiune medicală, dar nu-și amintea exact care. Avea și o pieliță ruptă. S-a întrebat dacă are vreo unghieră în geantă. Cândva avusese una. De fapt, mai multe.

– Doamnă Oh, a spus directoarea. Aveți idee pe unde a fost Benjamin? Cu cine? Ce făcea în fiecare zi când ar fi trebuit să ajungă la liceu și să participe la ore?

– Mi-a spus că a fost la bibliotecă, a răspuns Annabelle, îngrijorându-se din cauza pieliței rupte. Mi-a spus că a citit cărți.

– Și dumneavoastră l-ați crezut?

– Da. L-am crezut. Adică, îl cred.

Directoarea s-a uitat la ea cu scepticism.

– Nu, serios, a insistat Annabelle. Benny iubește biblioteca. Întotdeauna a iubit-o, încă din copilărie.

Directoarea și-a scos ochelarii și a clătinat din cap.

– Doamnă Oh, cu tot respectul, am lucrat în administrația liceului toată viața și nu am întâlnit niciodată un caz de copil care chiulește ca să meargă la bibliotecă. Copiii care chiulesc merg la malluri. Merg la magazinele de

încălțăminte și la Starbucks. Petrec timp în parcuri, pe alei și în fabricile abandonate. Nu merg la biblioteci.

– O, dar vă înșelați! Eu însămi l-am văzut acolo. A mers în fiecare zi din vacanța de vară și la un moment dat m-am dus să văd ce face. Stătea într-unul dintre separeurile mici din bibliotecă, înconjurat de un teanc mare de cărți stivuite în jurul lui. Adormise citind…

Directoarea n-o mai asculta. Răsfoia un dosar din care a scos o foaie de hârtie.

– La începutul anului școlar v-am trimis o scrisoare pe care ați semnat-o, ceea ce însemnă c-ați înțeles politicile referitoare la frecventarea liceului.

Directoarea a pus scrisoarea pe birou în fața lui Annabelle. Purta, într-adevăr, semnătura ei și își amintea vag că o semnase, dar nici măcar nu o citise.

– Așadar, știți că, în calitate de părinte, aveți responsabilitatea legală să vă asigurați că fiul dumneavoastră merge la liceu până la vârsta de șaisprezece ani, a continuat directoarea. Nerespectarea regulilor este considerată neglijență școlară, iar liceul poate depune o petiție la tribunal în cazul absenteismului. Într-o situație cu mai multe absențe decât prezențe, nu avem de ales decât să acționăm în consecință.

Annabelle a ridicat privirea din scrisoare.

– Stați, ce spuneți? Aveți de gând să mă dați în judecată?

– Așa e legea, doamnă Oh.

Văzând consternarea de pe chipul lui Annabelle, directoarea Slater s-a mai îmblânzit.

– Sigur că n-am ajuns încă acolo și, sincer, sper că nici nu va fi nevoie, dar trebuie doar să vă avertizez…

– Nu, a spus Annabelle, clătinând din cap.

S-a ridicat și s-a sprijinit cu mâinile de biroul directoarei.

– Nu, îmi pare rău, pur și simplu nu e în regulă.

– Poftim?

– Nu e deloc în regulă. Benny nu este un delincvent juvenil care chiulește de la școală și își petrece timpul la mall sau la Starbucks. Urăște mallurile. Nu suportă Starbucks. Zgomotul este prea puternic pentru el, dar ce mai contează. Ideea este că fiul meu are o dizabilitate mintală, doamnă directoare Slater, și dumneavoastră știți asta, iar dacă chiulește este pentru că liceul nu-i

împlinește nevoile. Așadar, haideți să discutăm despre asta, bine? Să discutăm despre asta.

A urmat o serie de întâlniri, evaluări și ședințe, la care Benny a fost obligat să participe. S-a format o echipă cu profesorul pentru copiii cu dizabilități, asistenta școlară, asistentul social și consilierul. I-au adresat întrebări, au vrut răspunsuri, iar toate astea au fost obositoare și tulburătoare pentru el. Din punct de vedere legal, liceul era obligat să-l primească înapoi, dar Benny nu voia să fie primit. Se simțea bine, insista el. Așa cum era. Sigur, auzea lucruri vorbind, dar ce dacă? Pe majoritatea le putea ignora. De ce nu-l puteau ignora și ei?

Acasă, mama lui voia și ea răspunsuri. Intenționa să păstreze canalele de comunicare deschise și să creeze oportunități de dialog.

– Benny? Benny? BENNY!

– Ce e?

– Cum a fost la liceu astăzi?

– La fel.

– Ai învățat ceva interesant?

– Nu.

– Ți-ai făcut prieteni noi?

– Nu.

– Ai încercat? Ai vorbit cu vreunul dintre ei?

– Nu.

– Ce-ți face mâna?

– E bine.

Mâna i se vindeca, îi scoseseră copcile, rămăsese doar o cicatrice roșie, dar Benny tot refuza să spună cum căpătase rana. Medicul de la Urgențe a luat-o pe Annabelle deoparte după ce l-a pansat pe Benny și i-a spus că rana pare să fi fost provocată de o lamă ascuțită de cuțit sau chiar de sabie. Cel mai probabil, atacatorul l-a atacat de sus, iar băiatul și-a ridicat brațul într-un gest de autoapărare. Medicul și-a ridicat brațul ca să-i demonstreze, dar mai târziu, când Annabelle l-a întrebat pe Benny, el a negat.

– Nu s-a întâmplat deloc așa.

– Așadar, ce s-a întâmplat?

– Nimic. A fost un accident.

Benny a refuzat să-i dea explicații suplimentare și, în cele din urmă, Annabelle a amenințat că-l va duce la secția de poliție și va depune o plângere pentru cele întâmplate.

– Mamă, a spus el obosit. Nu mă vor aresta. Nu am făcut nimic.

Annabelle a rămas în pragul camerei lui și și-a privit fiul cu atenție. Era sarcastic? Râdea de ea? Tonul lui era banal și indiferent. Benny doar expunea faptele și probabil avea dreptate, poliția nu-i era de ajutor, ceea ce, de asemenea, o scotea din minți.

– Dar *cineva* a făcut asta! Cineva te-a rănit, Benny. Ți-ai fi putut pierde degetul mare! Știi cum e să trăiești fără degetul mare? Și mai ales la mâna dreaptă! Trebuie să lămurim povestea.

Benny a clătinat din cap. Ea s-a așezat pe marginea patului, jucându-se cu lingura lui.

– Ți-am spus c-a fost un accident. Am căzut și m-am tăiat în ceva. Era întuneric. Nu am văzut. Nu-mi amintesc.

– Care variantă e, Benny? Nu ai văzut sau nu-ți amintești?

– Nu-mi amintesc.

Annabelle s-a încruntat. Mințea? De ce nu-și amintea niciun amănunt? Dacă se droga?

– Medicul a spus c-ai fost atacat. A spus că seamănă cu o rană de cuțit sau de sabie.

– Mamă, oamenii nu mai poartă săbii în ziua de azi, în caz că n-ai observat.

Replica asta a fost cu siguranță sarcastică. Benny își bătea nerăbdător genunchiul cu lingurița.

– Ce oameni? Cu cine erai?

– Cu prietenii, i-a răspuns Benny, ținând lingurița în echilibru pe degetul arătător.

– Ai fost cu fata aia. Aleph sau așa ceva. Aveai numărul ei în telefon.

– Ce e cu ea? a întrebat Benny cu vocea dintr-odată îngrijorată.

– Cine e?

Lingura se clătina.

– Nimeni. Doar o prietenă.

Chiar dacă Annabelle a simțit dorința din vocea lui, l-a ignorat și a continuat să-l încolțească. Avea o bănuială. Intuiție maternă.

– Este prietena lui Mackson? Te-ai întâlnit cu ea la spital?

Lingura a căzut, iar Benny a ridicat-o din nou.

– Nu. Este o prietenă de la școală.

Acum îl prinsese cu minciuna.

– Tu nu ai prieteni la școală, mai ții minte?

Annabelle a încercat să-și rețină triumful din voce, dar cumva, Benny tot l-a auzit.

– Bine, a recunoscut el. Am mințit. Am inventat-o. Nu există. Acum ești mulțumită?

Ce fel de mamă e mulțumită când își prinde copilul mințind? Ce fel de mamă se bucură că fiul ei nu are prieteni? Annabelle a intrat în camera lui, s-a așezat lângă el pe pat, și-a întins brațul și l-a îmbrățișat pe după umerii înguști. I-a simțit tot corpul încordându-se.

– Benny, scumpule. Vreau doar să ajut. E bine că ți-ai făcut niște prieteni la spital. Mackson pare un tânăr drăguț, dar este mult mai mare decât tine și nu știm nimic despre el…

– Mackson nu este prietenul meu.

– Sau fata asta, Aleph. Și ea e mai mare decât tine?

Annabelle i-a simțit umerii relaxându-se. Benny a dat din cap.

– De ce și-ar dori să fie prietenă cu un băiețel ca tine?

Benny părea să se micșoreze sub greutatea brațului ei. Annabelle l-a îmbrățișat o dată, apoi încă o dată, încercând să-i dea niște poftă de viață.

– Nu vreau să suferi, Benny. Vreau să ai prieteni, dar de vârsta potrivită, bine? Poate că acum, că ești în acest nou program educațional, o să întâlnești niște copii aflați pe aceeași lungime de undă cu tine.

Annabelle l-a îmbrățișat din nou, iar Benny a scăpat lingura. Annabelle s-a aplecat să i-o ridice și și-a amintit cuvintele cântecului de leagăn. *Hey, diddle diddle, the cat and the fiddle, the cow jumped over the moon. The little dog laughed to see such craft and the dish ran away with the spoon.*

Era una dintre poezioarele pe care le folosise pentru a-l ajuta pe Kenji să pronunțe cum trebuie litera *L*. Ea i-o recita, iar el repeta stângaci, răgușit, râzând de pronunția lui îngrozitoare. Nu putea să pronunțe *diddle* sau *fiddle*, dar îi plăcea să spună *spoon*. Când Annabelle era în ultimul trimestru de sarcină, Kenji își încolăcea brațele în jurul ei și o legăna. *Spooon*, îi șoptea la ureche, pronunțând cuvântul. *Spooooooon*. După ce i-a reparat balansoarul, iar ea a pictat tabloul cu văcuța care sărea peste luna nouă din fundal, când s-a născut Benny, Annabelle se așeza acolo să-l legene în timp ce-l alăpta. Și-

a amintit cum se simțise să legene în brațe o nouă viață minusculă și să-i simtă buzele surprinzător de insistente în căutarea sânului. Balansoarul stătuse în camera lui Benny mult timp, până acum câțiva ani, când spusese că nu-l mai vrea. Annabelle nu mai încăpea în el, dar nu se îndura să-l arunce, așa că l-au mutat în dormitorul ei. Acum, ținând lingura în mâini, își dorea foarte mult ca Benny să recite versurile, dar s-a stăpânit.

I-a aruncat o privire; Benny încă era trântit lângă ea, uitându-se în jos, apoi Annabelle s-a aplecat și a ținut în echilibru mânerul lingurii pe genunchiul lui. A așteptat, iar când el nu a reacționat, a legănat lingura înainte și înapoi de câteva ori, făcând-o să danseze.

– *Hey, diddle diddle*, a șoptit ea.

Benny și-a retras genunchiul.

– Încetează.

BENNY

Îmi plăcea lingura aia. Era veche și de argint – poate nu argint pur, ci amestecat cu vreun aliaj sau ceva de genul ăsta, dar nu conta, pentru că oricine o făcuse știa meserie. Știuse să facă o lingură care avea exact forma potrivită ca s-o ții în mână și s-o bagi în gură, chiar dacă aveai mâinile scurte și gura mică. Și eram sigur că o persoană frumoasă savurase cândva un lucru delicios cu acea lingură, pentru că simțeam amintirea unor buze frumoase și gustam desfătarea de fiecare dată când băgam lingura în gură și o auzeam fredonând de plăcere. Cine făcuse lingura aia o făcuse cu acest scop, iar lingura era fericită. Atât timp cât ajuta pe cineva să mănânce, era fericită.

De aceea mâncam mereu cu ea, o purtam cu mine tot timpul și mă temeam că-mi va fi furată. Versurile cântecului de leagăn spun că lucrurile fug cu lingura și credeam că asta se poate întâmpla. Îmi imaginam întâmplarea ca pe un fel de scenariu de răpire și mă obișnuisem să nu mai las lingura singură când mă întorceam cu spatele, mai ales dacă era o farfurie prin apropiere. În schimb, lingeam lingura și o băgam în buzunar. Chestii de copil prostuț, ceea ce era în regulă când eram mic, dar nu la liceu.

Niște tipi m-au văzut lingând lingura la prânz și un nemernic mi-a smuls-o din mână și a fugit în curtea școlii, iar prietenii lui l-au urmat și s-au amuzat jucându-se, aruncând-o pe deasupra mea și strigând prostii de genul: *Hei, maimuțel, hei, retardatule, vino și ia-o!*, până a sunat clopoțelul și au azvârlit-o pe acoperiș. Îmi amintesc felul în care arăta lingura mea, învârtindu-se prin aer ca o roată argintie, și apoi sunetul pe care l-a scos când a aterizat pe acoperiș. Cantina avea doar două etaje, iar acoperișul nu era deosebit de înalt, dar era în pantă și am auzit lingura zăngănind în jgheabul de ploaie, unde a și rămas înțepenită. N-am văzut-o, dar după aceea, ori de câte ori treceam pe lângă clădirea școlii, o auzeam fredonând de sus. Aveam de gând să-i povestesc profesorului pentru copiii cu dizabilități ce se întâmplase și să încerc s-o recuperez, dar apoi am hotărât să mă abțin. Era suficient să știu unde este. Chiar dacă mâncarea mea nu mai avea gust la fel de bun și lingura nu mai era la fel de fericită, cel puțin știam că este în siguranță atât timp cât o auzeam fredonând.

Și în legătură cu mama mea mă simțeam prost, dar mă înnebunea cu toate întrebările ei. Știu că încerca doar să ajute, dar nu-i puteam spune ce se întâmplase în noaptea aia la atelierul de legătorie, nici despre șoaptele foilor de hârtie și nici despre toate cuvintele alea care înotau în lumina verzuie. Nu-i puteam spune despre tine.

Încă nu știam cine ești. Era prea ciudat, prea nebunesc. Nu le puteam spune nici măcar lui Aleph sau lui B-man. Nu că i-aș mai fi văzut vreodată. Mi-era teamă că dacă spun cuiva că mă urmărește o carte care-mi povestește viața, m-ar fi internat pentru totdeauna la balamuc.

CARTEA

48

Dr. Melanie i-a schimbat din nou planul de tratament. Era îngrijorată din cauza letargiei, a indiferenței, a creșterii în greutate și a sentimentului de răceală pe care Benny l-a descris după întoarcerea la liceu. În mintea lui dr. Melanie, asemenea simptome erau farmacologice; nu s-a gândit niciodată c-ar putea fi efectele secundare ale liceului în sine, nu ale medicamentelor. În orice caz, era adevărat că, odată ce a început noul tratament, aceste efecte adverse deosebite s-au diminuat, dar au fost înlocuite cu altele – neliniște, agitație și spasme musculare neregulate, imposibil de controlat. Lui Benny i se părea că mestecă o bucată de staniol, că inima îi e mereu gata să explodeze, dar astea ar fi putut fi și efectele secundare ale dragostei.

– Așadar, cum te simți? a întrebat dr. Melanie la începutul următoarei consultații.

Cum putea Benny să-i spună că e îndrăgostit de Aleph, dar ea nu-l iubește? Că i se frânge inima? Avea doar paisprezece ani! Nu mai simțise asta pentru nimeni și nu știa cum să-și exprime sentimentele, așa că, în schimb, s-a încruntat și s-a ghemuit pe scaun, șuvițele de păr acoperindu-i fața.

– Întotdeauna mă întrebați același lucru.

Dr. Melanie s-a aplecat în față, analizându-l.

– Te întreb mereu cum te simți?

– Da.

– Și nu-ți place?

– Nu.

Își simțea maxilarul încordat și dinții începând să i se încleștеze.

– Nu vrei să știu cum te simți?

– Categoric nu.

– Și asta cum te face să te simți?

Benny simțea furie. O simțea în încleștarea dinților. Și-a mijit ochii și i-a aruncat o privire răutăcioasă.

– Mă face să vreau *să mușc*.

– Bine, a spus dr. Melanie retrăgându-se, dar disimulând politicos. Să mă muști?

– Nu! a exclamat Benny exasperat. Cuvintele *dumneavoastră*. Îmi vine să le mușc și să le scuip afară!

Benny a început să aibă gânduri paranoice. Mama lui nu-l lăsa să meargă nicăieri după școală, mai ales nu la bibliotecă, și nu o mai văzuse pe Aleph de când ea și Mackson îl conduseseră acasă după accidentul de la atelierul de legătorie. La început își trimiteau mesaje frecvent. Benny îi povestea cum fusese prins, cum face cursuri pentru copiii cu dizabilități și ce dureros e să te întorci la școală, iar Aleph îi trimitea mesaje de încurajare, sfătuindu-l să stea liniștit și să-și amintească să respire, ceea ce-i venea greu, mai ales dacă vedea mesaje care-i tăiau răsuflarea.

Apoi, brusc, mesajele ei au încetat. Benny a continuat să-i scrie, iar mesajele lui păreau să ajungă la destinație, dar ea nu i-a mai răspuns niciodată, iar când a încercat s-o sune, a dat de căsuța vocală: „Momentan, abonatul apelat nu poate fi contactat.“ Această încăpățânare a cifrelor nu l-a surprins – doar știa cât sunt de capricioase –, dar după ce a trecut o săptămână întreagă fără să primească vreun cuvânt din partea ei, Benny a trebuit să conchidă că problema nu sunt cifrele neserioase, ci mai degrabă faptul că Aleph îi blocase apelurile.

Benny s-a întrebat dacă mama lui o contactase și-i spusese ceva care s-o fi întors împotriva lui, dar nu avea sens. Aleph n-ar fi întrerupt relația fără să-i ofere o explicație. Apoi s-a gândit că poate e vina telefonului ei că-l blochează. La urma urmei, dispozitivele electronice nu erau de încredere și probabil ea nici măcar nu știa că încercase s-o contacteze! Din moment ce nu făcuse nimic care să fi stârnit dușmănia telefonului ei, a trebuit totuși să renunțe și la această teorie. Apoi a început să se îngrijoreze. Era convins că i se întâmplase ceva îngrozitor, că rămăsese fără bani, că fusese internată iar la secția de psihiatrie, sau că fusese lovită de un camion. În autobuzul care îl ducea și îl aducea de la liceu, se așeza pe locul de lângă mama lui și se uita pe fereastră, frământându-se și mestecând un ghemotoc de staniol, cercetând trotuarele în căutarea unei fete slabe care poartă bocanci și are șuvițe

argintii, sau a unui bătrân într-un scaun cu rotile, plimbându-se pe stradă, urmat de un vălătuc de nori albi de plastic.

Benny nu mai rezista. Trebuia să se întoarcă la bibliotecă s-o caute, așa că i-a spus mamei sale că are nevoie să se documenteze pentru un proiect științific, și Annabelle i-a răspuns că îl va lua la sfârșitul programului. În autobuz pe drum spre bibliotecă, Annabelle i-a pus tot felul de întrebări despre proiect și s-a oferit să-l ajute, dar Benny a evitat răspunsurile și, odată ajuns acolo, a lăsat-o la departamentul periodice, în timp ce verifica metodic fiecare etaj în parte, de la parter până la ultimul etaj.

Biblioteca părea diferită. Când Benny a ajuns la etajul nouă, din obișnuință, picioarele l-au condus spre pasarela abruptă și spre colțul ciudat, dar când s-a apropiat, și-a văzut biroul ocupat de altcineva, iar doamna care tasta la calculator și tipul care studia astronomia plecaseră. Fuseseră întotdeauna acolo, însă niște străini le ocupaseră locurile. Benny s-a oprit pe pasarelă. Era măcar la etajul potrivit? S-a aplecat peste margine să verifice, privind în jos de la etajul nouă până la subsol. Era sus. Vântul rece care răzbătea din atelierul de legătorie îi dădea fiori. Benny a încercat să audă vocea subțire și plină de speranță pe care o auzise în acea noapte, dar nu era decât vântul. Când vântul i-a vorbit, el l-a urmat.

A coborât scările până la subsol, deschizând ușile masive, și a ajuns la departamentul de prelucrare a cărților. În noaptea aceea, încăperea spațioasă fusese cufundată în tăcere, dar acum fremăta de activitate, mișcare și zgomot. Rolele zdrăngăneau, roțile zornăiau, bibliotecarii împingeau cărucioare înainte și înapoi și, în tot acest timp, o ramificație complicată de benzi rulante transporta un flux constant de cărți dintr-o stație automată în alta.

Acest sistem modern, computerizat, de triere a cărților fusese instalat ca urmare a renovării, iar cărțile erau cuprinse de dezgust. Tânjeau după mâini, după atingeri. Clocoteau de furie din cauza situației nedemne în care se aflau – erau învârtite, răsturnate, rotite, scanate, sortate, trimise să alunece în jos prin transportoare înclinate în containere, sau ridicate hidraulic pe cărucioare. Era mai mult decât puteau suporta, iar suspinele lor se ridicau deasupra zgomotului mașinăriilor – *Noi nu suntem aparate! Noi, care cândva eram sacre, alături de Dumnezeu!*

Sunetul durerii lor era aproape uman. Benny și-a dus mâinile la urechi. Trebuia să rămână concentrat. A văzut camera personalului și s-a îndreptat

spre ea, dar o bibliotecară cu un cititor de coduri de bare l-a oprit.

– Pot să te ajut?

Ținea cititorul de coduri de bare îndreptat spre pieptul lui. Parcă era o armă cu laser. Sau un *phaser*. *Avertisment!*

Benny a făcut un pas înapoi și și-a ridicat mâinile.

Bibliotecara a gesticulat cu arma.

– Cauți pe cineva?

– Nu.

Nivel de alertă: portocaliu! De unde știa ea?

– Nu ai voie să te plimbi pe aici. Accesul publicului este interzis.

Benny își frământa mintea. Bibliotecara i se părea cunoscută. Nu era foarte înaltă. Era cam de înălțimea lui sau chiar mai mică. Poate dacă acționa repede, ar fi reușit s-o dezarmeze și apoi să se îndrepte spre camera personalului. Poate Aleph și B-man erau acolo și, chiar dacă nu erau, probabil găsea destulă mâncare în frigiderul ăla pentru câteva zile. Dacă ar fi reușit s-o dezarmeze pe bibliotecară și să-i ia arma, ar fi luat-o ostatică și ar fi ținut-o acolo până când biblioteca ar fi fost dispusă să negocieze și apoi ar fi oferit-o în schimbul lui Aleph, pe care probabil o țineau ascunsă în altă parte. Unde? Atelierul de legătorie! O țineau prizonieră în atelierul de legătorie! Piciorul i-a zvâcnit și Benny a făcut un pas înainte.

Micuța bibliotecară s-a retras.

– Hei. Te simți bine? O să chem pe cineva care te poate ajuta. Liniștește-te. Așteaptă aici.

Pericol! ALERTĂ MAXIMĂ! ALERTĂ MAXIMĂ! ALERTĂ MAXIMĂ!

O fi fost ea rapidă, dar Benny a fost și mai rapid. În timp ce întindea mâna spre dispozitivul ei de comunicare, Benny s-a răsucit pe călcâie țâșnind spre ieșire și, o fracțiune de secundă mai târziu, urca scările în siguranță. Câte două trepte deodată. Nu mai era la fel de rapid ca înainte, dar tot era suficient de rapid încât să depășească o bibliotecară micuță. A ajuns la parter și a continuat să urce până la etajele doi, trei, patru, până când a rămas fără suflare, apoi s-a oprit pe scări, gâfâind, dar încercând să păstreze liniștea, să asculte pașii care-l urmăreau, alertele și avertismentele. Nu auzea nimic, doar respirația revenindu-i la normal și câteva voci slabe, care-i urmăreau gândurile ca un ecou, *ca un ecou…*

Era singur. Pe ușa de pe casa scării scria etajul cinci, așadar, s-a strecurat pe acolo și a plecat în căutarea toaletei în care B-man bea votcă cu prietenii

săi. De ce nu se gândise la asta mai devreme? Acolo avea să-i găsească! Era sigur că-și amintește unde e situată. A urmat traseul pe care îl parcursese Aleph, pe la 331.880, dar lucrurile arătau din nou diferit. Rafturile departamentului privind sindicatele și drepturile de clasă ale muncitorilor erau aproape goale și când a ajuns la locul în care trebuia să fie ușa toaletei bătrânilor, a găsit doar un perete gol și nici urmă de toaletă.

Oare toaleta chiar exista sau o inventase el? *Ce este adevărat?* Asta era întrebarea lui filozofică, cea pe care B-man îl ajutase s-o descopere și la care meditase. La școală, când un profesor spunea ceva, Benny se întreba: *Persoana asta este adevărată?*, iar dacă hotăra că nu este, nici nu se obosea să răspundă. Când se îndrepta spre casă din stația de autobuz și trotuarul începea să-i vorbească, Benny îl întreba: *Ești adevărat?* Dacă trotuarul îi răspundea, el îi contempla natura și compoziția și aprecia efortul depus ca să-i susțină greutatea.

Acum, stând cu fața la peretele alb, Benny l-a întrebat: *Ești adevărat?* Când peretele nu i-a răspuns, Benny s-a apropiat de el și l-a atins. Părea solid și real ca un trotuar. Dacă peretele era adevărat și stătea acolo unde ar fi trebuit să fie ușa toaletei, atunci ce spunea asta despre toaletă? Nu puteau fi reale ambele variante.

Benny a clătinat din cap ca să-și limpezească gândurile. Să fie vina medicamentelor? Uneori, din cauza lor, îi venea greu să gândească logic, iar acum trebuia să se concentreze, pentru că dacă toaleta nu era adevărată, atunci nimic din ceea ce-și amintea din după-amiaza aceea petrecută în toaletă nu putea fi adevărat. Slovenii care se ocupau de curățenie nu erau adevărați. Votca nu era adevărată. Însuși B-man putea să nu fie adevărat, caz în care nici întrebarea lui filozofică nu era adevărată. Și, desigur, nu avea sens, deoarece întrebarea lui părea reală – era cel mai real lucru pe care-l știa. Și atunci, de unde venea?

Benny și-a lipit urechea de perete, ascultând. A auzit susurul unei conducte de apă și și-a dat seama că se gândise la asta în trecut. Din moment ce întrebarea lui era adevărată, atunci și toaleta trebuia să fie. Trebuie să fie dincolo de acest perete. Înseamnă că peretele ascunde toaleta și probabil o ascunde și pe Aleph, ținând-o prizonieră. *Este acolo?* a întrebat Benny. *E la tine?* A așteptat să audă un răspuns, dar peretele nu vorbea.

S-a îndepărtat pe coridor, oprindu-se la distribuirea bogăției și macroeconomia claselor. De aici, avea un punct de plecare. Dacă ar fi avut o

armă de asediu, un berbec sau chiar o lance. S-a aplecat așa cum fusese învățat la ora de educație fizică, s-a uitat la perete și chiar atunci, o voce slabă a strigat:

Nu, Benny, stai!

Peretele implora milă? Prea târziu, Benny alerga și deja prindea tot mai multă viteză.

Bam!

Benny s-a izbit puternic de perete, dar peretele l-a respins și a căzut în genunchi. Uimit, și-a masat umărul și a analizat peretele, apoi s-a ridicat să încerce din nou. În timp ce se apleca și lua poziția de start, a auzit vocea slabă strigând.

O, Benny, nu…

Trebuie să fie peretele! Rezistența peretelui slăbea, cedând atacului său. Astfel, Benny a încercat din nou să-l doboare, de data asta cu celălalt umăr, dar peretele a continuat să-l respingă. Benny a început să dea cu piciorul în el, încurajat de sunetul gol care îi confirma suspiciunea. În spatele rigipsului, peretele ascundea toaleta în care Aleph îl aștepta s-o salveze.

– Vin! a strigat Benny, lovind cu pumnii și picioarele.

Exact când peretele începea să se înduplece și să cedeze, agenții de pază ai bibliotecii au venit să-l rețină și să-l scoată de acolo.

Micuța bibliotecară stătea în biroul agenților de pază când Benny a fost adus înăuntru. Acum era docil, dar când a văzut că ea mai are arma prinsă de tocul de la șold, a încremenit.

– Liniștește-te, amice, l-a sfătuit tipul de la pază.

Benny a făcut întocmai. Până acum, avea un sentiment bun în legătură cu agentul de pază. Numele lui era Jevaun. Purta codițe afro și semăna cu muzicienii din anturajul tatălui său.

– Ia loc, a continuat Jevaun, arătând spre un scaun rotativ.

Benny s-a așezat.

Jevaun s-a întors către micuța bibliotecară.

– El e?

– Da, a confirmat ea, apoi s-a întors spre Benny. Te simți bine?

Scaunul rotativ pe care stătea era orientat spre un panoptic compus dintr-un șir de monitoare video, care îi aminteau de centrul de control al mamei sale. Neclare, alb-negre, imaginile camerelor de securitate pâlpâiau

pe fiecare monitor. Benny s-a holbat la ele, gândindu-se că i-ar putea vedea pe Aleph sau pe B-man trecând prin dreptul lor, dar din cauza imaginilor neclare, îl dureau ochii și a trebuit să privească în altă parte. Pe biroul metalic din fața lui se aflau o jumătate de sendviș cu șuncă și o carte deschisă, intitulată *Babel-17*, ambele obiectele părând deranjate de prezența lui. Nu le plăcea să fie întrerupte, iar scaunul era și el tulburat, însă Jevaun îi spusese să ia loc acolo, așa că Benny trebuia să se așeze. Trebuia să facă ce i se spune. Și-a privit adidașii. Îl dureau degetele de la picioare din cauza șuturilor. Air Maxurile lui nu făcuseră nimic pentru a-l proteja. Nu mai erau demne de încredere. Degetele de la mâini îi erau și ele julite din cauza loviturilor, așa că le-a băgat în gură și a început să le sugă. Aveau gust de fier, dar erau calde ca sângele. Toată lumea din birou era tăcută și îl privea, așa că Benny și-a scos degetele din gură.

– Ce e? a întrebat el privind în jur.

– Te simți bine? Îmi pare rău că am sunat la pază, dar eram îngrijorată. E cineva aici cu tine, mama ta sau altcineva?

Micuța bibliotecară vorbea. Benny fusese distras de gustul degetelor și o uitase cu totul. Ce căuta aici? Pe furiș, i-a aruncat o privire piezișă. Purta ochelari amuzanți. Benny i-a privit gleznele.

– *Wang Wang*, a spus Benny.

– Poftim?

– *Kokekokko!* a continuat el.

– Îmi pare rău, nu…

– *Gaggalago! Grunz, grunz! Grok, grok!*

Benny închisese ochii și stătea drept pe scaunul rotativ, întinzându-și gâtul în timp ce lătra, mormăia și cuciuriga. Bibliotecara l-a privit lung, iar agentul de pază a făcut un pas înainte.

– Hei, amice. Trebuie să te liniștești…

Și, chiar atunci, Annabelle a năvălit pe ușă. Stătuse la periodice, răsfoind un teanc de reviste de artizanat, când și-a dat seama că se face târziu. S-a uitat să vadă cât e ceasul. Nu înțelegea ce-i ia lui Benny așa de mult. A citit un alt articol despre ștanțare și apoi încă unul despre împâslirea cu acul. În cele din urmă, s-a dus la biroul de informații să întrebe dacă ar putea să-l caute sau dacă o ajută cineva să-l găsească. Deja îl găsiseră.

– Benny! a strigat ea, trecând pe lângă agentul de pază.

A alergat la fiul ei și l-a îmbrățișat, iar fața lui s-a turtit de burta ei.

– Șșșt! Taci, scumpule, taci.

Annabelle și-a ridicat privirea către agentul de pază și către micuța bibliotecară.

– Ce s-a întâmplat?

– L-am găsit la etajul cinci, a declarat agentul de pază, dând șuturi, lovind peretele și țipând ceva despre o toaletă. Nu există nicio toaletă acolo, i-am spus. Dacă ai nevoie de toaletă, trebuie să mergi la etajul patru, însă el a continuat să lovească peretele.

– O, scumpule, a murmurat Annabelle pe deasupra creștetului fiului ei. Trebuie să mergi la oliță?

BENNY

Jur pe tot ce am, mama e nebună. Este mai nebună decât mine. Bine, sigur, toată povestea e curată nebunie, dar noile medicamente își băteau joc de creierul meu. Eram sigur că Aleph e ținută ostatică în toaleta bătrânilor și tot ce ne desparte e un perete malefic. S-a dovedit că mă înșelasem în privința peretelui, iar toaleta era jos, la etajul patru, așa cum a spus Jevaun. Probabil îmi aminteam greșit.

Și m-am înșelat și în privința vocii slabe pe care am auzit-o. Nu era deloc peretele, nu-i așa? Tu erai. Încercai să mă avertizezi, dar de unde era să știu?

În cele din urmă, tot răul spre bine. Doar pentru că lătram și cântam, mama a cunoscut-o pe Cory. Ea este micuța bibliotecară care ne citea pe vremuri la ora copiilor. N-am recunoscut-o de la început. Eram prea speriat de cititorul ei de coduri de bare și încercam să-mi dau seama cum s-o dezarmez și s-o răpesc. Însă mai târziu, în biroul agenților de pază, s-a întâmplat ceva, iar apoi mama a făcut un comentariu absolut deplasat despre mersul la oliță. Atunci ne-a recunoscut Cory. S-a uitat la mama, apoi la mine, și deodată a spus: „Hei! Vă cunosc! Tu ești băiețelul care stătea sub scaun și se ținea de glezna mea! A fost cel mai drăguț lucru care mi s-a întâmplat vreodată!“ Și mama a spus: „O! Ești bibliotecara de la secțiunea pentru copii!“ Și Cory a exclamat: „O, ce mare s-a făcut!“ La care mama a răspuns: „O, nu! Benny nu a avut încă puseul de creștere!“

Și eu am stat acolo, simțind că mor de rușine, percepând toate semnele lor de exclamare ca pe niște ace zburătoare care-mi străpung timpanele și, în același timp, îmi amintesc și celelalte chestii: cum era sub scaun, fusta pufoasă a bibliotecarei, parfumul ei cald, feminin și cât de plăcut era s-o țin de gleznă în timp ce citea, ca un mic pervers sau așa ceva. Cât de ciudat sună! Deși așa sună, nu era deloc ciudat. Eram prea mic ca să fiu pervers. Îmi amintesc doar cât de cald și sigur era acolo, sub scaun, cu vocile din jurul meu.

Așadar, există de fapt două motive pentru care a fost bine că toate astea s-au întâmplat așa cum s-au întâmplat. În primul rând, Cory a făcut în așa fel încât să nu fiu arestat sau să-mi fie interzis accesul în bibliotecă. Trebuia doar să promit că mă voi întâlni cu o bibliotecară ori de câte ori vin ca să știe că sunt acolo. Ăsta a fost un lucru bun. Celălalt lucru bun a fost că, datorită faptului c-am încercat să dărâm peretele, Cory și mama mea s-au împrietenit. Nu imediat. Până la urmă. Mama a rămas fără prieteni după ce tata a murit și avea nevoie de unul mai mult decât oricând.

CARTEA

49

Când a primit în sfârșit mesaj de la Aleph, Benny era la ora de matematică. Era a treia oară la etajul trei, în camera 332, o sală de clasă care-i displăcea din cauză că cifra 2 nu se potrivea cu cifra 3 și-i era mai greu să se concentreze. Telefonul i-a vibrat în buzunar. Benny a aruncat o privire pe furiș, inima i-a sărit direct în gât și a rămas acolo. Mesajul spunea:

Învoiește-te. Du-te la toaletă.

Benny tocmai fusese la toaletă, dar a ridicat mâna și, în mod uimitor, profesorul l-a lăsat. A părăsit sala de clasă și s-a îndreptat spre toaleta de la etajul trei.

Toaleta de la etajul unu, lângă ieșirea West Street.

Benny a alergat în jos pe scări. Holurile erau pustii, iar adidașii lui scârțâiau. S-a strecurat în toaletă și a rămas acolo, așteptând. Ușa s-a deschis și s-a ascuns într-o cabină. A auzit pe cineva desfăcându-și fermoarul și urinând, apoi i-a vibrat telefonul.

Ieși. Drumul este liber.

Dar nu era. Persoana respectivă încă urina. A fost cel mai lung pipi din istoria universului. Nimeni nu putea urina așa de mult. Benny și-a rezemat capul de cabina toaletei. Grăbește-te, s-a gândit el.

Grăbește-te!

Sau doar auzea lucruri? Probabil persoana respectivă deja terminase și plecase, iar ceea ce auzea era un ecou. O himeră auditivă. A sunetului produs de urină. Persistând în amintirea pisoarului sau în mintea lui. Benny a auzit-o pe dr. M. spunând: *Este o halucinație, Benny. Creierul tău o provoacă. Nu este adevărată.* Dar pare adevărată!

Ce este adevărat? întrebase bătrânul poet. Benny s-a aplecat și a privit pe sub ușa cabinei de toaletă exact la timp ca să vadă cum tipul respectiv se răsucea pe călcâie în timp ce-și închidea fermoarul și se îndrepta spre ieșire.

Purta adidași Nike. Ăștia erau adevărați. Și-a dat seama că nu avea halucinații.

Grăbește-te!

Benny s-a strecurat din cabina de toaletă și s-a spălat pe mâini. Holul era în continuare pustiu și drumul era liber. A încercat să pară că știe ce vrea în timp ce se îndrepta spre ieșire, ca un băiat normal care merge la o întâlnire importantă. O programare medicală, o vizită la medic sau ceva de genul ăsta. Un băiat normal cu o mamă normală care stătea afară, în mașina ei, așteptând cu motorul pornit. Numai că mama lui nu avea mașină, nu conducea și singurul vehicul parcat în apropiere era o camionetă albă, cu un gândac uriaș desenat pe portieră. Deasupra lui era inscripționat: *AAA Servicii de Deratizare.* Dedesubt: *Gândacule, dispari!* Gândacul se uita peste umăr, speriat.

Uită-te după camioneta albă.

Nu avea nevoie. O observase deja și acum o zărea pe Aleph. Stătea rezemată de bara de protecție, privindu-și telefonul. Era o zi splendidă de toamnă, proaspătă și răcoroasă, un vânt puternic îndepărtase fumul din aer, iar soarele strălucea, făcându-i șuvițele argintii să strălucească precum lumina artificială. Când a ajuns pe trotuar, Aleph a ridicat privirea și i-a făcut semn cu mâna. Benny a simțit că abia mai poate respira, atât era de strălucitoare și de frumoasă.

– Ce ți-a luat așa de mult? l-a întrebat ea, deschizându-i portiera.

– Am rămas blocat în toaletă.

– Da. Se mai întâmplă.

Aleph a urcat la volan, a pornit motorul și a trecut pe lângă intrarea principală a liceului. Benny s-a ascuns din instinct, lăsându-se mai jos în scaun, dar când au trecut pe lângă cantină, unde lingura lui încă murmura în jgheabul de ploaie, Benny a ridicat capul și a ascultat. Murmurul era mai trist astăzi. Silențios și solitar. Din nou, s-a lăsat mai jos în scaun și a privit pe geamul lateral murdar. Mergeau pe traseul dinspre est al autobuzului, care ocolea periferia cartierului chinezesc, același traseu pe care Benny îl parcurgea în drum spre casă. Nu voia să meargă acasă. S-a gândit că profesorul o va suna pe mama lui când va vedea că nu se mai întoarce de la toaletă și și-a imaginat că mama lui o să se sperie.

– Poate vrei să-i trimiți un mesaj mamei tale, a spus Aleph. Ca să nu se îngrijoreze.

De unde știa?

– Da, a spus Benny, dar nu a făcut-o.

În schimb, s-a auzit spunând:

– Unde ai fost?

Vocea lui a sunat aiurea, irascibilă ca a mamei lui, dar odată ce începea, nu se mai oprea.

– Ți-am trimis un milion de mesaje, dar nu mi-ai răspuns niciodată la ele.

Taci odată!

– Am crezut c-ai murit sau așa ceva…

Era ca și cum cuvintele lui acționau pe cont propriu. Benny s-a aplecat, ca să-și ascundă stânjeneala. Au trecut pe lângă un motel ieftin, un magazin *dim sum* și o măcelărie chinezească în vitrina căreia niște rațe jumulite stăteau atârnate de gâtul lor lung. Benny a văzut un bătrân chinez trăgând de un mops. I-a simțit mâna atingându-i antebrațul.

– Uneori vreau doar să dispar, a recunoscut Aleph.

Vocea ei avea o gravitate pe care Benny n-o înțelegea, dar apoi ea l-a strâns de braț și a zâmbit.

– Și nouă ne-a fost dor de tine, Benny Oh.

Inima i-a tresărit de ușurare, simțind o strălucire de bucurie, în timp ce o altă mână, de pe bancheta din spate, îl strângea de umăr.

– Da, am venit să te salvăm!

– La naiba! a exclamat Benny.

S-a întors și a simțit mirosul de votcă.

– M-ai speriat.

B-man a chicotit. Stătea aplecat în față, în scaunul lui cu rotile legat de portierele camionetei. L-a strâns ferm de umeri cu ambele mâini, rânjind cu gura lui știrbă. Pe podea, în spatele scaunului șoferului, se aflau câteva rucsacuri și un sac. Benny s-a întors.

– Unde mergem? a întrebat-o pe Aleph.

– Mergem la munte, a răspuns Slavoj.

S-au îndreptat spre est în afara orașului, urmând traseul creat datorită extinderii de la marginea orașului. Era același drum principal pe care Benny

îl făcuse cu autobuzul când vizitase spațiul lui Aleph și, când au trecut pe lângă clădirea baricadată cu scânduri a fabricii, i-a arătat-o.

– Nu aici e locul tău?

– A fost, a spus Aleph, atentă la condus. A trebuit să ne mutăm.

În vocea ei se simțea tensiunea, iar profilul ei exprima tristețe. Benny a privit în altă parte. Drumul traversa un pod lung care acoperea intrarea. Mai jos, porturile se iveau ca niște dinți dezveliți, căptușind fălcile estuarului. Macarale roșii, înalte își întindeau brațele pentru a saluta barjele și portcontainerele care stăteau la rând ca niște vaci răbdătoare, așteptând să fie mulse. Trenurile de marfă gemeau în curtea feroviară. Dincolo de pod, autostrada vira spre nord îmbrățișând coasta și, în curând, au început să urce.

Aleph a dat drumul la radio și s-a revărsat un val de cuvinte, umplând camioneta cu sunete guturale pe care Benny nu le înțelegea, dar pe care le recunoștea ca provenind din aceeași limbă, complexe și pasionale, ca cele pe care B-man le folosea când discuta poezie cu oamenii de serviciu. Aleph a căutat diferite posturi de radio și bătrânul a început să se plângă, dar apoi a prins un post de jazz și B-man s-a liniștit. Cânta „Blue Monk", una dintre melodiile preferate ale lui Kenji. În spatele lui, B-man a început să sforăie. Benny a închis ochii ascultând refrenul clarinetului și, până a intervenit din nou pianul, a adormit.

S-a trezit atunci când camioneta s-a oprit.

– Am ajuns, a spus Aleph, oprind motorul.

Se aflau într-o poiană de la capătul unui drum neasfaltat, înconjurați de copaci întunecați verzi și atât de înalți, încât nu li se zăreau vârfurile. Lumina soarelui de toamnă filtrată printre ramuri îmbrățișa praful de pe parbrizul murdar și crea curcubeie minuscule. Benny s-a frecat nedumerit la ochii. Cât de departe călătoriseră?

Aleph a coborât din camionetă, iar el a urmat-o, pătrunzând într-o oază răcoroasă de liniște. Benny nu mai auzise niciodată așa ceva. Lumea altminteri zgomotoasă era complet nemișcată și, în tăcere, a deslușit șoaptele vântului prin vârfurile copacilor și, din când în când, trosnetul și suspinul pădurii și trilurile melodioase ale păsărilor care ciripeau melodii ale căror note muzicale semănau cu pietricelele colorate, captând lumina și strălucind în tăcerea întunecată.

Și apoi s-au auzit pași pe pietriș, scârțâitul balamalelor ruginite și vocea lui Aleph, din spatele camionetei, strigând:

– Hei, Benny, am nevoie de tine!

Are nevoie de mine, s-a gândit el și s-a răsucit pe călcâie și a alergat către locul în care se afla ea.

Aleph se lupta cu o rampă de metal din zona de încărcare. Benny a apucat rampa de cealaltă parte și a tras. Scârțâitul metalului era zgomotos, dar nu-l deranja. O urmărea cu atenție ca să-și sincronizeze mișcările și-i vedea musculatura puternică a brațelor și locul gol de sub axilă, care se curba dezvăluind rotunjimea sânului ascuns sub maiou. Vedea urmele fine ale tatuajelor, ca niște pișcături de purici pe interiorul antebrațului. Capătul rampei a zdrăngănit când a atins pământul.

În interiorul întunecat al camionetei, B-man își alinia roțile scaunului cu marginea superioară a rampei, ca un schior care testează grosimea stratului de zăpadă la start. Scaunul cu rotile era diferit de cel electric obișnuit. Era genul pliabil, compact și flexibil. Slavoj a făcut câteva manevre, mutându-și greutatea înainte și înapoi, așezându-și servieta în poală, apoi pe chipul lui a apărut un rânjet diabolic.

– Pe locuri, fiți gata…

Și apoi, cu un urlet care s-a răsucit prin văzduh, pe lângă vârfurile brazilor, Slavoj a trecut în viteză linia de start. Scaunul cu rotile a țâșnit pe rampă și a zburat pe drum, clătinându-se și înclinându-se până când, în cele din urmă, s-a răsturnat, aruncându-l pe bătrân la pământ.

– O, pentru numele lui Dumnezeu!

Aleph a alergat după el, iar Benny a urmat-o. Scaunul se răsturnase într-o parte și roțile încă se mai învârteau. B-man zăcea alături, nemișcat, cu servieta deschisă și paginile manuscrisului împrăștiate.

– Hei, a spus Aleph, ghemuindu-se lângă el. Te simți bine?

Slavoj a deschis ochii și a încuviințat jenat.

Aleph s-a ridicat și și-a încrucișat brațele la piept, privind în jos către locul în care rămăsese bătrânul.

– Gestul ăsta a fost extrem de necugetat, a spus ea, apoi i-a întors spatele și a plecat.

Benny l-a ajutat pe bătrân să se așeze pe scaun, a luat paginile împrăștiate ale manuscrisului și l-a transportat înapoi la camionetă. Aleph era înăuntru, scoțând un sac mare.

– Scaunul lui este în regulă?

– Oarecum. S-a îndoit roata.

– Super!

I-a dat lui Benny sacul și câteva corzi de bungee-jumping.

– Leagă-le la spate, bine?

– Ce sunt?

– Chestii pentru camping.

Aleph a sărit din camionetă, și-a aruncat un sac pe umăr și i-a arătat altul.

– Saci de dormit. Ăla este al tău.

L-a privit pe B-man, care își sorta hârtiile în servietă.

– Le iei cu tine?

– Desigur. Trebuie să am poeziile.

– Bine.

Aleph a trântit portiera camionetei.

– Să mergem.

Aleph i-a condus pe un drum vechi, asfaltat, care înconjura muntele și, preluând conducerea, i-a depășit rapid. B-man o însoțea și Benny venea în urma lor. În curând, pe B-man l-au lăsat puterile, așa că Benny a început să-l împingă. Bătrânul s-a lăsat pe spătarul scaunului cu rotile, odihnindu-și mâinile pe servietă.

– Este un drum frumos, nu? a întrebat el peste umăr. Mult mai frumos decât trecătoarea alpină de-a lungul Pirineilor, pe care Walter Benjamin a traversat-o când a fugit de naziști. Ai învățat despre acest episod tragic din istorie, tinere elev?

– Nu. Walter Benjamin a fost filozoful care s-a sinucis, nu?

– Într-adevăr. Este o poveste foarte tristă. El era evreu german, trăia în exil la Paris. Când Hitler a invadat Franța, Benjamin a fugit spre America, dar era refugiat apatrid, așa că nu a putut obține documentele necesare să iasă din țară. Singura lui speranță era să traverseze Munții Pirinei, să ajungă în Spania și să încerce să plece de acolo.

Drumul se îngusta tot mai mult. Ramuri grele de cedru se aplecau pe deasupra lor și acopereau cerul. Rădăcini puternice se întindeau pe sub drum, denivelând și fisurând asfaltul.

– A fost o călătorie dificilă, iar Benjamin nu era un tip robust. Avea doar patruzeci și opt de ani, dar o inimă fragilă. Și apoi mai era și servieta grea pe

care o purta cu el. Conținea manuscrisul unei cărți. Ultima lui carte.

Roata îndoită de la scaunul bătrânului se clătina pe terenul denivelat.

– A călătorit cu alți câțiva prieteni. Drumul a durat două zile pentru că el trebuia să se oprească de multe ori. La fiecare zece minute, își lăsa servieta jos și se odihnea exact un minut – cronometra cu ceasul de buzunar –, până când, în cele din urmă, au ajuns în vârf. De acolo, vedeau coasta spaniolă și apele albastre și adânci ale Mediteranei. Imaginează-ți! Ce triumfători trebuie să fi fost! Dar când au coborât în orașul-port și au încercat să-și cumpere bilete de tren, au fost reținuți de poliția spaniolă. Poliția i-a spus lui Benjamin că intrase ilegal în Spania și avea să fie deportat în Franța a doua zi.

Au luat curba și drumul asfaltat s-a terminat.

– Au fost escortați de poliție la un mic hotel. În noaptea aceea, în camera lui mizerabilă, Walter Benjamin a luat morfină și a murit.

Benny s-a aplecat și a împins mai tare, iar scaunul cu rotile s-a clătinat înainte.

– Oare ceilalți au fost deportați?

– Nu. Cumplită ironie a sorții! Chiar în ziua următoare, autoritățile spaniole au redeschis granița și le-au permis prietenilor săi să plece. O săptămână mai târziu, ei au ajuns la bordul unei nave cu destinația America. Benjamin și-a luat pastilele prea devreme. Dacă ar fi putut aștepta…

Sub roți se aflau acum doar pământ și pietriș, un traseu denivelat. B-man și-a ținut strâns servieta, să nu-i alunece din poală.

– La naiba! Asta e nasol.

Roata îndoită a intrat într-un șanț, iar Benny s-a opintit din răsputeri să împingă scaunul cu rotile.

– Ce s-a întâmplat cu servieta lui?

B-man privea drept înainte, acolo unde se afla Aleph. Stătea cu brațele încrucișate, contemplându-i, fără să facă niciun efort să-i ajute.

– Este foarte supărată pe mine, a mărturisit Slavoj cu voce scăzută.

S-a aplecat în față și a apucat roțile scaunului cu rotile, încercând să le învârtă.

– Spune că sunt iresponsabil. Sigur, are dreptate! Spune că sunt nebun să-mi asum riscuri necugetate. Dar am de ales? Sunt poet! Poeții trebuie să-și asume riscuri. Și sunt nebun, așa că riscurile mele trebuie să fie necugetate. Nu văd altă soluție, nu ești de acord?

Benny nu a răspuns. A împins mai tare scaunul cu rotile, care a înaintat greoi. Aleph s-a întors privindu-i și apoi a mers mai departe.

– Este supărată și pe mine? Nu-mi mai trimite mesaje. Și nici eu nu i-am putut trimite mesaje. Am încercat.

B-man a clătinat din cap.

– Cu tine nu are nimic personal. Doar probleme logistice cu privire la dispozitivul ei de comunicare, pe care i l-a luat o asistentă medicală.

Iarăși se deplasau încet.

– S-a întors la spital?

Bătrânul a ridicat din umeri. Transpira și avea fața roșie din cauza efortului. Șuvițe de păr cărunt îi erau lipite pe frunte.

– Trebuie s-o întrebi pe ea.

În tăcere, s-au chinuit să meargă mai departe, până când au ajuns la o grămadă de brazi prăbușiți de-a curmezișul drumului. Aleph se oprise și constata daunele. Brazii înalți zăceau împrăștiați, unii dezrădăcinați, alții rupți la jumătatea trunchiului lor masiv. Aleph s-a cățărat pe un trunchi și a mers pe lungimea lui, ca o pisică. Benny a urmat-o. S-au uitat la capătul despicat.

– Dărâmați de vânt, a constatat ea.

– Probabil din cauza furtunilor de iarna trecută, a spus Benny.

De la Annabelle știa totul despre fenomenele meteorologice extreme. Ea îi povestise despre furtunile din timpul iernii și despre incendiile din timpul verii, secete și poluare cu ozon și exploatare forestieră. Pământul era uscat. Brazii erau șubrezi. Vânturile îi dărâmau, incendiile îi făceau scrum. Iarna, când erau furtuni, ploile abundente stârneau alunecări de teren. Și apoi, mai erau cărăbușii. Temperaturile mai ridicate au dus la o invazie de cărăbuși de scoarță, care omoară copacii.

Benny i-a povestit lui Aleph toate astea. Înainte nu-i povestise niciodată așa de multe.

– Mama spune că este sfârșitul pădurilor.

– Uau! a exclamat Aleph. Știi multe.

– Nu la fel de multe ca ea. Știai că în America de Nord există cinci sute cincizeci de specii diferite de gândaci? Chiar mai multe.

– Pe bune?

Benny s-a îmbujorat. Părea atoateștiutor.

– Mama monitorizează chestiile astea pentru companiile forestiere. Este meseria ei.

– Uau! a exclamat din nou Aleph.

S-au întors pe potecă, unde B-man stătea în expectativă pe o buturugă. Își abandonase scaunul cu rotile și încercase să se târască pe sub trunchiurile căzute, dar era peste puterile lui. Fața îi era acoperită de murdărie, iar în păr avea crengi și ace de pin. Părea palid. Aleph i-a întins o sticlă cu apă. Slavoj a băut zdravăn și a dat din cap, ciupindu-și nasul și ștergându-și transpirația de pe față.

– Nu are niciun rost. Am eșuat. Nu voi ajunge în vârf. Dacă aș fi Walter Benjamin, acum aș fi capturat de naziști.

– Atunci, bine că nu ești, i-a replicat sec Aleph.

A arătat spre un luminiș.

– Ne vom instala tabăra acolo.

L-au condus pe B-man pe o porțiune de stâncă netedă, golașă, oprindu-se la o distanță considerabilă de marginea unui promontoriu. Aleph a pus frâna scaunului cu rotile și a mers până pe marginea prăpastiei, iar Benny a urmat-o. S-a uitat în jos. Buza prăpastiei pe care stăteau se sfârșea printr-o cădere abruptă. Dedesubt se afla un acoperiș dens de brazi și dincolo de ei se întindea marea. Aleph s-a răsucit spre scaunul cu rotile, îndepărtându-l și mai mult de marginea prăpastiei.

– *Nu*-l atinge, i-a spus autoritară, iar bătrânul a dat din cap îngăduitor.

Aleph a scos o pungă de plastic din sac, făcând o pauză ca să-i atingă cu blândețe obrazul fin și murdar. Benny i-a privit, dorindu-și să fie în locul acelui obraz bătrân.

– Îți mulțumesc, draga mea, a spus B-man recunoscător.

Slavoj i-a luat mâna și i-a sărutat tatuajul cu constelații. Cu o voce slabă, a adăugat:

– Îmi pare foarte rău.

– E în regulă.

Aleph s-a ghemuit pe stânca de la picioarele lui și a început să despacheteze mâncare din pungă. Făcuse sendvișuri lungi, acoperite cu folie de aluminiu. L-a servit pe B-man și apoi pe Benny, care stătea așezat pe jos lângă ea.

– A fost vina mea, a mărturisit bătrânul, uitându-se cu tristețe la sendviș. Am fost neatent.

Capul mare i se clătina dintr-o parte în alta.

– N-ar trebui să fiu neatent.

– Adevărat. Dar nu te poți abține, i-a spus Aleph.

– N-ar fi trebuit să le dau niciodată drumul. Ar fi trebuit să iau alte măsuri.

Bătrânul a privit-o rugător pe Aleph.

– Nu credeam că mă vor mușca. Am crezut că mă plac.

O străfulgerare de durere i-a traversat chipul lui Aleph, ca niște unde pe oglinda lacului.

– În afară de mine, lor nu le plăcea cu adevărat de nimeni, a spus ea privind munții. Îi erau fideli unei singure femei.

ZAT, s-a gândit Benny. Vorbeau despre ZAT.

– Ce s-a întâmplat?

Aleph a desfăcut folia de aluminiu de pe sendviș și a luat o mușcătură, mestecând încet. Benny îi urmărea mișcarea maxilarului delicat, încordarea fină a gâtului în timp ce înghițea. Pe buza de sus, avea lipită o firimitură. Benny voia s-o ia. Ar fi mâncat-o el, dacă ar fi putut. Ar fi fost delicioasă.

Aleph trebuie să-i fi simțit privirea ațintită asupra ei.

– Mănâncă, l-a îndemnat ea.

Ruloul era umplut cu avocado, salată și brânză. Aleph a început să vorbească abia când Benny a luat o înghițitură.

– Eram la dezintoxicare. S-au întâmplat niște rahaturi și am ajuns înapoi la spital.

Nu i-a explicat. Nu vorbise niciodată despre diagnosticul ei, iar Benny nu i-l dezvăluise niciodată pe al lui. Nu discutau despre chestii medicale.

– Asta e nasol, a comentat Benny.

– E nasol, a repetat B-man. Mi-a cerut să am grijă de ZAT. Erau în cușca lor la vechea fabrică, dar nu este plăcut să vezi animale în cuști, știi? Așa că într-o noapte i-am eliberat. Am încercat să-i prind și să-i bag înapoi în cușcă, dar m-au mușcat și apoi…

A bătut scurt din palme și apoi și-a încrucișat brațele pe piept.

– Am vrut să-i țin în brațe.

– Au fugit?

– Da.

Slavoj și-a strâns pumnul și a lovit locul gol din scaunul cu rotile unde ar fi trebuit să fie piciorul lui.

– Și n-am putut să alerg după ei.

– Sunt încă în fabrică?

– Nu, a spus Aleph. Erau șobolani în fabrică și conducerea companiei a chemat serviciile de deratizare. Au pus otravă. Noi știam. Tocmai de aceea trebuiau ZAT să rămână în cușcă.

– ZAT au mâncat otrava?

Aleph a dat din cap.

– Urau șobolanii. Nu le-ar fi plăcut deloc să sfârșească la fel ca ei.

– Tipul de la deratizare este și compatriotul meu, a spus B-man. El i-a găsit pe ZAT și mi i-a adus înapoi. ZAT muriseră. Prietenul meu s-a simțit oribil. A plâns.

– E un tip de treabă, a recunoscut Aleph, terminând de mâncat. El ne-a împrumutat camioneta ca să-i aducem și să-i înmormântăm aici.

Aleph a mototolit folia de aluminiu și a băgat-o înapoi în punga de plastic, apoi a început să scotocească prin sacul ei.

– Nu știu de ce contează pentru mine. ZAT erau un dihor domesticit, dar aveau și o anumită doză de sălbăticie. Am vrut să le onorez cumva viața.

Benny a dat din cap. Nu-i plăcuse niciodată dihorul. Simțise întotdeauna că animalul de companie al lui Aleph îi purta pica, dar era dispus să încerce să fie trist, deoarece ea era tristă. A privit-o pe Aleph cum scoate din sac un alt pachețel învelit în folie și începe să-l desfacă, bucuros că încă îi mai era foame.

– De aceea i-am numit ZAT, a spus Aleph. Citeam despre sălbăticie și zone autonome temporare, iar numele mi-a rămas întipărit în minte. Dar acum că sunt morți, am vrut să-i aduc înapoi în sălbăticie. Am simțit că merită o zonă autonomă permanentă, cum ar fi vârful unui munte.

Benny s-a gândit.

– I-ai putea redenumi. ZAP?

Aleph a zâmbit cu tristețe.

– Este o idee bună, dar nu erau nemuritori. Nimeni nu este.

L-a privit cu ochii strălucind de emoție.

– Știu că și tu i-ai iubit.

Benny a dat din cap, chiar dacă nu era adevărat.

– De aceea ți-am trimis mesaj, a spus ea, întinzându-i pachetul.

Benny l-a luat, așteptându-se la o tortilla. În schimb, a văzut trupul lung și înțepenit al dihorului, întins pe spate într-un sicriu de folie de aluminiu. Blana era încâlcită și murdară, iar un ochi era deschis, privindu-l pe Benny urât, plin de resentimente.

– Ar fi vrut să fii aici. Am vrut să fii și tu aici.

Aleph își dorise să fie și el prezent! Benny a auzit-o spunând exact aceste cuvinte și a vrut să-i răspundă ceva inteligent, profund și semnificativ. S-a uitat lung la pachețelul învelit în folie de aluminiu. Membrele mici ale dihorului erau strâns încovoiate, iar boticul lui ager părea uscat, zbârcit și chiar mai ascuțit decât înainte. Corpul era surprinzător de ușor, chiar mai ușor decât folia sendvișului pe care tocmai îl mâncase.

– Am crezut că e tortilla, a recunoscut el.

Pe bune? Ce fel de retardat ești?

Aleph a zâmbit cu tristețe.

– Tipul de la deratizare mi i-a ținut congelați până când am ieșit din spital.

– Ce ai de gând să faci cu ei?

Dumnezeule, câte întrebări stupide poți pune, prostule?

– Am vrut să aprind un rug funerar și să-i incinerez, dar există o interdicție referitoare la foc, așa că trebuie să-i îngropăm.

– Așa e mai bine.

O, ascultă expertul!

– Presupun. Astfel se vor întoarce în pământ și este mai natural. Mi-ar fi plăcut totuși să devină parte din vânt și din aer.

Benny a ridicat privirea spre vântul care mângâia vârfurile brazilor.

– Nu m-am gândit niciodată la așa ceva.

De parcă te gândești vreodată la ceva.

– Oricum, este prea mult fum în aer. Nu vreau să mai contribui și eu la asta.

Aleph s-a ridicat și s-a întins.

– Hai să mergem.

– Ce ar trebui să fac cu ei? a întrebat-o Benny.

Ce zici să-ți bagi tortilla aia de dihor în fund, retardatule?

– Doar împachetează-i la loc și-i vom lua cu noi.

Aleph s-a uitat la B-man, care dormea în scaunul cu rotile; avea capul căzut în piept, ca un sac greu de nisip.

– Va trebui să mergem fără el.

50

Annabelle a scos încă doi saci pe trotuar și i-a pus în vârful grămezii de lângă bordură. Ăsta era sfârșitul pentru materialele nereciclabile de pe veranda din față. Acum mai rămăseseră doar lucrurile de pe veranda din spate, din curtea mică și toată hârtia de reciclat din casă. Și-a luat inhalatorul din buzunar și a pufăit. O durea șoldul. Chiar ar trebui să se străduiască să iasă din casă și să facă mișcare. Poate imediat cum calitatea aerului avea să se îmbunătățească. Ploile urmau să sosească în curând și să alunge ultima dâră de fum de pe cer. Annabelle aștepta cu nerăbdare iarna, zilele lungi și cenușii și frigul moale și umed care te făcea să te simți bine dacă stai în casă, unde e cald și plăcut. S-a uitat să vadă cât e ceasul. No-Good venea să-i inspecteze apartamentul în acea seară și încă avea destule de făcut. Benny promisese că o va ajuta când va ajunge acasă de la liceu, dar trebuia să rămână concentrată.

Un corb a croncănit de pe cablurile electrice aflate deasupra ei, iar Annabelle și-a ridicat privirea. Pasărea se uita la ea cu ochii ei negri ca niște mărgele.

– Bine, bine, a zis Annabelle. Ești prea nerăbdător!

A șchiopătat prin casă până la dispozitivul de hrănire. Corbul a urmat-o, chemându-și prietenii. Unul câte unul, au venit zburând peste acoperișuri, din ramură în ramură, într-o rafală de aripi negre și elegante, aterizând pe gardul care mărginea aleea. De acolo, corbii au observat-o în timp ce urca treptele șubrede ale verandei până la bucătărie. Și-au înclinat capetele și au așteptat. Când Annabelle a reapărut cu o prăjitură-lună în mână, unul dintre corbii tineri mai mari și mai îndrăzneți a zburat pe balustrada verandei și s-a îndreptat spre platforma dispozitivului de hrănire.

– Ei bine, devii îngrozitor de îndrăzneț, l-a dojenit Annabelle. Crezi că poți să scapi așa ușor? Mama ta nu te-a învățat bunele maniere?

Tânărul corb se legăna în sus și-n jos și-și înfoia penele. *Cra*, a croncănit el, iar Annabelle a râs. Îl văzuse zburând cu o prăjitură-lună întreagă în plisc, așa că a rupt-o în bucăți și i-a întins-o.

– Poftim. O vrei?

Annabelle a așteptat. Tânărul corb și-a înclinat capul cu ochi negri ca niște mărgele, uitându-se mai întâi la prăjitură și apoi la chipul ei. Annabelle încercase să-l dreseze să-i mănânce din palmă, chiar dacă era conștientă că n-ar trebui. Monitoriza știrile pentru Park Service, deci știa că nu e bine ca fauna sălbatică să se obișnuiască cu oamenii, dar corbul ăsta era drăguț și deștept.

– Hai, vino! Nu-ți fac niciun rău.

Corbul s-a apropiat mai mult și și-a întins gâtul, bătând din aripi pentru a-și menține echilibrul pe balustradă. Și-a întins pliscul lung și ascuțit, până când vârful a ajuns la doar câțiva centimetri de degetele lui Annabelle. Apoi, în ultimul moment, s-a retras și a plecat.

– La urma urmei, nu ești chiar așa de curajos, nu-i așa? a întrebat Annabelle, lăsând bucata de prăjitură pe platforma dispozitivului de hrănire și împrăștiind restul. Ai grijă să împarți hrana cu frații și surorile tale.

Annabelle s-a îndepărtat și, imediat, tânărul corb a fâlfâit din aripi, a înșfăcat cea mai mare bucată de prăjitură și a zburat, apoi restul corbilor din stol l-au urmat, aterizând în grupuri de câte doi sau trei. În lunile de după moartea lui Kenji, Annabelle uita uneori să-i hrănească și atunci corbii i se plângeau la fereastră. Unii găseau croncănitul enervant, dar nu și Annabelle. Corbii o salutau cu croncănituri și fâlfâit de aripi. O priveau cu atenție. Îi cunoșteau obiceiurile. În felul lor, o plăceau, sau cel puțin așa simțea ea și le era recunoscătoare.

Când a terminat de mâncat și ultimul corb, Annabelle a aruncat o privire și în curtea din spate. Înaintase cu munca, dar tot mai erau multe de făcut, iar ea nu mai putea îngrămădi chestii pe trotuar fără să riște o amendă. Ar fi trebuit să se apuce de făcut ordine cu câteva săptămâni în urmă. Ei bine, n-avea de ales. Trebuia să folosească tomberonul de la Thrift Shop și să spere că n-o vede nimeni. S-a luptat să scoată pe poarta casei câțiva saci voluminoși și, când a văzut că aleea e liberă, i-a târât spre tomberon și i-a aruncat înăuntru. Unele articole pentru copii – un scaun auto pentru bebeluși, un pătuț – zăceau aruncate pe trotuar, iar Annabelle s-a oprit să le privească mai atent. Căruciorul lui Benny era prin casă, dar trecuseră ani buni de când nu-l mai văzuse. Era oare în dulapul de pe hol? Își amintea vag că-l zărise acolo, dar nu mai deschisese dulapul ăla de ceva vreme. Ei bine, acum era șansa ei să scape de cărucior. Dar n-avea timp de sentimentalisme,

s-a gândit Annabelle, întorcându-se în casă. Era momentul să meargă mai departe.

51

L-au lăsat pe B-man adormit cu servieta lui, o pungă cu nuci și o sticlă cu apă. I-au pus un bilețel pe piept, pe care sigur avea să-l vadă la trezire. *Am urcat pe vârful muntelui. Dă-ne mesaj dacă ai nevoie de noi. Nu atinge frâna!*

S-au cățărat pe copacii dărâmați de vânt și, pe măsură ce urcau panta acoperită cu grohotiș, brazii se răreau, iar cerul albastru devenea tot mai cuprinzător, întinzându-se deasupra lor și învălmășindu-i pe toate părțile ca un bol uriaș. Atunci când au ajuns la culmile stâncoase care marcau vârful muntelui, cerul era nemărginit, o parte din el rămânând la picioarele lor. Benny nu mai fusese niciodată mai sus decât cerul, iar priveliștea spectaculoasă îl amețea. A contemplat culmile vălurite ale munților care se înălțau spre mare. Vedea porțiuni uscate și moarte delimitând margini netede și fâșii înnegrite, dar în cea mai mare parte munții erau încă acoperiți de brazi, întunecați în prim-plan și palizi în fundal din cauza fumului și a ceții. Dincolo de cel mai estompat șir de brazi se vedea oceanul, iar navele care transportau deșeuri electronice în China erau doar niște pete pe apa cenușie, plictisitoare. O briză puternică bătea dinspre ocean, aducând un miros vag de sare, fum și lemn ars.

Părea acoperișul lumii. Stăteau acolo, unul lângă altul, cu fața în bătaia vântului. Aleph s-a ridicat pe vârfuri și s-a aplecat în față, arătând de parcă era gata să cadă, dar vântul o susținea. Șuvițele ei de păr alb ca zăpada, răvășite de vânt, fluturau ca niște ființe vii. A închis ochii. A inspirat cu nesaţ, a expirat și a spus:

– Frumos, nu-i așa?

– Da, a încuviințat Benny, știind c-ar trebui să admire peisajul, dar incapabil să-și ia ochii de la ea.

Era frumoasă ca o incertitudine, stând acolo, pe marginea prăpastiei. Aleph a zâmbit, de parcă ar fi simțit cumva că el nu admiră priveliștea.

– Închide și tu ochii. Închide ochii și ascultă cu adevărat.

Și Benny a făcut întocmai. Era o senzație stranie. De când începuse să audă voci, Benny se dezobișnuise să asculte cu adevărat. Nu se putea abține

să nu audă voci, pentru că ele erau acolo, dar învățase că nu trebuie să le asculte și, de cele mai multe ori, încerca să le ignore. Însă de data asta era diferit. Benny auzea vântul, asta era tot – *asta era tot* – și era simplu și frumos, șuierând, ridicându-se și coborând ușor, domolindu-și rafalele și apoi crescând iarăși în intensitate. Era adevărat. Era cel mai aievea lucru pe care îl auzise vreodată și, când a deschis ochii, Aleph îl privea.

– Ai auzit?

– Vântul?

– Lumea respirând.

Aleph l-a condus într-un crâng de brazi piperniciți și s-au așezat la umbră, cu fața spre apă. Nu vorbeau, dar era în regulă. Lui Benny îi era cald după tot urcușul și se bucura de răcoarea plăcută la umbră. A închis ochii și a încercat să asculte din nou, iar atunci a auzit un sunet slab venind din mușchiul din pădure, chiar în spatele lui.

– O! a exclamat el, deschizând ochii și întorcându-se să privească.

Aleph i-a urmărit privirea.

– Ce e?

Benny a ezitat, nevrând să pară nebun.

– Umbra mea.

– Nu ai umbră. Suntem la umbră.

Benny a dat din cap.

– Știu. De aceea aproape că n-am auzit-o.

Benny i-a aruncat o privire ca să vadă dacă-l crede nebun, dar Aleph privea cu atenție movila de mușchi de pădure din spatele lui.

– Ce ți-a spus mușchiul?

– Nimic. Doar că e obosit. De la urcușul pe munte în bătaia soarelui. Îi place umbra pentru că-i oferă un loc de odihnă. E ciudat?

– Nu, a răspuns Aleph cu seriozitate. Umbra ta are dreptate. Este locul perfect să te odihnești.

Și-a deschis sacul și a scos o sticlă cu apă și pachetul înfășurat în folie care conținea dihorul mort; le-a așezat pe jos. A desfăcut sticla cu apă și a băut, iar el i-a observat unduirea gâtului în timp ce înghițea apă. Și-a șters gura cu dosul palmei și i-a întins sticla. Benny a luat o înghițitură, uimit că buzele lui ating aceeași porțiune pe care o atinseseră buzele ei cu doar câteva clipe înainte. Și-a trecut limba peste buza sticlei, sperând să-i simtă gustul. Voia să mai bea puțin, dar s-a oprit și a înșurubat capacul la loc.

Aleph s-a întors să îngenuncheze lângă el, îndepărtând crenguțele rătăcite de pe movila de mușchi de pădure. A scos dihorul mort și i-a ridicat corpul înțepenit de pe folie.

– Crezi că umbra ta s-ar supăra să le facă loc?

Benny a clătinat din cap. Era sigur că umbra lui se mutase mai departe, dar era greu de spus. Aleph a așezat dihorul pe movila de mușchi de pădure și i-a îndepărtat o pată de pe blană.

– Uite. E bine.

Aleph s-a ridicat, și-a întins brațele deasupra capului, arcuindu-și spatele și lăsând la vedere un petic de piele albă ca laptele și osul ascuțit și tatuat al șoldului, apoi s-a așezat din nou lângă Benny, având încă dihorul între ei. Benny și-a coborât privirea spre animalul mort. Chiar și după moarte, tot mai stătea între ei.

– Ai de gând să-i lași acolo?

Aleph contempla oceanul și, la început, Benny a crezut că nu-l auzise, dar apoi i-a răspuns.

– Este o înmormântare celestă. Asta fac în Tibet când moare cineva, dar are și mai mult sens pentru un animal. De ce să-l îngropi? Iată-ne aici, pe acoperișul lumii. Mai bine pentru ei să fie aici, în aer liber. Până la sfârșit.

– Dar erau un dihor.

– Așa, și?

– Dihorii nu trăiesc sub pământ?

Aleph s-a încruntat.

– Bună observație. ZAT adorau să stea la suprafață. Erau destul de sociabili. Și-i putem acoperi cu niște mușchi de pădure.

Aleph a luat câteva petice mari, ațoase de mușchi de pădure și le-a așternut peste dihor, ca o pătură.

– Mi-aș dori ca B-man să fie aici. A scris o poezie în memoria lui ZAT. Voia s-o citească.

Aleph a netezit pătura de mușchi de pădure.

– Crezi că se va supăra?

Benny nu-i vedea fața, dar îi simțea durerea din voce și asta l-a surprins. Era obișnuit să audă durerea în vocile lucrurilor și știa mai mereu ce simt. Dar oamenii erau mai rezervați când venea vorba despre exprimarea sentimentelor. Și apoi mai apărea o întrebare. De ce să știe el ce simte B-man? Aleph îl cunoștea mult mai bine decât el.

– Nu, a răspuns Benny, dar nu știa dacă e adevărat sau nu.

Aleph contempla iarăși oceanul.

– Slavoj mi-a arătat povestea pe care ai scris-o mai demult. Cea despre piciorul mesei.

– O, povestea aia.

Benny uitase complet povestea cu piciorul mesei.

– A fost o tâmpenie.

– Era o poveste tristă.

– Îmi pare rău, a spus Benny, pentru că nu voia să o întristeze.

– Nu, tristă în sensul bun.

– A, bine, a spus el, pentru că voia s-o facă fericită, dar apoi și-a dat seama că nu înțelege. Stai, există și o parte bună a tristeții?

– Sigur. Arta te poate întrista. Sau muzica. Sau o carte.

– O carte?

– Sigur. Nu te-a făcut niciodată o carte să plângi?

Benny s-a gândit la *Scuturi și arme medievale* și la *Grădini bizantine*.

– Nu.

– Bine, uau. Poate că ar trebui să încerci să citești cărți diferite.

Benny a tăcut. Citea cărți ca să nu mai fie trist. S-a gândit la cartea pe care o citea mama lui. *Miracolul ordinii*. O văzuse deschisă pe patul ei. Cărticica părea tristă sau poate doar descurajată.

– Mama mea citește cărți. Cred că este întotdeauna tristă, dar nu în sensul bun.

– Trebuie să fie dificil.

Benny a ridicat din umeri.

– Mama e bine.

– Dificil pentru tine, vreau să spun.

Benny nu se gândise niciodată dacă tristețea lui Annabelle era sau nu dificilă pentru el.

– Mama încearcă să fie fericită. Și m-am obișnuit deja.

– B-man este la fel. Și el încearcă să fie fericit. De aceea bea.

Benny a rămas o vreme pe gânduri.

– Știi că B-man aude voci?

– Da.

– Și că și eu le aud?

– Da.

– Așadar, crezi că sunt…

Benny a ezitat.

– Știi tu…

– Ce?

Acum se simțea o tensiune în vocea ei.

– Nimic.

– Spune-o, a insistat Aleph. Dacă eu cred că doar pentru că auzi voci, vei ajunge ca B-man, un bătrân fără adăpost, în scaun cu rotile, cu un picior lipsă și cu dinți putrezi, care miroase urât, bea prea mult, colectează cutii și sticle și cerșește mărunțiș?

Tensiunea din vocea ei s-a transformat într-un tăiș. *Pericol!*

– Asta vrei să spui, nu?

Aleph și-a mijit ochii. L-a privit. Benny a dat din cap, nefericit. Ea l-a scrutat. El și-a ținut respirația, și-a ținut toată viața în echilibru, așteptându-i verdictul.

– Nu, Benny, a răspuns ea în cele din urmă. În mod sigur, nu.

Benny a simțit o ușurare, dar ea nu terminase încă.

– Pentru că nici B-man nu este ce am spus mai devreme. Crezi că este un bătrân vagabond nebun, dar nu e. Slavoj este poet. Și filozof. Și profesor. Și nu el este nebun, Benny Oh. Nebună este lumea în care trăim. Capitalismul este nebun. Neoliberalismul, materialismul și consumerismul nostru dezastruos sunt nebune. Nebună este nenorocita de meritocrație care îți spune că e greșit să fii trist și este vina ta dacă suferi, dar uite, capitalismul te poate vindeca! Toarnă pe gât pastilele astea minune, mergi la cumpărături și ia-ți niște lucruri noi! Medicii, psihiatrii, corporațiile și Big Pharma fac miliarde de dolari spunându-ne că suntem nebuni și apoi ne vând așa-zisele lor remedii. *Asta* este nebunie curată…

Aleph gâfâia revoltată. Soarele dispăruse, ascuns în spatele unui strat gros de nori, iar cerul se întuneca.

– Îmi pare rău.

Benny nu înțelegea, dar simțea că ea are dreptate. Sau, mai degrabă, simțea că dacă ea crede cu atâta convingere, atunci și el o crede. Își dorea așa de mult să creadă tot ce credea și ea. Aleph privea dincolo de munți, spre ocean.

– B-man este un revoluționar în adevăratul sens al cuvântului, Benny. Și este, de asemenea, cel mai bun om care a trăit vreodată. M-a găsit pe stradă

când aveam paisprezece ani și a avut grijă de mine. De fiecare dată când fugeam din orfelinatele în care mă băgau sau mă apucam din nou de droguri, el era acolo să mă salveze. M-a învățat lucruri despre artă și mi-a dat să citesc cărți. M-a protejat de toate scursurile – sau a încercat, în orice caz.

Aleph s-a întors spre Benny. Întinzându-se deasupra leșului dihorului, i-a luat mâna și i-a adăpostit-o între genunchii ei.

– Și ce dacă auzi voci? Mulți oameni le aud. Asta nu te face să fii ca el, dar cine știe? Poate într-o bună zi vei fi și tu poet, filozof sau revoluționar.

Aleph i-a strâns mâna și apoi i-a dat drumul.

– Tu ești cine ești, Benny Oh. Numai nu lăsa pe nimeni să-ți spună că asta este o problemă.

Mâna lui stăruia lângă genunchiul ei, reticentă să se întoarcă la el. Era ciudat.

– O să se întunece, a spus Aleph. Mai bine ne întoarcem.

Aleph s-a întors și apoi a îngenuncheat lângă ZAT, aplecându-se și sărutându-i urechea.

– La revedere, dragii mei ZAT, i-a șoptit. Vă iubesc. Veți fi cu mine pentru totdeauna.

Benny a privit-o, dorindu-și încă o dată să fie el în locul dihorului mort. Aleph s-a ridicat, s-a întins și și-a scos telefonul.

– Îi spun lui B-man că ne întoarcem în curând. Hei, i-ai trimis mesaj mamei tale?

52

Sunt cu prietenii mei. Nu-ți face griji! 😊

Telefonul lui Annabelle a vibrat în timp ce mesajul apărea pe ecran. Un minut mai târziu, a vibrat din nou, insistând să sune, dar în zadar. Existau și notificări privind apelurile pierdute de la liceu, dar telefonul zăcea mut și neajutorat, îngropat sub un teanc de corespondență nedorită pe masa din bucătărie.

În acel moment, Annabelle manevra vechiul cărucior al lui Benny pe ușa din spate și pe verandă. Pe cărucior stătea într-un echilibru precar o cutie masivă de carton, plină cu cărți vechi, bocanci și electrocasnice defecte. Deasupra cutiei se aflau un ventilator mare din plastic, pătat cu excremente de muște și un set de crose de golf uzate, pe care le cumpărase Kenji și nu le folosise niciodată, iar Annabelle le găsise în șifonier împreună cu căruciorul. Era mulțumită. Căruciorul era mijlocul perfect de transport. Va duce cărțile la Thrift Shop și era sigură că vor lua și căruciorul, ventilatorul și crosele de golf. Poate nu și bocancii – uzați și acoperiți cu pânze de păianjen –, deși Annabelle făcuse tot posibilul să-i curețe. Probabil că cineva ar putea repara electrocasnicele defecte, dar dacă Thrift Shop chiar nu le dorea, le putea arunca în tomberon la întoarcere.

Annabelle stătea pe verandă și se gândea la căruciorul încărcat și la treptele șubrede. În loc să împingă, i-ar fi mai ușor să coboare scările și să tragă căruciorul după ea. A manevrat astfel căruciorul și a tras suportul pentru picioare, unde stăteau piciorușele lui Benny când era bebeluș. Lemnul despicat al treptei șubrede s-a lăsat sub greutatea ei, iar cutia masivă s-a clătinat deasupra. Avea să fie mai dificil decât părea și, pentru o clipă, Annabelle s-a gândit să descarce căruciorul și să scoată lucrurile din casă unul câte unul, dar se făcea târziu, Thrift Shop avea să închidă și trebuia să-l ia pe Benny de la liceu. A făcut încă un pas, trăgând căruciorul spre ea. Roțile din față s-au învârtit în gol în timp ce ea prindea cadrul căruciorului, încercând să-i susțină greutatea cu o mână și să stabilizeze încărcătura cu cealaltă, dar era prea mult. Annabelle a tras prea tare, iar roțile din spate s-au rostogolit pe trepte și întreaga mașinărie s-a clătinat, s-a legănat și s-a înclinat periculos în toată măreția ei. Cu un strigăt, Annabelle a căzut, prăbușindu-se pe trepte și, în timp ce căruciorul încărcat trecea zdruncinându-se peste ea, s-a lovit cu capul de beton.

Zăcea întinsă pe spate, recăpătându-și conștiența după leșin. Simțea pe deplin durerea care îi străbătea tot corpul. Pulsa din ceafă, coborând pe coloana vertebrală și la șold, apoi traversa încheietura și brațul, iar acum un fior ascuțit o săgeta și ceva greu o țintuia locului. Annabelle a clipit, a deschis ochii, a văzut talpa unui bocanc și cerul întunecându-se. A încercat să dea deoparte cutia ventilatorului care îi căzuse pe piept, dar mișcarea i-a transmis un fior de durere, așa că a renunțat. Era târziu. Benny avea să se întoarcă acasă în curând. Asta era bine. O putea ajuta. Dar mai era ceva.

Tremura, brusc, de frig. Era deja iarnă? Benny era la liceu. Va ajunge acasă, dar nu, nu mai avea voie să meargă singur cu autobuzul! Trebuia să meargă să-l ia acasă, iar el o aștepta! Annabelle și-a mișcat brațul, învingându-și durerea și încercând să miște greutatea până când a reușit să o mute. Cuptorul cu microunde s-a prăbușit zăngănind pe lângă ea. Unde îi era telefonul? Annabelle a auzit un geamăt ieșindu-i din gât pe măsură ce durerea creștea în intensitate, apoi a văzut cu coada ochiului cum ceva se mișcă. O străfulgerare de întuneric, o pată întunecată și apoi încă una. Annabelle a închis ochii și lumea a dispărut.

Cât timp a zăcut acolo inconștientă? Câteva minute? Câteva ore? Era sfârșitul lui octombrie, iar zilele deveneau tot mai scurte, vremea era rece și crudă, iar ploile de toamnă își aleseseră exact acest moment ca să înceapă. Momentul nepotrivit. În momentul în care au început să cadă primele picături, Annabelle zăcea pe jos.

În bucătărie, sub teancul de corespondență nedorită, telefonul i-a vibrat și ecranul s-a luminat intermitent.

Vin acasă mâine! Nu te supăra, bine?

Un corb s-a cocoțat pe acoperiș. Și-a înclinat capul și și-a îndreptat ochii ca niște mărgele spre Annabelle. A sosit în zbor un al doilea corb, apoi al treilea, apoi a urmat tot stolul. Unul câte unul, au aterizat pe jos lângă Annabelle. La început cu prudență, apoi tot mai îndrăzneți, s-au îndreptat spre ea, au fâlfâit din aripi și s-au așezat deasupra ei, întinzându-și aripile s-o încălzească și s-o protejeze de ploaie.

BENNY

Nu știam. Nu știam că mama a căzut pe scări. Voiam doar să-i spun că sunt bine ca să nu se sperie. Nu mi-a răspuns, așa că m-am gândit că e pur și simplu supărată, dar îi trece. Dacă ar fi fost speriată pe bune, mi-ar fi răspuns imediat la mesaj. Așa am crezut, cel puțin. N-am știut că a căzut. N-am știut despre corbi.

CARTEA

53

S-au întors la prăpastia lângă care îi aștepta B-man. Citea o carte și mâzgălea poezii pe margini, iar sticla cu apă pe care i-o lăsaseră avea acum votcă în ea. Aleph nu a spus nimic, doar și-a strâns buzele și a început să despacheteze saci, târând echipamentul de camping departe de stâncă, într-o zonă deschisă, lângă copacii acoperiți cu mușchi verde de pădure. Sacii de dormit erau vechi și miroseau a pivniță umedă și a păr nespălat, dar pe Benny nu-l deranja. Era pur și simplu fericit că Aleph îi adusese unul. Fericit că adusese mai multă mâncare: mai multe pachete cu sendvișuri, chipsuri și un recipient de plastic cu sos. Din fericire pentru ei, Mackson luase o cutie nedesfăcută și congelată de tortilla, pe care-o găsise aruncată în tomberonul unui restaurant mexican. Mackson este un prospector minunat, a spus ea. De acolo veneau și chipsurile, și sosul. Benny nu știa ce este un prospector, dar voia să fie și el unul.

– Vine și Mackson?

Sacul de dormit suplimentar era probabil pentru el, sau poate că Mackson și Aleph aveau să împartă unul, ceea ce era și mai rău.

– Unde să vină?

– Aici.

Desfăceau prelata, iar Aleph s-a oprit și și-a dat la o parte șuvițele de pe față.

– Nu, s-a întors la facultate.

Nu avea sens. Mackson avea doar șaisprezece ani. La secția de psihiatrie pediatrică, Mackson era în echipa albastră, echipa pentru copiii mai mari, dar asta nu-l făcea suficient de mare pentru facultate.

– A absolvit liceul când avea cincisprezece ani și a început imediat facultatea. Este superinteligent, un geniu sau așa ceva, dar presiunea a devenit prea mare, a zis Aleph.

Pe Benny îl deranja faptul că Mackson e un geniu, dar a ales să nu spună nimic.

– La jumătatea celui de-al doilea an de facultate, a luat-o razna, iar părinții l-au obligat să vină acasă.

Ciudat. Nu se gândise niciodată că Mackson avea părinți. I-a spus asta, iar Aleph a râs, dar nu într-un mod răutăcios.

– Toată lumea are părinți, Benny.

Două lucruri îi treceau prin minte. Primul: nu și-o putea imagina pe Aleph alături de părinții ei. Ea a spus că fugise de acasă și, chiar mai înainte, că avusese o casă cu o mamă, un tată și un câine – imaginea pur și simplu nu se potrivea. Părea mai plauzibil ca Aleph să fie o ființă extraterestră ieșită dintr-un splendid ou extraterestru, iar Benny nu se gândea la asta într-un sens negativ. Părea doar să fi venit dintr-un vis. Al doilea lucru la care se gândea Benny era că nici pe el însuși nu se imagina cu părinți. Nu cu amândoi. Nu și de acum încolo.

– Unde sunt părinții tăi?

Aleph mirosea căptușeala de flanel a sacului de dormit și strâmba din nas.

– Nu am niciunul.

– Dar ai spus…

– Toți în afară de mine.

Așadar, poate că avea dreptate în privința frumosului ou extraterestru. Era clar că Aleph nu vrea să vorbească despre asta și era ceva mai important ce trebuia să știe.

– Tu și Mackson sunteți…

Benny s-a oprit la mijlocul propoziției.

O, te rog. Doar n-o s-o întrebi asta?!

– Suntem ce?

– Nimic.

Întreab-o, cretinule. Sau nu. Pentru că nu e treaba ta.

Aleph stătea ghemuită pe mușchiul de pădure, întinzând păturile. A ridicat privirea spre el și a mijit ochii. O ultimă rază de soare i-a luminat pometii și strălucirea aurie l-a făcut pe Benny să prindă curaj.

– Vreau să spun, sunteți… împreună?

– Ca un cuplu?

Aleph s-a încruntat, dar Benny și-a dat seama că și ea e amuzată.

– Nu. Mackson este grozav, dar suntem doar prieteni. Și amândoi încercăm să ne punem pe picioare, așa că nu facem lucruri romantice, știi la ce mă refer?

– O, da, a spus Benny.

Nu știa la ce se referă ea, dar simțea un val nebun de fericire.

Uau. Chiar ești penibil.

– Ne-am întâlnit la secția de psihiatrie pediatrică și, când ne-am externat, Mackson ne-a pus pe mulți să-l ajutăm cu acest grup, KPS.

– O, bine!

Mincinos. Nenorocit.

– E un fel de grup pentru protecția animalelor?

Aleph a râs.

– Nu. Este un grup de sprijin reciproc.

Panaramo, a mormăit vocea, dar Aleph era atât de necăjită, ghemuită pe mușchiul de pădure, cu capul înclinat, explicând lucruri, încât vocea a cedat și a dispărut.

– Pentru tinerii considerați nebuni sau diagnosticați ca bolnavi mintal. Grupul își continuă activitatea, dar Mackson s-a întors la școală.

– Ce înseamnă KPS?

– Colectivul pacienților socialiști.

Benny tot nu înțelegea, dar de data asta n-avea de gând să se mai prefacă vreo clipă.

– Colectiv se scrie cu C.

– În germană, este *Kollective*, scris cu *K*. B-man ne povestea că a făcut parte din acest grup de studenți și pacienți cu tulburări psihice la Heidelberg în anii ’70, când era la universitate. Aveau dreptate. Știau că nu ei sunt nebuni. Erau sănătoși la minte. Capitalismul îi înnebunea pe toți ceilalți.

Benny a ridicat privirea spre vârful muntelui.

– Așa cum spuneai tu acolo, sus.

– Exact.

Au scos sendvișurile și mâncarea pe stâncă. B-man stătea în scaunul lui cu rotile, ținând caietul în poală și contemplând apusul. S-au așezat pe jos lângă el. Părea liniștit, docil și nu foarte beat, dar Aleph era încă supărată. L-a luat din scurt, întrebându-l dacă e bine, iar Slavoj doar a dat din cap, a oftat și și-a îndreptat stiloul spre orizont.

– Ce frumos! În curând vor veni ploile de toamnă.

Și era adevărat. Nori întunecați de ploaie se adunaseră deja deasupra orașului, dar peste ocean, cerul era de un indigo profund. O dâră subțire de portocaliu zăbovea la orizont, unde fusese cândva soarele, și o strălucire roz-argintie, ca o amintire, apărea pe suprafața apei. În prim-plan, forme întunecate de insule semănau cu niște fiare uriașe care se pregătesc să înnopteze. Chiar și vântul era mai potolit. B-man vorbea domol, mângâiat de adiere.

– Când eram încă tânăr și aveam două picioare, îmi plăcea să schiez și să urc pe munte. Acum, nu pot părăsi orașul prea des și escaladarea munților îmi este imposibilă.

S-a uitat în jos la Aleph, așezată lângă scaunul lui cu rotile, strângându-și genunchii la piept.

– Mulțumesc, draga mea.

Tonul lui l-a făcut pe Benny să ridice privirea. A văzut tristețea de pe chipul bătrânului și a vrut să se asigure că totul e bine între ei. Aleph nu a spus nimic la început, iar Benny s-a gândit că încă e supărată din cauza votcii, dar apoi, cu o voce subțire, ca un copil vinovat, a mărturisit:

– I-am lăsat pe ZAT sus.

Bătrânul a închis ochii și, pentru o clipă, capul lui mare a părut prea greu să fie susținut de gât, dar apoi și-a îndreptat spatele.

– Înțeleg, a spus Slavoj, dând încet din cap. O înmormântare celestă.

– Ar fi trebuit să te aștept.

– N-am putut să urc până acolo.

– Atunci, ar fi trebuit să-i înmormântăm aici, jos.

– Nu, nu, acolo este perfect. Pe acoperișul lumii.

– Dar aveai o poezie…

S-a întins spre ea, sprijinindu-și cu blândețe mâna aspră pe creștetul ei, de parcă ar fi ținut-o cu picioarele pe pământ.

– Dihorilor puțin le pasă de poezie. Ai făcut ce trebuia, draga mea. Nu mai e nevoie de nimic altceva.

În noaptea aceea, au dormit pe munte, ca niște omizi în sacii lor de dormit, perfect aliniați. Deasupra lor, cerul întunecat al nopții ofta, iar dedesubt Benny auzea respirația pământului și scrâșnetul mușchiului de pădure ori de câte ori se mișca – ceva ce încerca să nu facă, dar Aleph stătea întinsă lângă el, atât de aproape, încât aproape se atingeau și Benny tremura, vibrând la

propriu –, nu de frig, ci datorită apropierii. Era sigur că Aleph va observa și va spune ceva, dar nu a făcut-o. Ea și B-man vorbeau, iar Benny stătea întins pe spate, cu brațele întinse pe lângă corp, încercând să nu tremure în timp ce privea în sus, într-un pustiu mai mare și mai întunecat decât orice văzuse vreodată. Erau stele, dar se aflau la milioane de ani-lumină distanță și acolo era luna, doar o mică sferă palidă în întuneric. Uneori treceau avioane cu luminile îndreptate spre Asia și mai erau și sateliți – sateliți meteorologici de pe orbita joasă a pământului, sateliți de telecomunicații, GPS și de supraveghere militară, înconjurând globul în mega-constelații, ca niște planete strălucitoare într-o misiune. Lui Benny i se păreau frumoase, dar B-man avea un dinte împotriva lor. Este sfârșitul cerurilor întunecate, spunea el. Sfârșitul astronomiei. Ptolemeu, Copernic, Galileo ar plânge dacă ar vedea toate astea și resturile spațiale orbitând în jurul Pământului ca un nor gros de țânțari – motoare de rachete vechi, nave spațiale moarte, sateliți și arme distruse; saci menajeri ruseți de la stația spațială Mir; ca să nu mai vorbim despre toate lucrurile obișnuite pe care oamenii le pierd, cum ar fi o mănușă, o cheie sau o periuță de dinți. Spațiul cosmic e un depozit de vechituri, declara B-man. Pe vremea când era copil în Slovenia, nu existau resturi în spațiul cosmic. Spațiul cosmic era curat ca lacrima.

L-a speriat pe Benny. Resturile spațiale nu reprezentau ceva la care să se gândească vreodată când contempla cerul noaptea, deoarece spațiul părea vast și pustiu, dar în timp ce stătea întins acolo, ascultând și privind în sus, Benny a simțit prezența cometei întunecate planând la marginea conștiinței sale. Cometa întunecată începea întotdeauna astfel, ca o mică pată de materie în mintea lui, emițând valuri de energie densă care oscilau, zbârnâind asurzitor și crescând tot mai mult, îndreptându-se direct spre el, până când…

Nu! și-a spus el, bâjbâind după cartonașul de adaptare, dar nu exista o tehnică de adaptare pentru situația în care stai întins pe vârful muntelui lângă fata pe care o iubești, în timp ce cometa întunecată se apropie de tine.

Apoi vocea ei, ca o adiere ușoară, i-a trecut pe la urechi:

– Ești bine?

Benny nu a putut să răspundă, așa că a dat din cap, deși Aleph nu-l vedea în întuneric.

– Ai inhalatorul?

Atunci și-a amintit. Era în buzunar. L-a scos, a inhalat și s-a simțit mult mai bine. Apoi vocea lui B-man a plutit prin întuneric:

– Te sperie, tinere elev?

Vorbea despre spațiu. Vorbea despre pustiu și tăcere.

– Nu, a bravat Benny.

Mincinosule!

– Poate. Puțin. Nu am dormit niciodată în aer liber.

Mâna lui Aleph s-a furișat peste mușchiul de pădure, ca un mic animal care-și face vizuină, căutând căldură. Benny a auzit-o venind, a simțit-o atingându-i brațul și intrându-i în sacul de dormit, mângâindu-i încheietura și oprindu-i-se în palmă. I-a simțit degetele împletindu-se cu ale lui în timp ce Aleph i-a luat mâna într-a ei. I-a dus degetele la buze și apoi i-a strâns mâna între mâinile ei, strecurând-o sub bărbie, ca pe o rugăciune. Tremurul i s-a potolit.

Lui Benny nu-i păsa că Aleph știe că e speriat. Voia ca Aleph să știe, la fel și B-man. Voia ca ei să știe tot, dar nu-și găsea cuvintele potrivite, iar în tăcerea lungă care se așternuse, au adormit pe rând, unul după altul.

54

Primul lucru pe care l-a văzut No-Good când și-a îndreptat Nissanul spre clădire a fost silueta întunecată și strălucitoare a povârnișului abrupt creat din sacii menajeri, profilându-se pe trotuarul devenit alunecos din cauza ploii, în fața casei mamei sale. A tras pe dreapta pe bordură și s-a așezat acolo, aplecat peste volan, cu motorul pornit. În lumina rece a farurilor, vedea picăturile de ploaie căzând pe plasticul ud. A oprit motorul, a coborât din mașină și a trântit portiera, lovind cu piciorul într-un sac menajer care bloca trotuarul. Scroafă idioată, *gweipo*[37]. Chestia asta le-ar atrage cu siguranță o amendă, dar foarte bine, să plătească amenda. Și-a aprins o țigară, a pufăit și și-a ridicat gulerul jachetei.

Veranda din față arăta mai bine. No-Good era plăcut surprins, nu se aștepta. A mijit ochii, uitându-se la partea de duplex care îi aparținea mamei lui. Părea și ea șubredă, însă acoperită cu un strat de vopsea ar fi arătat excelent. N-avea să mai dureze mult. Fung îi spusese că stabilise cu agentul imobiliar s-o evacueze pe *gweipo*, deci ce dracu' mai aștepta? No-Good și-a

stins țigara sub călcâi, a urcat treptele verandei două câte două și a bătut puternic în ușă. Când nimeni nu i-a răspuns, s-a uitat pe geamul de la intrare. Prin fanta draperiei întrezărea strălucirea computerelor lui Annabelle. Mama lui spunea că slujba ei e să citească ziare, ceea ce era, evident, o prostie – nimeni nu era plătit pentru asta. Cu tot acel echipament informatic, oricare ar fi fost ocupația ei, trebuie să fi fost importantă. Când avea s-o evacueze, poate c-avea să intre în posesia echipamentului. Cu o astfel de rețea IT, putea face afaceri serioase. Fung avea să rezolve problema.

No-Good a bătut în geam, mai întâi cu degetele și apoi cu pumnul, însă tot nu a primit niciun răspuns, așa că s-a dus în spatele casei. Annabelle știa că va veni și o va găsi. Nu se putea ascunde de el, în niciun caz. Abia dacă rezolvase ceva cu tomberonul aflat pe partea laterală a clădirii. Bine, și-a spus No-Good, în timp ce trecea pe lângă el. Doar dă-mi un motiv, scumpo, asta e tot ce îmi trebuie, și apoi a dat colțul și s-a oprit brusc.

Pe treptele verandei, sub un cărucior răsturnat, se afla doamna *gweipo* moartă. Zăcea întinsă pe jos, înconjurată de tot felul de obiecte. Cizme. Cărți. Un prăjitor de pâine. Un ventilator. Vechituri. No-Good a rămas acolo, privind, incapabil să se miște. Își găsise și mama căzută pe jos, dar ea era micuță, vie și țipa la el chiar și cu șoldul rupt. Această *gweipo* era masivă și grasă și peste ea se așternuse tăcerea morții. Mai era și altceva, ceva strălucitor și negru, care îi acoperea corpul. No-Good a făcut un pas înainte și atunci a văzut chestia într-adevăr ciudată, care l-a umplut de groază și i-a bântuit visele – era acoperită de corbi. Era acoperită de corbi și se înfruptau din ea.

Nimeni nu merita asta. Pe jos zăcea o aglomerare de crose de golf. Apucând crosa numărul nouă, No-Good a alergat spre corbi, legănând crosa și țipând*: Dați-vă jos de pe ea, jegurilor!*

Într-un val de aripi fâlfâind și pene negre, stolul de corbi s-a ridicat de pe trupul ei ca o mantie întunecată și a zburat pe alee. No-Good i-a privit plecând, blestemându-i, și a rămas pe loc, ținând crosa ridicată deasupra capului, când pleoapele doamnei au fluturat, iar Annabelle a clipit și a deschis ochii.

– O! a spus Annabelle, ridicând privirea spre el, uluită.

S-a uitat în jos și a icnit.

– Ce dracu', doamnă! Nu sunteți moartă!

Annabelle și-a ridicat ușor capul, tresărind de durere și privindu-și corpul de sus până jos.

– Nu, a șoptit ea cu voce stinsă.

S-a uitat din nou la el și a văzut crosa de golf numărul nouă.

– O! Ai încercat să mă omori?

I se părea așa de clar, de evident. Nu-și amintea căderea, așa că, atunci când și-a recăpătat conștiența, a simțit o străfulgerare de durere și l-a văzut pe No-Good aplecat deasupra ei cu crosa de golf ridicată. Ce altceva ar fi putut să creadă? Avea o vagă amintire că el nu o place, sau poate că ea nu-l plăcea? Da, asta era. Nu-l plăcea pentru că se temea de el, pentru că încerca s-o omoare. Totul avea sens. Annabelle a încercat să se ridice, dar durerea era prea mare. Nu putea face nimic. Asta era. Chiar și după ce No-Good a lăsat crosa de golf din mână, a sunat la 911 și a ridicat căruciorul de pe ea, Annabelle a rămas acolo, cu ochii închiși, așteptând sfârșitul. De ce nu termina odată cu totul? Te rog, s-a gândit ea, apoi, ca prin minune, ca răspuns la o rugăciune pe care nu o rostise niciodată, a auzit sirene apropiindu-se, scrâșnet de frâne și portiere trântite. Erau mâini care o atingeau și bărbați în uniforme care puneau întrebări. Ce s-a întâmplat? Ați căzut pe scări? Annabelle a deschis ochii. O, nu, domnule ofițer, a explicat ea. Tipul ăla a încercat să mă omoare.

Medicii au examinat-o. Annabelle a auzit walkie-talkie-urile polițiștilor zumzăind și pe No-Good explicându-le că nu fusese niciun atac, el nu încercase s-o omoare pe doamnă, ci sunase la 911, îi salvase viața! O salvase de la a fi devorată de corbii mizerabili care i se târau pe tot corpul, gata să-i mănânce carnea și să-i ciugulească oasele, până nu mai rămânea nimic din ea. Annabelle știa că nu e adevărat. Corbii lui Kenji n-ar mânca-o niciodată, iar ea știa ce văzuse: pe No-Good stând deasupra ei, cu crosa de golf ridicată.

Însă rănile ei spuneau o altă poveste. N-ar fi putut fi provocate de crosa de golf numărul nouă, au explicat medicii. Probabil se împiedicase și căzuse pe trepte, iar ei arătau spre bocancii, cărțile și crosele de golf împrăștiate pe jos. Întinsă pe targă, Annabelle și-a dat seama că trebuie să aibă dreptate. A încercat să le explice. Erau lucrurile soțului meu. E mort. Făceam curățenie în șifonier. A fost un accident. Îmi pare rău. Am făcut o greșeală. Mulțumiți, polițiștii s-au întors la mașina lor. Medicii au urcat-o în spatele ambulanței. No-Good pândea în umbră, afară.

– Îmi pare rău. Îți mulțumesc că m-ai găsit.

No-Good a ridicat din umeri.

– Da, nicio grijă.

Mai era ceva, dar memoria îi juca feste. Annabelle l-a privit pe fiul proprietarei rezemat de partea laterală a duplexului, acoperindu-și cu mâna semnul din naștere, obicei dobândit încă din adolescență. Întotdeauna fusese un copil nervos și nemulțumit, iar acum era un bărbat nervos și nemulțumit. Poliția plecase, dar el părea că încă așteaptă. Ce anume? Apoi și-a amintit. Avea de gând să-i inspecteze casa. Nu terminase de făcut curat, iar acum era prea târziu. Medicul a întins mâna spre portieră, iar No-Good și-a băgat capul înăuntru.

– Hei, Miz Oh. Ai nevoie să fac ceva?

– O, nu, mulțumesc, a răspuns Annabelle.

Henry. Numele lui era Henry. Probabil, la urma urmei, nu era un fiu prea rău; apoi și-a amintit.

– Stai! a strigat ea. L-ai văzut pe Benny? Unde este?

S-a chinuit să se ridice, dar era legată de targă.

– Te rog, i-a spus ea medicului, apucându-l de braț. Trebuie să-mi iau fiul de la liceu. Benny mă așteaptă. Nu se simte bine. Unde mi-e telefonul? Henry, poți să-l găsești? Cred că l-am lăsat pe masa din bucătărie. Te rog, încă nu putem pleca, am nevoie de telefonul meu. Trebuie să-mi sun fiul!

În timp ce-l privea pe No-Good urcând treptele, trecând pe lângă gunoiul de pe verandă și împingând ușa, priveliștea bucătăriei – starea în care o lăsase – i-a venit în minte. Intenționase să curețe totul înainte ca No-Good să vină în inspecție. Annabelle nu-l lăsase niciodată să intre în casă, iar acum avea să vadă totul. Deznădăjduită, Annabelle și-a lăsat capul să cadă pe spate, pe targă.

– O, Doamne, a șoptit ea. Ce am făcut?

55

Vântul se domolise pe creasta muntelui și un strat dens de ceață se instalase dinspre ocean, acoperind luna și stelele. Benny s-a trezit din somn și nu a mai găsit mâna lui Aleph. Chiar îl ținuse de mână sau fusese doar un vis? Îl auzea pe B-man sforăind și auzea respirația ei liniștită. Amândoi păreau așa de aproape, de parcă toți trei stăteau întinși laolaltă sub aceeași pătură, doar

că păturile sunt calde și ceața era rece. Benny avea nasul rece ca un sloi de gheață. Și avea nevoie să facă pipi, dar nu voia să iasă din sacul de dormit, așa că a așteptat cât a putut, amânând inevitabilul, până când n-a mai rezistat. Până la urmă, a ieșit și a făcut câțiva pași. Stâncile erau ascuțite, iar mușchiul de pădure îi scârțâia sub șosete. S-a oprit și a ascultat. Nu voia să fie auzit făcând pipi, așa că s-a îndepărtat de camping. Fără lumina lunii, noaptea era atât de întunecată, încât abia putea distinge siluetele brazilor până aproape se lovea de ei. S-a împiedicat de niște tufișuri pitice și s-a retras. Nu se mai putea ține. Jetul de urină a țâșnit împroșcând zgomotos tufișurile. Când a terminat, și-a tras fermoarul, s-a întors și a făcut un pas, dar apoi s-a oprit. *Pericol!* Era întuneric beznă. Un pustiu dens, întunecat și rece îl învăluia în tăcere. A ascultat sforăitul lui B-man, dar se abătuse cam mult.

Benny a mai făcut un pas, iar porțiunea de stâncă a devenit netedă sub picioarele lui. Prăpastia lângă care făcuseră picnic era în apropiere. Ar fi trebuit să-și aducă telefonul ca să aibă lumină, dar rămăsese fără baterie. *Prostule.* A înaintat încet, bâjbâind cu mâinile întinse, forțându-și ochii să vadă în întuneric și ascultând mai mult decât ascultase vreodată în viața lui. Unde era marginea? Își imagina prăbușirea în gol și brazii mici de pe fundul prăpastiei. A făcut încă o jumătate de pas, iar piciorul i-a alunecat pe o bucată argiloasă de șist. O adiere caldă s-a ridicat ca o șoaptă.

Oprește-te.

Benny s-a oprit. Vocea era liniștită și fermă și părea să-i aparțină adierii blânde.

Fă doi pași înapoi.

Benny a procedat întocmai.

Bine. Acum coboară încet.

Benny s-a ghemuit, atingând stânca cu ambele mâini, de parcă acest lucru l-ar fi ținut legat de pământ. Își auzea sângele clocotindu-i în urechi.

Nu te mișca. Stai nemișcat. Așteaptă…

Ciulindu-și urechile, Benny a așteptat următoarea instrucțiune. Adierea blândă s-a răspândit în jurul lui, gâdilându-i fața. Cât timp a stat ghemuit acolo? N-avea de unde să știe. Ghemuit, a ațipit, s-a trezit și apoi a ațipit din nou.

Apoi, în depărtare, i-a auzit vocea lui Aleph. Venea din spatele lui, din cele mai profunde straturi de ceață și liniște.

– Benny?

O rază subțire de lumină a pâlpâit peste stânca alunecoasă de lângă el.

– Sunt aici, a scâncit el, întorcându-se spre lumină.

Raza de lumină s-a apropiat de el. Benny stătea în picioare, dar picioarele îi erau nesigure și amorțite din cauză că stătuse ghemuit. Genunchii i-au cedat și a început să se legene, dar Aleph era acolo și l-a prins de încheietură.

– Vino, a spus ea repede, în șoaptă, pe un ton imperativ. Te țin eu. E în regulă.

Aburul respirației ei se contura în rotocoale albe prin fasciculul lanternei. Benny s-a clătinat spre ea și i-a căzut în brațe.

– Băga-mi-aș, a spus Aleph, îmbrățișându-l strâns, apoi i-a dat drumul din îmbrățișare și i-a băgat lumina strălucitoare în ochi. Ești dus cu capul?

Benny a clipit și și-a ridicat mâna ca să se ferească de lumină.

– Poftim?

Aleph a întors lanterna spre locul în care stătuse el. Raza de lumină a conturat marginea abruptă a prăpastiei, înainte să dispară în întunericul abisului. Încă un pas și Benny ar fi căzut în gol. Aleph a întors lanterna înapoi spre el.

– Ce făceai?

– Trebuia să fac pipi. Era întuneric. M-am rătăcit.

I-a pus lumina pe față, privindu-l cu atenție ca să vadă dacă minte.

– M-am trezit și nu erai acolo, așa c-am plecat să te caut. Când te-am văzut, am crezut că ești gata să te arunci în prăpastie.

– O, nu. Nici gând.

Aleph a inspirat adânc.

– Vino. E frig.

A urmat-o înapoi în camping. B-man încă sforăia. Benny s-a târât în sacul lui de dormit și s-a întins pe spate. O auzea pe Aleph respirând lângă el și părea că ea se așteaptă să-i spună altceva.

– Chiar nu intenționam, i-a șoptit el. Vreau să spun, să mă arunc în prăpastie.

A urmat o pauză lungă.

– Bine.

– Nu am văzut prăpastia. Nu am știut că e acolo. Era să cad.

Benny încă tremura amintindu-și adierea caldă. S-a auzit un foșnet în timp ce Aleph s-a rostogolit pe o parte, iar el i-a simțit privirea ațintită

asupra lui, în întuneric.

– Dar apoi am auzit ceva.

– Ce?

– O voce.

Benny a ezitat.

– Dar nu dintre cele obișnuite.

– Care sunt vocile obișnuite?

– Doar lucruri la întâmplare. Unele sunt personale, cum ar fi vocea interioară sau robotul.

– Ai un robot interior?

Benny a dat din cap.

Uau. Eu am doar demoni interiori. Demoni și monștri.

Fața ei era atât de aproape, încât Benny îi simțea respirația caldă pe obraz. S-a rostogolit pe o parte, așa că acum erau față în față, nas în nas.

– Nasol.

– Da. Așadar, ce era cu vocea de pe stâncă?

– Era una nouă. Am auzit-o pentru prima dată la atelierul de legătorie.

– Este un lucru?

– Nu chiar. Dar nu este nici o persoană. Este ceva între.

– Ce a spus?

– Nu prea multe. În noaptea aia, la atelierul de legătorie, spunea ceva despre cărți. Cred că a vrut să spună mai multe. Am simțit că asta își dorește.

– Cred că are sens, pentru că era atelierul de legătorie. Te-a speriat?

– Nu.

Benny mințea, așa că s-a oprit.

– Bine, recunosc, m-a speriat puțin. Dar în noaptea asta, cred că m-a salvat. Era întuneric beznă și nu vedeam. Aș fi căzut în prăpastie, dacă vocea nu mi-ar fi spus să mă opresc, să cobor și să te aștept.

– Știa că vin?

– Da. Cred că știe chestii.

– Ce chestii?

– De exemplu, ce se va întâmpla. În viața mea.

– Poate ghici viitorul?

– Oarecum. Dar și trecutul. Și cred că poate face ca lucrurile să se întâmple.

– Ce fel de lucruri?

– Nu știu. Lucruri din viața mea. Nu pot să explic, dar vocea este cam puternică…

– Ca Dumnezeu sau așa ceva.

– Probabil. E ca și cum ar avea un plan pentru mine. Ăsta e genul de lucru pe care oamenii îl spun despre Dumnezeu, nu?

– De fapt, am glumit în legătură cu Dumnezeu.

– O!

– Chiar crezi că vocea aia face ca lucrurile să se întâmple?

Pare nebunesc.

– Nu știu. Așa am senzația.

– Ești speriat?

– Puțin.

– Dacă ți-a salvat viața, poate este o voce bună. Un prieten. Probabil are grijă de tine.

– Probabil.

– Prietenii sunt buni. E bine să ai prieteni.

Mâna lui Aleph s-a strecurat din nou peste mușchiul de pădure și palma i s-a oprit pe pieptul lui Benny.

– Încearcă să dormi, bine?

Inima îi bătea puternic sub palma ei. Benny și-a lăsat mâna peste a ei și i-a strâns-o.

Fă-o, i-a șoptit o voce. *Știi că vrei…*

Benny s-a ridicat într-un cot. Aleph s-a răsucit pe spate.

Fă-o! Acum!

Așa că a sărutat-o. Nu a fost un sărut lung sau foarte reușit. Benny greșise ținta și s-a trezit sărutându-i colțul gurii, sau mai degrabă obrazul, și în acel moment sărutul s-ar fi putut transforma în ceva banal și neatrăgător, genul de sărut pe care i l-ai oferi mătușii tale, dar nu. În schimb, și-a mutat greutatea corpului, astfel încât buzele să li se întâlnească așa cum trebuie. Buzele ei erau fine și moi ca zmeura și sărate ca tortilla. Un gust de drojdie, cumva familiar, ca dintr-un vis. Benny nu se pupase niciodată cu nimeni, cu excepția mamei și a tatălui său, și nu știa ce să facă în continuare, dar a înțeles că trebuie să se întâmple ceva mai mult. Aleph nu-l ajuta cu nimic, dar nici nu-l respingea, așa că și-a apăsat mai tare buzele peste ale ei. Îi simțea duritatea dinților sub piele, iar acum buzele lui Aleph îi răspundeau…

– Benny?

Buzele ei îi pronunțau numele. Benny și-a savurat numele în respirația ei și a inspirat adânc. Da! El era Benny! Probabil pentru prima dată în viața lui, era în întregime el însuși. Îi simțea mâinile pe piept, chiar deasupra inimii, apăsându-l, așa că s-a lăsat pe mâinile ei. Trupurile lor erau vii. Stele străluceau când închidea ochii. Spatele i s-a arcuit și a început să se înalțe, întinzându-se spre…

– Benny, nu…

Nu?

Benny a ezitat. Ceva nu era în regulă. Ce voia să spună cu acel *nu*, când totul, până și stelele din jurul lor, spunea: *Da, da, da!* De ce nu înțelegea? O săruta pentru că o iubea, iar dragostea era bună, așa îi spusese vocea! Nu puteai avea încredere în cuvinte. *Nu*-ul ei trebuie să fi fost greșit. *Nu*-ul ei venea din confuzie și nu însemna *nu*. Voia să însemne *da*, iar Benny avea să-i demonstreze. Și-a apăsat și mai tare buzele de ale ei, iar pentru o clipă lungă, Aleph s-a relaxat și chiar a părut să-i răspundă la sărut, înainte să ofteze și să-și ferească fața.

– Nu, Benny, nu putem…

Benny s-a lăsat pe spate și s-a uitat spre cer. De data asta nu era nicio greșeală. Era foarte clar. *Nu*-ul ei însemna *nu*. El era cel confuz, cel care nu înțelegea. Pentru că era *așa de prost*. Pentru că era un *idiot*. Pentru că era *prea mic*. Știa c-ar trebui să-și ceară scuze, dar nu-și găsea cuvintele. Voia să dispară, dar nu putea. Aleph s-a întins și și-a pus mâna pe obrazul lui fierbinte.

– Îmi pare rău.

Exact cuvintele pe care ar fi trebuit să le spună el. Aleph s-a rostogolit apoi pe cealaltă parte, întorcându-i spatele. A auzit-o respirând precaut și îndelung în noapte.

BENNY

Tu ai fost, nu-i așa? Știai că vreau s-o sărut și mi-ai spus s-o sărut! Totul s-a întâmplat atât de repede, încât nu am fost sigur, dar acum am înțeles. Asta era vocea ta. *Fă-o!* mi-ai spus. Și așa am făcut.

Doar ți-ai bătut joc de mine? Știai că e o prostie. Ești o carte! Probabil știai cum avea să iasă, dar tot m-ai pus s-o sărut, pentru că… ce? Era mai interesant, mai romantic, mai spectaculos, sau niște rahaturi de genul ăsta? Poate ai vrut doar să privești! Asta e o tâmpenie! Doar mă foloseai, mă manipulai, ca să poți spune o poveste mai bună.

Cărți afurisite.

Ar fi trebuit să mă lași să cad în prăpastie și să mor.

CARTEA

O, Benny, nu. Nu noi te-am pus s-o săruți. Vocea pe care ai auzit-o nu era a noastră. Era vocea unui impuls primar, imperios, pe care nu l-ar putea stârni nicio carte.

Bine, nici tu nu greșești în totalitate. Deși nu noi te-am pus s-o săruți, nici nu te-am fi oprit, chiar dacă am fi putut. Cărților le place puțină pasiune, puțină dramă și ăsta este adevărul. Numește-ne obscene (și multe dintre noi așa sunt), dar aveam nevoie să-i guști buzele ca să le putem gusta și noi. Voiam ca acele cuvinte să-ți descrie sărutul. Voi, oamenii, vă lăsați duși de val datorită atracției fizice, iar pentru cărți, aceeași poftă vine din cuvinte și este incontestabilă. Așadar, te înșeli când spui că noi *te-am făcut* s-o săruți – noi, cărțile, nu suntem atotputernice și nici nu suntem pești sau codoașe –, dar suntem vinovate că ne-am dorit asta, iar dacă te simți folosit, atunci ne pare rău. Ne părea rău chiar în timp ce voi doi vă sărutați.

Se vede că nu crezi. Și acum încerci să ne îndepărtezi, la fel cum reprimi amintirile lucrurilor pe care vrei să le uiți. Bine, nu ne dai de ales. Nu suntem doar una dintre vocile tale întâmplătoare, Benny. Noi suntem Cartea și asta este datoria noastră. Trebuie să te completăm.

56

După aceea, n-ai mai avut somn. Stăteai întins acolo, cu obrajii arzând în aerul rece al nopții, ascultând cum îți clocotește sângele în urechi. Clocotul sângelui era un sunet interior, care venea din adâncul corpului tău, dar erau și sunete din exterior; auzeai respirația lui Aleph, sforăitul bătrânului și, undeva pe munte, tânguirea unei păsări de noapte. Și apoi, mai erau noile sunete, cele pe care nu le mai auziseși niciodată până atunci. Disonante, plutind în derivă, ele păreau să vină de foarte departe, din toate resturile rătăcite, care se rostogoleau prin spațiu.

Undeva, acolo, cometa întunecată aștepta. Cu cât te gândeai mai mult la ce ai făcut, cu atât deveneai mai agitat. Chiar ai dat-o în bară, rău de tot.

Desigur, Aleph nu voia să te sărute, pentru că de ce ar face-o? De ce ar vrea cineva să te sărute? *Pentru că e o panaramă și tu ești doar un puști, un idiot, un fraier, un ratat imatur care merită să moară, așa că fă-o, bine? Aruncă-te odată de pe stâncă și fă-o să-i pară rău! Ce mai aștepți?*

Dar ai așteptat. Ți-ai amintit instrucțiunile de pe cartonașul de adaptare. Ai stat acolo, respirând și numărând, numărând și respirând, până când, în cele din urmă, chiar înainte de ivirea zorilor, ai adormit.

Când te-ai trezit din nou, soarele răsărise și cei doi se treziseră deja. Aleph făcea cafea pe un aragaz mic, improvizat din niște conserve vechi de tablă. Te-a întrebat dacă vrei să bei ceva. Părea veselă. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ai clătinat din cap. Faptul că nu bei cafea te făcea să te simți ca un bebeluș, însă aragazul din conserve era mișto și, în mod normal, i-ai fi rugat să-ți arate cum funcționează. În schimb, te-ai dus să faci pipi. Când te-ai întors, stăteau la marginea prăpastiei, unde cu o noapte în urmă era să mori, sorbindu-și cafeaua și vorbind în liniște, contemplând oceanul. Când te-a văzut, Aleph ți-a întins o ceașcă. Ciocolată caldă. O băutură pentru bebeluși. Ai luat o înghițitură și era delicioasă, dar în acel moment o urai.

Coborâșul de pe munte a fost mult mai dificil decât urcușul, iar tu și Aleph a trebuit să colaborați pentru a împiedica scaunul cu rotile al lui B-man să alunece cu viteză pe poteca abruptă. Adesea, stând lângă ea, coatele, sau umerii, sau șoldurile, sau mâinile vi se atingeau, iar când se întâmpla asta, te fereai. La un moment dat, pe o porțiune abruptă a drumului acoperit cu bolovani, scaunul cu rotile a derapat pe o piatră care ți s-a rostogolit sub picioare și ai dat drumul mânerelor doar ca să nu-i atingi antebrațul. Aleph s-a întors atunci către tine, cu fața îmbujorată de efortul de a bloca roțile.

– Te comporți foarte ciudat și vreau să încetezi.

Ai apucat din nou mânerele scaunului cu rotile, dar după aceea ea nu ți-a mai vorbit tot drumul și nici tu ei.

B-man a simțit că ceva nu e în regulă. Stătea în scaunul lui cu rotile într-un echilibru precar, ținându-și servieta pe genunchi și vorbind din nou despre Walter Benjamin, despre tragedia morții sale și despre conspirația care se crease în jurul lui. Unii oameni contestau sinuciderea filozofului, insistând că murise din cauza unui atac de cord. Alții susțineau că fusese ucis de agenți staliniști. Certificatul de deces spaniol a indicat cauza morții, hemoragie cerebrală. Servieta care conținea manuscrisul misterios a dispărut și, în ciuda eforturilor prietenilor săi, nu a fost găsită niciodată.

– Acum n-o va mai citi nimeni, a spus B-man cu tristețe. A fost ultima lui carte. Le-a spus prietenilor săi că trebuie salvată, că nu trebuie să cadă în mâinile Gestapoului. A spus că este mai importantă decât viața lui.

Afirmația asta te-a enervat.

– Nu cred că sunt mai importante cărțile decât viața unui om, ai spus indignat.

Una dintre roțile scaunului cu rotile a rămas înțepenită într-o rădăcină, așa c-ai împins cu putere.

– A! a exclamat B-man. Asta pentru că încă n-ai scris una. Odată ce vei scrie o carte, vei vedea.

– Rahat, ai spus, în timp ce scaunul țâșnea înainte. Nu voi scrie niciodată o carte.

– Așteaptă, a spus bătrânul. O să vezi. Fiecare băiat are o carte în el, Benny.

În acel moment, gândul de a avea o carte în tine era monstruos.

– Nu, ai spus, dar bătrânul fie nu te-a auzit, fie te-a ignorat.

Vorbea din nou despre Walter Benjamin.

– Ce tragedie, a spus el, clătinând din cap. Nu există nimic mai trist decât o carte pierdută.

Și, zicând asta, s-a scufundat într-o tăcere mohorâtă.

Nimeni nu a mai scos un cuvânt pe tot parcursul călătoriei înapoi spre oraș. Te-au lăsat în fața casei tale. Aleph a parcat camioneta lângă un morman de gunoaie și saci menajeri. Cu motorul pornit, ea s-a întins și ți-a strâns mâna. Ți-ai simțit corpul încordându-se. *Pericol!*

– Îmi pare rău, a șoptit Aleph. Te iubesc, Benny. Doar că nu în felul ăla, bine?

Panaramă, a spus o voce. În fine.

Stăteai pe bordura trotuarului în timp ce camioneta pleca și, când a dispărut din peisaj, te-ai întors și te-ai împiedicat de un sac menajer. Ai dat cu piciorul, iar și iar, revărsându-ți toată furia acumulată, până când sacul s-a rupt și dinăuntru au căzut niște DVD-uri. Atunci ți-ai amintit. Ai promis că o vei ajuta pe mama să facă ordine când ajungi acasă de la școală. Asta a fost ieri. Ea încă nu ți-a trimis mesaj, dar pe munte ai rămas fără baterie. Probabil a încercat toată noaptea să te sune, iar acum aveai probleme grave.

Ai băgat DVD-urile înapoi în sacul menajer. De sus, corbii tatălui tău te priveau. Stăteau cocoțați pe cablurile electrice, croncănind așa cum făceau când voiau să fie hrăniți. Te-ai îndreptat spre spatele casei și, unul câte unul, corbii te-au urmat în zbor. Când ai dat colțul, au coborât și au aterizat pe balustrada de lângă dispozitivul de alimentare gol. De ce nu-i hrănise mama? Terenul de la baza treptelor era plin de gunoaie. Vechiul tău cărucior zăcea prăbușit într-o parte. Ce căuta acolo? Ai pășit peste el și ai intrat. Casa era tăcută. Și era, în continuare, un dezastru. Ai intrat în sufragerie. Centrul de control era pustiu, dar era sâmbătă, ți-ai dat seama. Ziua liberă a mamei tale.

Te-ai întors în bucătărie, ai luat un bol cu cereale și ți-ai pus telefonul la încărcat. Aparatul Melitta de făcut cafea al mamei tale stătea pe blat, așa c-ai hotărât să-ți umpli o ceașcă. Ai așezat filtrul pe ceașcă, ai pus o linguriță de cafea cu vârf și apoi încă una. Ai pus apă la fiert, ai turnat-o și ai lăsat-o să picure, ai luat o înghițitură și apoi ai scuipat-o în chiuvetă.

Sus, te-ai oprit în fața ușii de la dormitorul lui Annabelle și ai ascultat. Probabil încă doarme, te-ai gândit, ceea ce poate însemna că până la urmă nu e chiar supărată. Ușurat, te-ai dus în camera ta, te-ai dezbrăcat și te-ai băgat în pat. Pe birou, lângă pernă, se aflau vechile *Basme ale Fraților Grimm*, pe care le împrumutaseși de la bibliotecă. Încrengătura sub formă de vene a rădăcinilor și ramurilor ștanțate pe coperta sângerie ți-a amintit de munte și te-ai gândit la ce spusese B-man la coborâre, despre cum toată lumea are o carte înăuntrul său. Te-ai ridicat și i-ai mutat pe Frații Grimm în cealaltă parte a camerei, departe de căpătâiul patului, apoi te-ai întins pe spate, ți-ai pus căștile Grundig pe urechi și ai adormit.

Te-a trezit sunetul slab al soneriei. O femeie stătea în pragul ușii, cu degetul pe sonerie, dar s-a oprit când ai deschis ușa. S-a retras surprinsă când te-a văzut, ca și cum ai fi fost un marțian apărut din spațiul cosmic, dar purtai căștile Grundig pe urechi, deci avea sens.

– Tu ești Benny?

S-a prezentat. Numele ei era Ashley. Era asistentă socială la spital.

– Mama ta a suferit un accident aseară.

Ashley a făcut o pauză, privindu-te. Căștile o făceau să pară o prezență foarte îndepărtată.

– A căzut pe scări și a fost dusă la spital.

Din nou, Ashley a făcut o pauză. Aștepta analizându-ți fața. Probabil păreai confuz, pentru că ea a spus:

– Nu vrei să știi dacă e bine?

Ai dat din cap.

E moartă, a spus o voce. *Și totul este din vina ta.*

– A suferit niște răni destul de grave. Își va reveni, dar își face griji pentru tine. Haide.

Pe drum spre spital, te-ai ghemuit pe scaunul din dreapta al mașinii ei, purtând în continuare căștile și încercând să nu asculți în timp ce ea îți punea întrebări – unde ai fost, de ce nu ți-ai anunțat mama? Ți-ai dat seama că nu te place prea mult, ceea ce era în regulă, pentru că nici tu nu te plăceai prea mult, și în tot acest timp vocea mormăia: *Vina ta, vina ta, vina ta…*

Cât de mult îți amintești, Benny?

Benny?

Ești acolo?

Ne poți auzi?

Ne asculți?

57

Annabelle nu-și mai amintea accidentul, dar n-avea să uite niciodată noaptea lungă petrecută după aceea la spitalul de urgență. No-Good nu reușise să-i găsească telefonul mobil în harababura de pe masa din bucătărie, deși Annabelle se îndoia că-și dăduse silința. A sunat la poliție de la telefonul din sala de așteptare de la Urgențe și a cerut să declare o persoană dispărută, dar a dat peste aceeași birocrație de care se lovise prima dată. A cerut să vorbească cu agentul Hooley, dar nu era de serviciu. În cele din urmă, s-a agitat atât de mult, încât asistentele au fost nevoite să-i dea un sedativ și atunci a intervenit asistenta socială.

Ashley era o fată drăguță, veselă și energică, cu păr blond, lung până la umeri și un mod intens și sincer de a asculta. Ea a întrebat-o totul despre accident, despre slujbă și despre situația de acasă. A întrebat-o și despre Benny și Kenji. Părea uimită că Annabelle nu are de la cine să ceară ajutor, în afară de fiul ei adolescent. Ashley s-a cocoțat pe marginea scaunului lângă

patul ei și i-a mângâiat mâna, aplecându-se din când în când să-i dea un șervețel și scoțând mici mormăieli de încurajare. Ochii ei albaștri plini de compasiune alinau imediat durerea, iar Annabelle s-a liniștit, dar toată vorbăria o obosise, așa că Ashley a plecat, spunându-i să se odihnească puțin. Când Annabelle s-a trezit, câteva ore mai târziu, Benny stătea pe scaun, purtând acele căști caraghioase care-i aparținuseră tatălui său, uitându-se la știrile de dimineață despre viitoarele alegeri, cu volumul televizorului dat la minimum ca să nu o deranjeze.

Plecase în excursie cu prietenii, a spus el. Se simțea bine. Îi părea rău că plecase de la școală fără să spună nimănui. Îi părea rău că nu a sunat. Telefonului îi murise bateria. Annabelle a simțit că faptul că își cere scuze înseamnă enorm. Părea docil, rezervat, dar coopera, așadar, cu ajutorul lui Ashley, au elaborat un plan pentru externarea lui Annabelle. Până reușea să urce treptele în dormitorul ei, avea să doarmă pe canapeaua extensibilă de la parter, iar în după-amiaza aceea, Benny a eliberat drumul spre sufragerie, pe hol și în baia de la parter, ca mama lui să poată ajunge dintr-un loc în altul în cârje. Annabelle nu putea găti și nici nu putea merge la cumpărături, dar comanda mâncare la cină. Dimineața, Benny îi pregătea micul-dejun și cafeaua, iar după-amiaza, în drum spre casă, făcea cumpărături la magazinul din colț. Își putea cumpăra singur lapte. Trebuia să ia singur autobuzul până la școală, dar lui Benny îi convenea. Era chiar ușurat.

Încheietura luxată o incomoda, iar glezna ruptă era dureroasă. Annabelle avea și alte simptome din cauza comoției: dureri de cap, greață, pierderi de memorie, amețeli când încerca să stea în picioare. Își amintea despre accident că se trezise întinsă pe jos, privindu-l pe No-Good cum stă deasupra ei cu crosa de golf ridicată în mână. Fusese sigură că el încercase să o omoare. Dar se înșelase și, după aceea, el devenise surprinzător de înțelegător și chiar acceptase să amâne inspecția. Oare încerca să se dea bine pe lângă ea, dar în schimb plănuia în secret s-o evacueze?

De câte ori se gândea la asta, durerile de cap se agravau. Nu te gândi, spusese medicul. Nu te gândi, nu bea, mănâncă sănătos, odihnește-te, evită stresul și, mai ales, stai departe de calculator. Bineînțeles, primul lucru pe care l-a făcut Annabelle când a ajuns acasă de la spital a fost să meargă șontâc-șontâc până la centrul de control și să-și verifice e-mailul, dar după câteva minute, cuvintele pixelate de pe ecran au început să plutească în ceață, iar lumina strălucitoare a computerului i-a făcut capul să zvâcnească.

Annabelle n-a avut de ales decât să se oprească. Urmând sfatul medicului, și-a sunat șeful și i-a spus că a avut un accident și va trebui să ia o pauză. Charlie fusese și el surprinzător de amabil, îi spusese să aibă grijă de ea și să nu-și facă griji. Era amabil acum ca s-o poată concedia mai târziu?

În casă era liniște fără murmurul hard disk-urilor și era liniște în capul lui Annabelle fără zgomotul constant al știrilor. Era bine să aibă timp de alte proiecte. Și-a deschis cartea. Citea *Miracolul ordinii* și încerca să urmeze câteva dintre sfaturile de eliminat dezordinea. Benny îi adusese la parter sertarul cu șosete din dormitorul ei, adunându-le pe toate cele rătăcite de pe podea și din spălătorie, ca Annabelle să le sorteze. Era o muncă liniștitoare, sarcina perfectă pentru recuperarea ei. Annabelle lua fiecare șosetă în parte, o ridica și o analiza, ca să știe care dintre ele îi ridică moralul și care o deprimă. Șosetele care o deprimau erau uzate sau desperecheate, iar Annabelle le strângea la piept, mulțumindu-le din partea picioarelor pentru toată munca depusă, înainte de a le arunca respectuos. Perechile bune erau împăturite și aranjate în sertar pe culori, creându-se un curcubeu perfect de șosete ordonate. Aikon avea dreptate. Exista bucurie în lucrurile mici, simple, făcute cu dragoste și, odată ce începeai, lucrurile mergeau de la sine. În curând, Annabelle avea să treacă la tricouri și exista o modalitate adecvată de a le împături și pe acestea.

A lăsat cartea din mână și a închis ochii. Trecuseră ani buni de când nu mai zăcuse așa acasă, în timpul zilei. Ultima dată a fost imediat după ce se născuse Benny. Și-a amintit foarte bine că stătea întinsă chiar pe canapea, cu nou-născutul cuibărit lângă ea, moțăind și trezindu-se din când în când să-l alăpteze, în timp ce Kenji gătea și-i aducea ceai fierbinte, și-i masa picioarele, umerii și burta.

– Ești așa de goală, spunea el, mângâindu-i stratul de piele care îi atârna în zona pelvisului. Trebuie să te umplem din nou.

Era o glumă, desigur, dar Kenji își petrecea zilele gătind pentru ea tot felul de specialități japoneze hrănitoare: supe miso și creme sărate de ou, tăiței și castroane pline de orez donburi, alături de garniturile ei preferate. Se așeza apoi pe marginea canapelei, cu picioarele lui Annabelle în poală, zdrăngănea la ukulele sau sufla încetișor în ocarină și își privea bebelușul sugând și dormind. Noaptea, Kenji ieșea la concerte, dar după ultima melodie, venea direct acasă, în loc să mai iasă în oraș și să se drogheze cu membrii trupei. Erau vremuri bune. Vremuri pline de speranță.

Și încă erau plini de speranță, s-a gândit Annabelle. La ce bun să disperi? Lucrurile ar putea fi mult mai rele. Ar fi putut să-și rupă gâtul căzând pe scările alea. Și lui Benny i s-ar fi putut întâmpla ceva groaznic. În schimb, el era bine-mersi și se întorsese la școală. Annabelle a întins mâna după telefon și s-a uitat să vadă cât e ceasul. Benny era încă la ore. Avea să-i fie foame când se întorcea acasă.

Afară, corbii croncăneau cerându-și masa de seară. I-a trimis mesaj să ia o pizza. Benny nu i-a răspuns, dar Annabelle nici nu se aștepta să primească răspuns. Elevii nu aveau voie să-și folosească telefoanele în timpul orelor. S-a ridicat și a așteptat să-i treacă amețeala. În bucătărie nu mai erau prăjituri în formă de lună, dar a găsit o pungă de Doritos vechi în spălătorie și a ieșit șchiopătând spre verandă.

Pe dispozitivul de hrănire se aflau câteva obiecte mici, un cercel cu perlă strălucitoare, un ciob de sticlă verde-pal și un șurub cu cap hexagonal. Corbii îi aduseseră mai multe daruri! Annabelle a luat cercelul cu perlă. Perla nu era veritabilă, desigur, dar era strălucitoare și frumoasă. Șurubul era greu de transportat pentru un corb. Sticla de mare îi amintea de Kenji.

Annabelle și-a ridicat privirea și a văzut corbii privind-o cu atenție.

– Mulțumesc! le-a strigat ea, împrăștiind Doritos pe platformă. Mulțumesc!

Rând pe rând, corbii au zburat lângă ea, întinzându-și aripile negre, apropiindu-se atât de mult, încât Annabelle a simțit curentul gâdilându-i fața. Atunci și-a amintit accidentul. Și-a amintit că încerca să echilibreze căruciorul încărcat. Și-a amintit groaza căderii cu spatele în gol, frigul și durerea insuportabilă. Începuse să plouă. Apoi, de nicăieri, a venit un val de aer, iar corbii au aterizat unul după altul. Și-a amintit înțepătura ghearelor și greutatea trupurilor lor mici, în timp ce aterizau deasupra ei, înfoindu-și penele ca s-o clocească, asemenea unui ou foarte mare.

Acum, privindu-i cum ciugulesc Doritos, Annabelle a simțit că-i dau lacrimile de recunoștință. Corbii îi ținuseră de cald și o protejaseră de ploaie. Îi salvaseră viața.

58

Stimată doamnă Ai Konishi,

N-am mai scris niciodată o scrisoare de admirație, dar am vrut să vă mulțumesc pentru cartea dumneavoastră, care chiar îmi schimbă viața, ca să nu mai vorbim despre sertarul cu șosete! Imediat cum am început să citesc *Miracolul ordinii*, am simțit, din mai multe motive, că am avea o legătură specială. În primul rând, am rezonat cu ceea ce ați scris despre tatăl dumneavoastră vitreg, pentru că am avut și eu unul. Nu era director de firmă, ci doar muncitor în construcții, montator gips-carton, dar s-a purtat cu mine și cu mama mea în feluri pe care nu vreau să vi le descriu, dar cred că mă înțelegeți.

De asemenea, contează și faptul că sunteți călugăriță japoneză Zen, deoarece și soțul meu, Kenji, era japonez și a locuit într-un templu Zen. El era cântăreț de jazz și un tip foarte Zen, dar l-am pierdut într-un accident tragic, călcat de camion. Fiul nostru, Benny, a fost traumatizat. Tocmai împlinise doisprezece ani în acel moment și își iubea foarte mult tatăl, iar de atunci are câteva probleme emoționale. Acum a făcut paisprezece ani și s-a schimbat mult. Sunt momente în care nici măcar nu mai știu cine este. Înțeleg că uneori părinții se simt așa în privința adolescenților, dar eram foarte apropiați înainte și nu mă pot abține să nu simt că totul este din vina mea, ca și cum tot ce fac este greșit.

Benny nu era așa. Când trăia, Kenji făcea totul să fie bine. Dacă ieșeam noi trei în oraș, oamenii aruncau o privire la mine și la Kenji și își dădeau imediat seama că Benny e fiul nostru și că suntem o familie. Dar acum este diferit. Oamenii se uită lung la mine și la Benny și nu fac legătura între noi, înțelegeți? Ei cred că a fost adoptat. Uneori, asta se întâmpla când Benny era bebeluș și ieșeam cu el singură la plimbare, iar oamenii veneau la mine și-mi spuneau: O, ce fetiță drăguță! De unde ați adoptat-o? Nimeni nu făcea niciodată asemenea gafe când era Kenji cu noi, iar acum că a murit, parcă nici nu mai sunt mama lui Benny.

Îmi pare rău. Nu am vrut să vă spun o poveste lacrimogenă. Adevăratul motiv pentru care am vrut să vă scriu acum este o legătură pe care am stabilit-o recent, o legătură cu corbii. Corbii sunt uimitori! Mi-a plăcut povestea dumneavoastră despre cum maestrul v-a salvat viața și am vrut să vă împărtășesc o povestioară despre niște corbi deosebiți care mi-au salvat și mie viața…

59

Musca te urmărea, făcând ca lucrurile să fie adevărate. Stăteai în banca ta, la clasa elevilor cu nevoi speciale. În fața ta era cartea împrumutată de la

bibliotecă, pe care trebuia să o citești, iar în buzunar aveai o piuneză pe care o furaseși de la avizier. Țineai piuneza înfiptă într-o bucată de gumă de mestecat uscată, ca să nu te înțepe în buzunar. Piunezele erau periculoase, dar nu la fel de periculoase precum cărțile.

Musca știa despre piuneză. Musca stătea cu ochii pe tine, ajutându-te să-ți păstrezi calmul, iar când ai început să te pierzi cu firea, musca a început să vorbească:

> Benny se apleacă asupra paginii din carte, dar nu citește. Nu se gândește la nimic, astfel încât cuvintele să nu aibă acces în mintea lui. Benny nu mai are încredere în cărți, deoarece cărțile nu sunt demne de încredere. Cărțile te urmăresc mereu, încercând să-ți citească gândurile. Ele te conving să faci lucruri, inclusiv unele interzise. Ele scriu lucruri urâte despre viața ta, apoi merg și le spun tuturor.

Faptul că musca știa așa de multe despre cărți te consola. Evident, era o muscă inteligentă și erai norocos s-o ai. Musca îți putea citi gândurile, dar nu te punea să faci chestii. Pur și simplu, te urmărea și-ți spunea ce se întâmplă.

În timp ce priveai pagina, cuvintele și-au pierdut conturul, dizolvându-se în litere care înotau neputincioase pe hârtia albă, asemenea furnicilor într-o chiuvetă plină cu apă cu săpun. Încercau să înoate ca să se salveze, iar tu ai vrut să le ajuți. Când profesorul nu era atent, ți-ai băgat mâna în buzunar și ai scos piuneza. Vârful era ascuțit și l-ai înfipt într-un punct de la sfârșitul unei propoziții, găurindu-l. Propoziția a devenit o gaură. Ai înțepat altă propoziție, ai făcut altă gaură.

> Benny se simte mai bine acum. Aude literele răsuflând ușurate. Pagina este plină de găuri, o întoarce și începe alta. Când închide coperțile cărții, literele sunt libere. Benny eliberează literele din propoziții. O mică revoluție. Vor fi recunoscătoare.
>
> Aude cuvintele cântându-i osanale, ca într-un imn. Își

imaginează cât de surprinsă va fi profesoara lui când va deschide cartea și va vedea paginile goale, albe, perforate. Gândul ăsta îl face să zâmbească, dar apoi se oprește. Probabil Cartea îi citește gândurile, crede el. Cel mai bine ar fi să nu gândească nimic. Își deschide mintea și-și eliberează gândurile, până când mintea lui este la fel de limpede și goală ca o foaie albă de hârtie.

Mai bine să lași musca să gândească, își spune el. E mai sigur.

După ore, ai cumpărat o pizza hawaiiană, genul care îi place mamei tale, și te-ai dus direct acasă. Ai verificat dacă are nevoie de ceva, apoi ai făcut ordine în bucătărie și ai mers la etaj. Trebuia să-ți faci temele. În schimb, te-ai așezat pe pat cu căștile pe urechi și mânecile suflecate, dezvăluindu-ți partea inferioară a antebrațului stâng. Ți-ai privit pielea palidă, încercând să-ți amintești modelul de pe brațul lui Aleph. Știai că este o constelație, pentru că așa ți-a spus ea. Ți s-a părut că a spus Andromeda. Oricum, semnele de pe brațele ei nu erau doar un model. Erau urme pe care le acoperise cu tatuaje. Aleph nu trebuia să-ți spună. Ți-ai dat singur seama.

În dulăpiorul cu medicamente din baie, ai găsit vată, o sticlă cu apă oxigenată și le-ai adus în camera ta. Ai căutat pe Google constelația Andromeda și pe ecran ți-a apărut imaginea. Era și un desen cu ea, semăna cu o doamnă căzând prin spațiul cosmic. Ai recunoscut forma stelelor de pe brațul lui Aleph și așa ai început să citești. Andromeda era o prințesă frumoasă, al cărei regat a fost distrus de un monstru marin oribil pe nume Cetus, așa că tatăl ei, regele, a ordonat ca ea să fie sacrificată. Andromeda a fost înlănțuită pe o stâncă din ocean, pentru ca monstrul marin s-o mănânce de vie, dar apoi a apărut un erou pe nume Perseu, care a omorât monstrul cu o sabie de diamant, așa că Andromeda s-a căsătorit cu el și au avut o grămadă de copii. Când a murit, zeița Atena a transformat-o în stele.

Ai privit stelele. Mama ta te striga de la parter, din sufragerie. Voia să cobori în bucătărie și să încălzești pizza, dar ai ignorat-o. Ai copiat stelele pe partea inferioară a antebrațului cu un marker, apoi ai pus vârful ascuțit al piunezei în dreptul primei stele, cea mai apropiată de încheietură, și ți l-ai înfipt în piele. Durerea era adevărată și necesară. Dacă ai fi erou, ai putea-o

salva pe Aleph de demonii și monștrii din capul ei. Dacă ai avea o sabie de diamant, probabil chiar s-ar mărita cu tine. Mama ta te-a strigat iar și tu ai apăsat cu putere. Un strop de sânge a picurat din vârf și, în timp ce-l priveai cum crește, i-ai dat nume: Alpha Andromeda, prima și cea mai strălucitoare stea din constelație, capul prințesei înlănțuite.

Tamponând sângele cu vata înmuiată în apa oxigenată, ți-ai amintit degetele pătate de vopsea ale lui Aleph ținându-ți mâna rănită, apăsând pe rană pentru a opri sângerarea. Imaginea asta te-a liniștit. Mirosul apei oxigenate te-a alinat. Poate dacă te-ai înțepa de suficiente ori, vocile din tine ar găsi urmele și ar pleca. Poate asta era problema. Cuvintele erau captive în interiorul tău, căutând o ieșire. Asta e problema cuvintelor. Vor să iasă în lume.

60

În camera lui de la etaj, Benny era extrem de tăcut. Annabelle îl strigase de două ori să coboare, dar el nu răspunsese. S-a gândit că probabil își face temele și, cu căștile alea pe cap, n-o aude. Annabelle s-a lăsat pe spătarul scaunului. În fața ei, ecranul computerului strălucea în întuneric. Nu avea voie să stea la computer, dar se simțea bine să scrie și să trimită scrisoarea de admirație, chiar dacă era către o necunoscută care probabil nu o va citi niciodată. Se simțea bine să se întoarcă la centrul de control. Fusese offline de când cu accidentul și pierduse noțiunea timpului. Timpul trecea diferit fără știri și, deși fusese un răgaz plăcut, acum lua pulsul lumii. Îi plăcea să fie la curent cu știrile, de parcă, făcând asta, ar fi fost de ajutor. Știa că e o prostie. Nu avea să fie sfârșitul lumii doar pentru că ea nu urmărește știrile. Totuși, poate n-ar strica să verifice transmisiunile. Alegerile se apropiau, iar incendiile încă făceau ravagii. Ar trebui să se întoarcă la muncă și ar fi bine să nu rămână prea mult în urmă.

Annabelle a auzit un sunet pe hol și a ridicat privirea exact când se aprindea lumina. Devenise mai sensibilă la lumină după accident, iar acum a tresărit și a închis ochii în fața strălucirii bruște. Când i-a deschis din nou, Benny stătea în prag.

– N-ar trebui să fii la computer. Prea mult timp petrecut în fața ecranului îți face rău.

Vocea lui suna ciudat, banală și detașată, ca un robot care repetă automat cuvintele pe care ea i le spunea în trecut, când îl surprindea jucând jocuri video, înainte ca Benny să renunțe la ele.

– Ai dreptate. Mă opresc.

A pus computerul pe modul sleep și și-a rotit scaunul.

– Hei, ți-e foame? Mie da. Fă-mi, te rog, o favoare, du sertarul ăla cu șosete la etaj și apoi putem încălzi pizza.

Benny s-a îndreptat spre canapea și a arătat cu degetul la sertarul de pe podea.

– Ăsta?

– Da, a spus Annabelle, apoi a adăugat cu mândrie: Ce părere ai?

Benny a ridicat din umeri.

– E în regulă.

– Este frumos, nu? Cu toate culorile?

Annabelle i-a arătat cartea *Miracolul ordinii.*

– Învăț niște metode japoneze grozave de a împături lucrurile. Vino să-ți arăt.

S-a ridicat repede, după care a rămas nemișcată, așteptând să-i treacă amețeala, apoi s-a îndreptat șchiopătând spre canapea.

– Doamna care a scris cartea este călugăriță Zen, așa cum era tatăl tău. Ea spune că în Japonia se crede că totul are un spirit, chiar și lucrurile obișnuite, cum ar fi șosetele și chiloții, și trebuie să te porți frumos cu ele ca să fii fericit. Șosetele tale se străduiesc să-ți protejeze picioarele, iar atunci când nu reușesc, le place să fie împăturite și puse în sertar, ca să se odihnească și să se relaxeze.

– Este cam ciudat.

Benny a privit-o cum așază șosetele la loc în sertar și apoi a arătat spre mormanul celor desperecheate care zăceau pe podea.

– Dar șosetele alea?

– Sunt cele mai vechi și mai uzate. Le arunc.

– N-o să le placă.

– O, nu le deranjează. Le-am mulțumit. Mai întâi trebuie să le mulțumești. Adu-mi un sac menajer de sub chiuvetă, scumpule, și apoi îți voi arăta tehnica prin care împăturesc tricourile. Ție îți va fi ușor. Ești o fire ordonată, la fel ca tatăl tău. Kenji a avut întotdeauna grijă de lucrurile lui…

Annabelle îl auzea pe Benny cotrobăind prin bucătărie.

– Doar că nu și de el însuși.

Annabelle a privit sertarul.

– Bine că măcar lucrurile lui erau fericite.

Și-a ridicat privirea când Benny s-a întors în sufragerie.

– Și sertarele tale sunt întotdeauna ordonate, a adăugat ea cu entuziasm. Așadar, lucrurile tale sigur sunt și ele fericite!

Benny s-a ghemuit lângă mormanul de șosete vechi, desperecheate, și a început să le îndese în sacul menajer.

– Nu le strâng ca să le fac fericite, ci ca să le fac să tacă.

CARTEA

Benny? Ne auzi? Încă ești supărat pe noi?

Știm ce faci. Simțim cum ne blochezi. Simțim că nu gândești, dar e prea târziu. Una este să-ți blochezi cartea la prima chemare, dar noi am parcurs atât de multe pagini împreună până acum și am ajuns până aici, încât nu te poți opri pur și simplu. Și cărțile au o viață a lor, Benny. Nu te poți ascunde de noi și nu ne poți exclude.

Dar nu-ți face griji. Ne-am prins. Astea sunt lucruri dificil de înțeles, ai muncit din greu și meriți să te odihnești, așa că hai să luăm o mică pauză, bine? Învârte globul și călătorește pe rețeaua rizomatică până la capătul pământului, pe o stradă laterală îngustă, până la un mic templu din lemn, cuibărit în inima pulsatilă a orașului Tokio. Hai s-o vizităm rapid pe călugăriță.

Oare de ce, te întrebi? Răspunsul este simplu. Pentru că putem. Pentru că, atunci când Annabelle a luat legătura cu Aikon, i-a scris e-mailul și a apăsat Trimite, fapta ei a completat circuitul cuvintelor, iar acum, noi putem călători prin intermediul său.

61

E-mailul era unul lung, în engleză, și lui Aikon îi luase aproape o oră să-l citească. Cele primite din partea cititorilor japonezi îi luau mai puțin, desigur, dar de la publicarea internațională a bestsellerului *Miracolul ordinii*, primea e-mailuri din întreaga lume. Majoritatea erau în engleză – Aikon nu excelase niciodată la această materie – și trebuia să-și consulte adesea dicționarul englez-japonez jerpelit ca să înțeleagă ce spun. Multe erau doar scurte bilete de mulțumire din partea cititoarelor cărora le plăcuse cartea, însă altele erau confesiuni lungi, pline de o bucurie sub care se citea o disperare profundă. Când Aikon își găsea timp să le citească, îi frângeau inima.

E-mailul primit din partea femeii al cărei soț fusese călcat de un camion era unul dintre exemple. Băiețelul lor rămăsese traumatizat de moartea tatălui. Era o poveste lungă despre corbii care îi aduseseră cadouri lui Annabelle și stătuseră deasupra ei, protejând-o de ploaie atunci când căzuse pe scări. Și mai era și fotografia unui blonde frumoase în costum de baie, pe plajă, la brațul unui japonez scund, îmbrăcat în costum de surf. În fața lor stătea un băiețel de vreo patru sau cinci ani, cu o privire limpede îndreptată spre aparatul de fotografiat, care a făcut-o pe Aikon să se întrerupă. El trebuie să fie fiul cuplului, acum adolescent, cu probleme emoționale. Trist.

Aikon a arhivat e-mailul și apoi și-a verificat căsuța de mesaje primite. Mai erau sute de e-mailuri necitite de la fani, iar numărul lor creștea chiar în timp ce le privea. Aikon a închis ochii și s-a odihnit o clipă, apoi a dat click pe următorul e-mail, tot de la Annabelle.

> Bună ziua din nou! Scuze că vă deranjez, dar am găsit fotografia soțului meu, Kenji, de când era la templul Zen; am scanat-o ca să n-o mai rătăcesc și v-o trimit aici. Am uitat complet să menționez o altă legătură, și anume că mama soțului meu se numea Konishi, și mi-a trecut prin minte că probabil sunteți rude. Nu cumva aveți vreun frate pierdut pe nume Kenji, nu?

Aikon a oftat, și-a scos ochelarii de citit și a aprins lampa de birou. Konishi era un nume des întâlnit și nu avea un frate pierdut pe nume Kenji. Nu avea deloc frați. Voia să-i răspundă lui Annabelle – voia să le răspundă tuturor cititorilor care îi scriseseră, dar erau mulți și se temea să nu scrie ceva necugetat în engleza ei stângace, ceva care mai degrabă să-i dezamăgească în loc să-i ajute, așa că doar le-a trecut numele pe lista pentru ritualul de *well-being* și le-a pus e-mailurile în foldere.

În grădină a răsunat un zgomot ascuțit și Aikon a ridicat privirea. Cel responsabil cu timpul, un novice care tocmai își depusese jurămintele, stătea pe alee, ținându-și ciocanul de lemn și pregătindu-se să lovească din nou placa de lemn pentru a semnala că e momentul pentru meditația Zazen și pentru slujba de seară. Aikon auzea oamenii sosind, descălțându-se și îndreptându-se spre zendo. De când *Miracolul ordinii* ajunsese în topul bestsellerelor din Japonia, oamenii tot soseau la micul templu. Unii veneau o dată sau de două ori din curiozitate, dar alții, majoritatea funcționari care lucrau la firmele din apropiere, începuseră să vină constant să practice Zazen, să-i asculte prelegerile despre Dharma și să beneficieze de pe urma

meditațiilor din timpul zilei. Câteva femei, refugiate din lumea corporatistă precum Aikon, au cerut să rămână, să fie hirotonisite și să locuiască acolo ca ucenice, așa că acum erau și trei călugărițe budiste în rezidență. Templul prospera, dar, din păcate, maestrul ei spiritual nu trăise suficient ca să se bucure de prosperitate.

Aikon și-a închis computerul. Restul e-mailurilor trebuiau să mai aștepte. S-a ridicat încet, întinzându-și picioarele, apoi a îmbrăcat roba de ceremonie. La altar, a aprins lumânări și un bețișor de tămâie. Un portret înrămat al maestrului ei spiritual se odihnea lângă Senju Kannon. Purta cea mai bună rasă de ceremonie, cea pe care ea i-o cârpise des, pentru că nu-și permitea una nouă. O privea din fotografie și chiar dacă gura îi părea severă, ochii îi zâmbeau, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să-i împărtășească o glumă înțeleasă doar de ei. Aikon a atins bețigașul de tămâie pe frunte, dar înainte să aducă ofranda, s-a oprit și s-a uitat la el, întâlnindu-i și susținându-i privirea – ceva ce nu făcuse niciodată când el trăia.

Așadar, ești mulțumit? l-a întrebat Aikon în tăcere. Nu știuse niciodată dacă maestrul ei spiritual credea sau nu în ea. Când, plină de entuziasm, îi împărtășise ideea scrierii unei cărți, el rămăsese cu ochii închiși, ascultând cu răbdare în timp ce ea îi explica felul în care a face ordine e la modă și revista la care lucrează publică multe articole despre dezordine – cărțile pe acest subiect chiar deveniseră bestsellere internaționale – și, când a terminat în sfârșit de vorbit, el doar a oftat. *Dacă simți că gândurile tale vor ajuta câțiva oameni, atunci ar trebui să scrii o carte*, a sfătuit-o el. Aikon și-a amintit privirea lui plictisită atunci când toată strălucirea îi dispăruse din ochi și cum îi cădea capul ca o camelie înflorită pe tulpina ofilită. *Trebuie să mă întind acum. Sunt foarte obosit.*

A fost ultima dată când l-a văzut stând în picioare. În lunile care au urmat, Aikon veghease la căpătâiul lui, scriindu-și cartea febril și ascultând sunetul respirației lui greoaie. Știa că nu-i mai rămăsese mult timp de trăit și voia să termine cartea, pentru ca spiritul lui să fie împăcat atunci când va muri, știind că templul îi este în siguranță. În fiecare dimineață, la prânz și seara, Aikon ținea slujbe în camera starețului, aprinzând tămâie la altar, cântând sutre și făcând mătănii. Uneori, în timp ce Aikon cânta, buzele maestrului se mișcau. Uneori, își punea palmele în dreptul inimii. Și, în tot acest timp, Senju Kannon veghea asupra lor. Era foarte frumoasă, stând pe lotusul ei ca Bodhisattva Compasiunii, a cărei menire era să vegheze asupra

tărâmului spiritelor înfometate. Aikon, care îi ștersese de praf fiecare braț și fiecare cap în parte, se simțea foarte aproape de ea și, în timp ce stătea lângă maestrul ei, scriind până târziu în noapte, se uita la Senju Kannon și se gândea la spiritele înfometate, cu pântecele lor mari, întotdeauna goale, la pofta lor nesățioasă de mâncare și la nesfârșita dorință de mai mult. Aveau gurile mici cât niște înțepături și gâturile subțiri ca un fir, așa că nu puteau consuma niciodată suficient cât să fie mulțumite. Aikon le înțelegea chinul.

Dragă Senju Kannon, se ruga ea. *Te rog să mă ajuți să scriu această carte. Te rog să îi îngădui cărții mele să le fie de ajutor oamenilor care suferă ca mine. Te rog să îi îngădui cărții mele să se vândă, astfel încât să pot plăti noul acoperiș al templului.*

În ziua în care maestrul ei spiritual a murit, constructorii tot nu fuseseră plătiți. Cu inima grea, Aikon a stat alături de el și l-a privit în timp ce-și dădea ultima suflare. Nu reușise să termine cartea la timp și nu-și îndeplinise promisiunea de a aduce venituri templului. Se gândea că maestrul trebuie să fi fost teribil de dezamăgit de ea. Dacă va muri dezamăgit, va deveni și el un spirit înfometat? Era un gând îngrozitor. Și vechiul templu, ce se va alege de el? Terenul și templul dărâmat urmau să fie vândute pentru a face loc clădirilor de birouri și zgârie-norilor? În ultima lună de viață, maestrul ei spiritual îi transmisese învățătura Dharma și făcuse din ea moștenitoarea doctrinei și a practicii sale spirituale, dar fără templu, rămânea prea puțin de moștenit sau de transmis. Avea să piară și neamul lui?

Maestrul ei parcă îi auzea gândurile. Zăcuse inconștient zile întregi, în timp ce respirația îi încetinea și pauza dintre respirații creștea tot mai mult. Dar chiar atunci, a deschis ochii și s-a uitat drept la ea, cu o privire strălucitoare, înflăcărată. Nu a spus nimic, dar nu era nevoie. Aikon știa la ce se gândește.

– Bine, i-a șoptit Aikon. Nu voi renunța. Cumva, voi face în așa fel încât templul nostru să existe în continuare. Promit.

Maestrul părea că a auzit-o. Lumina din ochii lui strălucea drept răspuns. Apoi a clipit și i-a închis pentru totdeauna.

Acum, Aikon încă îi mai simțea ochii ațintiți asupra ei din fotografie, privind-o cu acea expresie întrebătoare. Rotocoale de fum se înălțau din

vârful beţigaşului de tămâie în timp ce ea înainta să aducă ofranda, înfigând ferm beţigaşul în vasul cu cenuşă.

– Credeai că nu voi fi în stare, a spus Aikon. Dar am reuşit.

Asistenta ei, o altă călugăriţă novice pe nume Kimi, a deschis uşa, s-a înclinat şi apoi s-a dat la o parte ca s-o lase să treacă. Aikon a ieşit pe holul care ducea la zendo, înclinându-se când a trecut prin dreptul celui responsabil cu timpul şi a aruncat o privire spre graţioasa caligrafie pictată pe placa de lemn. Era un vechi poem Zen, compus de maestrul ei spiritual:

Minunată este împrejurarea Naşterii şi a Morţii.
Viaţa este trecătoare. Timpul nu aşteaptă.
Trezeşte-te! Trezeşte-te!
Nu irosi niciun moment!

Deşi suna ca un avertisment, poemul o făcea întotdeauna pe Aikon să fie atentă şi receptivă. În zendo, ea s-a instalat pe vechiul scaun al maestrului spiritual şi s-a uitat în încăpere la rândurile de meditatori aşezaţi pe pernele lor, cu faţa la pereţii albi şi netezi. Într-o parte stăteau oaspeţi şi enoriaşi, iar în faţa lor se aflau călugăriţe budiste. A aruncat o privire spre rândurile lor, verificând postura discipolilor ei, încântată să vadă că spatele lor e drept şi au capetele rase, strălucind în amurgul obscur. Era o dinastie de femei, s-a gândit Aikon. Cu asta se alesese maestrul ei spiritual. Niciuna dintre ele nu o privea. Îşi ţineau privirea în jos, adâncite în meditaţie, dar dacă ar fi privit-o, ar fi văzut un zâmbet mic, ca o umbră, licărindu-i pe faţă. Femei puternice, capabile, s-a gândit stareţa. Bătrânul a primit ceea ce merita.

62

Stimată doamnă Konishi,

Sper că e în regulă să vă trimit e-mailuri în continuare. Îmi închipui că probabil oricum nu le citiţi, aşa că nici nu contează. Zilele astea nu prea am o viaţă socială activă şi să vă scriu mă ajută să-mi controlez emoţiile, aşadar, mă ajutaţi chiar dacă nu-mi răspundeţi.

Dar dacă se întâmplă să citiți e-mailul și aveți chef să-mi răspundeți, am o anumită întrebare despre proiectul meu de a scăpa de dezordine, care merge mai bine, pentru că fiul meu a început recent să mă ajute. În primul e-mail, v-am spus că Benny are probleme emoționale, dar de fapt este mai grav. Benny are halucinații auditive, aude lucruri vorbindu-i, cum ar fi adidașii lui, ceea ce nu este adevărat. (Adidașii sunt adevărați, ce-i drept, dar nu prea vorbesc cu el.) Face tratament cu medicamente antipsihotice și a fost internat două săptămâni la o secție de psihiatrie pentru copii, dar după externare, problemele lui de comportament s-au agravat. Benny a început să mă mintă, să chiulească de la școală și să iasă cu niște copii mai mari decât el, pe care i-a întâlnit în secție, iar eu m-am îngrijorat că s-a apucat de droguri. Acum, psihiatra spune că Benny ar putea suferi de schizofrenie, dar este greu de știut, deoarece îi tot schimbă diagnosticul. Desigur, Benny este adolescent, așa că o parte din acest comportament este probabil cauzat de hormoni, dar am fost foarte îngrijorată.

Totuși, recent, am fost mai optimistă, deoarece după micul meu accident, când am căzut pe scări și corbii m-au salvat, Benny m-a ajutat prin casă, făcând cumpărături și curățenie. Nu știu ce m-aș face fără el! Este încă retras, dar medicul lui crede că se descurcă mai bine, așadar, asta înseamnă evoluție. Tatăl său avea probleme cu drogurile și alcoolul și uneori îmi fac griji că Benny a moștenit asta de la el. Kenji nu consuma aproape niciodată droguri puternice, dar îi plăcea să bea și să fumeze marijuana cu prietenii. La început nu m-a deranjat, pentru că era muzician și ăsta era stilul lui de viață, dar mai târziu, când am rămas însărcinată, i-am cerut să renunțe și a făcut-o. Kenji și-a dorit cu adevărat să fie un tată bun și am fost amândoi de acord că trebuie să-i dăm un exemplu sănătos fiului nostru. Știam că nu vom fi niciodată bogați și că nu îi vom oferi lui Benny multe lucruri materiale, dar asta nu ne-a deranjat. Aveam încredere că i-am putea asigura o familie iubitoare, stabilă, creativă și, pentru o vreme, chiar cred c-am reușit.

Dar când Benny avea vreo șase sau șapte ani, Kenji s-a apucat din nou de droguri. Cred că era dezamăgit din cauză că trupa lui nu avea viitor, dădea semne că îmbătrânește, deci se simțea într-un fel blocat, dar nu a vorbit niciodată despre asta. A început să iasă în oraș, să stea tot mai târziu după concerte, și din moment ce trebuia mereu să adorm devreme din cauza activității mele, la început n-am observat. Dar apoi i-am găsit o pungă de iarbă în buzunar și asta a dus la primul nostru conflict serios. Eram supărată pe el pentru că-și încălcase promisiunea și pentru că mă mințise, dar, în cele din urmă, și-a cerut scuze și a jurat că se va lăsa din nou și a încercat. Chiar a încercat.

Oricum, n-am vrut să intru în detalii. Am vrut doar să vă spun că Benny e mai bine, iar eu m-am apucat să fac ordine și deocamdată merge, sau cel puțin mergea. Succesul pe care l-am avut cu sertarul de șosete mi-a dat încredere și mi-a arătat că mă pot schimba, dar restul casei mai are nevoie de multă muncă. În cartea dumneavoastră, ați spus că important nu este să-mi *termin* treaba, ci, mai degrabă, s-o *îndeplinesc*. Din păcate, trebuie să închei, pentru că fiul proprietarei mele a închiriat un tomberon al cărui preț este dedus din garanție, și mi-a cerut să fac curățenie în partea mea de duplex, altfel va începe procedura de evacuare. Nu pot îndeplini această sarcină complet pentru că am o gleznă ruptă, o comoție cerebrală și un loc de muncă.

Nu vreau să mă plâng. Vestea bună este că glezna mea se vindecă, comoția dispare, iar medicul a spus că pot folosi calculatorul iar, atât timp cât o iau încet. Dar cu alegerile care vor avea loc într-o săptămână, sunt atât de multe știri, încât trebuie să lucrez ore suplimentare și zilele chiar nu au suficiente ore! Așadar, asta este întrebarea mea: Cum ar trebui să fac ordine complet, cu dragoste și compasiune, când am o gleznă ruptă, un copil bolnav și o țară aflată în pragul dezastrului? Și dacă nu reușesc să termin de făcut curat și vom fi evacuați, unde vom merge? Proprietara noastră, bătrâna doamnă Wong, îl îndrăgea pe soțul meu și nu ne-a mărit niciodată chiria, dar abia câștig destul cât s-o achit și chiriile din oraș au crescut atât de mult, încât nu ne vom mai permite să locuim aici.

Cred că ne-am putea muta în alt oraș, dar avem toată situația asta cu Benny. În sfârșit începe să se acomodeze la liceu cu un nou program educațional individualizat, dar recent…

63

Toată noaptea, în timp ce călugărițele dormeau adânc, e-mailurile au continuat să sosească. Sunetele necontenite ale lumii exterioare se spărgeau ca valurile de zidurile micului templu, dar cumva, zgomotul nu ajungea la ele. Vuietul și huruitul traficului, țipetele sirenelor poliției și ambulanțelor, salariații beți cântând și vomitând pe trotuare – nimic din toate astea nu ajungea în dormitoarele călugărițelor.

Însă Aikon auzea tot. În camera stareței, ea stătea trează, îngrijorată. Începuse să doarmă în birou, astfel încât în timpul frecventelor crize de insomnie să poată lucra. Erau întotdeauna prea multe de făcut în ultima vreme. Grupul media care îi publicase cartea în Japonia o presa să facă o

emisiune TV, editorii americani voiau să înceapă un turneu de promovare, călugărițele budiste avea nevoie de pregătire, congregația în continuă creștere avea nevoie de atenție, iar Aikon semnase un contract pentru o nouă carte pe care nu mai avea timp să o scrie. Renunțase la viața corporatistă ca să scape de acest gen de presiune, dar stresul o urmase până aici.

Din reflex, a aruncat o privire spre altarul pe care Kannon stătea senină pe lotusul ei, cu luna luminându-i cele unsprezece capete. Mii de brațe îi ieșeau din corp asemenea unei aureole de petale de crizantemă, fiecare purtând în palmă un ochi sau un obiect dedicat iluminării. Când era încă novice, ștergând de praf toate acele obiecte sculptate – oglinzi, topoare, bijuterii, mărgele, flori, clopote, roți, teluri, săbii, arcuri și săgeți –, Aikon se întreba adesea de ce are nevoie Kannon de atâtea obiecte ca să salveze toate ființele de la suferință. De ce nu putea înlătura lăcomia, ura și deziluziile cu mai puțină aglomerație? Aikon îi adresase această întrebare maestrului ei spiritual înainte de a muri, când scria un capitol despre dorința de posesiuni materiale. Maestrul ei spiritual stătea întins pe saltea și la început nu îi răspunsese, și ea s-a întrebat dacă o auzise măcar, dar apoi s-a mișcat, întorcând capul să se uite la statuie. Când vorbea, vocea lui era atât de blândă, încât Aikon trebuia să se străduiască din răsputeri să-l audă.

– Kannon este o doamnă. Doamnelor le plac lucrurile frumoase.

Scânteia familiară de furie i s-a aprins în piept și i-a făcut obrajii să ardă. Era bătrân, era maestru Zen și era pe moarte, dar asta nu era o scuză pentru acest gen de sexism. Aikon a inspirat adânc și era gata să protesteze, când el a întors capul și ea a văzut că zâmbește. Atunci, a răsuflat ușurată. Desigur. Știa exact pe ce buton să apese.

– Știi cum a obținut Senju Kannon cele o mie de brațe? a întrebat-o el, iar când Aikon a spus că nu, maestrul a dat încet din cap, închizându-și ochii. Ei bine, atunci îți voi spune. Cu mult timp în urmă, Kannon, Bodhisattva Compasiunii, a făcut un jurământ profund să elibereze toate ființele și să ne ajute să ne trezim la natura noastră autentică și luminoasă.

Cuvintele lui erau ca niște mărgele pe șnurul unei mala, desprinzându-i-se de pe buze în respirații scurte.

– Kannon semăna cu tine. Muncea mult, dar întotdeauna apăreau și mai multe ființe prizoniere ale deziluziilor. Ea le-a auzit strigătele jalnice și s-a înfuriat atât de tare, încât într-o zi i-a explodat capul.

Maestrul ei spiritual s-a întrerupt, cu ochii larg deschiși, și a privit-o curios.

– Nu mă crezi? Ei bine, asta a făcut. S-a rupt în unsprezece bucăți, așa că i-au apărut unsprezece capete. Ce minune!

Părea mai plin de viață, aproape cum fusese odinioară.

– Dar unsprezece capete tot nu erau suficiente. Erau prea multe ființe pe care să le țină în brațe și Kannon a continuat să se agite până când i-au explodat și brațele. S-au despărțit într-o mie de bucăți, așa că i-au apărut o mie de brațe noi și o mie de mâini noi și fiecare mână avea câte un ochi în palmă.

Maestrul Zen a închis din nou ochii.

– De aceea se spune că era clarvăzătoare, a spus el oftând. Ea observa suferințele lumii…

Vocea i s-a stins, dar cuvintele încă pluteau prin aer ca parfumul unui bețișor de tămâie, astfel încât și acum, doi ani mai târziu, Aikon auzea în continuare ecourile în întuneric.

Semăna cu zeița Kannon. Toate călugărițele budiste simțeau același lucru. Toate căutau excelența, capetele le mergeau fără oprire, și ăsta nu era un lucru bun… sau era? Asistenta ei, Kimi, avea o slujbă la o agenție internațională de publicitate, unde lucra atât de multe ore suplimentare, încât la vârsta de treizeci și doi de ani, suferise un infarct și se prăbușise peste birou. Probabil că în acel moment, inima îi explodase într-o mie de bucăți, o mie de inimi ca să iubească lumea și mai mult. Da, s-a gândit Aikon. Kimi era o bodhisattva autentică, iar cunoștințele ei de limba engleză erau excelente. Era timpul să-i acorde mai multă încredere și să o însărcineze cu alte responsabilități.

Simțea prezența maestrului ei în sală. N-ai decât, s-a gândit ea. Râzi cât vrei. Salvez templul, nu-i așa? S-a uitat la Kannon și și-a pus palmele în dreptul inimii, apoi a închis ochii și a adormit.

CARTEA

Benny? Ești acolo? Tot nu vrei să vorbești cu noi?

Poți încerca să ne blochezi, dar amintirile sunt încă în tine și știm unde să le găsim.

Bine, fie. Nu ne dai de ales. Va trebui să continuăm fără tine.

64

Profesoara ta a găsit cartea pe care o împrumutaseși de la bibliotecă și pe care ai distrus-o. A văzut toate frazele punctate, toate paginile perforate și ți-a reproșat asta. La început te-ai prefăcut că nu știi despre ce vorbește, dar apoi a deschis o pagină, demonstrativ:

– Uite! a exclamat ea.

Lumina soarelui de toamnă târzie cădea pieziș, strălucind printre paginile perforate, iar razele subțiri, strălucitoare, asemănătoare unui ac, se infiltrau prin perforațiile fine. Era frumos. De ce nu erau toate paginile la fel de frumoase? Dar apoi, uitându-te mai atent, ai devenit confuz. Te așteptai ca pagina să fie albă și goală, însă cuvintele erau încă acolo. Ai crezut că le vei elibera, ai crezut că deja vor fi evadat până atunci, în schimb, iată-le acolo, toate cuvintele și literele frumos aliniate, ispășindu-și pedeapsa, în timp ce pagina urla de durere. Era prea mult. Cum puteau fi cuvintele așa de docile? Așa de supuse față de statu-quo și de oarbe față de convenții?

Ți-ai lăsat capul în jos și ai început să-ți lovești fruntea de birou. Profesoara a apelat la asistența medicală.

La cabinetul lui dr. Melanie, ai hotărât să-i mărturisești:

– Este o *carte*, ai șoptit.

Dr. Melanie s-a aplecat în față. Astăzi avea o manichiură cu ojă albastru-pal.

– Nu te aud, Benny. De ce șoptești? Poți vorbi mai tare?

– Nu. O să mă audă.

– Cine?

– Cartea. Îmi intră în minte. Îmi citește gândurile. Face să se întâmple multe rahaturi.

– Ce fel de rahaturi, Benny?

Nu aveai de gând să-i povestești c-o sărutaseși pe Aleph la munte. Nimeni nu trebuia să știe. Ți-ai încrucișat brațele pe piept și ai început să te legeni.

– Benny, poți să-mi spui?

– Doar chestii. În fine. Face să se întâmple chestii nasoale și apoi le povestește tuturor despre viața mea și nu o pot opri. Nu pot scăpa de ea în niciun fel!

– Cartea asta este una dintre vocile tale?

– Da, bineînțeles! ai strigat. Este Vocea Vocilor, Atotputernicul Dumnezeu, ce naiba! Știe totul despre mine, despre mama mea și despre oamenii din jur. Vă știe și pe dumneavoastră.

– Cum adică?

I-ai aruncat o privire vicleană.

– Și dumneavoastră vă citește gândurile. Știe la ce vă gândiți și le va spune tuturor. Nu simțiți?

Dr. Melanie s-a retras, surprinsă.

– Nu simt nimic, Benny.

Nu avea rost să te împotrivești, așa c-ai pus capul pe masă.

– Benny? Vorbește cu mine.

– La ce bun?

Ai simțit-o că te privește cu ochi blânzi și îngrijorați, așa c-ai încercat din nou.

– De ce nu încercați să mă credeți? Și dacă ceea ce spun eu este adevărat?

– Că există o carte în capul meu care știe ce gândesc?

– Da.

– Pentru că nu cred că este adevărat, Benny. De ce ar trebui să cred un lucru ca ăsta?

– Pentru că este *pe bune* acolo! Poate vedea totul și o să vă pună să faceți chestii nasoale, dacă nu sunteți atentă.

– Te convinge să faci anumite lucruri?

– Da! Doar v-am spus! De ce nu mă ascultați?

– Benny, calmează-te. Respiră. Încearcă să-mi spui exact ce crezi că te pune cartea să faci.

Ai început să-ți numeri respirațiile.

– Îți spune să te rănești?

Purtai o bluză cu mâneci lungi, astfel încât dr. M. să nu-ți vadă constelația secretă de cicatrici de pe antebrațe. Se vindecau frumos, lăsând cicatrici mici în urmă. Ți-ai tras mânecile și ai clătinat din cap.

– Nu.

– Îți spune să-i rănești pe alții?

– Nu, sigur că nu, i-ai răspuns exasperat. Este o carte. Nu este o foarfecă!

Erai sigur. Pentru că, deși părea rezonabil să crezi că o carte îți poate citi gândurile, ideea că o carte te-ar face să rănești pe cineva nu-ți trecuse niciodată prin minte. Dar apoi, pe măsură ce întrebarea lui dr. M. persista în spațiul dintre voi, s-a strecurat îndoiala.

– Cărțile nu cred că pot face asta… Sau pot?

O umbră de îndoială ți-a traversat chipul și, în acel moment, ceva s-a schimbat. Am simțit că se întâmplă. Pentru prima dată, ți-ai dat seama de puterea cărților, de ce am fi capabile, și te-ai speriat. Odată ce un gând este conceput, nu mai poate fi anulat. Odată distrusă, cum poate fi recâștigată încrederea? Nu există răspunsuri simple.

65

De ce nu încercați să mă credeți?

Dr. Melanie stătea la birou cu ochii închiși și căștile în urechi, încercând să-și limpezească mintea înainte să sosească următorul pacient, dar întrebarea băiatului se repeta la nesfârșit și noua aplicație de meditație nu-i era de niciun ajutor. Coloana sonoră ambientală pe care o alesese imita sunetul picăturilor de ploaie prelinse pe frunze, dar picăturile de ploaie semănau foarte mult cu un bruiaj la radio și o nelinișteau. Dr. M. a deschis ochii și a analizat opțiunile, căutând un sunet mai relaxant. Erau multe sunete diferite ale ploii dintre care putea alege. Oare se potrivea mai bine ploaia torențială? Sau burnița? Dar furtuna cu tunete și trăsnete? Nu, prea zgomotos. Probabil sunetul zăpezii era mai delicat. Fulgii de zăpadă în lumina lunii sunau frumos.

Dr. M. obișnuia să stea și să mediteze fără nicio coloană sonoră, dar în ultimul timp, mintea ei era prea agitată, iar gândurile o sâcâiau neîncetat.

Odată ce mintea se concentra pe un anumit gând, devenea o obsesie. Asta însemna perseverența? Indica o diminuare a flexibilității cognitive? Ea nu era astfel. Oare îmbătrânea?

De ce nu încercați să mă credeți? Și dacă ceea ce spun eu este adevărat?

Desigur, în mintea ei nu exista nicio carte care să-i povestească gândurile și s-o pună să facă diferite lucruri. Era o halucinație, dar ceva din întrebările lui Benny o bântuia. De ce nu încerca să-l creadă? Ce o împiedica să-și imagineze cum ar fi s-audă vocea unei cărți și să creadă că e adevărată?

Erau întrebări bune, demne de luat în considerare, și dr. M. își dorea să le analizeze în notițele pe care le făcuse despre cazul lui Benny Oh în timpul consultațiilor. Pentru că, deși credea că nu există nicio carte în mintea ei, mintea ei *se simțea* adesea ca o carte, plină de poveștile tinerilor ei pacienți. Chiar i-ar fi plăcut să le scoată de acolo. Fără îndoială că scrisul ajuta – la urma urmei, Freud nota poveștile pacienților și cărțile lui o atrăseseră de la bun început să-și aleagă această specializare –, dar asta nu mai era posibil. Zilele anamnezelor lungi, narative, psihanalitice se încheiaseră, iar acum abia avea timp să-și noteze o scurtă evaluare și scheme de tratament. Din motive ce țin de litigii, spitalul descurajează cazurile complicate. Deși nu era recomandat să-și noteze îndoielile, nu însemna că nu le are.

Cazul lui Benny Oh o nedumerea. Deși băiatul prezenta unele simptome de schizofrenie, avea îndoieli cu privire la diagnostic, iar acum că părea să intre într-o fază psihotică acută, ea trebuia să găsească un tratament care să funcționeze. Era totuși un medic tânăr, cu doar câțiva ani de experiență clinică. Era serioasă, perseverentă și începuse să-i simpatizeze pe băiat și pe mama lui. Amândoi sufereau, iar ea voia să-i ajute. Dându-ne seama de asta, am simțit o legătură cu ea. Dorința ei nu era diferită de a noastră.

Dr. Melanie a respirat adânc, cu întrebările lui Benny rulându-i în minte. El avea dreptate. Ar trebui *să încerce* să-l creadă, iar dacă nu putea, atunci măcar să-și imagineze. Și dacă în mintea ei chiar exista o carte care să-i citească gândurile? Dacă un creion putea vorbi? Dacă obiectele care vorbesc sunt adevărate și, oricum, ce înseamnă să spui că un lucru este „adevărat“?

Tocmai atunci, în urechile ei s-a auzit bubuitul puternic al tunetului, întrerupând-o din meditație. Tunetul? Ce căuta tunetul în muzica fulgilor de zăpadă care dansau în lumina lunii? Deranjată, dr. M. și-a scos căștile din urechi și a deschis ochii. Ploaia curgea șiroaie pe fereastră. Clopoțelul din sala de așteptare a sunat. Brațele fulgerului au despicat cerul întunecat.

66

Stimată doamnă Konishi,

Mi-aș dori să am o veste mai bună. Probabil credeți că sunt doar o bătrână plângăcioasă, dar sunt o persoană destul de optimistă. Doar trec printr-o perioadă dificilă, însă sunt sigură că norocul mi se va schimba și vă sunt recunoscătoare că mi-ați fost aproape și mi-ați oferit șansa să vă scriu. La început speram că-mi veți răspunde, dar acum înțeleg că este mai bine să nu o faceți. Adică, aș fi foarte încântată să primesc un e-mail de la dumneavoastră, dar dacă mi-ați scrie, atunci ați fi adevărată în mintea mea și ar fi mult mai greu să am încredere în dumneavoastră. Astfel, nu păreți reală și pot să vă spun orice doresc, așa că vă rog, continuați să nu-mi răspundeți la e-mailuri și, eventual, nici nu vă mai deranjați să le citiți.

Cea mai mare problemă pe care o am este că băiatul meu, Benny, nu se simte prea bine, iar medicul lui vrea să-l interneze din nou. Dr. M. i-a schimbat iarăși medicamentele, ceea ce reprezintă întotdeauna o mare problemă, pentru că nu știm niciodată cum va reacționa. Benny nu este deloc mulțumit de toate astea și sunt foarte îngrijorată. Sinceră să fiu, îmi frânge inima.

Și apoi, recent, s-a mai întâmplat ceva ciudat și supărător. Vă amintiți că v-am povestit despre corbii soțului meu și despre cum îmi aduceau mici cadouri? Nimic valoros, dar întotdeauna am simțit că sunt din partea lui Kenji. Benny râde de mine, dar știu că și el îi iubește pe corbii tatălui său. Când ieșim pe verandă, ei aterizează pe dispozitivul de hrănire, iar săptămâna trecută, l-am dresat pe Mister, un corb special, să-mi ia prăjiturile-lună direct din mână. Am fost tare entuziasmată! Dar ieri, când am ieșit, corbii n-au mai venit deloc. Pur și simplu stăteau cocoțați pe gard, tăcuți și nemișcați, privindu-mă. A fost înfiorător. Am lăsat prăjitura-lună pe platformă, iar când m-am întors, m-am uitat în jos din întâmplare și le-am văzut stârvurile. Doi corbi zăceau la baza treptelor și am știut imediat că unul dintre ei e Mister. M-am supărat îngrozitor! Știu că n-ar trebui să hrănesc corbii, pentru că e mai bine să nu se obișnuiască în prezența oamenilor. Și e logic în cazul lupilor și urșilor din pădure, dar corbii trăiesc chiar aici, în oraș, așa că deja sunt obișnuiți, nu? Însă primul meu gând a fost că totul se întâmplă din vina mea. Încercând să am grijă de Mister, mi-am omorât corbul preferat. Le-am ascuns stârvurile sub verandă, ca Benny să nu le vadă, gândindu-mă că îi voi îngropa mai târziu.

Corbii au stat departe de platforma de hrănire toată ziua, dar știam că sunt acolo. De fiecare dată când mă uitam pe fereastră, îi vedeam abătuți, privind în tăcere. Am vrut să-i îngrop pe Mister și pe prietenul lui, dar n-am găsit lopata și m-am luat cu treaba, apoi Benny a venit acasă. Era foarte supărat. De obicei, când corbii îl văd venind din stația de autobuz, zboară alături de el și-i țin companie, dar în după-amiaza asta, la o stradă distanță de casă, unul dintre corbi i se prăbușise la picioare. Era evident bolnav, dar mai mișca, așa că Benny l-a ridicat și, imediat, ceilalți corbi au început să țipe, să croncăne și să se repeadă la el. Benny a luat-o la fugă, însă corbii au continuat să se năpustească asupra lui, iar unul dintre ei chiar l-a ciupit de frunte. Benny mi-a arătat corbul bolnav pe care îl înfășurase în hanorac, dar până atunci, deja murise.

Sincer, doamnă Aikon, dacă fiul meu îmi povestește despre corbi care se prăbușesc din cer, oricât de mult aș vrea să-l cred, o parte din mine întotdeauna se va întreba dacă nu cumva minte sau suferă de o halucinație. În dimineața aceea, am văzut cu ochii mei cei doi corbi morți, așa că l-am crezut. În situația mea, înveți să fii recunoscătoare pentru toate lucrurile mărunte. Încă nu știm ce li se întâmplă corbilor.

67

Au îngropat primii trei corbi în curtea din spate, săpând o groapă cu o șurubelniță și o lingură mare de supă. A fost greu de săpat și Annabelle a fost îngrijorată că, dacă groapa nu e suficient de adâncă, corbii ar putea fi dezgropați și mâncați de șobolani. Benny nu a spus nimic, dar după ce au săpat mai adânc, a întrebat-o:

– De ce facem asta?

Annabelle și-a ridicat privirea, surprinsă. Doar era evident. De ce întreba așa ceva?

– Corbii sunt morți, scumpule. Trebuie să le săpăm mormântul ca să-i îngropăm.

Benny a oftat.

– *Știu*. Am întrebat de ce.

– Pentru că asta faci când ființele mor.

– Pe tata nu l-ai îngropat. L-ai ars.

– L-am incinerat, Benny. Pentru oameni, cuvântul este *incinerat*. Și noi am ales incinerarea, pentru că așa se obișnuiește în Japonia.

– Tu ai ales, nu eu.

– Da, e adevărat. Erai mai mic atunci…

Benny și-a șters nasul cu mâneca și a privit în jos la corbii morți.

– Așadar, pentru păsări se numește grătar?

– Ar trebui să fie o glumă?

– Nu.

Benny a tăcut și a continuat să sape pământul tare cu șurubelnița, în timp ce Annabelle îl dădea la o parte cu lingura și, când groapa a fost destul de adâncă, au pus cei trei corbi înăuntru. Corpurile lor, pe care nu le ținuse niciodată în brațe cât timp trăiau, erau ușoare în mâna ei și nu cântăreau mai nimic. Lui Annabelle i-a venit atunci o idee și s-a dus șchiopătând în casă, întorcându-se cu câteva mărunțișuri – șurubul, un capac de sticlă, o pietricică strălucitoare. S-a aplecat și a așezat fleacurile deasupra stârvurilor.

– Poftim, Mister, a spus ea, privind tristă spre groapă. Ceva cu care să te joci. Adio. O să-mi fie dor de tine. Ai fost un corb amuzant.

Annabelle s-a întors spre Benny.

– Vrei să le spui ceva?

– Corbilor?

– Da. Ultimele cuvinte?

– Nu prea.

– Bine. Atunci, hai să-i acoperim.

Annabelle a împins o parte din pământ în groapă.

– Țărână ești și în țărână te vei întoarce…

– N-o să le placă.

– La ce te referi?

– Să fie îngropați, acoperiți cu pământ. Sunt corbi. Lor le place să fie pe cer. Ar fi trebuit să facem o înmormântare celestă.

Annabelle și-a dat la o parte șuvițele de pe frunte cu dosul palmei.

– O înmormântare celestă? Ce e aia?

– Exact ce auzi. Îi îngropi în cer. Așa se procedează în Tibet și în alte locuri. Cari stârvurile pe vârful muntelui și le lași acolo, în aer liber, până când nu mai sunt.

– Ce idee interesantă!

– E pentru oameni, dar se poate și în cazul animalelor.

Unde învățase asta? Era morbid? Ar trebui să fie îngrijorată?

În noaptea aceea, Annabelle nu a putut dormi, gândindu-se la Mister. Nu putea spune de ce, dar era sigură că Mister o găsise în noaptea accidentului. Într-o fluturare de aripi negre și elegante, îi aterizase pe stomac și apoi sărise mai aproape, mai întâi pe piept, apoi pe gât, ajungând să se odihnească chiar sub bărbie, unde și-a înclinat capul și a privit-o în ochi. Annabelle și-a amintit senzația ghearelor lui ascuțite, care i-au înțepat pielea, dar el s-a așezat curând și le-a învelit în pene. A croncănit și, unul câte unul, ceilalți corbi i s-au alăturat, acoperind-o din cap până în picioare, apoi a fost doar căldura blândă a trupurilor, ferind-o de ploaie și de aerul rece al nopții, cu aripile lor protectoare. Erau corbii ei. O salvaseră, iar acum mureau. De ce? Era vreun fel de gripă aviară? Annabelle monitorizase răspândirea virusului H5N1 în urmă cu câțiva ani pentru un client al Organizației naționale pentru sănătate, când știrile erau pline de povești despre sacrificarea în masă a păsărilor domestice, despre stocurile de antivirale și amenințarea iminentă a unei pandemii în rândul oamenilor, dar apoi virusul a dispărut de la știri. Ce s-a întâmplat cu el? Oare suferise o mutație? Era contagios? Transmisibil la om? Atât ea, cât și Benny se ocupaseră de stârvurile corbilor. Ar trebui să fie îngrijorată?

În zori, Annabelle a adormit. A doua zi de dimineață, căutarea rapidă pentru #corbi, #moartesubită, #gripăaviară de pe pagina de Twitter nu a descoperit nimic. Ușurată, s-a conectat la contul de la serviciu și a citit primul calup de știri. Așa de multe se întâmplaseră în lume cât timp ea se recuperase. Alegerile se aflau la doar câteva zile distanță, iar întorsăturile bizare și răsturnările de situație din cursa prezidențială aveau un impact uriaș asupra campaniilor locale pe care ea le monitorizase. Tensiunile rasiale se agravau, mitingurile se transformau în revolte, iar incendiile de pe coastă încă făceau ravagii, dar Annabelle nu avea timp să citească toate știrile pe care le ratase. Se uita la fețele dure ale prezentatorilor în timp ce cuvintele lor umpleau aerul. Îi era greu să se concentreze. Oare comoția încă avea efecte asupra ei?

Trebuia să ia o pauză. În bucătărie, a găsit o prăjitură-lună veche care căzuse în coșul de rufe și a rupt-o în bucăți. Mister obișnuia să ia câte o prăjitură întreagă în cioc și să zboare cu ea. Ce micuț lacom! Annabelle a ieșit pe verandă, sperând să audă croncănitul familiar al stolului de corbi, dar nu a auzit nimic. Nicio mișcare în copaci sau pe acoperișuri. Doar tăcere și absența corbilor.

Annabelle a auzit un sunet venind din fața casei. A coborât treptele șchiopătând, dând la o parte cu cârja căruciorul răsturnat în drum. Sunetul venea de la tomberonul închiriat de No-Good. A dat colțul duplexului și l-a văzut pe No-Good măturând trotuarul cu o mătură veche. Un făraș mare zăcea pe jos și în el era ceva strălucitor și negru. Cu pene. No-Good a lăsat mătura de-o parte și a deschis capacul tomberonului. Geamătul metalic îi dădea lui Annabelle fiori pe șira spinării. No-Good a luat fărașul și a aruncat conținutul înăuntru.

– Hei! a strigat Annabelle, îndreptându-se șchiopătând spre el.

Apoi, el s-a întors și a văzut-o, iar capacul tomberonului s-a închis.

– Te-am avertizat, a spus el, ținând-o la distanță cu ajutorul cozii de mătură. Ți-am spus să scapi de ei.

Annabelle a trecut pe lângă el și a deschis capacul tomberonului. Înăuntru, printre sacii menajeri, zăceau corbi morți. Corpurile lor delicate semănau cu niște mâini împreunate în rugăciune. Cândva elegante, penele lor erau prăfuite, iar ochii le erau împânziți de moarte. Lăsându-și cârja deoparte, Annabelle s-a aplecat spre tomberon și a început să-i adune.

– Hei! a spus No-Good. Ce crezi că faci?

Annabelle l-a ignorat. Și-a întins hanoracul pe jos și l-a umplut de corbi morți.

– Nu poți face asta, a spus No-Good, apropiindu-se de ea cu mătura.

Annabelle l-a privit din nou.

– I-ai ucis. Asta nu înseamnă că îți aparțin.

Un asasinat de corbi. Un ucigaș de corbi.

– Sunt păsări murdare. Ți-am spus să încetezi să le mai hrănești.

– Cum le-ai omorât?

No-Good a ridicat din umeri.

– Otravă pentru șobolani. Tu mi-ai dat ideea. Să folosesc prăjituri-lună, vreau să spun. Le-au mâncat imediat.

Părea mândru de el.

– Mă dezgușți, a spus Annabelle, întorcându-i spatele. Ești un om absolut îngrozitor.

Annabelle a pus ultimul corb în hanoracul ei și l-a strâns.

– Nu poți să-mi vorbești așa. Ți-am salvat viața, îți amintești?

– Nu! Corbii mi-au salvat viața. S-au așezat deasupra mea și mi-au ținut de cald. Ca și cum ar fi clocit un ou.

No-Good a pufnit disprețuitor.

– Cred că glumești. Te mâncau de vie! Erau gata să înceapă cu ochii tăi și să te devoreze puțin câte puțin. Doar te fezandau, așteptând să fii bună și fragedă.

– Nu, a spus Annabelle, legănând stârvurile. Erau prietenii mei.

– Doamnă, a spus No-Good, retrăgându-se în partea sa din duplex. Știi, te-aș putea evacua pentru că adăpostești corbi morți.

Și apoi, când Annabelle nu a răspuns, a adăugat:

– Ești nebună, știi? Nu e de mirare că și fiul tău a luat-o razna.

Annabelle a simțit cum i se suie sângele la cap.

– Cum îndrăznești să spui asta despre fiul meu? Ar trebui să-ți fie rușine de tine, Henry Wong. Ce ar crede mama ta?

O expresie sumbră i-a străbătut chipul palid, prevestind vreme rea, iar semnul din naștere de culoarea vinului a devenit roșu intens. No-Good a făcut un pas spre ea, fluturând coada măturii.

– Nu! a strigat el, cu o voce brusc stridentă. Să nu îndrăznești să spui nimic despre mama mea!

Annabelle a bâjbâit după cârjă și a ținut-o în fața ei, strângându-și corbii aproape. No-Good stătea acolo, șovăind, apoi brațul i-a căzut și umerii fragili i s-au prăbușit. Părea să plângă.

– Henry, ce s-a întâmplat? Mama ta e bine? Am crezut că-și revine.

No-Good s-a îndepărtat, strângând coada măturii cu ambele mâini. Era mătura mamei lui. Doamna Wong mătura trotuarul aproape în fiecare zi.

– Medicii spun că a contractat o infecție și că nu va supraviețui.

– O, Henry. Îmi pare tare rău!

No-Good s-a întors din nou cu fața la ea.

– Da? Ei bine, ar trebui să-ți pară. Corbii tăi au blestemat-o și mama a căzut pe trepte. Și tu ai căzut pe trepte. Crezi că e doar ghinion? În niciun caz! Corbii ăia te-au blestemat și aveau de gând să te mănânce. Ar trebui să-mi mulțumești, doamnă. Pentru că ți-am salvat viața, altfel n-ai mai fi fost aici.

Annabelle voia să se certe cu el, să-și apere corbii, dar s-a oprit. No-Good era furios. Era îndurerat. Durerea lua mai multe forme și trecea prin multe etape. Annabelle a înțeles.

– Henry, te pot ajuta cu ceva?

Pentru o clipă, pe chipul morocănos al bărbatului de astăzi, l-a văzut pe băiatul care fusese cândva, dar apoi băiatul a dispărut.

– Da, a spus el, mijindu-și ochii și dând din cap spre curtea ei. Poți să-ți cureți tot rahatul acum, ca să nu trebuiască s-o fac eu după ce te evacuez.

– Nu cred că adăpostirea corbilor morți este un motiv întemeiat ca să ne evacuezi, Henry.

– Poate că nu. Dar colecționatul maniacal este. Avocatul meu se ocupă de asta chiar acum. Renovez groapa asta de gunoi, o vând și nu las rahaturile tale să-i scadă prețul. Ți-am dat o șansă, doamnă. Ai ratat-o. Te dau afară.

68

– Așa de multe povești triste. Precum cea a sărmanei femei.

Aikon a întors ecranul computerului, astfel încât Kimi să vadă ecranul și să citească e-mailurile.

– Soțul ei a murit într-un accident de mașină, iar fiul lor a rămas traumatizat și a început să audă lucruri. Ea îmi trimite fotografii.

Stăteau împreună la masa joasă de scris din biroul stareței. O ploaie ușoară cădea în mica grădină din fața verandei, transformând frunzele arțarului într-un roșu strălucitor. Beau ceai și Aikon îi oferise lui Kimi ceașca pe care o folosea de obicei, o ceașcă veche, care fusese spartă și reparată cu minuțiozitate, folosind fire de aur. Pe-o parte avea o poezie, scrisă într-o caligrafie frumoasă, iar filigranul sinuos al aurului era înfășurat ca un fir printre delicatele caractere chinezești, reparând porțelanul spart. Kimi știa că e ceașca preferată a lui Aikon și s-a simțit onorată. Prețuia momentele petrecute alături de maestra ei spirituală. Erau valoroase, calme și absolut firești.

– Înțeleg de ce i-a explodat capul zeiței Senju Kannon. A fost martoră la prea multă suferință.

Kimi a luat o înghițitură de ceai și a privit cu atenție fotografia familiei de pe plajă.

– Este un băiat drăguț. Mă întreb ce aude…

– Mama nu mi-a spus. Doar că aude lucruri, precum încălțările, vorbindu-i.

În Japonia, lucrurile vorbeau adesea sau, cel puțin, spiritele lor. Felinare, umbrele, ceainice, oglinzi, ceasuri. Pantofii vorbeau și ei, dar de obicei erau pantofi japonezi, ca niște sandale de paie.

Kimi a ezitat.

– Probabil pantoful este *tsukumogami*?

Aikon părea sceptică.

– Au *tsukumogami* în America? N-am auzit niciodată să fi existat un pantof bântuit de un spirit neliniștit, nu-i așa?

– Nu, a spus Kimi.

– Ei bine, nu contează, a răspuns Aikon, întorcând ecranul computerului spre ea. Mama spune că starea de sănătate a fiului ei se agravează, iar proprietarul îi va evacua pentru că este dezordonată. Este o situație îngrozitoare, nu crezi?

– Da, este.

Kimi a ezitat din nou.

– Există vreo modalitate de a-i ajuta?

– Ce putem face?

Întrebarea maestrei ei părea un test.

– Putem cânta cântece rituale pentru ei?

– Putem. Și așa ar trebui să facem. Numele mamei este Annabelle, iar numele fiului ei este Benny. Trece-i, te rog, pe lista ritualului de *well-being* de săptămâna asta.

Kimi a simțit că primise răspunsul greșit. A repetat numele cu voce tare și apoi le-a notat în agenda pe care o avea la ea. Simțea cum ochii maestrei sunt ațintiți asupra ei.

– Pronunția ta în engleză este foarte bună, a spus Aikon.

Kimi s-a înroșit. Studiase limba engleză la liceu, în America, și apoi se specializase în literatură engleză la universitate.

– Nu, a recunoscut ea. Ar trebui să fie mult mai bună…

– Dar poți să citești și să scrii, da?

Kimi a dat din cap.

– Și muncești din greu. Meticulos. Ai spune că ești o perfecționistă? Simți nevoia să duci la bun sfârșit tot ce începi?

Kimi a dat din nou din cap, ceva mai încrezătoare de data asta.

– Excelent! a exclamat Aikon.

A luat ceainicul și a umplut din nou ceașca lui Kimi.

– Am exact slujba potrivită pentru tine. Aș vrea să te ocupi de administrarea e-mailurilor internaționale ale fanilor și a conturilor pe rețelele de socializare, iar apoi să participi în calitate de asistentă și traducătoare la turneul de carte din SUA. Ce părere ai?

Kimi și-a lăsat jos ceașca de ceai și s-a înclinat.

– Sunt onorată, dar n-aș putea face asta.

– Desigur. Treaba asta este imposibilă. Nu vei avea timp să fii meticuloasă. Și de aceea este perfectă pentru tine. Nu vei termina niciodată. Viața va continua. Te vei vindeca de suferințele tale în cel mai scurt timp cu putință!

Lui Kimi i s-a părut că aude un hohot de râs care străbătea vocea fermă a maestrei.

– Bine, a promis ea. Voi încerca.

– Te rog, nu te strădui prea mult. Trebuie să ai grijă de inima ta.

Kimi s-a uitat în jos la numele pe care le scrisese în agendă.

– Ar trebui să răspund și la e-mailuri? Și la mesajele de pe Twitter?

– Buddha spunea că a răspunde la e-mailuri și pe Twitter este ca și cum ai mătura nisipurile de pe malurile fluviului Gange.

– Buddha a spus asta?

– Ei bine, poate că nu, dar ideea rămâne aceeași. Unele sarcini sunt imposibile, chiar dacă ești Buddha. Chiar dacă ai unsprezece capete și o mie de brațe.

– Așadar, n-ar trebui să încerc să răspund?

– Doar dacă ar ajuta.

– Cum să îmi dau seama?

Aikon a băut ultima înghițitură de ceai.

– Da, a spus ea, răsucind ceașca goală în mână și admirând strălucirea porțelanului. Bună întrebare.

69

Știai că alegerile sunt iminente, dar le-ai trăit mai degrabă ca pe un zgomot de fond venit prin podea. Când în sfârșit a sosit ziua cea mare, te-ai trezit cu o durere de ureche, o durere în gât și o febră atât de puternică, încât

Annabelle, după ce ți-a luat temperatura, a fost de acord să te lase să rămâi acasă, în loc să te duci la școală.

– Mă duc mai târziu la vot, a spus ea, sprijinindu-se în cârjă. Iau un taxi. Dacă te simți mai bine, poți veni și tu.

– Nu pot vota, i-ai spus.

– Știu. Dar m-am gândit că s-ar putea să vrei să vezi democrația în acțiune. Aveai doar zece ani la ultimele alegeri, iar astea sunt memorabile, ca să nu mai vorbim că la următoarele vei fi destul de mare ca să votezi.

Annabelle s-a uitat la tine ca și cum și-ar fi aruncat privirea o clipă către o ciudățenie sau un miracol.

– Uimitor. Crești așa de repede. Ce părere ai?

– Despre creștere?

– Nu, prostuțule. Despre ideea de a veni cu mine la vot.

– Hm, ai spus, prefăcându-te că te gândești. Nu.

Annabelle a oftat și și-a așezat cârja la subraț.

– Odihnește-te puțin. Îți aduc prânzul mai târziu, dacă nu te simți mai bine.

Toată dimineața, din centrul de control au răzbătut voci stridente de candidați, voci vioaie, optimiste, de prezentatori de știri și voci experte, amestecate cu replici extravagant orchestrate. Având urechea muzicală a tatălui tău, ai învățat să recunoști diferite introuri și finaluri: temele de război sumbre, memorabile – pentru conflictele din Orientul Mijlociu; imnurile patriotice – pentru știri de ultimă oră în SUA. Stai în camera ta întunecată, ascultând cum muzica crește în intensitate și apoi se estompează, până când, în cele din urmă, te cuprinde pe neașteptate un somn fără vise.

Pe la prânz, Annabelle te-a trezit aducându-ți niște biscuiți și supă de pui cu tăiței, într-un termos. S-a așezat pe marginea patului tău, ținându-și piciorul întins, proptindu-se în cârjă și privindu-te în timp ce mâncai.

– Cum te simți?

– Mă doare capul.

Și-a pus mâna pe fruntea ta.

– Ți-a scăzut febra.

– Mă doare foarte tare. Mă simt de parcă va exploda.

I-ai dat capacul pe jumătate gol și te-ai întins înapoi în pat.

– Doar atât mănânci?

– Nu mi-e foame.

Annabelle a băut restul supei, a înșurubat capacul termosului și apoi s-a ridicat.

– Peste câteva ore voi pleca la vot. Sigur nu vrei să vii cu mine?

Ai clătinat din cap, ceea ce a făcut să te doară mai tare, așa că ți-ai pus mâinile la urechi ca să nu-ți explodeze de durere.

În după-amiaza aceea, s-a schimbat ceva în fluxul de știri, de parcă cineva ar fi tras sforile. Tonul și oscilația au crescut, transformând sunetele în cioburi agitate care se strecurau prin crăpături în podea și pe sub uși, strălucind și tăind. Ți-ai pus căștile Grundig, dar asta nu te-a ajutat. Ți-ai acoperit capul cu perna și ai încercat să fredonezi, dar cioburile au tăiat scâncetul tremurător – tot ce putea produce gâtul tău bolnav. *Tăceți*, ai șoptit. *Tăceți, vă rog!* În cele din urmă, exact când nu mai suportai, ți-a venit o idee. Te-ai ridicat și ai intrat în dormitorul lui Annabelle.

Culcușul ei era părăsit și abandonat de când dormea la parter. Trecuse mai bine de un an de când n-ai mai mâncat mâncare chinezească la pachet, n-ai mai zăcut pe burtă și n-ai mai lăsat-o să te scarpine pe spate. Pe atunci erai diferit. Un băiat diferit. Acum, aerul era stătut, rânced. Ici și colo, vedeai o mânecă de flanel în carouri venind de la una dintre vechile cămăși ale tatălui tău, întinzându-se pe sub cearșafurile răvășite, șifonate, ca un om care se îneacă scufundându-se în valuri. Șifonierului din colț îi lipsea în continuare un sertar și golul semăna cu o gură căscată, întunecată. Zgomotul provenit de la știri se auzea și mai tare aici, amintindu-ți de ce ai venit; ai trecut peste un teanc de cărți și te-ai îndreptat spre șifonier. În vechea cutie cu echipamentul de sonorizare al tatălui tău, ai găsit cablul audio pentru Grundig. Ai conectat un capăt la căști și celălalt la stereo și ai ales primul disc, cu celebrul concert al lui Benny Goodman susținut la Carnegie, în 1938.

La primele acorduri muzicale zgomotoase ale melodiei „Don't Be That Way", corpul ți s-a relaxat ca un suspin de ușurare. De ce nu te gândiseși la asta mai înainte? Muzica a crescut în intensitate și ți-a răsunat în urechi, iar când s-a auzit secvența veselă și optimistă a swingului, ai început să dai din cap în ritmul familiar. La acordurile discrete ale melodiei „Sometimes I'm Happy", ai ridicat privirea și ți-ai surprins imaginea reflectată în oglinda mamei tale. Un băiat serios, purtând căști supradimensionate, te-a privit, la rândul său, ca un mic astronaut. Ți-ai suflecat mânecile, la fel și astronautul.

I-ai arătat antebrațul, unde constelația de stele se vindecase, lăsând mici cicatrici cu aspect încrețit.

Brațul tău semăna cu al ei. Ți l-ai dus la buze și ai sărutat stelele, simțind durerea în inimă. Ai întors spatele oglinzii și te-ai întins pe pat, adăpostindu-te în culcuș, închizând ochii și scufundându-te în dulcele jazz electrizant.

Te-ai trezit auzind acul care dădea ture pe discul deja încheiat. În dormitor era întuneric, iar Annabelle stătea aplecată deasupra ta, cu o expresie atât de tristă, încât te-ai ridicat în capul oaselor, panicat.

– Ce s-a întâmplat?

S-a așezat pe pat și ți-a desprins cu blândețe căștile de pe urechi.

– Îmi pare rău, scumpule. N-am vrut să te trezesc.

A închis pick-upul și și-a așezat palma rece pe fruntea ta.

– Cât e ceasul?

– E târziu. Culcă-te la loc.

Se auzea sunetul difuz al unui singur post de televiziune venind de jos, apoi ți-ai amintit.

– S-a terminat? Ai votat?

– Da. S-a terminat.

Ai încercat să te ridici, dar ea te-a împins încetișor la loc.

– Rămâi în pat. Eu trebuie să lucrez toată noaptea.

Când te-ai trezit din nou, afară era lumină și nu mai aveai febră. Nu se mai auzeau știrile, dar simțeai o nouă tensiune plutind în aer, de parcă aerul însuși ar fi fost agitat. Te-ai ridicat și te-ai întors în camera ta. Agitația părea să vină de afară, dar când te-ai uitat pe fereastră, ai văzut că nu e nimeni pe alee. De unde venea zgomotul? Era o turbulență, ca zumzăitul asurzitor al unui milion de albine. Oare era în mintea ta?

Nu. Era adevărat. Venea din lumea exterioară.

Ți-ai pus hanoracul negru și vechii adidași Nike. Jos, Annabelle dormea pe canapea. Te-ai oprit în pragul ușii. În somn, fața ei palidă era catifelată și ridurile de îngrijorare de pe frunte dispăruseră. Arăta ca o prințesă adormită, ca o mamă tânără, netulburată. Un sentiment de tristețe profundă ți s-a ridicat în gât și l-ai înghițit. Lângă canapea, pe podea, zăceau tricouri împărțite în teancuri rebele de haine de aruncat și haine de donat. Lângă

teancuri se afla sertarul gol al șifonierului, pe care Annabelle începuse să-l umple din nou cu cămășile lui Kenji pe care le păstra, dar nu ajunsese prea departe, iar cămășile împăturite din sertar căzuseră într-o parte, descurajate de lipsa progresului. Te-ai ghemuit și, în liniște, ai început să le împături. Nu ți-a luat mult. Te pricepeai de minune să împături și, în curând, toate stăteau așezate în sertar, aliniate în teancuri.

Le-ai analizat. *Mai bine?* le-ai întrebat în mintea ta, dar erau cămăși, nu îți citeau gândurile, așa că n-au răspuns. Ai bănuit că nu le pasă, dar măcar sertarul arăta frumos. Când Annabelle se va trezi și-l va vedea, probabil va crede că s-au împăturit singure. Sau probabil va ghici că tu le-ai împăturit și te va ierta că te-ai strecurat afară.

Afară, pe stradă, zgomotul era mai puternic, de parcă albinele se pregăteau de atac. Ai pornit pe alee în direcția murmurului, iar când ai ajuns în zona verde și ai văzut mulțimea celor care umpleau parcul, ai știut că ai ajuns la sursă. Nu mai văzuseși niciodată așa de mulți oameni în parc, roind pe lângă corturi în tabăra celor fără adăpost și ținând pancarte pe care erau scrise cuvinte furioase. Mașini de poliție cu girofaruri staționau în parc, iar brigada de intervenție stătea alături cu scuturi și arme. Armele vor să ucidă, așa că ți-ai tras gluga pe cap și te-ai amestecat în mulțime. În mijlocul parcului, i-ai văzut pe Jake și pe tipi, toți îmbrăcați în negru, și ai încercat să-i eviți, dar câinii ți-au simțit prezența. Riker, masculul deschis la culoare, a început să latre, apoi Jake și-a ridicat privirea și te-a văzut și el.

– Hei, B-boy! a strigat el. Aici!

Chiar atunci, un braț îmbrăcat în piele a venit prin spate și te-a înșfăcat de gât, zdrobindu-ți capul și strivindu-ți fața în parfumul dulce de marijuana și piele neagră. Un fermoar metalic ți-a zgâriat pomeții. Te-ai eschivat și te-ai răsucit, încercând să scapi, dar strânsoarea a devenit mai fermă și o voce ți-a mârâit la ureche.

– Relaxează-te, Benny-boy. Fără supărare, bine?

Nu-i vedeai fața, dar știai cine e. Ai dat din cap, dar degeaba.

– Bine? a repetat vocea, de data asta mai tare. Spune-o!

– Bine, ai gâfâit, iar brațul a slăbit strânsoarea.

Ai tușit și te-ai retras, iar când te-ai întors, l-ai văzut pe Freddy. Purta o mască de schi pe frunte. Avea ochii roșii, i se învârteau în orbite și în mână ținea bâta de baseball.

– Așa mai merge, a spus el, lovindu-te cu pumnul în umăr și aruncându-și brațul pe după umerii tăi. Acum suntem prieteni, bine? Iartă și uită. Dar nu mai face pe nebunul cu mine.

Și în timp ce mulțimea avansa, dezlănțuindu-se ca un val spre centrul orașului, ți-a dat bâta de baseball.

70

O, Benny, nu. Știam că va veni momentul, dar nu te putem face să te răzgândești? Dă-i înapoi bâta de baseball și amintește-ți siguranța culcușului lui Annabelle, ca atunci când îți scade febra și, în loc să fii aici, te trezești flămând. Cobori să cauți ceva de mâncare și-ți vezi mama dormind pe canapea. Și ea se trezește în timp ce tu încă îi împături cămășile și e atât de recunoscătoare și de fericită, încât plânge de bucurie și apoi comandă mâncare chinezească la pachet și, tocmai când sunteți gata să mâncați, auzi un zgomot la ușa din spate. Este Kenji, care vine acasă de la repetiție și ajunge exact la timp pentru cină! Și-și scoate pălăria, își lasă clarinetul pe raft, la locul lui, apoi se așază cu voi la masa din bucătărie și toți vă bucurați de dim sum, chow fun și carne de porc moo shu, asigurându-vă că păstrați niște prăjitură-lună pentru puii de corb abia ieșiți din ou. Nu putem face asta? Este prea târziu?

Bineînțeles că e prea târziu. Te rog, iartă-i unei cărți orgoliul, iartă-ne c-am crezut că dorințele noastre deșarte ar putea să-ți schimbe povestea…

Annabelle s-a trezit. Lucrase toată noaptea, monitorizase primul val de proteste, care, până dimineață, se transformaseră în revolte. Se dusese la culcare după știrile de dimineață și acum s-a trezit, a găsit cămășile frumos împăturite, aranjate pe culori, și a fost ca o magie, ca și cum unul dintre spiridușii lui Moș Crăciun ar fi dat iama prin sertarul ei. S-a ridicat de pe canapea, șchiopătând până la capul scărilor, și l-a strigat.

– Benny! Scumpule, mulțumesc mult! Sertarul este frumos! Ești un miracol!

Annabelle a așteptat un răspuns.

– Benny?

Încă doarme, s-a gândit ea neliniștită. E încă bolnav, sărmanul. Ar trebui să-i ia din nou temperatura. A început să urce scările și apoi a observat cât e ceasul. Era deja trecut de prânz și lui Benny sigur îi era foame. Îi va găti ceva bun și-i va duce mâncarea în camera lui. Ceva reconfortant. Macaroane cu brânză? A intrat șontâc-șontâc în bucătărie, a găsit o cutie cu macaroane pe raftul din dulap și, când s-a uitat în frigider, a văzut că Benny cumpărase lapte. A aprins cuptorul și a pus o oală cu apă la fiert.

O oră mai târziu, macaroanele cu brânză înțepeneau pe fundul caserolei, dar până atunci, prânzul lui Benny era cea mai mică problemă a ei. Annabelle stătea în pragul dormitorului său gol. Ghiozdanul îi atârna de spătarul scaunului, iar manualele erau stivuite cu grijă pe birou. Annabelle a intrat în baie și i-a văzut telefonul mobil conectat la încărcătorul de lângă chiuvetă. A coborât șchiopătând înapoi în bucătărie, a ezitat și apoi a sunat la școală.

– Da, Benny e absent, a informat-o secretara. V-am trimis e-mailuri. Nu le-ați primit?

– Ba da, desigur. Eu doar…

Dar apoi a tăcut. Nu știa cum să termine propoziția. *Speram doar că a apărut ca prin miracol, că este în sala de clasă, că studiază algebra, că e în siguranță.* A închis repede telefonul, înainte ca secretara să-i adreseze mai multe întrebări, și apoi s-a așezat ghemuită la masa din bucătărie, încrucișându-și brațele la piept ca să-și țină inima înăuntru. *Nu înțelegeți. Voi, oamenii, pur și simplu nu înțelegeți cum este.* Și-a îndreptat spatele și a sunat-o din nou pe secretară.

– Îmi pare rău, a spus ea repede. S-a întrerupt. Am sunat doar să vă spun că Benny a fost bolnav, dar se simte mai bine. Este în drum spre liceu, așadar, îl puteți ruga să mă sune? Și-a uitat telefonul mobil acasă, nu-l pot suna. Doar știți cum sunt copiii!

Dr. Melanie a fost următoarea pe care a sunat-o. Annabelle i-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic, spunând că Benny a dispărut din nou, apoi a verificat cât e ceasul. Pe cine altcineva a mai sunat? S-a uitat la numărul de telefon al poliției locale, dar încă nu avea motive să sune la secție. Era prea devreme și probabil că Benny se afla în drum spre liceu. Era o posibilitate, deși fără ghiozdan și fără manuale… A clătinat din cap dezamăgită și a încercat să stea în picioare. Cu glezna ruptă, nici măcar nu putea ieși să-l caute. A șchiopătat pe veranda din spate și s-a rezemat de dispozitivul de

hrănire gol, ascultând sirenele din depărtare. Nu, s-a gândit Annabelle. Ai răbdare. Benny se întoarce întotdeauna acasă. Reacționezi exagerat. Un elicopter care zbura la joasă altitudine i-a trecut pe deasupra capului și Annabelle a simțit trepidația rotoarelor vibrând în balustrada șubredă de lemn.

71

Mânia plutea în aer. Indignare și confuzie. Neîncredere. Elicoptere survolau zona, protestatarii furioși năvăleau pe străzi, blocând traficul și scandând lozinci, în timp ce claxoanele mașinilor răsunau.

POPORUL UNIT nu va fi niciodată ÎNVINS!

Furia mulțimii te-a energizat, era un amplificator puternic. Freddy, Jake și Dozer erau acolo. T-Bone era acolo și mai erau și alții, îmbrăcați în negru, purtând rucsacuri. De unde veneau? Apăreau din toate părțile, iar numărul lor întunecat te făcea să te simți puternic, ca și cum erai și tu membru al unui grup special, dar nu „special“ ca la școală, unde cuvântul însemna că ești învins. Special ca în trupele speciale, echipajele speciale de poliție sau escadrilă. Diferit de oamenii cinstiți cu pancartele lor.

ARĂTAȚI-mi cum arată democrația! AȘA arată democrația!

– La naiba cu democrația! ți-a țipat Freddy la ureche, iar tu ai dat din cap, pentru că în acel moment, Freddy era prietenul, liderul și comandantul tău și orice spunea părea corect.

Fără DREPTATE… nu există PACE!

– La naiba cu dreptatea! a strigat Freddy. La naiba cu pacea!

Schimbările climatice nu sunt o MINCIUNĂ! Nu ne vom lăsa planeta să MOARĂ!

– La naiba cu planeta!

Ți-a întins o bandană murdară și și-a tras masca de schi pe față. Tot ce puteai vedea erau ochii lui roșii care se învârteau în orbite, dar dincolo de mască, îți dădeai seama că zâmbește.

– Acoperă-ți fața. Stai pe-aproape.

Te-ai conformat. Ceilalți tipi, de asemenea mascați, l-au urmat, în timp ce mulțimea protestatarilor se îmbulzea, îndreptându-se spre centrul orașului.

IUBIREA, nu URA, ne face BUNI!

Ai urmat traseul autobuzului spre Library Square. Copacii desfrunziți se înșirau de-a lungul benzilor mediane. Ai trecut pe lângă magazinele de vânzare cu amănuntul și de clădirile de birouri, bănci și cafenele.

Gata cu TĂCEREA! Opriți VIOLENȚA poliției!

O limuzină neagră era parcată vizavi de postul local de televiziune. Văzând-o, Freddy a făcut semn și gașca ta s-a desprins de mulțime.

Spune-o CU VOCE TARE! Spune-o DREPT! Imigranții sunt bineveniți AICI!

Dozer a lovit cu bocancul tomberonul din oțel, iar gunoiul s-a răsturnat pe stradă.

– Du-te! a țipat Freddy.

T-Bone a scos o rangă de sub haină și a izbit violent capota limuzinei. Metalul s-a îndoit, alarma a început să sune. Ți-ai dus mâinile la urechi.

– Folosește bâta de baseball! a strigat Freddy, împingându-te spre limuzina a cărei alarmă suna.

Bâtele de baseball vor să lovească, vor să se lovească de parbriz, vor să spargă sticla, dar înainte să poată lovi, limuzina a izbucnit în flăcări. Ai sărit înapoi, strângând bâta furioasă. Ai văzut canistra de benzină din mâna lui Jake, iar acolo era Dozer, ținând lanterna, și Freddy, intrând și ieșind din fuioarele de fum dens și negru emanate de motorul limuzinei. Oamenii au înconjurat vehiculul, ridicându-și telefoanele mobile, ca niște ochi mici, pătrați, pe tulpini lungi, fără să clipească. Un șuvoi de flăcări portocalii a țâșnit din motor. Bâtele de baseball vor să lovească. Focurile vor să ardă.

– Retragerea! a strigat Freddy.

Și apoi ai auzit zgomotul bocancilor care mărșăluiau. O portavoce a răsunat: *Eliberați strada! Eliberați strada!*, în timp ce primele rânduri ale forțelor de ordine avansau spre mulțime. Cu scuturile ridicate și vizierele lăsate pe ochi, păreau o falangă de cavaleri negri, învăluiți în platoșe, mănuși și coifuri, cu halebardele ridicate împotriva maselor. Ai rămas acolo, încremenit. Nimic nu-i putea opri.

– Au gaze lacrimogene! a strigat cineva. Întoarce-te!

Oamenii și-au scăpat pancartele din mâini și s-au împrăștiat care încotro, apoi s-au întors, asemenea câinilor flămânzi, filmând, filmând mereu. Freddy a venit lângă tine și ți-a arătat vitrina mare a magazinului Nike, situat peste drum.

– Du-te! a strigat el. Folosește BÂTA DE BASEBALL!

Adidașii tăi au reacționat.

Adidașii vor să alerge. Bâtele de baseball vor să lovească. Manechinele din vitrină încremeniseră surprinse în timpul mișcării. Gravat pe sticlă, sloganul Nike îți ordona: *JUST DO IT!* și așa ai făcut. Ai alergat spre vitrină, ai apucat bâta și ai țintit. Vitrina a tremurat, lemnul s-a cutremurat. Ți-ai legănat din nou bâta de baseball și, de data asta, ai spart vitrina și ai privit cum se prăbușește ca o folie de diamante scânteietoare. Spărtura zimțată din vitrină părea mulțumită de sine, dar cioburile de sticlă de pe jos urlau de durere, iar în spatele tău se auzea încontinuu sunetul ritmic al bocancilor care se apropie. Ai îngenuncheat, luând cioburile de sticlă în mâini, ca pe niște lacrimi înghețate care-ți curgeau printre degete.

– Îmi pare rău, ai șoptit, iar scuzele tale erau sincere, dar un ciob lung și ascuțit ca o lamă de cuțit a refuzat să fie la fel de ușor de calmat.

Voia să înjunghie, așa că l-ai ridicat și tocmai atunci ceva ți-a atins umărul. *Alertă maximă! Alertă maximă!*

Prinzând ciobul, ai sărit în picioare și te-ai răsucit. În fața ta stătea un extraterestru spațial, un monstru cu ochi înspăimântători de insectă și rât lung. *Pericol!* Ai ridicat brațul, iar ciobul a strălucit. O voce înăbușită a țipat: *Nu, Benny, sunt eu!* și atunci ai recunoscut-o, dar ciobul deja sfâșia aerul. Ai privit îngrozit, dar a înțeles și ea. A sărit înapoi și ai auzit zăngănitul de cioburi prăbușite, sau probabil era canistra de gaz lacrimogen lovind trotuarul și rostogolindu-se în spatele ei. Palma îți sângera, dar ea era bine. A întins mâna spre încheietura ta în timp ce norul gros de fum se înălța și se risipea. Întâi te-a izbit mirosul, acru și înțepător, iar apoi ochii tăi erau în flăcări, iar când ai încercat să respiri, parcă te-a lovit în piept o halebardă. Ți-ai acoperit fața cu mâinile și ai căzut în genunchi, înecându-te, dar ea te-a ridicat.

– Haide! ți-a strigat, iar tu ai urmat-o orbește.

Te-a târât în spatele blocului, în pragul unei uși, și ți-a luat mâinile de pe față. Aerul era mai curat aici, dar tușeai întruna, ochii îți ardeau și fața îți era acoperită de sângele prelins din palma rănită.

– Nu te freca la ochi, ți-a spus, smulgându-și masca de gaz.

Și-a scos repede bandana de la gât și ți-a bandajat imediat mâna sângerândă. Îți bandaja mereu mâinile. Ți-a prins încheietura, examinând

micile răni. Încruntându-se, s-a uitat la fața ta, dar ochii îți erau încă închiși, așa că a scos o sticlă din rucsac.

– Uită-te în sus, ți-a spus și ai încercat, dar n-ai putut deschide ochii din cauza arsurii.

Ți-a turnat lichid alb pe față. Probabil era lapte.

– Se împute treaba, a spus ea, ținându-ți fața în mâini.

Ți-a șters obrajii în timp ce gâfâiai și apoi și-a amintit.

– Băga-mi-aș. Astmul tău. Bine, trebuie să te duc acasă. Hai!

Ai deschis ochii. Prin lapte și lacrimi, ai zărit doi polițiști îmbrăcați în echipament special apropiindu-se pe la spatele ei, iar ea s-a întors și i-a văzut. Și-a așezat mâinile pe piept și ți-a dat un ghiont puternic, îndepărtându-te.

– Du-te…, a strigat exact atunci când polițiștii au arestat-o.

Te-ai împiedicat și ai alergat, iar când ai privit în urmă, ea se lupta cu ei, zbătându-se, lovind cu picioarele și privindu-te. Ochii voștri s-au întâlnit, trupul ei și-a pierdut vlaga și, în timp ce polițiștii o târau de subsuori, a continuat să se uite la tine. Ai vrut să mergi după ea, să o salvezi, dar a clătinat din cap în semn că nu.

– Du-te, ți-a șoptit și i-ai văzut buzele mișcându-se, în timp ce o voce diferită, liniștită și familiară i-a încheiat propoziția.

… la bibliotecă.

72

În toată țara, pe măsură ce rezultatul alegerilor era confirmat, oamenii ieșeau în stradă. Protestele izbucneau în toate orașele mari, iar știrile naționale transmiteau în direct. La centrul de control, Annabelle s-a așezat în fața monitoarelor ei strălucitoare, urmărind știrile. Benny încă nu venise acasă. Dr. Melanie nu o sunase încă.

Cum e o știre de ultimă oră? Dacă e de ultimă oră, înseamnă că i-a sunat ceasul? Mulțimile de protestatari blocau străzile și autostrăzile orașului. Așa de mulți oameni. Annabelle a verificat cât e ceasul. Era încă prea devreme să sune la poliție.

Și oricum, cum arată ultima oră a unei știri? Știrile locale transmiteau în direct din centrul orașului, unde ardea o limuzină. Protestatari îmbrăcați în

negru, cu măști de schi, răsturnau tomberoane, spărgeau geamurile mașinilor de poliție, vandalizau vitrinele. Aplecându-se spre monitor, Annabelle a privit cu atenție imaginile șocante, căutându-l pe Benny. Ăla era el? Stop-cadru. Nu. Alt băiat. A auzit portavocile răsunând: *Eliberați strada! Eliberați strada! Toată lumea trebuie să plece imediat!* Poliția îmbrăcată în echipament special se deplasa către ei. Foloseau tunuri cu apă și gaze lacrimogene ca să împrăștie demonstranții. Annabelle încă auzea elicopterele deasupra, dar nu era sigură dacă sunetul vine de la televizor sau din afara casei. La fel și în cazul sirenelor. Din interior sau din afară? Aproape sau departe?

Stimată doamnă Konishi,

Stau pe întuneric. Oamenii se revoltă pe străzi, țara este distrusă și arde, fiul meu a fugit iar de acasă și nu pot face nimic în privința asta. Tot ce pot face este să aștept, așa că m-am gândit să vă scriu.

Probabil știți că aici tocmai au avut loc alegeri. Știu că Japonia este o democrație, așa cum se presupune că este și la noi. Politicienii voștri se comportă ca bătăușii pe terenul de joacă? Cetățenii voștri se revoltă pe străzi după aceea? Nu-mi amintesc dacă v-am spus, dar îmi câștig existența urmărind știrile. Nu este cine știe ce job, dar pot lucra de acasă și primesc în continuare o asigurare de sănătate, pe care cred că în Japonia o obțineți automat, nu? Trebuie să fie frumos. Nu pot monitoriza știri internaționale foarte des, așa că nu știu prea multe despre Japonia. În țara dumneavoastră elevii se împușcă între ei? Ard pădurile?

Nu am vrut să am un job în care să monitorizez știri. Este chiar deprimant. De mică mi-am dorit să fiu bibliotecară pentru copii. De fapt, am fost bibliotecară într-o școală pentru o vreme, dar a trebuit să renunț când am rămas însărcinată cu Benny. A fost în regulă, pentru că îmi iubesc fiul. Benny este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, dar eu mi-aș fi dorit să fiu bibliotecară *și* mamă. *Și* soție, pentru că mi-e dor de toată experiența de soție. Mi-e dor de Kenji. Mă tot gândesc că, dacă ar fi fost aici, Benny n-ar fi avut toate aceste necazuri. Mă gândesc că sunt vinovată pentru toate astea.

Tocmai am sunat la secția de poliție și le-am cerut să scrie un raport. Acum știu cum să procedez și încep să mă descurc. Curând, voi cunoaște numele tuturor polițiștilor. În seara asta, am vorbit cu o doamnă și m-a întrebat dacă ne-am certat sau ceva asemănător. I-am spus că nu, nu de data asta. Primele două dăți, Benny a fost supărat pe mine, dar de data asta

dormeam când a plecat și îmi împăturise cămășile înainte să plece. A fost ca un cadou! Le-a împăturit folosind metoda dumneavoastră, pe care eu i-am arătat-o, iar când m-am trezit, toate cămășile erau aranjate în sertar, pe culori. Drăguț, nu? Ce fel de copil face asta? Totuși, nu i-am spus polițistului.

În noaptea în care a murit Kenji, înainte să plece de acasă, ne-am certat. Nici măcar nu-mi amintesc de ce. Dintr-o prostie. Eram în dormitor și se pregătea pentru un concert. Probabil mi-a spus că va întârzia și să nu-l aștept. Este adevărat că mă săturasem să-l aștept, dar nu voiam să-mi spună să *nu*-l aștept, înțelegeți? Voiam doar să stea acasă. Voiam *să vrea* să stea acasă cu soția și fiul său și cred că, într-un fel, trebuie să fi știut că se droga iar.

Îmi amintesc că i-am privit nasturii de la cămașa de flanel și i-am spus „nu prea te mai văd pe acasă“ sau „nu te vedem niciodată“. Mi-a zâmbit trist și și-a pus pălăria aia stupidă cu bor mic. Arăta grozav cu pălăria aia și asta m-a scos din sărite, ce grozav arăta și ce trist îmi zâmbea. Parcă ar fi fost de acord cu mine, dar să arate grozav, să-și petreacă timpul la club și să se drogheze cu membrii trupei – era mai presus de capacitatea lui de autocontrol, ceea ce, desigur, era o mare tâmpenie. Stătea în fața oglinzii, potrivindu-și pălăria, și mi-am pierdut cumpătul. N-am spus nimic. Stăteam pe pat, m-a sărutat pe frunte și a coborât. L-am auzit luându-și clarinetul din sufragerie și punându-și jacheta.

Atunci m-am ridicat și am coborât în bucătărie. Kenji stătea în fața ușii frigiderului, jucându-se cu magneții. Pe atunci nu știam, dar îmi scria o poezie. „Mă întorc acasă în curând“, mi-a spus, dar amândoi știam că nu e adevărat.

„Nu te obosi“, i-am răspuns cât se poate de rece, iar când a ieșit pe ușa din spate, am înșfăcat de pe masă ceainicul meu roz preferat și l-am aruncat după el. S-a izbit de ușă. Sunt sigură că l-a auzit.

Asta e poezia pe care mi-a lăsat-o pe frigider:

Femeia mea roditoare, zeiță-mamă-iubită

Împreună alcătuim o simfonie

Sunt nebun după tine

Am găsit poezia mai târziu în noaptea aceea, când m-am întors de la spital, dar până atunci, Kenji deja murise.

Annabelle s-a lăsat pe spătarul scaunului și s-a uitat la ecranul computerului. Dorise să încheie e-mailul într-o notă mai optimistă, motiv pentru care a inclus poezia. Nici măcar nu era așa de bună. Era doar o poezie stupidă compusă din magneți de frigider. A recitit ce scrisese. E-mailul se transformase într-o poveste lacrimogenă și-i era rușine să-l trimită, dar tocmai când era gata să-l șteargă, cuvintele *bibliotecară pentru copii* i-au atras atenția și amintirea accidentului de la toaletă i-a revenit în minte. Și-a amintit biroul agenților de pază, paznicul și mica bibliotecară. Care era numele ei? Îi dăduse lui Annabelle cartea ei de vizită și-i spusese s-o sune dacă avea nevoie de ceva. Era foarte prietenoasă, dar asta o făcea să-i fie prietenă? Crease ea o posibilă rețea de socializare? Unde era cartea aia de vizită?

Annabelle a apăsat pe tasta Trimite, apoi s-a ridicat și a început să caute printre reviste și corespondență, mutând cu grijă teancurile, răscolind pe dedesubt. Ar fi trebuit să analizeze cartea de vizită sau, cel puțin, să adauge numele și numărul femeii la contactele de urgență. De ce nu putea fi mai organizată? A găsit un teanc de cupoane vechi prinse cu o agrafă de birou și le-a aruncat. A găsit o factură care trebuia plătită și o farfurie cu firimituri de covrigi și cremă de brânză uscată. A găsit scrisorile de la avocatul lui No-Good – le căutase, dar trebuiau să mai aștepte. Prioritatea era să-l găsească pe Benny și Annabelle a avut o revelație, am putea numi-o intuiție maternă, că mica bibliotecară ar putea-o ajuta. Trebuia doar să dea peste cartea ei de vizită.

Deja scoasă din minți, Annabelle s-a dus în bucătărie, gândindu-se că probabil o lăsase acolo. Cratița cu macaroane și brânză stătea neatinsă pe aragaz. Ei nu-i era foame, dar lui Benny ar fi putut să-i fie când venea acasă, așa că a acoperit-o acoperit și a băgat-o în frigider. Când a închis ușa, ceva i-a atras atenția. Era subtil, o rearanjare nesemnificativă, dar inedită, a magneților. Cuvântul *mamă* se desprinsese de *durere* și părăsise poemul precedent, ridicându-se spre *luna* din apropiere. Lângă *lună* se aflau alți doi magneți – păreau că vor să facă parte dintr-o nouă constelație de cuvinte:

mama lună fii calmă

Lipită de ușă frigiderului, sub îndemnul *fii calmă*, era cartea de vizită a micuței bibliotecare. Cory. Cory Johnson.

73

Te-ai strecurat pe ușa bibliotecii și ai trecut pe lângă punctele de control de securitate, ajungând la scările rulante exact când sistemul de sonorizare anunța: *Biblioteca se va închide în zece minute.* Ai urcat scările, alunecând pe lângă fluxul de cititori care cobora, ținându-ți gluga pe cap și fața ascunsă, pentru că ochii încă îți ardeau și-ți curgeau lacrimile. Etajul doi. Etajul trei. Etajul patru. Toaleta bătrânilor era acolo unde trebuia să fie, așa că te-ai ascuns înăuntru și ți-ai ținut fața sub jetul rece de la robinet, până când arsurile s-au domolit. Etajul cinci. Etajul șase. Corpul îți vibra, iar timpul trecea în mod straniu, pornind și oprindu-se, accelerând și încetinind. Probabil era efectul gazelor lacrimogene. Etajul opt. Etajul nouă. Ajuns sus, ai coborât și ai traversat pasarela abruptă, îndreptându-te spre separeurile din bibliotecă. Studentul străin aflat în schimb de experiență dispăruse, dar doamna care tasta la calculator era acolo și-și băga laptopul în rucsac. Te-ai întors cu spatele, dar ea te văzuse deja.

– Hei! Ai reușit să vii. Nu ne-am văzut de mult.

Te-a privit cu atenție în timp ce stăteai acolo, respirând șuierător și gata să fugi, analizându-ți fața umflată și ochii înroșiți, apoi a ridicat din umeri și și-a închis fermoarul rucsacului. Și-a aruncat rucsacul pe umăr, dar când a trecut pe lângă tine, a ezitat.

– Rămâi peste noapte?

Te-ai uitat în jos, nevrând să-i răspunzi.

– Mama ta știe că ești aici?

Și apoi, înainte să-i răspunzi, a continuat, vorbind mai mult cu sine însăși.

– Nu, cred că nu. Săraca. Se va îngrijora…

Te-a privit încă o clipă, apoi a întins mâna și te-a mângâiat pe braț.

– Bine, ai grijă. Știi că sunt gustări la parter, în camera personalului, lângă atelierul de legătorie. Am înțeles că acolo te îndrepți?

Nu te gândiseși să mergi la atelierul de legătorie, dar din anumite motive, avea sens, așa că ai dat din cap.

– Bine, fii atent. Știi, orice este posibil la atelierul de legătorie. Nu vrei să-ți petreci prea mult timp acolo.

Și apoi, văzând o umbră de îngrijorare pe chipul tău, te-a mai mângâiat o dată pe braț și a adăugat:

– E în regulă. Vei supraviețui.

Nu prea suna încurajator. Când a plecat, te-ai lăsat în genunchi și te-ai târât sub masa din bibliotecă, te-ai ghemuit și ți-ai îmbrățișat genunchii. Corpul încă îți vibra. Auzeai sunete, tot mai aproape – pași și voci îndepărtate, zgomotul sacadat al cărucioarelor pentru transportul cărților și cel plictisitor făcut de un aparat electric de lustruit pardoseli. Omul de serviciu era unul dintre prietenii lui B-man? Probabil băuse. Era ceva în modul în care manevra vechiul aparat, ca și cum ar asculta muzică – un vals, poate –, legănând capetele rotative cu mișcări lente și greoaie, lustruind fiecare centimetru de podea. Știai cumva că atunci când va traversa în sfârșit pasarela spre ascunzișul tău, va înfige capătul tocit al aparatului sub masă, lovindu-ți coapsa și aplecându-se să vadă care este obstacolul, nu te va vedea încovoiat, și nu pentru că e beat, ci pentru că tu ești invizibil.

Sau așa ți-ai spus în timp ce așteptai ca huruitul aparatului să dispară și sunetele să se liniștească. Așteptai s-auzi ultimele uși închise, indicând că ultima persoană le încuiase și părăsise clădirea. Așteptai ca biblioteca să se cufunde în liniștea adâncă și întunecată a cărților adormite și cuvintele să se cuibărească între coperți peste noapte. Și când s-a întâmplat asta, ai ieșit de sub masa ta din bibliotecă și ai coborât în atelierul de legătorie.

74

Când a sunat-o Annabelle, Cory Johnson era încă la bibliotecă. Nu reușea niciodată să plece chiar la ora nouă, la închidere, iar în ziua aceea întârzia și mai mult. Fusese o zi groaznică, iar ea era epuizată. Cu o noapte înainte, stătuse trează până târziu urmărind alegerile și agățându-se de ultima speranță, dar până la ora trei dimineața, rezultatul era clar și apoi a adormit. A doua zi de dimineață, în autobuz, pasagerii erau ursuzi, cu fețe împietrite, privindu-se unul pe celălalt cu suspiciune. Sala personalului bibliotecii părea o casă de pompe funebre. Asistentul social al bibliotecii trimisese un e-mail prin care își oferea sprijinul oricărei persoane stresate.

– Stresată? a întrebat-o prietenul ei Julio, stând la cuptorul cu microunde.

– Mai degrabă îngrozită. Este ca și cum te-ai trezi și te-ai afla într-un roman scris de Philip K. Dick.

Biblioteca păruse întotdeauna o oglindă a lumii și, în ziua aceea, mai mult ca oricând. Bibliotecarii se plimbau ca niște zombi, nedumeriți și nedormiți, iar cititorii erau agitați. Până la prânz, deja fuseseră două supradoze în toaleta bărbaților. Bibliotecarii de serviciu administraseră injecțiile cu naloxonă – fuseseră instruiți în acest sens, deși niciunuia nu-i plăcea – și, pentru o vreme, aceste incidente au distras atenția tuturor, dar apoi amintirea alegerilor a revenit. Cum de se întâmplase? Cum se poate așa ceva? Era ca și când a murit cineva, s-a gândit Cory. Într-o zi, totul e în regulă și te gândești să te cuplezi cu o fată drăguță pe Tinder, iar a doua zi afli că bunica ta a murit, că lucrurile nu mai sunt în regulă și că există doar un gol imens în viața ta, unde odinioară era bunica Dee. Cory și-a amintit teama ametitoare pe care o simțise când o sunase mama ei de la spital și durerea care a urmat, în toate etapele sale, iar ziua asta nu era cu mult diferită. Până la ora închiderii bibliotecii, ea trecuse prin șoc, neîncredere, negare, furie și își petrecuse câteva ore bune făcând cercetări pentru a primi cetățenie canadiană, înainte să se lase acaparată de o tristețe profundă. La ora închiderii, nu ajunsese încă la faza de acceptare.

Când a sunat telefonul, Cory era departe de biroul ei, încercând s-o consoleze pe Naheed, o tânără bibliotecară iraniană de la serviciul de cercetare, ai cărei părinți îi cereau să vină acasă. S-a întors la colțul multicultural ca să facă ordine și a observat luminița care indica mesaje noi. Cory a ezitat, dar, din obișnuință, a verificat și imediat și-a dorit să n-o fi făcut. Mesajul vocal era de la mama băiețelului ciudat care obișnuia să stea ascuns sub scaunul ei. Acum era adolescent. Ce pușți de treabă! Totuși, ciudat. Probabil avea autism? Intrase total în panică atunci când îl văzuse jos, la departamentul de prelucrare a cărților, iar mai târziu, Jevaun l-a găsit la etajul cinci, lovind un perete în căutarea unei toalete. Mama păruse întotdeauna drăguță, interesantă, dar oarecum nefericită. Lui Cory îi părea rău pentru ea, îi părea rău că fiul ei dispăruse, dar să o sune s-o întrebe dacă Benny se ascundea în colțul multicultural era enervant. Benny nu era acolo, desigur. Cory tocmai verificase cu atenție biblioteca. Și-a pus sticla cu apă și cheile în rucsac și a verificat pentru ultima oară biroul. Era sătulă de oamenii care fac glume cu fantome și apelează la ea atunci când lucrurile le dispar. Nu avea nimic împotriva fantomelor, mai ales a celor multiculturale,

dar nu era amuzant. Era o legendă urbană rasistă. Nu că mama băiatului ar fi fost rasistă sau ar fi încercat să fie amuzantă. Și-a aruncat rucsacul pe umăr și s-a îndreptat spre stația de autobuz.

Autobuzul ei a întârziat, iar apoi a fost nevoită să facă un lung ocol pentru a evita demonstrațiile din centrul orașului. Ceilalți pasageri erau furioși, la fel și ea, dar când niște tineri albi au început să facă comentarii răutăcioase despre manifestanți, Cory a simțit că iritarea i se transformă în furie. Foc și pară, a apăsat butonul pentru oprire și a coborât la următoarea stație. Cu o zi înainte, ar fi spus ceva, dar atunci și-a ținut gura, iar asta a deranjat-o. Era frica? A trecut pe lângă un grup de demonstranți care se îndreptau spre centrul orașului agitând pancarte. Era tentată să li se alăture și, cu o zi înainte, ar fi făcut-o, dar a mers acasă, a făcut un duș și s-a băgat direct în pat.

S-a trezit la miezul nopții și și-a amintit mesajul vocal al lui Annabelle. O enerva când munca o însoțea acasă și-i tulbura somnul. De ce nu putea stabili limite sănătoase? Femeia păruse sfioasă și-și ceruse mii de scuze. Copilul ei dispăruse. Dacă avea nevoie de ajutor, de ce nu-l cerea?

Desigur, ceruse ajutor. Tocmai de asta o sunase, dar Cory îi ignorase apelul. De ce nu o sunase înapoi? De ce nu le spusese ceva tipilor albi din autobuz? De ce nu se alăturase protestelor? Ce era în neregulă cu ea?

S-a uitat la ecranul telefonului. Era puțin trecut de două noaptea. Prea târziu să sune. S-a întrebat dacă Benny se întorsese acasă între timp. Biata femeie. Annabelle, ce nume pretențios! Stătuse trează așteptând. Îngrijorându-se. Îmbolnăvindu-se. Probabil puștiul se ascundea pe undeva. Se mai întâmplase, oamenii intrau pe furiș peste noapte, furând mâncare din camera personalului. Și apoi dădeau întotdeauna vina pe fantome. Cory a pus mâna pe telefon și a sunat paza. Jevaun era în tura de noapte și Cory știa că la ora asta moțăie în fața monitoarelor.

– Hei, trezește-te! Am nevoie să mă ajuți cu ceva.

Ignorându-i protestele, Cory a continuat.

– Ți-l amintești pe puștiul ăla care încerca să dărâme peretele?

– La etajul cinci? Sigur. Era un puști de treabă. Puțin ciudat. Ce-i cu el?

– Cred că s-ar putea să fie în bibliotecă.

– Imposibil. L-aș fi văzut.

– Numele lui este Benny. Benny Oh. Poți să verifici la centrul multicultural?

– Știi, pentru asta avem camerele de supraveghere.

– S-ar putea să se ascundă pe sub vreun birou sau așa ceva.

– Corect.

Cory i-a auzit scârțâitul scaunului când Jevaun s-a ridicat.

– Și apoi sună-mă, bine? Nu pot să dorm.

Când i-a sunat telefonul, Cory își făcea un ceai.

– L-ai găsit?

– Sigur că nu.

Cory și-a adus ceașca cu ceai în sufragerie.

– Ascultă, Jevaun, poți arunca rapid o privire la etajul nouă?

Îl văzuse pe băiat acolo o dată sau de două ori când se dusese la etaj, stătea la un separeu din bibliotecă, baricadat în spatele unei fortărețe de cărți. Părea așa de serios, cu capul băgat între umeri, legănându-se înainte și înapoi, în timp ce citea cartea deschisă din fața lui. Odată, când el s-a îndepărtat, Cory s-a dus să vadă ce citește și a fost surprinsă: cărți despre armamentul medieval, despre cinematografia germană, despre arta suprarealistă, despre Walter Benjamin, precum și o colecție de basme. Mai erau și alte cărți, dar pe astea și le amintea. Așezată la un birou apropiat din bibliotecă se afla o altă cititoare obișnuită, o scriitoare care și-a ridicat privirea de la tastatura laptopului când a văzut-o pe Cory.

– Săptămâna trecută citea ficțiune argentiniană și un manual de creștere a dihorilor. Jorge Luis Borges. Îți vine să crezi? Ce fel de copil citește Borges?

Cory a luat o gură de ceai și și-a ars limba, apoi i-a sunat din nou telefonul.

– Nimic la etajul nouă. Unde să-l mai caut?

Cory s-a gândit o clipă.

– Poți să încerci la atelierul de legătorie?

O pauză lungă. În fundal auzea un zgomot slab, ca vântul fluierând în buza sticlei.

– Ești tot acolo?

– Calypso a fost plin de viață în noaptea asta.

Cory și-l imagina stând pe pasarela periculoasă, uitându-se în jos la etaje până la subsolul întunecat.

– Este doar curentul.

– Așa crezi tu.

Când i-a sunat iarăși telefonul, ceaiul i se răcise. Lui Jevaun îi tremura vocea.

– Ai dreptate. Sunt în fața atelierului de legătorie. Benny este acolo.

Cory a lăsat ceașca jos.

– Este bine?

– Așa pare. Doar stă deasupra tăietorului vechi de hârtie și cântă singur. Are un zâmbet ciudat. L-am strigat, dar nu mi-a răspuns.

– Bine, ascultă. Iau un Uber și…

– Este dezbrăcat, Cor. Nu are haine pe el.

– O, la naiba! I s-a întâmplat ceva?

– Nu-mi dau seama. Știi că trebuie să raportez asta, da?

– Așteaptă. Doar așteaptă. Te rog.

– Grăbește-te.

Benny stătea pe marginea vechiului Quintilio Vaggelli, cu lama lungă și curbată ca un iatagan planându-i deasupra capului. Cory se afla în pragul atelierului de legătorie, privindu-l. Nu părea să fie rănit sau în pericol de autovătămare și nu era complet dezbrăcat. Avea chiloți, iar hainele frumos împăturite stăteau într-un teanc pe podea. Părea să fie într-un fel de transă, stând acolo cu palmele căuș în poală, legănându-se ușor și cântându-și. Un cântec de leagăn? Nu, era o compoziție polifonică. *Row, row, row your boat.* Picioarele goale i se legănau ușor în ritmul cântecului, iar ochii înroșiți priveau în depărtare lucruri invizibile. În aer se simțea un miros ciudat, vag chimic, și altceva, un iz de lapte acru, amestecându-se cu mirosul de hârtie veche și adeziv. Împrăștiate în jurul lui, pe suprafața asemănătoare unei mese a tăietorului de hârtie și pe podeaua de dedesubt, erau sute de bucățele de hârtie, ca niște grămăjoare de zăpadă viscolită. Se jucase cu Vaggelli.

– Benny? l-a strigat Cory.

A clipit, dar nu i-a răspuns.

Încă avea chipul și trupul unui băiețel, piept slab și îngust, burtică rotunjoară, iar pe obrajii netezi i se prelingeau lacrimi. Pielea îi era aurie și avea o freză țepoasă, ca și cum și-ar fi dat părul cu gel. Vocea îi era deocamdată subțire, neschimbată.

Gently down the stream…

– Benny, mă auzi?

Cory a făcut un pas înainte. Buzele lui abia se mișcau și aproape părea că melodia vine din altă parte, din colțurile îndepărtate ale atelierului de legătorie, sau chiar de mai departe, de dincolo de bibliotecă. Ascultând cu atenție, distingea un ecou, astfel încât părea că aude două voci, sau zece, sau zece mii, toate cântând într-o armonie melancolică versurile aceleiași compoziții polifonice:

Merrily, merrily, merrily, merrily, life is but a dream…

75

Cât de mult îți amintești, Benny? Sau ți-ai reprimat și tu toate amintirile, ca toți ceilalți?

Mai întâi a fost paznicul de noapte, care a venit și a plecat. Apoi a fost mica bibliotecară, care a rămas și a încercat să-ți vorbească. În cele din urmă, paznicul s-a întors însoțit de polițiști. Unul câte unul, au intrat în atelierul de legătorie, mișcându-se încetișor, ca nu cumva prezența lor să te deranjeze. Vorbeau cu voci joase, precaute. Nu știau la ce să se aștepte, habar n-aveau de ce stai acolo sau ce simți. Vedeau doar un băiețel pe jumătate dezbrăcat, în chiloți albi, cocoțat pe tăietorul de hârtie industrial, acoperindu-și părțile intime cu mâinile și având o lamă lungă și curbată deasupra capului.

Le-ai fi putut explica că mâinile tale doar încearcă să te consoleze și să te protejeze. Expresia, zâmbetul reprimat și privirea îndepărtată ar fi trebuit să-i liniștească, dar nu a fost așa. Băieții n-ar trebui să stea pe tăietorul de hârtie sau să-și expună părțile intime în public. Băieții n-ar trebui să se dezbrace în biblioteci la miezul nopții.

Le-ai fi putut explica că ți-ai scos hainele pentru că miros a gaz lacrimogen și a lapte acru, iar fumul toxic îți afectează ochii. Le-ai fi putut spune că lamelor le place să taie și, deși te-ai împrietenit cu tăietorul de hârtie, ți-ai luat măsurile de precauție necesare. Dar tu nu le-ai explicat nimic, așa că nici ei n-au înțeles. Probabil ar fi trebuit să te îndemnăm să vorbești și să-ți justifici comportamentul, dar n-am făcut-o. Sincer, nu ne-am gândit niciodată. Cărților nu le pasă ce fac băieții. Cărțile îți apreciază excentricitățile și, în plus, eram ocupate, nu-i așa? Aveam prima noastră conversație autentică. Eram departe, departe.

Unul câte unul, intruşii au intrat şi ne-au auzit cântând. Îţi aminteşti? Cântam o compoziţie polifonică în care trei sau patru voci se succedau în jurul unui *canon perpetuus*, acelaşi pe care îl cântau părinţii tăi şi pe care îl ascultai când erai în pântecul mamei tale. Pe măsură ce vocile noastre se îmbinau fără oprelişti cu toate celelalte cărţi nelegate, care veneau şi plecau ca nişte fantome în atelierul de legătorie, versurile suprapuse i-au derutat pe intruşi şi asta era şi ideea. Am cântat astfel încât, sub versurile acelor veşnice cântece de leagăn, conversaţia noastră murmurată să fie de nedesluşit pentru ei. Cuvintele din noaptea aceea erau doar pentru noi. Fiecare băiat are o carte în el, Benny, dar nu orice băiat o poate auzi când vorbeşte. Nici nu e dispus să asculte.

În noaptea aceea, tu ai ascultat. Probabil de la forţa brută a atelierului de legătorie, sau de la faptul că atinseseşi bâta furioasă de baseball, sau de la indignarea şi confuzia demonstranţilor de pe străzi. Poate că în acel moment aveai nevoie de o carte pentru a da sens lumii. Dar oricare ar fi fost motivul, ai ascultat cu adevărat şi ţi-am fost recunoscătoare.

Îţi aminteşti conversaţia noastră? Îţi aminteşti locurile în care am fost şi lucrurile pe care le-am văzut? Atelierul de legătorie a reprezentat accesul nostru, punctul din spaţiu care conţine toate celelalte puncte, iar în noaptea aceea ai fost un băiat liber, un mic astronaut care face primul său salt într-un univers infinit şi necunoscut. Pentru prima dată, ai înţeles vocile lucrurilor pe care le auzeai de atâta vreme, acea materie zgomotoasă care se luptă să-ţi atragă atenţia. Prin urechile tale fantastice, ai auzit, cu o claritate absolută, formele şi contururile sinuoase ale sunetelor pe care le produce materia în timp ce se deplasează prin spaţiul cosmic, timp şi minte. Unele sunete erau atât de frumoase, încât te făceau să râzi în hohote şi să baţi din palme de încântare, iar altele erau atât de triste, încât îţi dădeau lacrimile. O, şi viziunile pe care le-am avut!

Portcontainere străluceau într-o noapte cu lună de-a lungul coastei Alaska. Piramide de sulf se înălţau îngălbenite prin ceaţă. Luna pustiită şi toate craterele ei; globuri şi stele şi asteroizi; un corb negru ca smoala cu o diademă de diamante; un stol de raţe de cauciuc, învârtindu-se în zbor prin vârtejurile Pacificului. La auzul unui pas, o tânără încremeneşte, iar Andromeda străluceşte pe cer. Incendiile fac ravagii şi arborii de sequoia ard; iar în adâncul oceanului, o balenă-pilot îşi poartă pe bot puiul mort, în timp ce ţestoasele marine varsă lacrimi sărate în năvoadele de plastic.

E imposibil să transmitem prin cuvinte infinitul libertății fără opreliști! Într-o singură clipă, am asistat la formarea constelațiilor în continuă schimbare. Am perceput fluxul materiei vibrante, transformându-se într-o bilă de marmură sau o bâtă de baseball, un adidas sau o știre, o secvență de jazz sau o contaminare virală, un ovul sau o lingură antică de argint.

Am văzut zăcămintele bogate în argint din Cerro de la Bufa, exploatate de sclavii din Zacatecas pentru a îmbogăți Coroana Spaniolă, apoi topite și transformate în aceeași lingură care a hrănit o mie de guri – căscate, flămânde, tinere și bătrâne, roșii și trandafirii, de rang nobil și cu dinții strâmbi – înainte de a călători înapoi peste ocean, în Lumea Nouă, ascunsă în geanta de voiaj a unui imigrant. În Bronx, lingura a fost prada unui hoț mărunt. În Hoboken, a vizitat o casă de amanet și apoi încă una în Reno, înainte de a face o plimbare spre vest, la marginea continentului, până la locul său de odihnă, într-un burlan înfundat, prinsă în streașina unui liceu public subfinanțat de pe coasta de nord-vest a Pacificului, în America.

Pe drum, lingura te-a hrănit și pe tine. Stând pe piedestalul situat pe tăietorul de hârtie, ți-ai văzut mama hrănindu-te cu piure de banane când erai bebeluș. Te legăna în balansoar. Îți cânta cântece despre vacă și lună. *Hey, diddle diddle.* Și, privind acest tablou înduioșător, ai plâns.

Ai văzut și ai simțit toate lucrurile simultan. Cum este posibil? Pentru că în atelierul de legătorie, unde fenomenele sunt încă libere, fără opreliști, poveștile n-au învățat să se comporte într-o manieră liniară și miriadele de lucruri din lume sunt simultan spontane și imprevizibile, se petrec în același prezent, lângă tine. Liber, fără opreliști, vedeai universul transformându-se, nori de praf de stele, emanațiile micului eleșteu cald, cu chimicale plutind în jur, din ale căror bule gazoase se naște întreaga viață. În libertate, fără opreliști, în noaptea aceea, ai întâlnit tot ce a fost și ar putea fi vreodată: formă și vid, precum și absența lor. Ai simțit ce înseamnă să te deschizi complet, să te contopești cu materia și să o absorbi cu totul.

Și pe noi, cărțile. Ne-ai absorbit și, odată ajunse în sufletul tău, ți-am deschis porțile simțurilor și, în sfârșit, am înțeles cum e să vezi cu ochii, să auzi cu urechile, să miroși cu nasul, să guști cu limba și să atingi cu pielea – și asta vor cărțile, până la urmă. Vrem trupuri și, pentru prima dată, ne-am imaginat cum e să avem unul. Am stăpânit conștiința căreia îi dă naștere corpul. Dacă ți-am oferit lumea liberă, fără opreliști, acesta a fost darul tău pentru noi.

PARTEA A PATRA
SECȚIA DE PSIHIATRIE

„Și tocmai aceste trasee ale sale, pe jumătate risipite deja, le adulmecă și acum. Atunci când citește, își acoperă urechile. Cartea stă pe o masă prea înaltă pentru el, iar una dintre mâinile sale se odihnește mereu pe pagină. Pentru el, aventurile eroilor se lasă încă citite direct în vârtejul literelor însele, la fel ca o figură sau un mesaj în volbura fulgilor de zăpadă. Citind, el respiră chiar aerul celor întâmplate și simte personajele cum suflă asupră-i, fiind amestecat mult mai intim între ele decât adultul. E atins nespus de tot ceea ce li se întâmplă și de toate cuvintele pe care le rostesc, iar când ridică capul e nins tot de ce a citit.“

– Walter Benjamin, *Stradă cu sens unic*[38]

MIRACOLUL ORDINII

Capitolul 3

Deja spartă

Într-o zi, când îi serveam maestrului meu ceaiul, ceașca a alunecat de pe tavă și a căzut pe podea. Era luată dintr-un magazin de antichități, era foarte veche și foarte frumoasă, cu o poezie scrisă pe ea. Maestrul meu spiritual o primise cadou de la maestrul său; era ceașca lui preferată și din acest motiv avea o mare valoare sentimentală.

Am țipat când a atins podeaua. Maestrul meu și-a ridicat privirea din carte și a dat din cap.

– E deja spartă, a spus el și și-a continuat lectura.

Eram confuză. Ceașca de ceai nu era deja spartă și, din fericire, a supraviețuit impactului. Am luat-o, am privit-o cu atenție și, negăsind nici măcar o fisură, am spălat-o, am adus-o înapoi și i-am servit cu atenție ceaiul maestrului meu. Când mi-a cerut să beau și eu o ceașcă de ceai, mă așteptam să-mi reproșeze stângăcia de care dădusem dovadă sau să-mi explice ce a vrut să spună, dar nu. Doar și-a sorbit ceaiul în tăcere și a privit în grădină de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Până la urmă, n-am mai suportat.

– Hojo-san, am spus, lăsându-mi jos ceașca. Ceașca dumneavoastră de ceai nu s-a spart. De ce ați spus că e deja spartă?

Maestrul și-a ridicat ceașca preferată și a admirat-o.

– Știi, este destul de veche. Probabil are vreo două sute de ani. A fost creată de Rengetsu. Știi cine a fost Rengetsu? Era o mare frumusețe, dar a avut o viață foarte tristă. A fost copil nelegitim, fiind dată spre adopție când era doar un bebeluș. Mai târziu, s-a căsătorit de două ori, dar ambii soți și toți cei cinci copii i-au murit, așa că și-a ras părul și a devenit călugăriță budistă. Era săracă, dar creativă, așadar, a început să fabrice obiecte de

BENNY

A fost același cutremur, nu-i așa? Cel din globul catastrofal de zăpadă al lui Aleph pe care i l-am dat mamei? Înainte nu m-am gândit niciodată cum trebuie să fi fost *înăuntru*. Adică, nu înăuntrul globului de zăpadă, deoarece globul nu este adevărat. Vorbesc despre cutremur, tsunami și criza nucleară. Lucrurile alea erau adevărate și trebuie să fi fost complet aiurea să te afli prins înăuntrul lor.

Și tot ce spunea Aikon despre viața ca vis? Am înțeles. Este ca în cântecul de leagăn pe care-l cântam în atelierul de legătorie, cu excepția faptului că ceea ce s-a întâmplat în acea noapte a fost mai degrabă o revelație, sau poate o izbucnire. Ai numit-o libertate fără opreliști, ești o carte, așa că are sens. Nu știu cum să-l descriu, dar îmi amintesc sentimentul. De când a murit tata, și eu am simțit că sunt prins într-un glob de zăpadă catastrofal, care se închide în jurul meu, devenind tot mai mic, cu fiecare lucru nasol care mi se întâmplă.

În noaptea aceea, cu tine în atelierul de legătorie, globul de zăpadă al vieții mele s-a spart și am văzut tot și fiecare lucru era perfect și adevărat în felul lui. Atunci nu am înțeles – scena a devenit ciudată când au venit polițiștii și toată lumea s-a speriat –, dar acum înțeleg. La asta se referea Aikon prin explozie? M-am simțit ca și cum îmi exploda capul, dar nu într-un mod rău, înțelegi?

Este amuzant că întrebarea pe care și-a pus-o Aikon – *Ce este adevărat?* – coincide cu a mea. E ca și cum ea știa, cumva, sau poate toată lumea are aceeași întrebare? Oricum, este bine să ne amintim toate aceste lucruri. Așadar, îți mulțumesc, cred. Pentru ce mi-ai arătat atunci și pentru că mi-ai amintit acum.

CARTEA

Da, e bine să-ți amintești. Mulți oameni și-au pus întrebarea ta, Benny. Este, probabil, cea mai cunoscută întrebare din carte, dar asta nu înseamnă că nu e specială pentru tine. Fiecare este prins în bula propriei iluzii și este datoria fiecăruia să se elibereze. Cărțile ajută. Putem transforma trecutul în prezent, putem să vă ducem înapoi în timp și să vă ajutăm să vă amintiți. Vă arătăm lucruri, vă schimbăm realitățile și vă extindem orizontul, dar trezirea depinde de voi.

E bine să-ți aud vocea din nou. Mă bucur că te-ai întors și ai ajuns la timp, pentru că mai sunt multe de făcut până terminăm. Finalurile sunt dificile și avem nevoie de ajutorul tău. Ești pregătit?

76

Ofițerii de poliție care l-au arestat au observat urme pe brațul lui când l-au adus de la atelierul de legătorie la spital. I-au menționat acest lucru asistentei, care a raportat medicului de gardă, care a informat-o pe dr. Melanie, care s-a întâlnit cu Annabelle la secția de psihiatrie pediatrică a doua zi de dimineață.

Dr. M. a răsfoit dosarul lui Benny, căutând raportul poliției.

– Încă așteptăm rezultatele analizelor de sânge, dar am fost surprinsă. Ați văzut semne de consum de droguri intravenoase?

Erau într-un cabinet de consultații din secție. Annabelle era epuizată. Stătuse trează toată noaptea, îngrozită c-o s-o sune poliția, ceea ce s-a și întâmplat, pe la ora șase dimineața. S-a grăbit la spital, unde i s-a permis să-l vadă pe Benny pentru scurt timp, înainte ca acesta să fie luat pentru evaluare, apoi a mai așteptat câteva ore ca s-o întâlnească pe dr. Melanie. Acum trebuia să se gândească o clipă, dar când a înțeles sensul întrebării psihiatrei, ea a clătinat din cap cu fermitate.

– Nu! Sigur că nu!

Dr. M. s-a aplecat spre ecranul computerului.

– Conform raportului, Benny se afla sub influența narcoticelor atunci când a fost arestat. În mașina poliției, în drum spre spital, el a mărturisit că vandalizase o vitrină. Discursul lui a fost incoerent. Ceva despre baseball. Părea să delireze, iar acest lucru a fost confirmat de medicul de gardă.

Dr. M. a derulat raportul poliției.

– Ați observat recent vreo schimbare în comportamentul lui? Ceva diferit sau surprinzător?

Din nou, Annabelle nu a putut să răspundă imediat. Comportamentul fiului ei fusese întotdeauna diferit și surprinzător, iar dr. M. știa asta. Ce mai putea adăuga?

– Nu. Nu chiar.

S-a uitat peste biroul metalic spre psihiatră, care aștepta să scrie răspunsul.

– Vreau să spun, știți, el este Benny…

De parcă asta ar explica lucrurile.

– Așadar, nimic ieșit din comun? Fără agitație neobișnuită? Irascibilitate? Episoade maniacale?

Annabelle a clătinat din cap.

– Oboseală? Somnolență bruscă? Moțăit?

– A fost bolnav în ziua alegerilor. A venit răcit și a avut o ușoară febră, așa că l-am lăsat să stea acasă. A dormit mult. Urma să-l las să stea acasă și a doua zi, însă apoi a plecat.

– A mers la liceu?

– Nu. Am sunat, dar nu era acolo. Nu știam unde e. Eram îngrijorată! A lipsit toată după-amiaza și cea mai mare parte a nopții, apoi a venit la bibliotecă…

Annabelle a făcut o pauză, ca și cum i-ar fi venit un gând.

– S-a *întâmplat* ceva ciudat. Înainte să plece, Benny mi-a împăturit toate cămășile…

Dr. Melanie s-a uitat lung la ea.

– Cămășile dumneavoastră?

Încurajată, Annabelle s-a aplecat în față.

– Da, în timp ce trăgeam un pui de somn. Făceam ordine și scosesem teancuri de cămăși din sertar. Când se pregătea să plece, Benny trebuie să le fi observat, pentru că le-a împăturit și le-a aranjat în sertar după culori, ca un curcubeu! Nu e drăguț? Se pricepe de minune la împăturit cămăși.

Psihiatra a dat din cap, apoi s-a întors spre ecranul computerului.

– A menționat că are vreun prieten nou? La liceu sau în cartier?

– Nu, a spus Annabelle, rămânând din nou fără speranță. Nu la liceu. Există o fată, dar cred că a cunoscut-o aici…

Psihiatra și-a ridicat din nou privirea.

– Era o pacientă?

– Așa am presupus, da.

– Vă amintiți numele?

– Îi spune Aleph, dar nu cred că ăsta e numele ei real, nu?

Dr. M. s-a încruntat și a început să răsfoiască toate notițele din fișa medicală a lui Benny.

– Nu e prietena lui de la bibliotecă? Cea pe care a încercat s-o salveze din toaleta imaginară? Mi-a povestit despre ea. A, iată!

A citit în tăcere, apoi s-a rotit pe scaun ca să stea cu fața spre Annabelle.

– Nu este reală, doamnă Oh. Știți asta, nu?

Annabelle a privit-o șocată.

– Nu este reală?

– Este un personaj dintr-o nuvelă a unui scriitor sud-american. I-am uitat numele…

– Borges, a spus Annabelle. Jorge Luis Borges. E argentinian.

– Da, așa e. Nu auzisem niciodată de el. La una dintre consultațiile noastre, Benny a menționat că are o prietenă pe nume Aleph și mi s-a părut că este neobișnuit, așa că l-am căutat pe Google.

– La fel am făcut și eu, dar…

– Este, într-adevăr, fascinant, a recunoscut psihiatra, privindu-și iar ecranul computerului. În poveste, Aleph nici măcar nu este o persoană. Este un obiect mic, cam de dimensiunea unei mingi de golf…

– „O mică sferă în ape, de o strălucire orbitoare."

– Da, știu, dar…

– „Unul dintre punctele spațiului…"

– „Care cuprinde toate celelalte puncte." Da, am citit și eu nuvela. Cum adică nu este reală?

Psihiatra a zâmbit.

–Văd că v-ați făcut temele. Ceea ce vreau să spun este că Aleph a lui Benny este un personaj fictiv. Fiul dumneavoastră are o viață imaginară foarte activă…

– Bineînțeles! Este foarte creativ.

– Ceea ce este în concordanță cu simptomatologia psihozei. Nu este doar Aleph. Benny mai are câțiva prieteni imaginari cu care comunică.

– Prieteni imaginari?

– Ei bine, atunci numiți-le *ființe*. Entități cu care vorbește și multe altele care-i vorbesc. Aleph este una dintre ei. El spune că locuiește în copaci. Apoi este ceva la care se referă ca fiind…

Dr. M. a făcut o pauză, verificându-și notițele.

– Un robot. Mai exact B-9 Clasa M-3 Utilitate Generală Non-Teoretizare pentru Controlul Mediului, care îl avertizează în caz de pericol. Și pe altul îl numește B-man, sau uneori Bottleman, pe care îl descrie drept un vagabond cu proteză la picior. Par halucinații vizuale complexe – Benny le poate vedea și le descrie în detaliu. În plus, există un grup mai mare de halucinații auditive elementare, inclusiv diferite obiecte, precum ceainice, picioare de masă, capete de duș, foarfeci, adidași, fisuri în trotuar și ferestre de sticlă, ca să numim doar câteva dintre ele. Dar există una diferită, o halucinație auditivă primară și complexă, o entitate pe care o numește Cartea.

Dr. Melanie s-a întrerupt din nou, iar când a continuat să vorbească, și-a ales cu atenție cuvintele.

– Relația lor pare oarecum controversată. La început, Benny prezenta simptome de paranoia, atribuindu-i Cărții intenții răuvoitoare și susținând că îl spionează, îi pătrunde în minte și „îl pune să facă lucruri", astfel încât Cartea să-i „povestească viața". Astea erau cuvintele pe care le folosea. Azi-dimineață, când am discutat, mi-a povestit cum Cartea i-a spus să meargă în atelierul de legătorie ca să-i „arate lucruri". L-am întrebat ce fel de lucruri și nu mi-a răspuns, apoi, când am insistat, a spus doar: *Tot*.

Cuvântul atârna între ele, iar zgomotul secției de psihiatrie părea să scadă în intensitate. Annabelle n-o auzise niciodată pe dr. M. vorbind astfel, de parcă chiar ar fi fost interesată. Părea să știe mult mai multe despre Benny decât Annabelle. Chiar îi spusese toate astea?

– Comportamentul lui a fost calm, a continuat psihiatra. Nu a dat dovadă de paranoia pe care o manifestase mai devreme. Dimpotrivă, dacă mi s-ar cere să descriu starea lui afectivă, mi-ar veni în minte cuvântul *copleșit*. Să spun că e un mistic care l-a văzut pe Dumnezeu este puțin exagerat, probabil, dar de fapt asta este o comparație pe care însuși Benny a

făcut-o și mi-a indicat că acum Cartea este o prezență în primul rând binevoitoare.

Apoi a râs puțin, clătinând din cap.

– Aveți un fiu foarte interesant, doamnă Oh.

Annabelle și-a dres glasul.

– Scuzați-mă, dar cred că vă înșelați.

Dr. M. părea uluită.

– În legătură cu Cartea?

– În legătură cu Aleph.

Annabelle și-a strâns geanta în poală și s-a aplecat în față.

– Nu este imaginară. Este reală. Benny mi-a spus că el a inventat-o, dar cred că mințea.

– Știu că este dificil, doamnă Oh, dar…

– Aleph este prietenă cu chinezul ăla drăguț, Mackson. Cel pe care l-a întâlnit Benny aici, în secție.

– A, Mackson Chu. Da. S-a întors la universitate. Stanford, cred.

– Ei bine, el o cunoaște pe Aleph. Întrebați-l!

– Mackson a fost colegul de cameră al lui Benny, nu-i așa? Sună puțin a halucinație colectivă, *folie à deux*. Neobișnuită, dar nu…

– Trebuie să fie menționată în fișa medicală a pacientului. Nu puteți verifica?

Dr. Melanie și-a așezat palmele pe birou.

– Doamnă Oh, vă asigur că nu a existat niciodată vreo Aleph internată aici, în secție. Cu un asemenea nume, cred că mi-aș aminti.

– Dar *am vorbit* cu ea, a insistat Annabelle cu vocea tremurată, devenind stridentă. Am *văzut-o* și eu. Era fata din tomberon, cu rața de cauciuc! Se plimba pe alee cu Mackson în noaptea cu lună plină! I-am găsit numărul în telefonul lui Benny, am sunat și ea mi-a răspuns!

Psihiatra o urmărea cu atenție.

– Ați vorbit cu ea?

– Nu chiar, dar i-am auzit vocea. Era limpede ca lumina zilei!

– Înțeleg, a șoptit dr. M.

A luat un pix și a mâzgălit o notiță rapidă într-o agendă, apoi a respirat adânc, și-a îndreptat umerii și s-a aplecat în față.

– Este foarte interesant, doamnă Oh. Ați vrea să-mi povestiți mai multe despre ce credeți că ați auzit?

Notița din agenda lui dr. Melanie era *PC*, Protecția Copilului.

Săptămâna următoare, Annabelle a fost contactată de o asistentă socială, nu de simpatica Ashley de la spital, care fusese așa de amabilă cu ea când căzuse pe trepte, ci de o alta, care a apărut pe verandă și a spus că e de la Protecția Copilului. Lui Annabelle nu i-a trecut prin minte să refuze s-o lase să intre. Odată aflată înăuntru, asistenta socială a spus că trebuie să inspecteze toată casă, așa că Annabelle s-a conformat, conducând-o mai întâi în sufragerie.

– Ăsta este centrul de control, a spus Annabelle cu oarecare mândrie, iar când asistenta socială a părut confuză, a adăugat: Așa îi spunem noi. Un fel de glumă. E de fapt calculatorul meu.

Asistenta socială a întrebat-o despre slujba ei, iar Annabelle i-a descris-o. Femeia a arătat apoi înspre sacii menajeri acoperiți cu praf și stivuiți din podea până în tavan ca aceia special umpluți cu nisip și folosiți la consolidarea pereților.

– Ce sunt toate astea?

Annabelle a râs.

– O, sunt doar știri vechi.

– Este și asta o glumă?

– Nu.

Annabelle i-a explicat politica de arhivare a companiei și cum, după accident, rămăsese puțin în urmă cu reciclarea.

– Lucrurile se adună, a recunoscut ea cu tristețe.

Ca să-și ilustreze punctul de vedere, Annabelle a arătat spre grămezile amestecate de haine și lenjerie de pe canapea. Dormea pe jos, a explicat ea, din cauza gleznei, dar se vindeca bine, slavă Domnului, și în curând urma să se mute înapoi sus, în dormitorul ei.

– Putem arunca o privire? a întrebat-o asistenta socială.

– Desigur. Doar aveți grijă pe unde călcați.

Annabelle a condus-o peste grămezile de gunoi depozitate pe hol și apoi pe poteca îngustă, printre teancurile presărate pe scară.

– Vă puteți ține de balustradă.

Asistenta socială a urmat-o, fără cuvinte. Când au ajuns în dormitor, a rămas în prag, analizând camera.

– Acela este patul? a întrebat-o.

Nu era nepoliticoasă sau sarcastică; doar solicita informații. Annabelle s-a uitat peste umărul femeii. Văzută prin ochii acestei străine, grămada de lucruri din dormitor o neliniștea. I-a privit chipul. La ce se gândea? Acum făcea fotografii și lua notițe în agendă, cu un pix pe care îl purta atârnat la gât, pe un lănțișor de argint. Ca să umple tăcerea, Annabelle a făcut comentarii despre pix, spunând cât de mult îi place, cât de util ar fi să ai așa un pix la îndemână și cum se pare că nu găsește niciodată un pix când are nevoie.

– Da, îmi imaginez.

A cerut să vadă următoarea baie și apoi dormitorul lui Benny. Când a deschis ușa dormitorului, femeia a expirat zgomotos.

– Mda…

A pășit în dormitor: patul făcut, plapuma cu astronauți și planete, șifonierul cu toate hainele atârnate atent pe umerașe, cărțile aliniate pe rafturi, alături de globul selenar, de bilă și de rața de cauciuc.

– Văd că fiului dumneavoastră îi place să citească.

– Da, a spus Annabelle, mândră. Îi plac cărțile. A moștenit pasiunea asta de la mine.

– Și totuși, se pare că a lipsit mult de la liceu anul ăsta.

Asistenta socială a arătat spre cutia care conținea cenușa lui Kenji.

– Ce e aia?

Annabelle i-a explicat, iar asistenta a încuviințat.

– Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

A tăcut o clipă, acordând importanță condoleanțelor sale înainte de a continua.

– Poate c-ar trebui să vorbim aici, unde avem loc?

A făcut un semn spre pat, invitând-o pe Annabelle să ia loc în dormitorul lui Benny. În propria casă. Apoi a început să vorbească.

Asistenta socială fusese tăcută, dar odată ce a început să vorbească, Annabelle nu a avut de ales decât s-o asculte. Femeia nu era lipsită de compasiune, deoarece a informat-o despre raportul pe care-l va depune la Protecția Copilului, detaliindu-și evaluarea. Dezordinea locuinței, mai ales aglomerația de hârtii și aparatură electronică provenită de la așa-zisele ei arhive, constituia un pericol grav de incendiu, reprezenta o amenințare pentru siguranța fizică a copilului ei și, având în vedere istoricul acestuia, și pentru sănătatea sa mintală. Recomanda ca Benny să fie luat în custodie de

Protecția Copilului, dacă Annabelle nu reușea să curețe casa și s-o aducă la un standard acceptabil de siguranță. Din moment ce Benny era în spital, câștiga puțin timp. Urma să revină peste două săptămâni pentru o a doua inspecție, să vadă cât progresase Annabelle, apoi a întrebat-o dacă are întrebări.

Lui Annabelle nu i-a trecut prin minte s-o întrebe de unde știe despre istoricul psihiatric al lui Benny. În schimb, a întrebat-o:

– Cum aș putea să fac curățenie când am o gleznă ruptă?

– Bine, oamenii apelează de obicei la rude și la prieteni sau la alți cunoscuți sau apropiați.

Aceeași problemă.

– Nu am prieteni, a recunoscut Annabelle, obosită. Sau rude. Sau alte contacte.

– Înțeleg.

Asistenta socială și-a notat ceva în agendă.

– Ați spus că este un apartament închiriat, nu? Poate proprietarul dumneavoastră ar fi dispus să vă ajute? Am observat deja tomberonul de afară.

– Este fiul proprietarei. Vrea să vândă casa. Încearcă să rezilieze contractul de închiriere și să ne evacueze.

– Înțeleg.

Asistenta socială și-a mai notat ceva în agendă, apoi s-a uitat cu seriozitate la Annabelle.

– E grav, doamnă Oh. Înțelegeți, da?

Annabelle a dat din cap.

– Vă sugerez să solicitați și consiliere. Există terapeuți și grupuri de sprijin pentru persoanele care au o problemă cu colecționatul maniacal și vă pot oferi și alte sugestii…

Problemă cu colecționatul? Dr. Melanie îi sugerase și ea consiliere și-i făcuse câteva recomandări, dar mai mult pentru anxietate.

– Un grup de sprijin nu mă va ajuta să fac curățenie.

– S-ar putea să vă ajute cu problemele de fond, dar deocamdată există servicii de curățenie specializate și vă pot oferi o listă.

– Nu sunt scumpe?

– Nu sunt profesionist în curățenie, așa că nu-mi dau seama, dar casa este mică și nu aveți de-a face cu mizerie de la animale, paraziți sau altceva

în afară de mucegai, praf și multă dezordine. Îmi imaginez c-ar putea trimite un echipaj să termine treaba într-o săptămână sau cam așa ceva.

Annabelle a tăcut și și-a lăsat privirea să cadă pe plapumă, trasând cu degetul arătător inelele colorate ale Saturnului. Cumpărase plapuma pentru Benny de pe eBay. Micii astronauți erau foarte drăguți, plutind în spațiu printre stele și planete. Când și-a ridicat privirea, a văzut că asistenta socială continuă s-o privească atent și atunci a inspirat adânc.

– Asta nu este o treabă, a declarat Annabelle, ridicându-se încet. Asta e viața mea.

A doua zi de dimineață, când a sunat-o șeful ei, Annabelle a știut că ceva nu e în regulă. Faptul că-i telefona deja era un semn rău. Faptul că îi trimisese mai întâi un mesaj întrebând-o dacă putea vorbi era și mai rău. A început prin a o întreba cum se simte, ce-i face glezna, dacă i-au trecut migrenele, iar Annabelle i-a răspuns cât se poate de veselă și de optimistă. În cele din urmă, nu a mai rezistat și l-a întrebat de ce o sunase. L-a auzit respirând adânc, apoi i-a spus. Agenția de monitorizare media își actualiza viziunea la nivel de corporație pentru a se alinia noilor tendințe din industrie. Rețelele de socializare transformau peisajul mediatic. Software-ul de recunoaștere a textului transformase monitorizarea știrilor în ceva redundant. Sediul central făcea concedieri în departamentul de știri, iar munca pe care Annabelle o făcuse timp de cincisprezece ani, întreaga ei viață de când absolvise facultatea, fusese treptat eliminată.

– Este din cauză că mi-am luat concediu? Mi-ai spus că pot, îți amintești? Ca să-mi revin după comoție. Și am fost recunoscătoare, iar acum m-am vindecat complet! De două săptămâni m-am întors la serviciu. A fost o nebunie cu alegerile și tot restul, dar am rezolvat fără dureri de cap, vedere încețoșată sau altceva. Am rămas în urmă cu munca? Nu! Fac greșeli sau o dau în bară? Nu!

– Nu mă asculți, Annabelle. Munca ta este în regulă. Problema e jobul propriu-zis. Nu mai există. În cadrul restructurării, întregul nostru departament a fost eliminat.

– Atunci, reprofilează-mă. Pot fi recalificată. Ai văzut. Știi că pot.

– Da, dar nu pot face nimic. Mai am doar câteva telefoane de dat, după care nici eu n-o să mai am loc de muncă. S-a terminat, Annabelle. Îmi pare rău.

Mai târziu în acea dimineață, transportatorii au venit să împacheteze centrul de control. Au înfășurat hardware-ul în pături tricotate, ca pe niște nou-născuți, iar în timp ce le transportau în camionetă, cablurile de tracțiune semănau cu niște cordoane ombilicale. Apoi s-au întors și i-au demontat biroul în formă de U. Annabelle s-a așezat pe un morman de rufe de pe canapea și a privit cum crește golul din sufragerie. Când s-au întors după scaunul ei ergonomic, a protestat. Ajunsese să iubească acel scaun și i-a rugat să i-l lase.

– Îmi pare rău, doamnă.

Transportatorul era destul de amabil, doar își făcea datoria, așa că a trebuit să i-l ia. Annabelle stătea pe veranda din față, în timp ce el împingea pe alee scaunul și-l încărca în spatele camionetei. Apoi a urmărit-o din priviri pe măsură ce se îndepărta. Abia când s-a întors și a intrat în casă și-a dat seama că nu luaseră niciunul dintre sacii menajeri, și nici cutiile de știri atent arhivate pe care ea le păstrase cu sfințenie atâta vreme. Annabelle s-a așezat iar pe canapea. Sertarul cu cămăși era încă pe podea la picioarele ei, iar lângă ea se afla *Miracolul ordinii*, deschisă la un capitol despre cutremure, tsunami și dezastre naturale, care făceau ca problemele din viața ei să pară mici și nesemnificative. Desigur, călugărița budistă nu-i răspunsese niciodată la e-mailuri. Avea dezastre și mai dezastruoase pentru care să-și facă griji. Annabelle a împins cartea cu degetul mare de la picior. Apoi a ridicat-o de pe podea și a azvârlit-o prin sufragerie, direct în cutia de carton destinată obiectelor de aruncat. Nu mai aruncase niciodată o carte. A zburat prin aer; paginile îi fluturau ca niște pene, ca niște aripi frânte.

77

Aikon și-a lipit fruntea de hubloul avionului și a privit pista dispărând de sub ea. Aștepta momentul decolării și, când acesta a venit, a rămas din nou uimită. Cele treizeci de tone de metal alimentat cu petrol, plin cu pasageri, care se putea desprinde de pământ și înălța pe cer o emoționa întotdeauna. Pista s-a retras, iar ea a văzut turnurile de control ale traficului aerian și avioanele în miniatură, toate așezate în formațiuni ordonate. Orașul Narita se întindea sub ea ca un mozaic vast și atotcuprinzător de cartiere rezidențiale aglomerate și terenuri agricole industriale, străbătute de

autostrăzi și despărțite de păduri mici, amplasate în linie dreaptă. Aikon a zărit umbra minusculă a avionului pe sol, paralel cu traseul lor, alunecând nestingherit pe acoperișurile fabricilor, pe deasupra drumurilor, a râurilor și a altor impedimente terestre. Cu cât zburau mai sus, cu atât peisajul devenea mai vast, întinzându-se tot mai departe până când, în cele din urmă, a dispărut în ceața gri-albăstruie a orizontului și umbra lor a pierit.

Aikon s-a lăsat pe spătarul scaunului și s-a uitat în cabină. Lângă ea, Kimi stătea cu ochii închiși și capul lipit de tetieră. Avea să fie un zbor lung și lui Kimi nu-i plăcea să zboare. Începeau turneul literar la New York și făceau slalomuri prin țară, oprindu-se în orașele principale pentru discuții și evenimente media. O echipă de la televiziune avea să se întâlnească cu ele să filmeze un episod-pilot pentru noua emisiune de transformare radicală a vieții familiilor americane copleșite de dezordine. Kimi i-a arătat fotografiile „Înainte“ pe care producătorii americani le trimiseseră. Aikon văzuse multe locuințe dezordonate din Japonia, dar casele și apartamentele japoneze erau mici. Cele americane erau mari și spațioase, asemenea peisajului rural și oamenilor, cu tot cu speranțele și visurile lor. Era foarte frumos, dar exista și o parte întunecată în această speranță, vizibilă în storcătoarele abandonate, aparatele pentru abdomen, hainele rămase mici și jucăriile stricate înghesuite în garaje, șifoniere și pe sub paturi. Toate speranțele, remușcările și dezamăgirile. Era prea mult de îndurat pentru bietele obiecte.

Desigur, soluția era destul de simplă: oamenii trebuiau doar să nu mai cumpere multe lucruri, dar când a menționat-o într-o recentă discuție telefonică cu producătorii americani, răspunsul lor a fost mai puțin entuziast și mai târziu a fost urmat de o notificare prin care au rugat-o să nu abordeze asemenea subiecte în episodul-pilot. Când Kimi a întrebat ce voiau să spună prin „asemenea subiecte“, i-au trimis o listă: consumerism, capitalism, materialism, fetișismul mărfurilor, cumpărăturile online și cardul de credit. Să vorbești critic despre asemenea subiecte nu era tipic american, au explicat ei. Telespectatorii americani voiau soluții proactive. Să nu cumperi nu era proactiv.

Avionul atinsese altitudinea de croazieră, iar pilotul a stins semnalul luminos „puneți-vă centura de siguranță“. Kimi a deschis ochii și a întins mâna spre bagajul de mână. Aikon încă spera să afle vești de la mama băiatului care auzea voci. În cel mai recent e-mail al ei, femeia povestise

despre cearta pe care o avusese cu soțul ei în noaptea în care acesta murise. E-mailul se sfârșea brusc și atunci auziseră ultima oară de ea.

– Vreo veste?

Kimi a ridicat privirea, surprinsă, și a clătinat din cap.

– Nu.

A ezitat, iar când a vorbit din nou, cuvintele s-au precipitat.

– Credeți că spiritul soțului este neliniștit din cauză că s-au certat? Probabil a devenit *yūrei*[39] și le bântuie familia. Încearcă să revină să spună că-i pare rău și din cauza asta soției lui îi e imposibil să renunțe la suferință și să meargă mai departe.

– Au *yūrei* în America?

– Au fantome. Și oricum, soțul era japonez…

– E adevărat. La ce te gândești?

– Mă întreb dacă ar trebui să-i răspundem la e-mail. Dacă acum ar fi momentul s-o ajutăm.

78

Benny nu știa că mama lui fusese concediată. Nu știa nici despre asistenta socială de la Protecția Copilului, nici despre scrisorile de amenințare de la No-Good Wong și nici despre temerile de care se lovea Annabelle noaptea, singură în casă, în timp ce se frământa de îngrijorare. Și cât era de îngrijorată!

Întors la secția de psihiatrie pediatrică, medicii și asistentele medicale stăteau cu ochii pe el. Analizele de sânge au confirmat că nu consumă droguri. Acum îl monitorizau clinic pentru autovătămare, observându-l în timp ce-și privea antebrațul, își trecea ușor degetele peste constelațiile de înțepături și-și apăsa buzele pe cicatricile minuscule. Brațul lui semăna acum cu al lui Aleph, dar medicii nu știau asta și nu le putea explica. Renunțase să mai dea explicații, încetase să mai spună ceva. În notițele ei, dr. M. i-a descris comportamentul drept mutism selectiv, dar sigur, el habar n-avea. Când nimeni nu era atent, Benny a șterpelit o agrafă de la infirmerie, pentru orice eventualitate.

Și, de asemenea, și în corp i se întâmplau lucruri ciudate și incontrolabile. Mai avusese reacții fizice secundare și în trecut, când dr. M. îi

schimbase medicamentele, dar de data asta era diferit. Corpul lui se simțea liber, fără opreliști, de parcă toate părțile sale și-ar fi impus simultan voința, descoperindu-și independența și afirmându-se cu bucurie pe cont propriu. Din cauza lipsei lor de experiență și de coordonare, Benny a devenit stângaci și a început să scape lucruri. Parcă peste noapte, fire moi de păr au început să-i încolțească din zona inghinală și de la subraț. Penisul și testiculele i-au crescut și asta le-a plăcut. Și picioarele continuau să crească, doar că lor nu le plăcea schimbarea, și într-o dimineață, la scurt timp după reinternarea la secția de psihiatrie pediatrică a spitalului de copii, Benny s-a trezit și a descoperit că picioarele refuză să i se miște. S-a ridicat din pat, a rămas înțepenit și, când a descoperit că nu poate merge, s-a așezat din nou. El avea răbdare să aștepte ca picioarele lui să se răzgândească, însă asistenta nu era la fel de îngăduitoare. Ea voia ca Benny să se îmbrace, să meargă în sala unde era servit micul-dejun și să mănânce alături de ceilalți pacienți, dar din moment ce Benny nu vorbea, nu-i putea explica.

Zăcea pe pat, ascultând-o cum îl mustră și-l păcălește, doar-doar reușea să-l convingă să se miște. Benny i-a acceptat ajutorul și s-a ridicat de bunăvoie, dar când asistenta a încercat să-l convingă să facă un pas înainte ținându-l de cot, călcâiele i s-au înțepenit și Benny a căzut. În dimineața aceea a luat micul-dejun în pat, și apoi prânzul, dar până la cină, deja găsise o soluție, o modalitate să-și păcălească picioarele. Era o modalitate foarte ingenioasă. A descoperit că dacă scapă pe jos un ghemotoc de hârtie în fața degetului mare, îi oferă piciorului o motivație, un stimulent pentru a merge mai departe. Făcea un pas. Apoi scăpa alt ghemotoc de hârtie. Le ținea ascunse în buzunar, ca să le folosească drept momeală. Scopurile sunt importante, îi spusese psihoterapeutul lui, și fiecare bucățică de hârtie avea ceva de spus, o frază care să îl motiveze și să îl încurajeze:

Doar pune un picior în fața celuilalt.

Fă lucrurile pas cu pas.

Un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire.

Și, într-adevăr, Benny era ca Neil Armstrong făcând primul pas pe lună. Era ca Hänsel, care presăra firimituri de pâine prin pădure. Când unul dintre ghemotoacele de hârtie a devenit jucăuș, șoptind *Un pas înainte, doi pași înapoi*, ca să-l deruteze, Benny a reușit să-l păcălească întorcându-se și mergând cu spatele. A fost nevoie de niște strategii, dar a reușit să ajungă acolo unde avea nevoie, însă după un timp, nici tehnica aceea n-a mai

funcționat. Picioarele au refuzat să stea în postură verticală, forțându-l să folosească scaunul cu rotile și, când Annabelle a venit în vizită, exact așa l-a găsit, într-un scaun cu rotile lângă fereastră, în colțul salonului, privind strada aglomerată.

Annabelle venea și stătea cu el în fiecare după-amiază, sosind devreme, așteptând să înceapă orele de vizită și rămânând până la sfârșit. Benny a simțit că și mama lui e supravegheată de medici și a vrut s-o avertizeze să fie atentă, dar vocea lui nu vorbea, așadar, depindea de ea să umple tăcerea. Annabelle i-a spus că are senzația că e timpul pentru o schimbare. După alegerile recente, se săturase să monitorizeze știrile și probabil era timpul să-și găsească un nou domeniu de activitate. Putea să se întoarcă la biblioteca școlii și să-și obțină diploma, acum că Benny crescuse și devenise independent, un plan frumos, nu-i așa? Să aibă o mamă bibliotecară? Annabelle se săturase și de viața de la oraș, de renovări, de nou-veniți mutându-se în cartier cu banii, cu mașinile de lux și cu toate aspirațiile lor sociale.

Era timpul pentru un nou început. Ei doi se puteau muta la țară. Undeva, într-un sat cu o mică bibliotecă publică și o comunitate unită, cu spațiu verde și aer curat, păsări, copaci și fluturi. Se puteau muta într-o casă cu grădină, în care să învețe să cultive mazăre și fasole verde. Puteau să cultive cartofi și să pregătească dulceață și plăcinte. Puteau chiar să crească păsări care fac ouăle alea frumoase, albastru-verzui. Era loc să se dezvolte. Annabelle ar avea un atelier, un spațiu dedicat visurilor ei, astfel încât să nu trebuiască să-și țină articolele de artizanat în cadă. Iar el ar primi o cameră mai mare, cu lucarnă și peisaj montan, ar contempla cerul înstelat, în loc să privească tomberonul de pe aleea plină de dependenți de droguri și lucrătoare sexuale. I-ar confecționa lui Benny perdele. Și un covor împletit din cârpă. I-ar cumpăra un telescop și el ar privi stelele, și probabil, într-o bună zi, ar deveni astronom sau chiar astronaut!

Benny s-a așezat lângă ea în salon și a ascultat-o vorbind.

Când programul de vizită s-a încheiat, Annabelle s-a abținut și, în loc să-i ofere îmbrățișarea afectuoasă după care tânjea, s-a mulțumit să-l bată rapid pe umăr, în trecere, înainte să-i ceară asistentei s-o lase să plece. Pe măsură ce ușile grele ale secției se închideau și se încuiau în spatele ei, a trebuit să-și acorde un răgaz să se sprijine de peretele de pe hol și să-și revină. Uneori

avea nevoie să stea pe o bancă și să plângă puțin. Benny nu știa nimic nici despre asta.

Zilele treceau. Trebuia să completeze formulare COBRA pentru asigurarea de sănătate și pentru acordarea indemnizației de șomaj. Trebuia să facă recurs la notificarea de evacuare și să răspundă la e-mailurile primite de la școală. Acasă, Annabelle stătea pe canapea, înfășurată într-o pătură, uitându-se la spațiul gol unde odinioară era așezat centrul de control. Sursa tuturor zgomotelor dispăruse, iar acum rămăseseră doar spațiul gol și liniștea. Asistenta socială de la Protecția Copilului era programată să vină peste o săptămână, iar Annabelle trebuia să înceapă curățenia. Putea s-o ia încet, cu pași mici, cu toaleta de la etaj, aruncând vechile articole de artizanat, dar gândul de a renunța la toate proiectele ei nerealizate o umplea de un sentiment asemănător cu pierderea și la fel de intens ca moartea. Annabelle și-a băgat capul sub pătură și s-a uitat în gol până când a cuprins-o un somn neliniștit.

79

Tonul vesel de apel „By the Seaside“ a trezit-o. Sunau de la spital? De la liceu? Era asistenta socială? Sau șeful ei? Nu, nu era șeful ei. Nu mai avea șef. Telefonul căzuse printre pernele canapelei. L-a luat și s-a uitat pe ecran. Biblioteca Publică? Benny avea iar probleme? Descoperiseră un alt lucru groaznic pe care-l făcuse?

Dar era doar mica bibliotecară. Annabelle i-a recunoscut vocea melodioasă, de povestitoare.

– Doar voiam să văd ce mai faci, a spus Cory. Cum te descurci. Ce mai face Benny?

– Bine. Benny e bine. Sunt bine.

Annabelle uitase să ia cina, iar stomacul îi chiorăia de foame. Uitase să se spele pe dinți și îi simțea încărcați de tartru. Ce voia femeia asta de la ea?

– Da, amândoi suntem bine, mulțumesc, a spus Annabelle, dar cuvintele care-i ieșeau din gura moleșită erau fără sens și n-aveau nimic de-a face cu adevăratele ei sentimente.

Spre surprinderea ei, simțea furie. De ce era supărată? Bibliotecara încerca doar s-o ajute. Cory încerca doar să ajute și când l-a sunat pe agentul

de pază la miezul nopții și i-a cerut să caute în bibliotecă. Agentul doar își făcea datoria când a sunat la poliție și, văzându-l pe Benny dezbrăcat, cu sânge pe mâini și cicatrici pe brațe, polițistul nu a avut de ales decât să-l aresteze și să-l ducă la spital.

Cory a întrebat cât timp va fi internat Benny acolo. Annabelle nu știa. Cory a întrebat dacă poate să-l viziteze, iar Annabelle a spus nu încă. Cory a întrebat dacă Annabelle are nevoie de ajutor sau de un umăr pe care să plângă, iar Annabelle i-a închis telefonul. Ce băgăcioasă! s-a gândit ea.

După-amiaza târziu, când a zbârnâit soneria, Annabelle a ignorat-o, dar cine suna a insistat. Pregătindu-se pentru o altă încăierare cu No-Good, Annabelle s-a ridicat de pe canapea și a deschis. Mica bibliotecară stătea pe veranda aglomerată, ținând în mână o carte, pe care i-a întins-o ca pe o ofrandă. Găsise adresa lui Annabelle în baza de date a bibliotecii, i-a explicat ea. Nu voia să deranjeze, ci să-i aducă ceva lui Benny, o carte pe care-l văzuse citind-o la bibliotecă – era un exemplar din *Aleph*, de Jorge Luis Borges.

– O! a exclamat Annabelle. Așadar, chiar *citea* cartea asta!

A întins mâna, dar cartea a căzut pe podea. S-a aplecat s-o ia, iar când s-a ridicat, a văzut-o pe mica bibliotecară uitându-se dincolo de ea, în sufragerie, cu ochii mari și cu gura căscată.

– Ce dracu'! a exclamat bibliotecara. Ce s-a întâmplat aici?

Francheța întrebării a distrus-o pe Annabelle. S-a prăbușit încet, până când a ajuns să stea jos, pe un teanc de ziare. Picioarele îi tremurau și respirația îi era sacadată.

– Te rog…, a spus ea, apăsându-și mâna pe piept.

Ce anume? Nu știa.

– Suferi de astm? a întrebat-o Cory. Ai un inhalator?

Cory a ajutat-o pe Annabelle să se ridice și a condus-o în sufragerie. Inhalatorul căzuse sub canapea. Annabelle s-a așezat în genunchi și l-a luat, apoi s-a prăbușit pe canapea și a inhalat.

– Îmi pare rău, a recunoscut Annabelle, în timp ce respirația i se calma. Sufăr de alergii.

Cory a dat din cap. Sufrageria mirosea a mucegai.

– Pot să-ți aduc ceva? Un pahar cu apă?

Annabelle a clătinat din cap.

– Nu, mulțumesc. Acum sunt bine. Vrei să stai jos?

Cory s-a uitat prin sufragerie. Nu avea loc unde să stea.

– Este un haos total, știu, a mărturisit Annabelle. În mod normal, nu vine nimeni în vizită…

Cory a ezitat. A dat deoparte o grămadă de haine și s-a așezat pe marginea canapelei. Sufrageria era tăcută și nemișcată, cu excepția respirației blânde a lui Annabelle și a unui nor fantomatic de particule de praf, plutind printr-un fascicul de raze din acea după-amiază târzie. Niciuna dintre ele nu a vorbit. În cele din urmă, Cory a rupt tăcerea.

– Locuiești aici de mult timp?

Întrebarea părea destul de inofensivă, dar atât i-a trebuit lui Annabelle. I-a povestit totul lui Cory, despre cum ea și Kenji găsiseră casa și cât de fericiți fuseseră la început; despre amabila doamnă Wong și fiul ei No-Good; despre nașterea lui Benny și moartea lui Kenji; despre pierderea locului de muncă, avizul de evacuare și vizita asistentei sociale de la Protecția Copilului. Mi-l vor lua pe Benny dacă nu fac curățenie, a spus Annabelle, apoi i-a povestit problemele lui Benny. Annabelle a vorbit mult timp, iar Cory a ascultat-o. Deseori se trezea ascultând mame – tulburate, furioase, deprimate, care plâng, îngrijorate, fără adăpost, paranoice și nebune. Fusese pregătită în acest sens, așa că s-a așezat lângă Annabelle pe canapea și a ascultat-o. Din când în când, punea o întrebare. În cele din urmă, când Annabelle a spus tot ce avea pe suflet, Cory a dat din cap și apoi, scurt și cuprinzător, cu precizia unei bibliotecare, a rezumat situația.

– Așadar, primul lucru pe care-l ai de făcut este curățenia, nu-i așa?

Cory a făcut semn spre sertarul cu cămăși frumos împăturite.

– Se pare că ai început foarte bine.

Annabelle s-a uitat la sertarul de pe podea. Câteva cămăși începuseră să se despăturească, ridicându-se peste marginea sertarului, de parcă ar fi încercat să scape.

– Benny a făcut ordine. Chiar înainte să fugă de acasă…

I s-a pus un nod în gât, dar Cory s-a prefăcut că nu observă. A arătat spre grămada mare de haine de pe podea.

– Asta e grămada de haine de aruncat?

Annabelle și-a șters nasul cu dosul palmei.

– Astea sunt hainele mele. Chestiile de aruncat sunt acolo.

A indicat către o cutie de carton pe jumătate plină cu obiecte de aruncat, aflată la picioarele lui Cory. *Miracolul ordinii* stătea deasupra, acolo unde

aterizase. Cory a recunoscut coperta.

– Nu este scrisă de una dintre femeile alea japoneze care se pricep la curățenie? Asemenea titluri sunt la mare căutare la bibliotecă.

Cory a luat-o din cutia destinată obiectelor de aruncat și a început s-o răsfoiască.

– De ce o arunci?

– Nu știu. M-am supărat pe ea. Nu arunc niciodată cărți, a adăugat Annabelle, scuzându-se. E a ta, dac-o vrei.

– *Cum te poate ajuta vechea artă Zen să faci curățenie și să-ți schimbi viața*, a citit Cory titlul. Teoria ca teoria, dar practica?

– O, cartea are o întreagă filozofie și, de asemenea, o metodă. Se presupune că iei fiecare obiect, îl ții în mână și-ți pui o grămadă de întrebări. În cazul meu nu prea a funcționat.

– Ce întrebări?

– Nu-mi amintesc. Dacă te încântă și-ți ridică nivelul de energie. Dacă este utilă. Chestii de genul ăsta.

Cory a luat un CD de pe podea.

– CD-ul ăsta cum te face să te simți?

– Nu mă face să simt nimic.

– O, stai. Trebuie să-l ții în mână, nu?

I-a dat CD-ul lui Annabelle.

– Și acum ce zici? Simți ceva?

– Nu simt nimic.

– Nicio energie pozitivă? Nici vibrații bune? Nici bucurie?

Annabelle a întors CD-ul pe verso. *16.04.2007. Virginia Tech, Cho, Blacksburg, VA*.

– Glumești? Mă face să vomit.

I l-a dat lui Cory.

– Bine, ăsta e un început. Îți este util?

– Nu. Este o rezervă de la locul din care am fost concediată.

Annabelle a ezitat. Văzuse o metodă grozavă care presupunea folosirea vechilor CD-uri pe post de sperietori de corbi, atârnându-le pe sfori în copaci precum ornamentele de Crăciun, astfel încât să se învârtă în soare și să creeze mici curcubeie. Nu își dorise niciodată să sperie corbii, dar poate c-ar fi trebuit. Dacă i-ar fi speriat, n-ar fi murit. Totuși, din fericire, n-au murit

toți și probabil cei rămași în viață se vor întoarce și atunci îi va speria cu CD-urile atârnate pe sfori în copaci, ca să-i protejeze. A întins mâna.

– De fapt, l-aș putea folosi…

– Hai să-l aruncăm, a spus Cory.

A vrut să arunce CD-ul în cutie.

– Stai! a spus Annabelle. Mai întâi ar trebui să-i mulțumești.

– Eu?

– Nu tu. Eu. Este al meu, așa că înainte să-l arunc, ar trebui să-mi arăt recunoștința pentru sprijinul pe care mi l-a oferit.

Cory s-a uitat la CD-ul din mână.

– Te simți încurajată de acest CD?

– Nu.

– Îi ești recunoscătoare?

– Nu.

– Bine, atunci.

Dintr-o mișcare a încheieturii, Cory a aruncat CD-ul, care s-a învârtit ca un frisbee argintiu în cutia destinată obiectelor de aruncat. Apoi s-a mai uitat o clipă prin sufragerie.

– Toate prostiile astea sunt de la slujba ta?

– Sunt arhivele mele, da.

– Așadar, le putem arunca?

Iarăși, Annabelle a ezitat.

– Probabil ar trebui să-mi sun șeful și să obțin permisiunea. Sunt foarte stricți în ceea ce privește arhivarea.

Cory a depus un teanc de casete vechi în cutia destinată obiectelor de aruncat.

– Te-au concediat, Annabelle. Nu le mai datorezi nimic. Au luat ce au vrut și te-au lăsat cu toate rahaturile astea.

Toate rahaturile astea, s-a gândit Annabelle. Asta a fost tot? A privit sacii menajeri stivuiți de-a lungul pereților, teancurile de ziare ridicându-se de la podea până în tavan, cutiile de carton care stăteau în calea luminii naturale.

– Nu pot să le arunc.

– De ce nu?

– Pentru că ele sunt totul! Sunt munca mea, viața mea…

– Viața ta?

Annabelle s-a gândit la toți anii petrecuți citind, ascultând și urmărind știri, la toate poveștile adunate în timp și la toate lucrurile învățate și înregistrate cu atenție.

– Da. Viața mea.

– Serios? Doar atât? Nimic altceva?

– Bine, nu, sigur că nu. Mai e și Benny…

Annabelle s-a întrerupt.

– O, înțeleg ce spui.

Cory s-a așezat pe brațul canapelei.

– Ascultă, nu poți face asta singură. E prea mult. Nu ai pe nimeni la care să poți apela?

– Nu. Nu chiar.

– Nu ai prieteni pe Facebook?

– Vrei să spui rețelele de socializare? O, te rog.

– Ce zici de prietenii lui Benny? Câțiva adolescenți voinici care au nevoie de bani în plus și pot transporta lucruri?

Annabelle a clătinat din cap.

– Benny nu are prieteni. Nu adevărați. Toți prietenii lui sunt imaginari.

– Benny are multă imaginație.

– Psihiatra lui e de altă părere. Ea spune că Benny e neadaptat.

– Da, aiurea.

Cory a plecat la scurt timp după aceea, luând cu ea exemplarul din *Miracolul ordinii*, iar când a plecat, Annabelle s-a simțit cu moralul ridicat. Și-a amintit că nu mâncase de ceva vreme, așa că a dat pătura la o parte și s-a dus în bucătărie. Pe drum, a zărit CD-ul așezat pe cutia destinată obiectelor de aruncat. Și-a amintit masacrul de la Virginia Tech ca și cum ar fi fost de curând. A fost primul atac armat în masă care îi fusese repartizat. Tipul înarmat, un coreean pe nume Cho, era student. A cumpărat două pistoale semiautomate și le-a folosit ca să împuște patruzeci și nouă de oameni, dintre care treizeci și doi au murit. Benny avea cinci ani pe atunci. Tocmai începuse să meargă la grădiniță. Masacrul a avut loc chiar înainte de cumplitul atac armat de la Sandy Hook, iar Annabelle era îngrozită să nu cumva să-l scape pe Benny din ochi. Numele Cho suna ca Oh și-i era teamă că ceilalți copii îl vor ataca. Annabelle îi pomenise în treacăt lui Kenji, dar el doar o îmbrățișase și râsese de temerile ei și, într-adevăr, nu s-a întâmplat

nimic. Lucrurile erau mult mai simple când trăia Kenji. Toate aceste amintiri tulburătoare erau înregistrate pe micul CD strălucitor din mâna ei și Annabelle era fericită să uite totul, dar nu se întâmpla nimic dacă simțea o oarecare recunoștință. Nu era vina CD-ului. L-a privit.

– Mulțumesc, i-a spus și a simțit că-i vine inima la loc.

Probabil până la urmă metoda *Miracolul ordinii* funcționa. Probabil n-ar fi trebuit să-i dea cartea lui Cory. Asta e problema atunci când te debarasezi de lucruri. Nu știi niciodată când vei avea nevoie de ele.

80

– Mulțumesc, a spus Aikon la finalul discursului, înclinându-se și părăsind podiumul din St. Louis.

În timp ce aplauzele creșteau în intensitate, ea a privit dincolo de mulțimea chipurilor zâmbitoare și pline de aspirații. Câțiva spectatori hotărâți s-au ridicat. Alții au ezitat și apoi, ca să nu se lase mai prejos, s-au ridicat și ei, iar în curând întregul public era în picioare, de parcă această manifestare de recunoștință din toată inima se putea transpune ulterior în șosete mai bine împăturite și sertare mai ordonate. Fiind lovită brusc de oboseală, Aikon s-a înclinat din nou și și-a pus palmele în dreptul inimii, într-o rugăciune tăcută. Fie ca toate ființele să fie fericite.

Întoarsă în camera de hotel, Kimi a informat-o cu privire la viitorul program.

– De aici, mergem în Wichita, Kansas. Ne vom întâlni cu echipa de filmare acolo. Kansas este locul unde s-a filmat *Vrăjitorul din Oz*, așa că producătorii sugerează o trimitere la asta în episodul-pilot. Vom înregistra vizita la domiciliu și vom organiza două evenimente în librărie. Apoi ne vom muta pe Coasta de Vest.

Aikon stătea pe patul king-size, care părea la fel de întins ca peisajul preeriei peste care trecuseră. Kimi se afla la capătul celălalt, arătând ca o ființă mică și obosită. Aikon era și ea obosită. Și-a înăbușit un căscat și a dat din cap.

– Și asta e ultima noastră oprire?

– Da. Apoi vom merge acasă.

– Bine, a spus Aikon masându-și călcâiele. Nu e nicăieri ca acasă.

– Sigur, acesta este doar episodul „Înainte“. Peste șase luni trebuie să ne întoarcem să filmăm episodul „După.“

– Desigur.

Aikon a închis ochii și a inspirat adânc. Și-a imaginat mintea ca pe un pumn strâns încleștat și apoi și-a lăsat degetele să se relaxeze și să se deschidă. A rămas așa, bucurându-se de liniștea și de relaxarea completă din mintea ei, dar apoi a apărut un gând. De ce acceptase să filmeze acest episod-pilot? Au urmat și alte gânduri, într-o succesiune rapidă. La ce bun? În ce fel le era de ajutor oamenilor? Care era rostul? A oftat și a deschis ochii. Kimi o privea.

– Sună bine. Editorii sunt mulțumiți?

– Da, a spus Kimi. Așa cred.

– Bine.

Aikon i-a analizat chipul.

– Pari obosită.

S-a gândit la femeile din public. Toate erau cumsecade, muncitoare, dar, dincolo de fețele lor zâmbitoare, și ele păreau obosite.

Kimi și-a îndreptat spatele.

– O, nu. Sunt bine.

– Muncești de două ori mai mult decât mine, a spus Aikon, ceea ce nu era tocmai adevărat.

Coada la autografe după discursul ei fusese lungă. Femeile își strângeau cărțile la piept, așteptând cu răbdare să-i povestească modul în care metoda *Miracolul ordinii* le schimbase viețile.

– Nu, nu, a protestat Kimi. Dumneavoastră faceți mult mai multe decât aș putea face eu vreodată! Ajutați foarte mulți oameni.

De ce nu pot femeile niciodată să-și aline teama obsedantă că nu sunt de ajuns? Că rămân în urmă? Că pot și trebuie să fie mai bune? Nu e de mirare că toate voiau reguli simple, care să le dicteze modul în care ar trebui să împăturească cămășii, să-și crească copiii, să se ocupe de cariere, să-și trăiască viața. Voiau să creadă că există un mod corect și unul greșit de a acționa – trebuia să existe! Dac-ar exista un mod corect, atunci probabil l-ar putea găsi, iar dacă l-ar găsi și ar învăța regulile, atunci toate piesele vieții lor s-ar aranja de la sine și ar fi fericite.

Ce iluzie.

Miracolul ordinii hrănea pur și simplu acea iluzie? Crea încă un standard fals de perfecțiune nerezonabilă? Aikon voia să-i spună fiecăreia în parte: *Viața ta nu este un proiect de autoperfecționare! Ești perfectă așa cum ești!*

I-a zâmbit asistentei ei.

– Tot ce fac este să zâmbesc și să spun orice lucru care-mi trece întâmplător prin minte, dar tu trebuie să-mi traduci toate prostioarele. Trebuie să fie epuizant.

– Nu. Nu! Învăț multe de la dumneavoastră! Sunt nenumărate lucruri pe care nu le știu…

Ești perfectă așa cum ești. Bătrânul ei maestru spiritual îi spusese asta cândva. O spusese calm, de parcă nu era mare lucru, dar Aikon își dădea seama că el chiar vorbește serios și era uluită. Maestrul ei o văzuse limpede și înțelesese că era perfectă! Ce minune! Toate gândurile astea îi trecuseră prin minte cu viteză, dar el încă vorbea.

Și, de asemenea, ți-ar prinde bine să evoluezi.

Desigur. Și asta era adevărat. Ambele afirmații erau adevărate și, chiar dacă simțea bucuria spărgându-i-se ca balonul unui copil, Aikon trebuia să zâmbească. Cât de repede putea prinde aripi! Și cât de repede se descuraja! Era chiar amuzant. Și, de asemenea, trist cât de ușor îl anula al doilea adevăr pe primul, lăsând-o să simtă doar că îi lipsește ceva. Asta simțeau femeile din public și nu era vina lor. Fuseseră condiționate să creadă că nu sunt de ajuns și erau atât de concentrate să se perfecționeze, încât uitau că ajunseseră deja la acel punct. Aikon voia să le spună: *Relaxați-vă! Nu mai încercați! Nu mai cumpărați! Haideți să stăm puțin împreună și să nu facem nimic.* Dar asta n-ar fi o emisiune foarte bună și nici n-ar vinde cărți.

– Ai primit vești de la prietena noastră, doamna Oh?

– Nu. I-am scris, dar nu mi-a răspuns.

– Odihnește-te puțin, Kimi.

Kimi s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă, apoi a ezitat.

– Mai e ceva…

– Da?

– Nu e nimic serios, dar m-am gândit c-ar trebui să știți. Recent, au existat unele critici. Pe Twitter. Despre ce ați spus despre cărți.

– Ce am spus despre cărți?

– Că le păstrați doar pe cele care vă fac fericită.

Aikon s-a gândit la rafturile ei din chilia de la mănăstire. Și-a adus aminte valoroasa ei colecție de cărți, cum lua fiecare carte de pe raft lunar și o ștergea de praf, deschizând-o și citind câteva propoziții doar pentru a-i auzi din nou vocea, ca să nu se simtă neglijată. Cărțile îi dădeau o asemenea bucurie. Ce n-ar fi dat să fie din nou printre ele.

– Este adevărat, a recunoscut ea. E un lucru rău?

– Nu, dar criticii dumneavoastră afirmă despre cărți că nu au nicio obligație să-i facă pe oameni fericiți. Că unele induc tristețe sau confuzie, dar și asta e în regulă.

– Bineînțeles! Sunt de acord.

Aikon se gândea la vechile ediții pe care le citise în facultate: Kafka, Mishima, Nabokov, Abe și Woolf, așezate pe raft lângă marii maeștri spirituali Dogen și Mumon.

– Se spune că, în privința cărților, sunteți o nazistă. Ca Goebbels, le recomandați oamenilor să le ardă.

– Înțeleg.

A închis din nou ochii.

– Și toate astea se întâmplă pe Twitter?

– Da. Producătorii TV sunt îngrijorați, la fel și librarii. A devenit o memă. Japonezele pricepute la curățenie sunt împotriva cărților.

81

Când tot ceea ce crezi că ai – bunurile tale, viața ta – poate fi spulberat într-o clipă, trebuie să te întrebi: *Ce este adevărat?*

Cory și-a ridicat privirea din carte și a luat încă o înghițitură din sendvișul ei cu tempeh și avocado. Se afla în pauză, afară, în atriumul bibliotecii. Era un loc popular pentru prânz și mulți dintre angajații din apropiere se adunau acolo, dar în ultimii ani, persoanele fără adăpost se mutaseră în acel loc, sosind dimineața devreme, când adăposturile se închideau, lăsându-și cărucioarele de cumpărături la mesele de cafenea și transformând totul într-o zonă autonomă temporară în care să stea și să se odihnească. Cory susținea dreptul persoanelor fără adăpost de a se reuni și făcea un efort să mănânce acolo, în ciuda mirosului și a gunoiului. În calitate de bibliotecară

pentru copii, nu interacționa la fel de mult cu cei fără adăpost precum colegii ei de la departamentele Periodice sau Ficțiune pentru adulți. Cu toate astea, cunoștea câteva nume și figuri.

La masa îndepărtată stătea Jenny, o fostă profesoară cu un câine pe nume Tinkerbell. Alături de ea se afla Gordon, un veteran al războiului din Irak, cu barba pătată de nicotină și mâini tremurânde. Dincolo era Maisie exoftalmica, cu un zâmbet larg și o colecție de animale de pluș murdare pe care îi plăcea să le mestece. Scumpul și timidul Dexter stătea la masă chiar la margine, cu capul plecat, privind lumea dintr-o parte, de parcă ar fi anticipat o lovitură. Slavoj, bătrânul poet marxist, stătea în scaunul lui cu rotile chiar la masa din fața ei. Era nelipsit de la bibliotecă, un fel de pacoste, dar cunoștea multe lucruri. Vorbea cu fata care se numea Aleph, deși pe legitimația ei de bibliotecă era trecut numele Alice sau așa ceva.

Se vorbise despre ea la o ședință recentă a angajaților, după ce asistentul social o găsise drogându-se în toaleta femeilor. Era o artistă fără adăpost, care își făcea veacul pe străzi atunci când nu era la dezintoxicare, iar adresa pe care o folosise pentru a-și obține legitimația de bibliotecă aparținea unui adăpost local. Într-un fel bizar, pseudonimul, numele ei conspirativ, i se potrivea. Era celebră printre bibliotecari pentru instalația neautorizată pe care o realizase special pentru bibliotecă cu un an mai devreme și care consta în trasee labirintice care duceau spre colecțiile bibliotecii. Ea o numise „La întretăierea drumurilor“, nume despre care Jevaun spunea că sună foarte borgesian.

Deși unii bibliotecari erau împotriva lucrurilor ciudate lăsate în paginile cărților, Cory simțea întotdeauna un fior când dădea peste însemnările și scrijeliturile stranii ale fetei. Semănau cu indicii dintr-o vânătoare de comori: biletele codificate, cărți poștale, ambalaje de gumă de mestecat, fotografii Polaroid decolorate, flori uscate, presate, bilete la film, anunțuri de angajare și multe altele. La prima vedere, păreau întâmplătoare și totuși, vedeai un model subtil, subiacent, o narațiune directoare sau un scop care controla alegerea unei anumite cărți în detrimentul alteia. Cory nu urmase niciodată vreunul dintre trasee de la început până la sfârșit – presupunând că exista un început sau un sfârșit –, dar era curioasă. Traseele ofereau promisiunea unei călătorii sau găsirea unui sens. Odată, ea dăduse peste o foaie de hârtie cu un scris de mână asemănător caracterelor unei mașini de scris, ascunsă într-o ediție veche a *Basmelor Fraților Grimm*. A pus cartea la

loc pe raft și, mai târziu, când s-a întors s-o caute, a descoperit că cineva o luase. Atunci a simțit gelozia, întrebându-se cine găsise indiciul și dacă plecase într-o călătorie care ar fi putut fi a ei.

Cory a mai mușcat o dată din sendviș și s-a uitat iarăși la subtitlul cărții: *Cum te poate ajuta vechea artă Zen să faci curățenie și să-ți schimbi viața*. Nu toate cărțile au aceeași valoare, s-a gândit ea. Multe trebuie eliminate, mai ales cele motivaționale, dar cartea asta părea diferită. Cărticica trăsese semnalul de alarmă în legătură cu nenorocirea capitalismului de consum pe bază de carbon, care distruge planeta. Problema era sistemică, părea să spună cartea. Dezordinea nu era rezultatul lenei, amânării, tulburărilor psihice sau al defectelor de caracter. Era o problemă socio-economică și chiar filozofică, una a alienării descrise de marxism și a fetișismului mărfurilor, care necesita nici mai mult, nici mai puțin decât o revoluție spirituală a perspectivei asupra lumii și o reevaluare radicală a ceea ce e autentic și important. Cory a întors cartea și s-a uitat la fotografia călugăriței budiste, rasă în cap. Ochii ei limpezi o priveau fix, cumva în expectativă, și chiar atunci, i-a trecut prin minte amintirea sufrageriei jalnice a lui Annabelle.

– Ce e? a întrebat-o Cory pe Aikon. Ce vrei să fac?

Surprinsă, s-a trezit așteptând un răspuns.

Fetișismul mărfurilor? Capitalism de consum bazat pe carbon? Alienarea descrisă de marxism? Era oare aceeași carte pe care o citise Annabelle despre o tânără călugăriță budistă și despre diadema ei cu cristale Swarovski?

Ei bine, da. Și nu. Până la urmă, cărțile nu există într-o condiție singulară. Noțiunea de „carte“ reprezintă doar o ficțiune convenabilă cu care noi, cărțile, suntem de acord, deoarece servește nevoilor birocrate de publicare, ca să nu mai vorbim despre egoul scriitorilor. Dar realitatea este mult mai cuprinzătoare. Desigur, există cărți individuale – probabil chiar acum ții una în mână –, dar suntem mai mult decât atât. Cu riscul de a părea pline de noi, suntem Una și Mai Multe, o unitate în diversitate, o pluralitate în continuă schimbare, un flux fără de trup. Deplasându-ne și schimbându-ne forma, întâlnim ochii cititorilor asemenea semnelor de punctuație negre pe o pagină sau urechea asemenea valurilor de sunete. De acolo, călătorim prin mințile lor și astfel ne contopim și ne multiplicăm.

Și atunci, cum rămâne cu scriitorul? Ei bine, așa cum ar spune orice carte, scriitorii sunt, în primul rând, o metaforă, ceea ce nu înseamnă că nu sunt necesari. Din contră. Cărțile au nevoie de scriitori. Bineînțeles că avem nevoie! Nu avem degete, nu putem scrie. Marile minți umane sunt vectorii noștri, corpurile senzuale ale scriitorilor sunt vehiculele noastre, iar ambițiile lor sunt combustibilul de care avem nevoie pentru a ne trezi la viață. Scriitorii sunt interfața și degetele noastre.

Așadar, scriitorii sunt absolut necesari, chiar dacă tot ce fac ei este să meargă în turnee literare prin țară – ca Aikon – sau să moțăie în birourile lor din bibliotecă, în fața laptopurilor, ca doamna care tasta la computer, înconjurată de un teanc de surse de referință pe care, dacă ai întreba-o, ar pretinde că ea le-a ales. Desigur, după cum s-a văzut, autoritatea este o chestiune de perspectivă și, dacă ai întreba acele cărți, ele ar pretinde că scriitorul adormit este cel ales. Cărțile au ales-o și, în timp ce ea moțăie, ele lucrează din greu, configurându-i rețelele neuronale, acea lume infernală de dincolo, ascunsă în subconștientul pe care ea îl numește imaginație. Acolo, cărțile interacționează, unindu-se după propriul model și îmbinându-și ADN-ul cu memoria și experiența ei, ca să creeze astfel un alt eu. În curând, scriitoarea se va trezi, se va scutura din vis, se va mustra că a moțăit iar și se va întoarce la treabă, la treaba anevoioasă de a transcrie, cuvânt cu cuvânt, o nouă carte. Cărțile pe care le-a citit sunt părinții cărții pe care o scrie și ea va acționa ca moașă la nașterea acesteia.

Și apoi, când scriitoarea termină de scris cartea și o trimite în lume, cititorii se implică și are loc un alt fel de fuziune, deoarece cititorul nu este un receptacul pasiv pentru conținutul unei cărți. Câtuși de puțin. Colaborează cu noi, ne e complice, ne dă o nouă viață. Și pentru că fiecare cititor este unic, el face ca fiecare dintre noi *să însemne* ceva diferit, indiferent de ce stă scris pe paginile noastre. Astfel, atunci când este citită de cititori diferiți, o carte se transformă în cărți diferite, devine o serie în continuă schimbare, care curge prin conștiința umană ca un val. *Pro captu lectoris habent sua fata libelli.* În funcție de capacitățile cititorului, cărțile au propriile destine.

Și, da. *Miracolul ordinii* pe care a citit-o Cory era diferită de *Miracolul ordinii* pe care o citise Annabelle, diferită de cartea pe care Aikon credea că a scris-o și pe care criticii ei de pe Twitter au condamnat-o – și totuși, toate aceste cărți sunt adevărate, complete și perfecte așa cum sunt. Astfel, într-un

mod fluid, schimbându-ne forma, noi, cărțile, ne împărțim, ne multiplicăm și călătorim prin timp și spațiu.

Un zgomot de la masa alăturată din cafenea a făcut-o să ridice privirea. Aleph și Slavoj erau adânciți în conversație. Cory nu auzea ce spun, dar a observat că fata nu arată prea bine. Avea fața palidă și maxilarul umflat. Avea vânătăi pe brațe și cicatrici pe genunchi. Arăta de parcă ar fi fost bătută. Bătrânul poet s-a întins peste masă și i-a luat mâna, a ținut-o o clipă să-i calmeze tremurul, apoi a întors-o și i-a privit palma de parcă i-ar fi citit viitorul. După o clipă, i-a dat drumul și a început să cotrobăie prin pungile de cumpărături atârnate de spătarul scaunului cu rotile. A scos un borcan cu murături pe jumătate plin, l-a deschis și i l-a oferit. Au stat acolo mâncând murături împreună.

Cory îi privea. Mai văzuse așa ceva și înainte. Slavoj își împărțea întotdeauna mâncarea. Toți o făceau. Și atunci i-a venit ideea, o mică scânteie, dar una care ar fi pus la cale o transformare radicală a lumii lui Annabelle, schimbându-i viața. Bine, poate. Ar fi fost frumos.

MIRACOLUL ORDINII

Capitolul 4

Suntem uniți cu toții

Frumoasa noastră planetă albastră este plină de viață. Astronauții știu asta deoarece au călătorit suficient de departe cât să vadă întregul Pământ ca pe un singur organism viu, plutind în întunericul spațiului cosmic. Dar aici, pe Pământ, nu avem o asemenea perspectivă. Cufundați în micile detalii ale propriei existențe, credem că viețile noastre sunt izolate și că noi înșine suntem, de asemenea, izolați. Dar asta este o mare iluzie. Adevărul este că totul depinde de restul lucrurilor. O floare depinde de soare, și de pământ, și de ploaie, și de albina care o polenizează. Nu poate supraviețui fără ele; fără ele, ar muri. Oamenii sunt la fel. Avem nevoie de soare, și de pământ, și de ploaie, și de legumele pe care le consumăm. Avem nevoie de mama, de tatăl nostru și de toți strămoșii. Suntem o continuare a lor și fără ei nici n-am fi în viață. Și noi toți – floarea și albina, tu și eu – suntem mici părți ale corpului viu al planetei.

În Zen, o numim interconectare, interființare sau evoluție colectivă. Uneori o numim „vid", scrisă cu caracterele chinezești corespunzătoare cuvântului „cer". Unul dintre astronauții care au mers pe Lună, domnul Edgar Mitchell, a conștientizat multe despre vid pe când plutea pe cer. S-a uitat înapoi spre Pământ și a înțeles brusc că moleculele corpului său, corpurile partenerilor și chiar și nava spațială provin dintr-o străveche generație de stele și, în acel moment, a simțit o comuniune cu universul. Mai târziu a spus: „Nu eram noi separați de restul, ci un singur eu, asta e tot, un singur lucru." În Zen, numim fenomenul iluminare.

Văzut din spațiul cosmic, un cutremur nu înseamnă nimic. Unul de magnitudine mică nici măcar nu se vede. Unul de magnitudine mare ar putea lăsa în urmă o cicatrice atât de neînsemnată, încât să pară o fisură fină în smalțul unei căni de

ceai. Însă pe Pământ trăim lucrurile diferit. După marele cutremur din Japonia, m-am implicat în eforturile de întrajutorare, călătorind în provinciile din nord împreună cu alți călugări budiști ca să oferim hrană, adăpost și sprijin spiritual victimelor, ale căror vieți fuseseră spulberate. Nu voi uita niciodată acele scene devastatoare.

Orașele fuseseră șterse de pe fața pământului. Cartierele fuseseră distruse. Sate pitorești de pescari au fost îngropate în nămol negru. Casele oamenilor au fost zdrobite, iar viețile lor au fost reduse la un amestec de moloz, într-o zonă imensă de sedimente și dărâmături. Și totuși, oamenii se ajutau reciproc.

Oriunde m-am dus, am văzut oameni care își pierduseră familiile suflecându-și mânecile și ajutând alte victime să caute trupurile copiilor. Curățau străzile și se ajutau reciproc răscolind după comori de familie prin noroi. Se auzeau strigăte atunci când descopereau ceva special, o fotografie de nuntă, poșeta unei doamne sau manualul unui copil, și apoi toți oamenii se adunau în jurul obiectului respectiv, ștergând cu grijă noroiul și dând obiectul mai departe, pentru a-l identifica și onora. Dar noroiul nu poate fi șters așa de ușor. Contaminarea radioactivă din exploziile nucleare va exista timp de secole, dar chiar și în umbra reactoarelor din Fukushima, oamenii ajutau. Asta este interdependența.

În Zen avem o pildă. Dacă în mâna ta stângă se înfige o așchie dureroasă, ce face mâna ta dreaptă? Spune „O, ce păcat, dar nu este problema mea“? Nu, sigur că nu. Mâna dreaptă scoate așchia. Asta înseamnă interdependența.

Când am întrebat-o pe una dintre victimele cutremurului de ce e acolo în fiecare zi, s-a uitat la mine și a clătinat din cap. „Dezastrul este adevărat“, mi-a spus. „Se întâmplă și trebuie să ne ajutăm reciproc. Nu ne putem salva singuri.“

– A zile
adu
le a
con
teni
să c nte.
Spa rile
de tiile
aste pate
obi iar
acu
și a
aș
rba
des
oce
lini oce
care le a
asc d în
cân care
se c dar
atu
rept
cole din
cau le –

cel puțin, așa le spunea mama lui Cory. Dar pentru Cory, lucrurile bunicii erau comori și, ori de câte ori mergea s-o viziteze, revenea acasă cu o mulțime de cadouri, de care mama ei se debarasa rapid.

Bunica Dee a murit când Cory avea doisprezece ani, iar mama lui Cory a avut un fel de plăcere să se răzbune umplând două tomberoane uriașe cu toate comorile ei. Cory a ajutat-o, dar înainte să vină firma de transport să ridice tomberoanele, s-a și cățărat înăuntru și a salvat câteva lucruri: un pulover vechi tricotat manual, o minge de cauciuc, o plăcuță în memoria lui JFK spartă și reparată cu migală, cu bandă adezivă și lipici. Comoara ei preferată era o cutiuță goală, frumos etichetată „Cutiuță goală", cu minuțioasa caligrafie a bunicii ei. Cory a așezat-o pe raftul ei. Nu putea pune niciun obiect în cutiuță fără să o transforme exact în ceea ce nu era, iar acest lucru o făcea să râdă, chiar dacă îi amintea cât de dor îi e de bunica. Bunica Dee iubea *totul*. Fiecare vază spartă și fiecare capăt de ață aveau o poveste, fiecare bucată de folie de staniol utilizat și fiecare pungă pentru sendviș folosea la ceva, așa că ea onora totul.

Și Annabelle era la fel, a spus Cory. Annabelle era la fel ca bunica Dee datorită capacității ei de a iubi lucrurile și de a le găsi întrebuințări. Deși asta era o calitate admirabilă, problema era că acum avea prea multe lucruri de care să aibă grijă. Dar exista o soluție.

– Până la urmă, este doar o problemă de distribuție. Ai prea multe, însă alții au prea puțin. Așa că trebuie să ne dăm seama cum să-ți redistribuim lucrurile și să le găsim cămine în care să fie iubite și folosite. Dacă le putem elibera pe ele, atunci te vom elibera și pe tine. Toată lumea are de câștigat, nu-i așa?

Annabelle a dat din cap concentrată. Era preocupată de un rest de fulgi de ovăz uscat și lipit pe genunchiul pantalonilor de trening și-l zgâria cu unghia. Cory a privit-o și a așteptat. Știa cum să-i facă față unui om distras. A tăcut și apoi s-a întors spre Annabelle. Când a vorbit din nou, vocea ei era gravă și imperioasă, aceeași voce pe care o folosea atunci când copiii se rătăceau prin pădure și vrăjitoarea cea rea stătea la pândă în căsuța ei de turtă dulce, sau când lupul cel mare și rău pândea ascuns în tufișuri, chiar după colț.

– Vor veni după tine, Annabelle. Deja ți-ai pierdut slujba. Te vor evacua și îți vei pierde și locuința. Apoi va fi rândul copilului tău. Asistenta socială de la Protecția Copilului se va întoarce și, dacă nu ai făcut curat, ți-l va lua pe Benny și-l va încredința statului. Îl va duce la centrul de plasament. O să-l pierzi. O să pierzi totul.

Fulgii de ovăz mânjiseră fibrele țesăturii. Cum ajunseseră acolo? Annabelle nu-și amintea când mâncase ultima dată fulgi de ovăz. Vederea i s-a încețoșat – plângea? – și apoi a simțit o atingere delicată pe spate.

– Acum nu mai este timp de plâns. Trebuie să iei inițiativa.

Fulgii de ovăz se desprinseseră, lăsând un rest palid de amidon pe fibrele țesăturii.

– Annabelle?

Annabelle a oftat și și-a șters nasul cu dosul palmei.

– Bine. Hai s-o facem.

– Excelent.

Cory s-a ridicat și și-a scos jacheta. Pe dedesubt purta un tricou pe care scria:

Bibliotecară…
cât timp Cea Mai Tare din Lume
nu este o funcție oficială.

Ca la un semnal, o camionetă albă, rablagită, a oprit pe trotuar. Pe partea laterală avea un logo cu un bondar cu aspect îngâmfat și tot acolo era și mesajul:

Gunoiule, dispari!
De transport ne ocupăm noi!

S-a deschis portiera din dreapta. Un tip a coborât și Annabelle l-a recunoscut. Era agentul de pază al bibliotecii, cel cu codițe împletite, care îl găsise pe Benny. I-a făcut cu mâna și apoi s-a dus în spatele camionetei. Șoferul, un tip palid și îndesat, îmbrăcat în uniformă de portar, deschidea portierele duble din spate. Dinăuntru a alunecat o rampă, iar un bărbat bărbos și slăbănog a coborât șovăitor, urmat de o doamnă scundă, rotunjoară, exoftalmică și apoi de o femeie mai înaltă, cu un câine pricăjit. Stăteau pe trotuar în timp ce altcineva din interiorul camionetei începea să le împartă găleți, mături și produse de curățenie. Portarul a spus ceva într-o limbă pe care Annabelle nu o înțelegea, apoi a urcat pe rampă și a apărut o clipă mai târziu, coborând cu grijă un scaun cu rotile pe rampa abruptă.

Acolo stătea așezat un bătrân. Când a ajuns pe trotuar, s-a întors cu fața spre casă.

– E vagabondul ăla! i-a șoptit Annabelle lui Cory. Cel din autobuz, care l-a urmărit pe Benny.

– Slavoj. Oamenii îl numesc B-man.

– B-man!

– Da, reciclează sticle. Este clientul bibliotecii. Toată lumea îl cunoaște pe Slavoj.

Bătrânul a coborât pe alee, manevrând roțile scaunului, iar ceilalți l-au urmat. Când au ajuns pe treptele verandei unde stătea Annabelle, Slavoj și-a deschis larg brațele, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze veranda, toată casa și pe ea.

– Noi am ajuns! a anunțat el triumfător.

– Tu chiar ești B-man? l-a întrebat Annabelle.

– La dispoziția ta.

– Așadar, ești adevărat.

– Ei bine, a recunoscut cu modestie B-man. Din punct de vedere filozofic, asta este o problemă de dezbătut, dar da, pentru scopurile tale, sunt suficient de adevărat.

– Nu-l stârni, a sfătuit-o Cory, întinzându-i mâna lui Annabelle. Putem filozofa mai târziu. Acum e timpul să trecem la treabă.

Annabelle i-a permis micuței bibliotecare s-o ajute să se ridice, dar în drum spre casă, s-a oprit și s-a întors spre camioneta albă, rablagită.

– Este drăguță, a spus ea, arătând mesajul înscris pe portiera laterală. Dar lucrurile mele nu sunt gunoi. Sunt o arhivă.

83

Întrebarea care devenise virală pe Twitter, dacă japonezele pricepute la curățenie sunt împotriva cărților, a fost aprig dezbătută și pe rafturile noastre. Multe dintre noi au simțit că a le pretinde cărților să satisfacă sau să încânte cititorii este o prostie și am fost de acord cu criticii că nu e treaba noastră să-i facem pe oameni fericiți. Altele au simțit că toată această controversă este stârnită de o traducere culturală și lingvistică greșită, o problemă pe care noi, cărțile, o cunoaștem prea bine. Și toate știam despre

cărțile din biblioteca personală a lui Aikon, despre pasiunea ei pentru cărți și despre atenția deosebită pe care o acordă stării lor, deoarece cărțile ei nu se sfiau să ne spună. În secret, chiar și cei mai aspri critici simțeau o oarecare invidie. Ne place să fim curățate de praf și îngrijite. Nu ne place să fim neglijate.

Imaginează-ți, pentru o clipă, propria noptieră. Cum e să fii cartea din vârful teancului de cărți, ocupând locul de onoare, bucurându-te de atenția nocturnă. Sigur, ziua e lungă, dar așteptăm cu nerăbdare momentul în care te strecori în așternuturi, proptindu-te pe perne și îți aprinzi veioza. Acel sunet discret pe care-l auzi atunci când deschizi coperțile și dai pagina este un oftat de ușurare. Și atunci, imaginează-ți dezamăgirea noastră când o altă carte ne ia locul în vârful teancului, adesea înainte ca tu să ne termini de citit! Imaginează-ți umilința pe care o simțim în timp ce, cu fiecare carte, cădem până la baza teancului de pe noptieră, știind că n-am reușit să îți reținem atenția și am fost înlocuite cu lecturi mai facile, mult mai „accesibile". Este de mirare că unele dintre noi, care au avut soarta asta, devin puțin tăioase? Din păcate, diferențele dintre genurile literare reprezintă o formă de intoleranță endemică în biblioteci și librării, oriunde se adună cărți. Asta explică de ce, atunci când unii dintre cei mai apreciați critici și influenceri din social media au mustrat-o pe Aikon că este împotriva cărților, ajungând atât de departe încât să-și bată joc de incapacitatea ei de a vorbi engleza, multe dintre noi au aplaudat.

În ciuda reacțiilor apărute tot mai des în mediul online, sesiunile de autografe de la Wichita au mers bine, deși, din punctul nostru de vedere, n-au fost ideale. Numărul fanilor lui Aikon a crescut atât de mult, încât librăriile au devenit neîncăpătoare pentru cititori, iar evenimentele i-au fost mutate în săli mai mari. Acest lucru a stârnit resentimente considerabile, în special în rândul cărților nevândute de pe rafturile librăriilor, care mormăiau nemulțumite și criticau faptul că cititorii sunt numiți „fani", iar întregul public, „audiență". Și de ce mă rog să fie autorii în centrul atenției, când nu sunt nimic mai mult decât niște moașe celebre? Librăriile nu sunt *săli de spectacole*, dar cel puțin atunci când aceste așa-zise evenimente de autor aveau loc acolo, cărțile nevândute încă sperau că, atunci când un cititor al cărții *Miracolul ordinii* va trece pe lângă raftul de ficțiune, un exemplar din *Marile speranțe* sau *Jane Eyre* își va găsi forța să sfideze gravitația și să sară în brațele sale. Cărțile sunt veșnic pline de speranță. Asta e natura noastră.

Nu doar cărțile au fost dezamăgite. Organizatorii evenimentului încă nu erau mulțumiți de cifre. Își cereau scuze.

– Sunt alegeri, a explicat unul dintre reprezentanții de vânzări. Vânzările de carte au scăzut. Oamenii fie sărbătoresc, fie sunt în stare de șoc. Nu prea au chef de lectură.

Filmarea pentru episodul-pilot a fost amânată și din cauza divergențelor din sânul familiei. Soția, fan Aikon, aplicase să apară în emisiune, iar soțul fusese de acord fără nicio tragere de inimă, însă după alegeri, el a pus piciorul în prag și a spus că nu vrea să-i intre în casă o japoneză pricepută la curățenie, să-i umble prin lucruri și să-i spună ce să facă. Kimi i-a dat aceste detalii în taxi, în drum spre aeroport.

– S-a zis cu *Vrăjitorul din Oz*. Producătorii caută o altă familie pe Coasta de Vest…

– Înțeleg, a spus Aikon, privind pe geamul taxiului.

Autostrada spre aeroport era mărginită de centre comerciale. Niciodată nu văzuse atâtea malluri. Best Buy, Party City, Dollar Store, Walmart Supercenter.

– Ce zici de doamna Oh și fiul ei? Să îi propunem pe ei?

– Am invitat-o deja, a mărturisit Kimi. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă întreb mai întâi. Sper să nu vă supărați…

– Deloc. Ce au spus producătorii?

Kimi a oftat.

– Își doresc o familie mai fericită, mai prietenoasă.

– Înțeleg.

Aikon număra restaurantele. Denny's, Wendy's, White Castle, McDonald's, Texas Roadhouse, Golden Corral, Red Lobster.

– Probabil oricum n-ar fi mers. Doamna Oh nu mi-a răspuns. Nici măcar nu știm unde locuiește.

– Adevărat.

Unde s-au mai văzut homari în Kansas? Dincolo de malluri, peisajul se întindea la nesfârșit, cenușiu, rece și extrem de banal.

– Așadar, din cauza întârzierii, producătorii reprogramează ultima lansare de carte de pe coastă pentru când vom reveni să filmăm episodul „După", în decembrie. Librăria a fost bucuroasă să amâne. Vor să vă mute în amfiteatrul Bibliotecii Publice, a spus Kimi.

84

Nu era loc pentru toată lumea, așa că Jevaun și Dexter lucrau în casă, scoțând arhivele de știri din sufragerie pe verandă, pe când ceilalți lucrau afară, transportând ca niște furnici în șir indian sacii menajeri la tomberon. B-man dirija traficul. Cory a încercat să o ia pe Annabelle în bucătărie, sugerându-i să aleagă lucrurile acolo, dar Annabelle a refuzat să facă asta.

– Asta este munca mea, a spus ea stând cu spatele lipit de perete. Trebuie să asist. Este important.

I-au luat toate arhivele: ziarele și revistele; casetele audio și video vechi; dischetele, CD-urile și DVD-urile conținând aproape două decenii de știri pe care le monitorizase. Odată cu dispariția lor, au dispărut toți oamenii, toate cadavrele lăsate în urmă după împușcături, revolte și dezastre naturale, morți și vii la un loc, purtați de valul știrilor vechi. În cea mai mare parte, erau povești de viață dureroase, dar alături de cele triste, se aflau și cele fericite, pe care Annabelle voia să le salveze. În cele din urmă, a renunțat. Le-a urmărit revărsându-se pe ușă, ca un râu îndiguit al timpului.

– Ești bine? a întrebat-o Cory.

– Da, a spus Annabelle, ștergându-și fruntea cu tivul unui tricou vechi. Nu poți opri timpul. Acum înțeleg.

Pe măsură ce oamenii demontau și îndepărtau munții de obiecte adunate de-a lungul timpului, pentru prima dată în ultimii ani, au început să se vadă pereții și porțiuni mari de parchet.

– E din lemn de esență tare. Uitasem.

Pereții erau pătați cu mucegai acolo unde zăcuseră sacii menajeri.

– Au nevoie de vopsea. O culoare veselă. Galben ar fi frumos. Este culoarea preferată a lui Benny.

Acum era spațiu de manevră în sufragerie și echipa de curățenie a putut să intre. Annabelle stătea pe canapea, în timp ce ei scoteau diverse lucruri din dulapuri și le așterneau în fața ei. Făcând semne de aprobare sau de dezaprobare, Annabelle le hotăra soarta.

– Ca o regină. Sau ca un magistrat.

Și exact când Annabelle rostea aceste cuvinte, Maisie a sosit în goană din debara, aducând o geantă veche plină cu mici suveniruri de la o zi de naștere de demult. Erau panglici din hârtie creponată, steguleț și baloane, trompete

și fluiere, lumânări, confetti și o coroană din folie de aluminiu, pe care a așezat-o pe creștetul lui Annabelle, înainte de a le oferi celorlalți pălării de petrecere conice. Tot restul dimineții, Annabelle și-a purtat coroana cu mare demnitate în timp ce lua hotărâri, atingând fiecare articol cu recunoștință și oferind o binecuvântare înainte de a-l elibera în fluxul de bunuri care circulă înapoi în lume.

Orice își dorea echipa ei, îi oferea bucuroasă: Gordon și Dexter au umplut o cutie cu pelerine vechi de ploaie și echipament de camping, Maisie a luat un teanc de pături, niște tricouri și prosoape, Jevaun a primit discurile cu muzică reggae ale lui Kenji, iar Cory și Jenny au acceptat niște cărți. B-man a rămas afară, alegând alte lucruri folositoare în cutii pentru redistribuirea către adăposturi și Vlado, omul de serviciu, le-a împachetat în camioneta lui, împreună cu vechiul amestec de plăci și echipamente audio al lui Kenji, despre care spunea că le poate vinde.

Au luat o pauză la prânz și au comandat mâncare chinezească la pachet. În timp ce așteptau să sosească, au împodobit-o pe Annabelle cu mai multe ghirlande de beteală, panglici și decorațiuni, au proclamat-o Regina Albină și și-au făcut selfie-uri cu pălăriile de petrecere în fața camionetei. Au mâncat pe verandă. Era o zi cenușie de noiembrie, dar ploaia încetase și stăteau împreună pe trepte împărțind rulouri cu ou, moo shu și orez prăjit. Annabelle și-a pus farfuria pe genunchi și Cory s-a așezat lângă ea.

– Te simți bine?

Annabelle a dat din cap. Se uita la B-man și Vlado, care stăteau împreună lângă camionetă, fumau și purtau o discuție aprinsă în ceea ce părea a fi slovenă.

– Psihiatra lui Benny a spus că B-man nu e real. Dr. M. a spus că Benny are halucinații și l-a inventat. I-am spus că nu cred așa ceva, dar părea atât de sigură, încât am crezut-o.

Annabelle se juca cu o bucată de beteală atârnată la gât.

– Mă crede nebună. Probabil are dreptate.

– Bănuiesc că toți suntem un pic nebuni, a spus Cory.

După prânz, Annabelle s-a întors pe canapea, în timp ce echipa de curățenie s-a pus pe treabă în bucătărie. Se mișcau repede acum, făcând progrese, până când Dexter a intrat în sufragerie cu o cutie de pantofi plină cu cioburi de ceramică roz, pe care a golit-o în coșul de gunoi de lângă canapea.

– Nu! a strigat Annabelle ridicându-se în picioare. Ăla nu!

Vocea ei era stridentă și toată munca s-a oprit. Oamenii s-au adunat în prag purtând pălăriile de petrecere conice și privind-o pe Annabelle cum răscolește prin coșul de gunoi.

– Este un ceainic, a explicat Annabelle, scoțând din coșul de gunoi cioburile de ceramică roz, un fragment de mâner, o bucată din gura ceainicului și adunându-le într-o grămăjoară pe podea. L-am căutat peste tot!

Cory a vorbit în șoaptă.

– E spart.

– Știu, prostuțo! De asta trebuie să-l repar! O să-l lipesc la loc. O să fac cel mai drăguț ghiveci. Și mai există un ceainic pe undeva, pe aici. Unul galben. E stricat, dar am pus cioburile într-o pungă și le-am păstrat. Vor fi ca un set, unul roz și unul galben, și apoi voi planta în ele plante aromatice. L-a văzut cineva? Trebuie să fie prin bucătărie. Trebuie să-l găsesc.

Annabelle a trecut pe lângă ei, îndreptându-se spre bucătărie.

– O!

În prag, s-a oprit brusc, văzând priveliștea. Bucătăria arăta ca fotografiile de la știri care înfățișau case în ruină, după cutremure, tornade și inundații. Peste tot erau împrăștiate alimente, conserve, cutii și pungi cu chipsuri, cereale și supe, lucruri congelate care se topeau în chiuvetă și peste tot pe masă, mirodenii se revărsau din sertare și tăițeii uscați se împrăștiau pe podea, astfel încât ea nu putea merge fără să alunece pe ei.

– O, este groaznic! a strigat Annabelle. Ce dezastru! Trebuie să fac curat pe aici.

– Putem curăța mai târziu, a spus Cory, venind în spatele ei. Te vom ajuta cu toții. Dar mai întâi, să trecem de faza aruncării obiectelor inutile, bine?

– Deja am aruncat prea multe! Nu cred că trebuie să mai aruncăm altele. Nu va mai rămâne nimic. Ce să-i gătesc lui Benny la cină? Nu pot să gătesc cu bucătăria într-o asemenea dezordine!

– Annabelle, Benny nu este…

– Nu, a spus Annabelle ferm. Ajunge. Lăsați-o așa. Voi face curat mai târziu.

Era categorică, așa că membrii echipei de curățenie s-au mutat la etaj. Annabelle le-a permis să debaraseze tot de pe hol, înlăturând teancurile de

reviste vechi și eliberând calea spre toaletă, dar când Jevaun a început să golească cada plină de articole de artizanat, Annabelle s-a împotrivit din nou.

– Nu le poți lua, a spus ea categoric, blocând ușa.

– E în regulă, i-a răspuns el. Spune-mi doar la ce vrei să renunți.

Jevaun a ridicat o pungă umedă, umplută cu fibre de poliester.

– La asta?

– Nu. Am nevoie pentru pernuțe. Vreau să fac pernuțe.

– Drăguț, a spus el, dându-i punga cu fibre de poliester lui Jenny, care aștepta pe hol. Și astea?

A arătat spre un teanc de rame goale, înghesuite între cadă și toaletă. Annabelle a scos una dintre ele și a privit-o lung.

– O, s-au stricat de la apă, ce păcat! Dar mai pot fi folosite. Au patina timpului, nu crezi? Un pic demodat. De fapt, este greu de obținut efectul ăsta. Le voi păstra.

Annabelle i-a întins ramele lui Jenny, care le-a dus jos, în timp ce Jevaun scotea de sub chiuvetă o valiză albastră, veche.

– O! a exclamat ea, în timp ce el o așeza pe vasul de toaletă. Am uitat de asta.

Pe lateralul valizei creștea mucegai. Annabelle a ezitat, apoi a îndepărtat mucegaiul și a deschis-o. Era plină cu animale de pluș și păpuși… Un maimuțoi, un papagal, un hipopotam roz, niște ursuleți și o păpușă de cârpă, Raggedy Ann. A ridicat o focă.

Dexter îi luase locul lui Jenny la ușă. S-a jucat cu foca de pluș aruncând-o în sus și-n jos, ca și cum ar fi înotat.

– Ce drăguță, a spus Dexter cu sfială.

Foca l-a prins de nas.

– Salut. Numele meu este Harold și sunt o focă.

Dexter a zâmbit și și-a ferit capul.

– Nu crezi că Harold este un nume drăguț pentru o focă din port? l-a întrebat Annabelle.

Dexter a privit melancolic valiza.

– Lui Maisie i-ar plăcea. Are probleme de anxietate și o ajută să aibă animale de pluș. Le poate mușca liniștită, nu le deranjează.

Annabelle a strâns foca la piept.

– Lui Harold nu i-ar plăcea să fie mușcat.

A băgat foca înapoi în valiză și a închis-o.

– Și eu am probleme de anxietate, dar nu mușc.

A oftat și a deschis din nou valiza.

– Dar cred că fiecare este diferit.

A scotocit printre animalele de pluș și a scos un pinguin jerpelit.

– Maisie poate să-l ia pe ăsta.

Dexter a plecat cu pinguinul, iar Jevaun a început să golească dulapul cu lenjerie. Annabelle s-a așezat pe vasul de toaletă, tot mai gânditoare, în timp ce-l privea scoțând lucruri și uitându-se la ele. Încă păstra trusa de brodat *Two Hearts, One Love* în ambalajul original: o primise cadou de nuntă de la forfecoase. Păstra și andrelele, acele și cârligele, mapele pline cu modele de tricotat, ghemele de lână încurcate și botoșeii pe jumătate terminați, care lui Benny îi rămăseseră mici înainte ca ea să apuce să-i termine de tricotat. Va păstra cu siguranță Happy Harvest Décor Collection și costumul de sperietoare de la primul Halloween al lui Benny. Când Jevaun a sugerat că un alt copil s-ar putea bucura de el, Annabelle i-a luat husa și a târât-o pe hol spre dormitorul ei, lăsând în urmă un teanc de frunze aurii. Cory era în dormitor. Când Annabelle a intrat, ținea una dintre cămășile de flanel ale lui Kenji la pieptul lui Gordon, verificând dacă i se potrivește. La picioarele ei se afla un sac menajer plin cu mai multe cămăși. Annabelle a oftat adânc.

– Nu! a strigat ea, repezindu-se și smulgând cămașa din mâinile lui Cory. Sunt ale lui Kenji. Le păstrez pentru pilota pe care o confecționez în memoria lui. Nu ți le dau!

Ținând strâns cămașa de flanel a lui Kenji și husa cu costumul de Halloween al lui Benny, Annabelle s-a retras.

– Cred că este destul pentru astăzi. Vă apreciez foarte mult ajutorul, dar acum ar trebui să plecați.

– Annabelle, încă…

– Nu! a strigat Annabelle cu o voce stridentă. Vă rog! E destul. Chiar vreau să plecați. Acum!

Gordon s-a furișat pe ușă afară. Annabelle s-a ghemuit într-un colț, îmbrățișând strâns husa costumului de Halloween.

– Annabelle, a spus Cory, întinzându-i mâna. Știu că este supărător, dar…

– Nu! a strigat Annabelle. Nu te apropia! Pleacă odată!

Repede, Cory s-a retras, dar a rămas în pragul dormitorului.

– Bine, am plecat. Vezi? Acum…

– Nu! Taci! Ascultă-mă! Încerci să mă bagi într-una dintre poveștile alea îngrozitoare de la televizor, dar eu nu sunt așa! Nu sunt o colecționară maniacă și nu voi fi povestea ta cu final fericit doar ca să ai o părere mai bună despre tine! Nu mă poți obliga!

– Annabelle, asta nu este… nu încercăm să te transformăm în nimic. Noi doar…

– Asta este camera *mea*! Casa *mea*! Mie îmi place așa cum e.

Ochii lui Annabelle erau sălbatici, roșii de furie, în timp ce se învârtea furibundă prin dormitor.

– Annabelle, uită-te la mine…

Cory i-a întins din nou mâna și a revenit în dormitor.

– Nu ne vom atinge de nimic din ce nu vrei…

– Nu! a urlat Annabelle. *Nu le atinge! N-ar trebui să le atingi!*

Tomberonul lui No-Good era plin, iar camioneta albă a lui Vlado era umplută cu lucruri de donat și dăruit. Au încărcat ultimul produs de curățenie și apoi s-au strâns pe trotuar.

– Ei bine, a spus Cory. Vă mulțumesc tuturor. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama…

Jevaun a îmbrățișat-o pe după umeri.

– Nu e vina ta.

– N-ar fi trebuit s-o grăbesc…

– Costumul ăla de sperietoare a fost de vină. N-ar fi trebuit să insist să renunțe la el. Asta a scos-o din sărite.

– Ceva tot trebuia s-o scoată din sărite, a spus Jenny. Cu toate porcăriile astea, era inevitabil.

– Ceainicul a fost de vină, a șoptit Dexter. N-ar fi trebuit să-l arunc.

– Asta este problema cu lucrurile, a intervenit B-man. În cele din urmă, ajung să te stăpânească ele pe tine…

– Stres posttraumatic, a declarat Gordon, mângâindu-și barba cu degetele tremurătoare.

– Tipic.

– Sau poate pinguinul a fost de vină, a fost de părere Dexter.

Maisie a scos aripioara pinguinului din gură.

– Traumă, a comentat ea, adulmecând. Recunosc trauma atunci când o văd.

– Ba nu, e vina cămășilor, a contrazis-o Gordon. Ele au scos-o din sărite, pun pariu.

– Ne-am mișcat prea repede, a spus Cory. Ar fi trebuit s-o luăm mai încet.

– Trebuia să ne mișcăm repede, a replicat Jevaun. Și am făcut o mulțime de lucruri.

– Nu îndeajuns, a insistat Cory. Nici pe departe.

Casa era tăcută. La etaj, Annabelle a rămas încremenită, ghemuită într-un colț al dormitorului, continuând să îmbrățișeze strâns cămașa moale de flanel a lui Kenji și costumul de sperietoare al lui Benny. Îi auzea încărcând camioneta afară. A așteptat să pornească motorul, zgomotul roților cum se îndepărtau. I-a auzit vorbind. De ce nu plecau odată?

Paiele din costumul lui Benny îi zgâriau pielea. Ideea cu sperietoarea îi venise la Thrift Shop. Descoperise mai întâi salopeța din denim, iar apoi cămașa de flanel, care arăta exact ca una de-ale lui Kenji. Cususe petice deschise la culoare pe genunchi și pe coate, făcuse bretele dintr-o bucată de frânghie și îndesase paie în mânșete. Găsise o pălărie veche din fetru pe care o împodobise cu frunze aurii. Pălăria, prea mare pentru capul lui Benny, nu făcea decât să-l transforme într-un băiețel și mai adorabil atunci când îi cădea pe ochi. Dar apoi Benny a refuzat s-o poarte.

Avea doar trei ani. A fost primul lui Halloween adevărat. L-au dus la colindat. Annabelle s-a costumat în dovleac, iar Kenji în fantomă.

85

Când cearta a izbucnit în salon, în timpul reportajelor postelectorale de la știrile de seară, medicii au închis televizorul. Doar câțiva dintre copiii mai mari de la Pedipsy urmăreau știrile. Majoritatea însă erau prea mici ca să le pese de politică, dar alcătuiau, prin natura lor, un grup instabil și hipersensibil, în acord cu energiile din jur, cu stările de spirit subtile și vibrațiile nevăzute ale secției și din exterior. Tensiunea și neînțelegerile transmise la știri i-au tulburat și astfel, în zilele care au urmat conflictului,

nimeni nu s-a obosit să dea din nou drumul la televizor. Nu a fost o decizie care să fi fost discutată și nici un ordin de sus. Televizorul a rămas stins și nimeni nu s-a plâns.

Dar până atunci, videoclipurile cu revoltele fuseseră difuzate destul de des, astfel încât majoritatea copiilor și medicilor văzuseră la știrile locale secvențe cu delincvenții cu glugă neagră, răsturnând tomberoanele și incendiind limuzina neagră. Văzuseră pietrele aruncate către polițiști și riposta cu bâte și gaze lacrimogene. Și văzuseră înregistrările cu Benny surprinse de camera de supraveghere, în care spărgea vitrina magazinului Nike cu bâta de baseball. Acest lucru i-a conferit un anumit prestigiu atât în rândul pacienților, cât și în rândul asistenților, însă Benny părea să nu-și dea seama de celebritatea sa. Ceilalți copii se întrebau dacă va reacționa urât sau va fi violent, iar medicii erau îngrijorați din cauza aceluiași lucru, dar Benny s-a comportat exact pe dos. Era docil și coopera, lăsându-se hrănit și transportat cu scaunul cu rotile la mese, la grup, la școală, la ședințele de terapie prin artă, la recuperare și la toate activitățile terapeutice programate, dedicate tinerilor pacienți cu probleme psihice. Mut și limitat de scaunul cu rotile, părea că trăiește într-o lume de ceață și umbre, un spațiu neliniar, atemporal, anesteziat, îndepărtat de ritmurile cotidiene ale secției de psihiatrie, dar în fiecare seară, exact la ora cinci, când erau difuzate știrile locale, Benny se îndrepta spre salon, își așeza scaunul cu rotile în fața televizorului și se uita la ecranul stins cu suprafața ca de cristal lichid. Și asculta.

La acea vreme, era greu de știut la ce se gândește. Medicamentele pe care le lua ne blocau accesul la gândurile lui; mintea lui, așa de limpede și accesibilă în atelierul de legătorie, părea acum la fel de neclară și de întunecată precum filmările alb-negru ale camerei de supraveghere, iar coloana ei sonoră, la fel de încărcată cu energie statică. Știam că aude sirene. Scandări și strigăte. Sunetul bocancilor care mărșăluiau și zgomotul elicelor. În haosul sunetului și al umbrei, luminile stroboscopice se amestecau cu țipetele sticlei sparte, în timp ce pe fundal, amplificat de alămuri și tobe, zgomotul televizat rula în întuneric.

În timp ce stătea în fața ecranului stins al televizorului, lacrimile îi curgeau pe obraji. Ceilalți copii l-au lăsat în pace, la fel și medicii, iar Benny a preferat să fie așa. Se străduia din greu să fie atent, dar medicamentele îi

tulburau până și lui accesul, făcând să-i fie mai dificil să audă ce se întâmplă în lume, la televizor, în propria minte.

86

Camioneta albă s-a îndepărtat, apoi s-a făcut liniște. Annabelle s-a ridicat și și-a întins picioarele amorțite. După agitația făcută de echipa de curățenie, casa părea goală și nemișcată. S-a uitat prin dormitor. Oamenii începuseră să sorteze hainele în grămezi, dar nu ajunseseră prea departe. Annabelle a aranjat pe pat pernele și animalele de pluș. A luat valiza albastră de pe hol și a așezat-o pe pat. A scos dinăuntru foca, maimuțoiul, păpușa Raggedy Ann. Jucăriile din copilăria ei. Stăteau pe patul ei când era mică. A întors valiza cu susul în jos și a aruncat restul jucăriilor. Unele dintre ele au căzut pe podea. Pe atunci sfârșeau adesea pe podea, dar de cele mai multe ori, ajungeau să stea în patul ei, să privească și să nu facă nimic, așa că le-a pedepsit încuindu-le în valiză. Annabelle a legănat maimuțoiul și l-a privit în ochi.

Mă iubești? l-a întrebat, iar când maimuțoiul a spus *Nu*, l-a întors cu fața la perete, astfel încât să stea cu spatele la ea. A întins mâna către Raggedy Ann.

Mă iubești? a întrebat-o. *Nu.* A întors păpușa cu fața la perete, lângă maimuțoi, apoi a luat foca.

Mă iubești? Vocea îi tremura acum. A întrebat un urs, o bufniță, un struț și un hipopotam, dar, rând pe rând, jucăriile i-au întors spatele. Când ultimul animal de pluș a evitat-o, Annabelle a luat un stilou de pe noptieră. Strângându-l în pumn, a început să-și înjunghie perna cu el, iar și iar, înțepând cu vârful umplutura de poliester și salteaua de dedesubt, până când, în cele din urmă, un suspin adânc înfipt în stomacul ei a urcat tremurându-i în glas și i-au dat lacrimile. Annabelle s-a întins pe pat, cu fața în jos, și a plâns îndelung, iar la sfârșit s-a răsucit pe spate și s-a holbat la tavan. Își simțea corpul epuizat și calm. La fel și mintea. Și-a amintit sentimentul de când era mică, uimită că ritualul încă funcționează după atâția ani.

S-a ridicat în capul oaselor și i s-a făcut brusc sete. Holul din fața dormitorului ei era un dezastru – echipa de curățenie plecase în grabă –, dar toaleta era ordonată și arăta decent. Cana se afla în suportul pentru pahare,

la locul ei. A umplut-o cu apă și a băut. Ușa camerei lui Benny era deschisă, iar ea stătea în prag, privind înăuntru. Șifonierele și rafturile ordonate aparțineau unei lumi diferite, unde fiecare lucru își avea locul său. Unde fiul ei locuia singur. O, Benny! s-a gândit Annabelle. Îmi pare rău.

Pe hol a găsit o cutie cu saci menajeri mari, pe care Vlado o luase dintre produsele de curățenie de la bibliotecă. Vlado era ingenios.

Animalele de pluș stăteau încă pe patul ei, aliniate cu spatele. Privindu-le, a simțit un val de furie. Cu ce drept o evitau? Le-a întors cu fața, astfel încât să se uite la ea din nou cu ochii lor de sticlă, care văzuseră prea multe. Erau martorii ei. Annabelle ar fi trebuit să le fie recunoscătoare, dar nu putea, așa că le-a băgat pe toate în sacul menajer. Mai bine, s-a gândit ea, apoi s-a răzgândit, a scos maimuțoiul și l-a pus sub pernă. Avea să-l țină acolo. Dintre toate animalele, el se pricepea cel mai bine să muște.

Sufrageria era un dezastru, dar și acolo se vedeau câteva progrese. Porțiunile goale de parchet deveniseră tot mai mari și toți pereții erau vizibili. Cineva îi așezase cu atenție globurile de zăpadă pe pervazul ferestrei, lângă acvariul cu peștișorul auriu care conținea darurile ei de la corbi. Annabelle a mutat globurile printre obiectele din grămada de dat, păstrându-le doar pe cel cu țestoasa de mare și pe cel cu tsunamiul, dăruit de Benny. A păstrat și acvariul cu peștișorul auriu.

Cioburile ceainicului roz zăceau încă pe podea, lângă canapea. Annabelle le-a strâns și le-a dus la coșul de gunoi. Coșul de gunoi era aproape plin, așa că l-a luat și l-a târât afară, în curte. Cineva lăsase o servietă jerpelită pe verandă. Probabil unul dintre oamenii fără adăpost. N-ar trebui să-și lase gunoiul pe proprietatea altor oameni, s-a gândit Annabelle, ridicând-o. Servieta era ultimul lucru de care avea nevoie. Și mai mult gunoi.

Tomberonul lui No-Good era plin, așa că Annabelle a scos valiza și servieta afară, pe alee. Pereții tomberonului de la Thrift Shop erau înalți, însă ea a reușit să ridice sacul pe margine, unde s-a clătinat. S-a gândit la bietul ei ceainic și a regretat o clipă, apoi a împins sacul menajer în tomberon. A aruncat servieta, a auzit zgomot, după care o voce a spus:

– La naiba!

– O! a exclamat Annabelle. E cineva acolo?

Din tomberon s-a auzit un zgomot ca și cum cineva scotocea pe acolo, apoi servieta a zburat înapoi și a aterizat pe o grămadă de saltele pătate, care

zăceau prăbușite lângă un felinar. Un cap a apărut la marginea tomberonului.

– Tu ești! a exclamat Annabelle, fata cu rața de cauciuc. Prietena lui Mackson din noaptea cu lună plină.

– Mi-ai aruncat rahaturile tale în cap, a dojenit-o fata. Dormeam.

S-a cățărat pe marginea tomberonului și a sărit pe trotuar, a luat servieta și a dat-o deoparte.

– Servieta asta nici măcar nu e a ta, ca să-ți permiți s-o arunci.

– Cineva a lăsat-o pe proprietatea mea. De ce dormi acolo?

Fata s-a așezat pe marginea unei saltele umede și a căscat.

– De ce crezi? Este singurul loc în care polițiștii nu mă fut la cap.

Era îmbrăcată așa cum fusese prima dată când se întâlniseră, dar părul ei, cândva decolorat, era deșirat și murdar, iar rădăcinile întunecate crescuseră, astfel încât doar vârfurile rămăseseră albe. Slăbise. S-a scărpinat pe brațe și Annabelle a văzut că mâinile îi tremură.

– Ești prietena lui Benny. Artista, nu?

Fata s-a uitat la ea, mijind ochii, deși era o zi înnorată. Sub ochi avea cearcăne. Vocea îi suna a gol, de parcă venea din tomberon.

– Ești mama lui Benny. Colecționara maniacă, nu?

Aleph a căscat din nou și s-a lăsat pe saltea, întorcându-se pe o parte și strângându-și mâinile între genunchi.

– Tu ești Aleph?

– Depinde. Uneori.

Zăcea acolo, tremurând din toate încheieturile. Nu părea la fel de reală ca în primele două dăți când se întâlniseră, dar nici imaginară nu părea.

– N-ar trebui să stai acolo. Te-ai putea pricopsi cu ploșnițe. Vrei să intri în casă?

Annabelle a eliberat un scaun din bucătărie, a deschis o cutie de supă și a încălzit-o, dar fata a refuzat să mănânce sau nu a putut. Tremura și a continuat să caște și să se scarpine pe brațe până i-a dat sângele. Își adusese servieta și a verificat dacă mai era acolo. Părea epuizată, dar încă avea energie să pară surescitată.

– De unde îl cunoști pe Benny?

– Pedipsy.

– Ce-i asta?

– Psihologie pediatrică. Secția. Am fost amândoi internați acolo până când eu am crescut.

– O! Bravo ție!

– Nu. Pedipsy e nasoală, dar secția de psihiatrie pentru adulți este și mai rea. O fabrică de medicamente nenorocită!

Aleph și-a încrucișat brațele la piept.

– Nu arăți bine, a spus Annabelle.

– Nici tu.

– Te droghezi acum?

– Sunt în sevraj.

– Cum e?

– Fabulos. Cum crezi că e?

– Habar n-am, a recunoscut Annabelle. De asta și întreb.

Fata i-a aruncat o privire de parcă era de pe altă planetă, apoi s-a îmblânzit un pic.

– E ca o gripă, dar de un milion de ori mai rău.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu.

– Poți să dormi?

– Mă îndoiesc.

– Vrei să te întinzi?

– Bine.

Annabelle a condus-o pe fată în camera de la etaj, a culcat-o în patul lui Benny și a închis ușa. Când s-a întors câteva ore mai târziu, fata părea să doarmă. Întinsă pe cearșafurile cu astronauți ale lui Benny, părea în același timp incredibil de tânără și incredibil de bătrână, ca un extraterestru străvechi, cu brațele tatuate, părul slinos și toate acele piercinguri. Respirația îi era neregulată – lentă la un moment dat, rapidă și șuierătoare în următorul. Uneori scrâșnea din dinți, se încrunta și gemea, iar brațele i se ridicau și zgâria aerul cu degetele ca niște gheare, ca și cum ar fi vrut să evadeze dintr-o închisoare, iar apoi, brusc, renunța la luptă și se cufunda din nou în somn. Fața îi era umedă și brăzdată cu dâre de murdărie, așa că Annabelle a luat o cârpă umedă și s-a așezat pe marginea patului, tamponându-i ușor fruntea. Un sentiment asemănător dorului i s-a ridicat în piept. Dacă ar fi trăit Kenji, ar fi putut avea un al doilea copil. O fetiță.

Întotdeauna își dorise o fiică. A dat la o parte o șuviță de păr de pe obrazul lui Aleph. Unde era mama acestei biete fete când avea nevoie de ea? S-a gândit la propria mamă și s-a întrebat același lucru. Toate acele nopți. S-a gândit la Benny.

Venise timpul să meargă la spital pentru vizită, dar nu voia s-o lase pe fată să se trezească singură într-un dormitor ciudat. S-a întrebat dacă ar fi dispusă s-o însoțească la secția de psihiatrie. Voia s-o aducă la spital și să i-o arate lui dr. M. Vedeți? Este o persoană reală! Voia să-l aducă și pe B-man, dar plecase înainte ca ea să aibă ocazia să-l roage – bine, e adevărat, îl dăduse afară. S-a întrebat dacă l-ar putea convinge să se întoarcă. S-a uitat din nou la fată și a observat că are lacrimi în colțul ochilor. I le-a tamponat cu marginea prosopului. Ce droguri lua? Epidemiile de fentanil și opiacee erau mereu la știri, iar Annabelle le urmărise. Știa că sevrajul e periculos. Trebuia să sune la 911? Și-a scos telefonul din buzunar și a început să caute pe Google simptomele sevrajului.

Când și-a ridicat din nou privirea, fata se trezise și o privea.

– Cum te simți?

– Ca naiba.

Aleph a continuat să se holbeze, neliniștind-o pe Annabelle.

– Te fac cumva să fii agitată?

– Nu. Vreau să spun, da. Gemeai în somn, de parcă te-ai fi luptat cu cineva.

Fata s-a strâmbat.

– Demoni. Monștri. Bau-Bau.

– O! a exclamat Annabelle. Da, exact.

Fata a închis ochii și a dispărut în spatele pleoapelor. Fața ei, care semăna în mod înspăimântător cu o mască, părea mai bătrână.

– Cred că ar trebui să te duc la Urgențe sau așa ceva.

– Nu!

Aleph a deschis ochii. A dat plapuma la o parte, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor.

Annabelle și-a lăsat mâna pe brațul fetei.

– E în regulă. Nu trebuie să mergem, dacă nu vrei. Stai aici și odihnește-te.

Degetele ei i-au simțit cicatricile de pe piele. Aleph s-a tras deoparte și i-a întors spatele, astfel încât să se așeze pe marginea patului, lângă Annabelle.

Și-a frecat brațele și s-a uitat în jur.

– Asta este camera lui Benny?

– Da.

– Este ordonată.

– Benny a fost întotdeauna un băiat ordonat.

Aleph a întins mâna spre bila de sticlă de pe raft.

– Frumos, a spus ea, lăsând-o să i se rostogolească în palmă. Mi-o dai mie?

– Va trebui să-l întrebi pe Benny.

– N-o să se supere, a spus Aleph, strecurând-o în buzunarul blugilor ca pe cel mai obișnuit lucru.

Apoi a arătat spre raftul cu cărți.

– Asta este rața pe care ți-am dat-o.

– Benny a vrut-o, așa că i-am dat-o lui.

Privirea agitată a fetei s-a oprit asupra globului selenar.

– Îi place Luna. Odată mi-a spus toate numele craterelor de impact. Încerca să mă impresioneze.

Nu a îndrăznit s-o mai privească pe Annabelle.

– Știi, e îndrăgostit de mine.

– O! a exclamat Annabelle.

Dar nedorind ca fata să creadă că nu e de acord, a adăugat:

– Ce drăguț!

– Da? Este mult prea mic pentru mine, nu crezi? Și nu-mi place să iubesc. Nu așa, oricum.

O privea din nou pe Annabelle, atentă, căutând ceva.

– Am avut o copilărie de căcat, i-a mărturisit ea.

De parcă asta ar fi o explicație.

– Îmi pare rău, a răspuns Annabelle. Și eu la fel.

– Da, a spus Aleph, dând din cap. Mi-am imaginat.

– Cum așa?

– Toate prostiile alea de acolo.

A făcut semn spre hol, către restul casei, apoi, văzând privirea consternată a lui Annabelle, a adăugat:

– Să nu te simți prost. Dacă aș avea o casă, și eu aș umple-o cu tot felul de prostii.

– Am început să renunț la lucrurile inutile. Tu n-ai casă?

Aleph a ridicat din umeri.

– Nu chiar.

– Unde locuiești?

– Pe aici. Cu prietenii. Vara dorm într-un copac.

A schimbat subiectul.

– Cum a murit tatăl lui Benny?

– Lovit de un camion.

– Nasol.

– Era un camion cu pui. Transporta pui vii.

– Asta e chiar nasol.

– Kenji a leșinat pe aleea din spatele casei. Era drogat. Camionul l-a lovit din plin.

– Uau. L-ai iubit?

– Da. Foarte mult. Avea probleme cu dependența de droguri.

A arătat spre înțepăturile de pe brațele lui Aleph.

– Te-ai drogat împreună cu fiul meu?

Fata și-a tras în jos mânecile suflecate ale cămășii.

– În niciun caz. Benny este doar un copil. Și în plus, nu consumam nimic în cea mai mare parte a timpului petrecut cu el.

– Bine.

– Nu mă crezi, dar este adevărat. Și oricum, i-am văzut brațele lui Benny. Alea nu sunt urme de la droguri. Sunt înțepături prin care să iasă vocile.

– Ți-a spus el asta?

– Nu. Sunt sigură. Și tu auzi voci?

– Nu, de ce?

– În noaptea aia în care eu și Mackson te-am întâlnit pe alee, m-am uitat pe fereastra bucătăriei tale. Vorbeai cu frigiderul.

– Vorbeam cu soțul meu, a spus Annabelle, amintindu-și. A fost o noapte groaznică. Benny a venit acasă plin de sânge, se rănise la mână. L-am dus la camera de gardă. Medicul a spus că e o rană făcută cu un cuțit. Ai fost cu el, nu? Te-am sunat. Ce s-a întâmplat? L-a înjunghiat cineva? Nu mi-a spus!

Aleph a ridicat din umeri.

– Nu l-a înjunghiat nimeni. Eram la bibliotecă. Benny s-a tăiat într-un tăietor de hârtie.

– Asta a spus el, dar nu l-am crezut. Am crezut că minte.

– Da. Copiii mint. Chiar și Benny.

– Ascultă, trebuie să te întreb ceva.

– Ce?

– Vrei să vii cu mine la cabinet?

Aleph s-a făcut mică.

– Cabinet?

– Să te întâlnești cu psihiatra lui Benny. Vreau să vorbești cu ea. Ea crede că Benny te-a inventat. Nu crede că exiști cu adevărat.

Înspăimântată, Aleph părea să devină tot mai mică.

– Poate că nu. Și oricum, psihiatra nu va crede nimic din tot ce spun. Medicii n-au niciodată încredere în declarațiile pacienților.

– Dacă te vede, va trebui să te creadă. Te rog!

– Nu pot să plec așa. Mă vor interna din nou.

Părea obosită, ajunsese doar o fărâmă de om, iar dinții îi clănțăneau de spaimă.

– E în regulă. Putem merge când te simți mai bine. Stai aici și odihnește-te cât vrei.

Annabelle a acoperit-o cu plapuma și i-a înfășurat umerii delicați, apoi a îmbrățișat-o, așteptând. A simțit-o încordată. Se obișnuise ca Benny să opună rezistență, așa că a așteptat, stânjenită și răbdătoare. Au stat o vreme una lângă alta și tocmai când Annabelle era gata să-și retragă brațul, ceva din corpul fetei a cedat, brațele și-au pierdut vlaga, iar capul i-a căzut într-o parte, ajungând să se odihnească pe umărul lui Annabelle. Au rămas așa mult timp.

87

Benny era în salon, privind ecranul stins al televizorului, când Annabelle a sosit cu Aleph după ea. Programul de vizită aproape se terminase, dar el nu era atent la ceas sau la program. Nu a observat când Annabelle a sosit la camera asistentelor și nici ele nu l-au văzut. Annabelle sunase și făcuse o programare la dr. Melanie, dar pierduseră autobuzul și întârziaseră. Asistenta de serviciu le privea sceptică în timp ce suna medicul. Au așteptat, apoi ea a încercat din nou.

– Mă tem că și-a terminat programul pe ziua de azi, a spus ea când dr. M. tot nu a răspuns.

Aleph a fost ușurată. Rămăsese în spate, departe de asistente și, când a auzit asta, s-a întors să plece, dar Annabelle a întins mâna și a prins-o de mânecă. S-a aplecat spre asistentă.

– Vă rog, a insistat ea. Este foarte important. Vreți să mai încercați?

– Dacă anulează cineva, medicii pleacă adesea devreme. Pot încerca să vă reprogramez…

– Dar nu am anulat. Am venit! Autobuzul a întârziat…

Ceea ce nu era în întregime adevărat.

– Nu a fost vina noastră. Vă rog!

– Îi puteți lăsa un mesaj vocal și apoi puteți pleca… O, stați. Iat-o!

Dr. M. mergea cu pas vioi pe holul spitalului, vorbind la mobil. Purta pardesiu și avea o servietă elegantă din piele.

Annabelle a făcut un pas înainte.

– Mă bucur că v-am prins!

Văzând-o venind, psihiatra s-a oprit și a ridicat mâna ca un polițist rutier în timp ce-și termina convorbirea. La sfârșit, și-a băgat telefonul în buzunar și le-a întâmpinat.

– Aici erați! V-am așteptat, dar când nu ați apărut, am presupus că ați anulat programarea. Tocmai plecam, dar mai am un minut. Putem discuta aici?

– Aici e bine.

Annabelle încă se mai agăța de mâneca lui Aleph, iar acum trăgea de ea, împingând-o înainte.

– Dr. Melanie, v-o prezint pe Aleph!

Psihiatra i-a zâmbit fetei, mijindu-și ochii în timp ce-i analiza chipul slăbit și înfățișarea pierdută.

– Bună, Alice. Ce mai faci?

Aleph și-a șters nasul cu mâneca.

– Sunt bine.

Annabelle le-a privit uluită.

– Vă cunoașteți?

Aleph a ridicat din umeri.

– Bineînțeles că o cunoaștem pe Alice, a răspuns psihiatra. A fost internată la noi de mai multe ori.

– Dar ea nu este Alice. Ea este Aleph, prietena lui Benny, cea despre care am discutat. Am adus-o să vă întâlnească, să vă dovedesc că este reală, în carne și oase. Că nu am inventat-o.

Aleph și-a scărpinat podul palmei.

– Aleph e numele de artistă. Cel real este Alice.

– Bine, a spus dr. Melanie, râzând scurt.

– Mă bucur c-am clarificat. Mai e ceva…

– Stați, a întrerupt-o Annabelle. Nu contează care este numele ei. Ideea este că Benny nu a inventat-o. Este o persoană reală, nu o halucinație…

Dr. M. s-a uitat la ceas.

– Doamnă Oh, de ce nu mergem într-un cabinet să discutăm o clipă. Alice, poți aștepta?

– Vreau să-l văd pe Benny, a spus Aleph.

– Alice, cunoști regulile. Foștilor pacienți nu li se permite…

Aleph s-a întors către Annabelle.

– Te rog?

– Nu se poate? a întrebat-o Annabelle pe psihiatră.

– Să văd dacă găsesc o asistentă, a răspuns dr. M. Dar n-ați prefera să fiți acolo, cu ei?

Annabelle a zâmbit.

– Cred că lui Benny nu i-ar plăcea.

Ora de știri se terminase, iar Benny stătea lângă fereastră când Aleph a intrat în salon.

– Benny, a spus asistentul Andrew. Ai un vizitator.

Singurul vizitator pe care îl avusese vreodată era mama lui, așa că l-a ignorat.

– Hei.

I-a recunoscut imediat vocea. S-a întors să vadă dacă e adevărată. Ultima oară când o văzuse, era un extraterestru din spațiul cosmic, luat pe sus de poliție. Acum se transformase într-un zombi, dar tot ea era. De unde știa unde e internat? Cum reușise să-i convingă pe medici s-o lase să intre? Benny continua să tacă, așadar, nu putea să-i adreseze aceste întrebări.

– Au spus că nu vorbești.

Nu era nevoie să răspundă. Ea înțelegea.

– Ești bine?

Benny s-a uitat pe fereastră, prin sticla securizată groasă, care îl izola de restul lumii exterioare. De unde să înceapă? Erau multe de povestit. Voia să-i spună totul, despre lumea care se crea în atelierul de legătorie, despre imaginile pe care le văzuse, dar cu asistentul stând în imediata apropiere, nu era în siguranță, chiar dacă ar fi vorbit în șoaptă. Vocile erau și ele tăcute, însă vorbitul le-ar fi pornit. Vorbind, putea să declanșeze lucrurile, să le repornească, așadar, Benny și-a folosit ochii. Afară, în copac, o pasăre se agăța de o crenguță goală. În josul străzii, un taxi a oprit în stația de autobuz. Un camion de livrări dădea înapoi și-i auzea semnalul slab chiar și prin pereți și prin geamul izolat. Pasărea era mică și cenușie. O vrabie, probabil. Avea penele înfoiate și părea zgribulită. Fereastra avea urme de murdărie. Un copil care stătea în apropiere a început să roadă creioane colorate. Asistentul Andrew s-a îndreptat spre el.

Aleph se uita în jur. Căldura era pornită, iar salonul spitalului era sufocant. Și-a scos hanoracul și Benny i-a văzut urmele de pe braț. Asistentul Andrew era întors cu spatele, ocupat cu creioanele colorate, așa că Benny a întins mâna și le-a atins. Noi stele. Și-a suflecat mâneca hanoracului, și-a lipit brațul de al ei și modelele s-au potrivit. Și-a suflecat cealaltă mânecă și i-a arătat o ploaie de meteoriți și, deasupra, constelația Perseu. Voia să-i spună că Perseu e soțul Andromedei, care a ucis monstrul marin cu sabia lui de diamant și a salvat-o. Spera că ea știe. Și-a ridicat cămașa și i-a arătat galaxia de stele, vortexul de pe abdomenul lui, un canal de scurgere pentru a elibera vocile. Voia ca ea să înțeleagă că se străduiește să se facă bine.

Benny și-a ridicat privirea și chipul ei era mai trist ca niciodată.

– O, Benny! Și apoi a adăugat: Am ceva pentru tine.

S-a uitat în jur după asistent, care avea degetele în gura copilului, scoțând creioanele. A băgat mâna în buzunarul hanoracului și a scos un pachet învelit în ziar, legat cu sfoară. I l-a întins lui Benny, iar el l-a desfăcut. Era un glob de zăpadă. Înăuntru se afla un băiețel, așezat într-un separeu din biblioteca micuță. Pe biroul din fața lui stătea un teanc de cărticele.

– Agită-l! i-a șoptit ea, iar când Benny s-a conformat, un nor de cărți a plutit prin aerul dens.

În globul de zăpadă se aflau, de asemenea, câteva cuvinte, litere libere și chiar semne de punctuație. S-au rotit și s-au așezat încet în jurul lui. Benny a scuturat din nou globul de zăpadă și l-a privit cu atenție. Un punct și virgulă a aterizat pe biroul din fața lui. Un punct i-a aterizat la picioare.

– Acum ascunde-l. Poți să te uiți la el mai târziu, când nu e nimeni prin preajmă.

Puștiul cu creionul scuipa ceară albastră, roșie și galbenă în fața asistentului, care a chemat întăriri. Benny a pus pachetul lângă el în scaunul cu rotile, acoperindu-l cu hanoracul ca să-l protejeze.

– Oamenii sunt nebuni, a spus Aleph, privindu-l pe copil.

Benny a dat din cap. Aleph s-a ridicat.

– Mai bine plec. Plec departe. Probabil n-o să mă mai vezi o vreme.

Benny s-a uitat la ea și a deschis gura să protesteze. De ce? Întrebarea i s-a târât pe trahee și s-a stins acolo. I-au dat lacrimile.

– Am și eu povestea mea, Benny. Trebuie să mă fac bine. Și tu la fel.

Ea se îndepărta acum, plutind kilometri întregi deasupra lui, urmărind lacrima care i se prelingea încet pe obraz. Și-a întins degetul subțire, pătat de vopsea, și l-a atins în locul neted și spațios dintre sprâncene.

– Nu fi trist.

Apoi Aleph s-a aplecat, apropiindu-se, până când fața i-a ajuns la câțiva centimetri de a lui. I-a lins lacrima de pe obraz cu vârful delicat al limbii, apoi l-a sărutat pe buze. Buzele ei erau la fel de moi pe cât și le amintea de pe munte, iar limba avea gust sărat ca lacrima lui. Nu a fost un sărut pasional, dar nici unul pe care i l-ai da fratelui tău mai mic. A durat puțin și a fost cumva erotic, dar apoi s-a terminat, iar asistentul Andrew a înșfăcat-o de braț și a tras-o spre ieșire.

– Bine, bine, i-a spus Aleph asistentului. Calmează-te. Plec.

Aleph s-a smucit din strânsoare, dar apoi s-a întors. A scos din buzunarul blugilor bila de sticlă a lui Benny.

– Mi-o dai mie?

Weee…, a spus marmura. Benny a dat din cap, iar Aleph și-a strecurat bila înapoi în buzunar, apoi s-a aplecat repede și și-a lipit buzele de urechea lui.

– O să mă-ntorc, i-a șoptit. N-o să te uit, Benny Oh.

88

– A fost o greșeală firească, a spus dr. Melanie.

Actualiza fișa lui Benny la calculator, iar Annabelle stătea în fața ei și se uita cum tastează.

– Știm că Benny a avut episoade de delir. Da, în acest caz, Alice este reală, dar…

Annabelle a întrerupt-o.

– Și B-man este tot o persoană reală. Chiar e un vagabond cu proteză la picior. Dacă doriți, îl pot aduce să-l vedeți…

– Nu, nu. Este în regulă. Vă cred.

– Asigurați-vă că menționați asta în fișa pacientului. Și Benny nu lua droguri intravenoase. Nu a consumat niciodată droguri.

– Desigur, a recunoscut psihiatra. Analiza de sânge ne-a confirmat. Dar repet, având în vedere cicatricile recente de pe brațul lui Benny, se înțelege de ce ofițerul de poliție care l-a arestat a făcut această greșeală.

– Nu mă refer la ofițer. Mă refer la dumneavoastră.

– Cu toții ne facem datoria, doamnă Oh, și autovătămarea este o chestiune cât se poate de gravă.

Dr. M. a terminat de completat fișa pacientului și a început să caute un alt document.

– Nu intenționam să discutăm acum despre asta, dar înțeleg că ați primit o vizită de la Protecția Copilului?

Annabelle părea uluită.

– Cum ați aflat?

– În raportul asistentei sociale scrie: condițiile de viață din casa dumneavoastră sunt o potențială amenințare pentru sănătatea mintală și starea de bine a lui Benny. Există și o mențiune despre colecționatul maniacal, vă sună cunoscut?

– O, asta are de-a face cu arhivele pe care le păstram pentru muncă. Agenția mi-a cerut să fac asta, dar le-am aruncat…

Psihiatra s-a aplecat spre ecranul computerului.

– *Periculos*, a citit ea raportul. Ăsta este cuvântul pe care l-a folosit.

S-a uitat înapoi spre Annabelle.

– Așadar, ați făcut curățenie? Cum merge?

– Bine. Zilele trecute au venit câțiva prieteni și m-au ajutat.

– Și munca? Acum câteva luni notasem că vă era teamă că firma la care lucrați v-ar putea desființa postul.

Annabelle a dat din cap.

– Da, așa e.

De ce îi spusese asta lui dr. M.? Asta e problema când nu ai prieteni adevărați în care să ai încredere.

– Și?

N-avea rost să mintă.

– Asta s-a și întâmplat, dar am COBRA, deci asigurarea nu este o problemă. Pot plăti consultația. Și caut și alte locuri de muncă.

De fapt, nu începuse, dar se gândise la asta. Se gândise să aplice pentru un post de vânzătoare la Michaels. Deja cunoștea prea bine produsele, iar doamnele care lucrau acolo păreau drăguțe.

– Văd că există și un preaviz de evacuare…

– Și asta e acolo?

– Este o informație publică. Asistenta socială a căutat-o. Repet, doar își făcea datoria. De asemenea, v-a recomandat consiliere și, desigur, și eu vă sugerez acest lucru de ceva vreme. Ați găsit vreun terapeut?

– Nu. Am fost prea ocupată să fac curățenie.

Dr. M. a mai adăugat o observație pe fișa medicală a lui Benny. Annabelle o urmărea cum tastează. Avea lac de unghii roșu închis, semăna cu sângele uscat. Tasta rapid, dar folosea doar primele trei degete ale fiecărei mâini. Cum ați devenit medic fără să știți să tastați? Nu v-au învățat la facultatea de medicină?

– Doamnă Oh?

– Da?

– Știu că este dificil, dar ascultați-mă. În raportul asistentei sociale scrie că Protecția Copilului recomandă ca Benny să fie luat din custodia dumneavoastră dacă nu reușiți să vă aduceți casa la un standard de viață acceptabil. Având în vedere această recomandare, cu toții considerăm c-ar fi mai ușor pentru Benny să facă tranziția direct de aici. Trebuie să luăm în considerare ce este mai bine pentru el…

– Tranziția? La ce?

– Ei bine, mai întâi la un centru medical. Și de acolo, la un centru de plasament, dacă se poate face un plasament și condițiile de acasă nu se îmbunătățesc.

– Dar condițiile de acasă s-au îmbunătățit! Doamna de la Protecția Copilului nu a văzut încă! Spuneți-i să revină în inspecție!

– Și preavizul de evacuare? Și situația angajării dumneavoastră? Aveți multe lucruri cărora trebuie să le faceți față și sincer, Annabelle, dacă pot să îți spun pe nume, și eu sunt îngrijorată de starea ta de spirit. Nu crezi c-ar fi mai bine pentru Benny să rămână în altă parte, până când vei găsi un nou loc de muncă și vei avea o locuință sigură, stabilă? Până când obții ajutor, începi să mergi la terapeut și te pui pe picioare?

– Nu! a strigat Annabelle, chinuindu-se să se ridice de pe scaun.

Obrajii îi erau îmbujorați și a făcut un pas spre biroul psihiatrei.

– Nu puteți să faceți asta! Nu puteți să-l luați de lângă mine! Sunt *mama* lui!

Tremura și vocea îi era stridentă. A mai făcut un pas.

– Îl iau acasă cu mine acum!

Dr. M. s-a retras.

– Știu că ești supărată, Annabelle. Știu că vrei să-l iei pe Benny acasă…

– Bine! Mă bucur că v-ați dat seama. Bineînțeles că sunt supărată! Nu-l puteți ține internat aici. Fiul meu vine acasă cu mine chiar acum.

– Mă tem că nu va fi posibil, Annabelle.

Dr. M. a întins mâna după telefon.

– Cum adică nu va fi posibil? a strigat Annabelle.

Stătea în fața psihiatrei, aplecată peste birou.

– Benny este *fiul meu*!

– Doamnă Oh, vă rog. Vreau să luați loc.

– Și eu vreau să le spuneți să-l pregătească pe Benny. Îl iau acasă chiar acum!

Annabelle a auzit un zgomot în spatele ei. Doi asistenți stăteau în pragul ușii.

– Doamnă Oh, a spus dr. Melanie. Annabelle. Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. Dar nu depinde de noi. Acum este o chestiune care ține de competența instanței.

BENNY

Bine, încetează! Ajunge. Nu e în regulă! Nu înțelegi? Trebuie s-o faci să se oprească. Este mama mea! Are nevoie de ajutor!

Ești acolo? Mă asculți măcar? În tot acest timp, te-ai prefăcut că mi-ești prietenă, dar este o mare prostie! Dacă mi-ai fi prietenă pe bune, n-ai lăsa să i se întâmple mamei toate lucrurile astea de rahat. Ai găsi o modalitate s-o ajuți – să *ne* ajuți –, dar n-ai făcut-o. *Nu o vei face.* Nu faci *nimic*!

Hei! Cu tine vorbesc! Auzi? Vorbesc serios! Trebuie să mă asculți măcar o dată și să faci ce spun. Te rog! Ai spus că poți transforma trecutul în prezent. Ai spus că poți să mă duci înapoi în timp, să-mi arăți chestii și să mă ajuți să-mi amintesc, dar nu este suficient, bine? Trebuie să *faci* ceva! Ceva adevărat! Nu te preface că nu poți. E o prostie. Știu că poți! Ești o carte, poți rezolva situația! O poți face să iasă cum trebuie!

CARTEA

Oh, Benny… Bineînțeles că ești supărat să afli prin tot ce a trecut mama ta, dar nu a fost vina noastră și am încercat să ajutăm. Toate am încercat. Am făcut tot posibilul.

Uită-te cum a sărit *Miracolul ordinii* de pe masă în viața mamei tale, oferind tot felul de posibilități. Cărticica aia i-a dat mamei tale speranță chiar atunci când avea nevoie, iar când Annabelle a început să-i scrie e-mailuri autoarei, și noi ne-am făcut mari speranțe. Fără o carte a ei, mama ta avea nevoie de cineva cu care să vorbească și, pentru o vreme, Aikon i-a fost ca o prietenă imaginară. Chiar ne-am întrebat, în treacăt, dacă ea și Kimi ar putea ajunge la ușa ta cu echipa de filmare. N-am fost încântate de ideea asta – era televiziune, până la urmă –, dar ne-am imaginat: cele două călugărițe budiste își suflecă mânecile și se apucă de treabă în stilul Zen, neobosit și imperturbabil. Ne-am gândit c-ar fi fost o poveste frumoasă, dar producătorii TV n-au fost de acord. Tu și mama ta nu erați destul de credibili, astfel încât spectatorii să se identifice cu experiențele voastre. Sau destul de fericiți. Trebuie să fi durut, dar ce pretenții poți avea de la televiziune?

Și Cory și echipa ei de curățenie au făcut tot posibilul, iar situația arăta promițător, până când mama ta și-a ieșit din fire și i-a dat afară pe toți. Trauma este puternică, Benny. Mama ta are propria karma, iar noi nu suntem cartea ei, dar chiar dacă am fi, cărțile nu-i pot forța pe oameni să acționeze. Putem să pregătim terenul – să dezvăluim puțin din poveste, să prefigurăm unele rezultate, poate chiar să facem o sugestie sau două –, dar așteptăm să vedem ce aleg oamenii să facă. Așteptăm, sperăm. Dacă am avea mâini, am ține pumnii strânși și am spera să avem noroc.

Așadar, să fie clar, n-am făcut să i se întâmple mamei tale lucruri rele și nici nu te-am pus s-o săruți pe Aleph pe munte; nu te ajută la nimic să ne învinovățești. Învinovățirea este doar un alt mod de a refuza să-ți asumi responsabilitatea pentru viața ta și, atunci când dai vina pe noi, renunți la propria putere și capacitate de acțiune. Nu înțelegi? Renunțarea te

transformă într-o victimă; Benny, bietul băiat nebun, și asta nu-ți place, îți amintești? Și nici nouă nu ne place.

Nu vrem să te supărăm sau să te facem să te simți vinovat. Nu din răutate îți spunem despre suferința lui Annabelle. Îți spunem deoarece, în calitate de cărți, asta e treaba noastră. Și chiar dacă am prefera să-ți spunem basme și povești frumoase cu finaluri fericite, nu putem. Trebuie să fim adevărate, chiar dacă ne doare, și asta e contribuția *ta*. Asta era întrebarea ta filozofică, îți amintești? *Ce este adevărat?* Fiecare carte ascunde o întrebare, și asta a fost întrebarea ta. Odată ce pui întrebarea, treaba noastră e să te ajutăm să găsești răspunsul.

Așadar, da, Benny, noi suntem cartea ta, dar asta e povestea vieții tale. Noi te putem ajuta, dar până la urmă, numai tu îți poți trăi viața. Numai tu îți poți ajuta mama.

PARTEA A CINCEA
DIN NOU ACASĂ

„O[rice] ordine presupune un echilibru extrem de nesigur.“

–Walter Benjamin, „Unpacking My Library“

CARTEA

89

Musca ar putea spune cam așa ceva:

Benny stă în scaunul lui cu rotile în colțul salonului și se uită pe fereastra de sticlă groasă. Pe trotuarul aglomerat, își vede mama stând în stația de autobuz. Peste tot în jurul ei este mișcare, oameni care merg, vorbesc la mobil, dar ea stă acolo, singură, neclintită.

Cu câteva minute mai devreme, Benny a privit cum Annabelle era escortată din secție, flancată de doi asistenți medicali. Când treceau pe lângă salon, s-a oprit și s-a uitat înăuntru, cercetând încăperea, apoi și-a zărit fiul. Fața i s-a luminat și i-a făcut semn cu mâna, iar el a văzut că plânsese. A făcut un pas spre el, dar unul dintre asistenții medicali a imobilizat-o și a îndepărtat-o. „Programul de vizită s-a încheiat", l-a auzit Benny spunând. „Vă puteți întoarce mâine." Benny a văzut cum umerii mamei lui încep să se prăbușească, dar apoi a încremenit, și-a ridicat capul și i-a zâmbit. Benny a înțeles efortul pe care îl făcuse Annabelle să zâmbească. „Ne vedem mâine, scumpule!" a strigat ea, făcându-i din nou semn cu mâna. „Rezistă! Te iubesc!"

Acum, Benny o urmărește de la fereastră și, din când în când, buzele i se mișcă, de parcă s-ar certa cu cineva. Clatină din cap. Se încruntă. Își strânge pumnul. Dacă asistenta de gardă ar fi atentă, l-ar auzi pe băiatul cu mutism selectiv spunând, clar și răspicat:

„Este o mare prostie!"

Și apoi: „Ești o carte!"

Și apoi: „Fă să iasă totul cum trebuie!"

Dar asistenta nu ascultă. Ea completează fișele pacienților în rapoartele medicale de seară, înregistrând tratamentul administrat fiecărui copil. Dacă și-ar ridica privirea de la ecranul computerului, l-ar vedea pe băiatul în scaunul cu rotile legănându-se înainte și înapoi și ridicându-se dintr-un salt. Stă nesigur, privindu-și adidașii cu scai. Buzele i se mișcă din nou și vorbește cu adidasul, sau probabil cu piciorul – din colțul în care stă musca, este greu de spus –, și apoi face un pas. Pentru o clipă, pare confuz, de parcă n-ar fi sigur dacă adidasul sau piciorul se mișcă, dar nu contează. Poate că măcar o dată colaborează armonios, ca să-și deplaseze corpul. Băiatul face încă un pas, apoi un al treilea. Dacă s-ar uita, în loc să-și caute cheile ca să încuie căruciorul medical pentru transportul medicamentelor, asistenta ar observa că băiatul din scaunul cu rotile merge din nou. Medicul lui a spus că disfuncția motorie este psihogenă, ceea ce înseamnă că totul este în mintea lui, astfel încât capacitatea sa bruscă de a se deplasa nu este chiar un miracol, dar este un progres și merită menționat în fișa medicală. Însă asistenta stă cu spatele la salon, motiv pentru care este foarte surprinsă când aude o voce în spatele ei spunând: „Scuzați-mă“ și se întoarce să-l vadă pe băiatul diagnosticat cu schizofrenie, tulburare bipolară, mutism selectiv și astazie, stând acolo și vorbind cu ea, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume.

– Trebuie să dau un telefon, vă rog.

– O! gâfâie ea. M-ai speriat. Lasă-mă să discut cu medicul.

– Da, vă rog, spune el clar și răspicat…

Și apoi, pentru că nu sunt o muscă, pentru că sunt Benny, îi spun:
– Acum aș vrea să merg acasă. Mama are nevoie de mine.

BENNY

90

Ăsta a fost punctul de cotitură. Asistenta s-a speriat și a sunat medicul de gardă, care i-a trimis mesaj doamnei dr. M., care nu s-a grăbit să vină. Probabil era la o întâlnire sau așa ceva. Sau își făcea manichiura. Dar, în cele din urmă, a apărut și i-am spus ce-i spusesem și asistentei. Că trebuie să merg acasă. Că mama are nevoie de mine, iar eu am nevoie de mama mea. De asemenea, i-am spus că n-aș fi de acord să fiu încredințat unui centru de plasament și, dacă ar încerca cumva să mă oblige, aș înceta din nou să merg și să vorbesc și aș face și greva foamei, așa cum făcea Gandhi. Nu i-am spus că și Gandhi auzea voci. Nu i-am spus nimic despre conversația pe care o avusesem cu Cartea mea. I-am povestit strict lucrurile esențiale.

Am fost calm când i-am declarat toate astea și cred că dr. M. chiar m-a auzit. I-am spus cam ce îmi spusese Cartea – că eu sunt responsabil de viața mea, iar să învinovățesc vocile doar le dădea mai multă putere. Nu ele mi-au spus ce să fac. Eu însumi trebuia să-mi asum responsabilitatea propriilor alegeri, iar una dintre ele era să mă duc acasă și s-o ajut pe mama – și *chiar* voiam s-o ajut. Nu doar să-i împăturesc cămășile dacă am chef.

Știu, Cartea a făcut-o pe dr. M. să pară cam incapabilă, dar nu este chiar așa de rea. Mi-a pus o mulțime de întrebări, care cred c-au fost de fapt teste iscusite și, pentru următoarele două săptămâni, am știut că sunt ținut sub supraveghere medicală strictă, dar trebuie să fi trecut testele, deoarece în cele din urmă ea a fost de acord și a hotărât să ne ajute. A chemat-o pe mama pentru o discuție de familie și, când a spus că mă vede în sfârșit pregătit de externare, mi-am dat seama că mamei îi vine să plângă și să ne îmbrățișeze pe amândoi, într-una dintre acele îmbrățișări sentimentale și nebunești ale ei, dar n-a făcut-o. S-a abținut și, în schimb, i-a adresat doamnei dr. M. câteva întrebări pertinente. De exemplu, este rău să auzi voci? Vocile lui Benny îl ajută uneori? Înseamnă că este schizofrenic sau psihotic? Benny a fost întotdeauna creativ, așa se explică parțial lucrurile?

Mi-am dat seama că mama discutase cu Aleph. Mi-am ținut respirația, așteptând ca dr. M. s-o condamne, dar m-a surprins. A afirmat de fapt că spusele mamei pot fi adevărate și că până și Sigmund Freud auzea voci, ceea ce știam deja, căci îmi spusese B-man. Apoi a mai spus c-ar trebui să frecventez grupul de sprijin pe care-l înființase vechiul meu coleg de cameră, Mackson. Grupul este grozav și s-a dovedit că și Mackson este grozav. O să treacă pe aici când se întoarce de la facultate. Superinteligent. În plus, e gay, așadar, nu este nicio problemă în ceea ce o privește pe Aleph. De fapt, uneori vorbim despre ea și chiar i-am mărturisit sentimentele mele, pe care chiar le-a înțeles, așa că a fost super. Nici el nu știe unde s-a dus Aleph, dar spune că n-ar trebui să-mi fac griji, pentru că ea se întoarce întotdeauna.

Nu m-au lăsat să plec de la Pedipsy imediat. În primul rând, asistenta socială de la Protecția Copilului trebuia să revină la noi acasă în inspecție, să se asigure că e în regulă pentru mine să locuiesc acolo. Cory și echipa ei de curățenie făcuseră progrese și scăpaseră de majoritatea lucrurilor inutile. Înainte de vizita asistentei sociale, mama chiar și-a dat toată silința și a reușit să curețe suficient, astfel încât doamna să spună că e în regulă și să îi acorde și mai mult timp.

Apoi mai era problema cu poliția, dar dr. M. a contribuit la rezolvarea ei și chiar s-a prezentat la tribunalul pentru minori pentru a-i spune judecătorului că mama mea este o mamă bună, care mă iubește cu adevărat și că, pentru sănătatea mea mintală, ar fi bine să nu mă despartă de ea, din cauză că tatăl meu murise și fusesem traumatizat. Și apoi a trebuit să vorbesc și cu judecătoarea și am spus că mă pricep la tot felul de lucruri, apoi am repetat ce mi-a spus Cartea despre lupta cu realitatea și asumarea responsabilității pentru ceea ce se întâmplă în viața mea și judecătoarei i-a plăcut. Mi-a spus că știu despre ce vorbesc și că mă lasă să merg acasă dacă promit să continui terapia cu dr. M. și să nu mă mai rănesc.

I-am promis și mă voi ține de cuvânt. Îmi dau seama că totul o luase razna și n-ar fi trebuit să mă mai rănesc, dar știi ce? Nu mai aud lucrurile la fel de mult, probabil vocile chiar au ieșit prin rănile pe care mi le-am făcut. Dr. M. spune că sigur n-au fost rănile, dar este de acord că ceva merge cum trebuie, căci deși lucrurile tot pălăvrăgesc și fac zgomot, o fac într-un mod aleatoriu și impersonal, ca zgomotul de fond. Acum, cele mai multe dintre vocile rele au dispărut și singura pe care o mai aud este Cartea mea. Chiar și ea e tot mai greu de auzit. Nu știu de ce. Hai să-ți arăt.

Hei, Carte! Ești acolo?

Vezi? Niciun răspuns. Dar știu că încă mă ascultă.

Era decembrie când am ajuns în sfârșit acasă. Fără semne de bun-venit pe verandă, fără afișe de absolvire în bucătărie. Fără baloane. Doar o crăciuniță de plastic, într-o vază pe masa debarasată. Arăta frumos, în spiritul Crăciunului. Totul în casă era liniștit și destul de normal. Lucrurile care trebuiau aruncate erau deja în tomberon și nu mai rămăseseră decât cele de vândut sau donat. Mama o sunase pe Cory, care îl contactase pe Vlado, care a adus o echipă de sloveni în ajutor. Eu și mama ne-am apucat să le triem, în timp ce prietenii noștri le-au încărcat în camioneta albă. Mama a fost destul de relaxată, deși la început s-a cam împotrivit, dar așa cum i-am spus judecătoarei, mă pricep la tot felul de lucruri. Știu ce vor de la mine.

– Mamă, trebuie să mă asculți.

– Da, Benny. Te ascult.

– Știu sigur că discurile tatălui meu vor să rămână, dar hainele și pantofii lui vor să plece de aici. Trebuie să meargă într-un loc unde să fie de folos, iar asta e valabil și pentru cămăși. Urăsc ideea să fie tăiate și transformate într-o pilotă. Li se pare o prostie.

– Chiar și o pilotă în memoria lui Kenji? Plină de amintiri frumoase cu tatăl tău?

– Alea sunt amintirile *tale*, nu ale lor. Sunt cămăși! Au viețile lor. Nu vor să fie transformate în așternuturi.

Mama a oftat și a dat din cap către Vlado.

– Bine, poți să iei toate hainele. Tot ce mai poți găsi prin șifonier. Lasă doar discurile.

– Și casetofonul. Ar trebui să-l lase, dar poate lua toate cărțile și instrumentele muzicale ale tatălui meu. Ele trebuie să cânte.

– Dar probabil cândva vei vrea să cânți la ele…

– Nu. Nu voi cânta niciodată la ele. Nu așa cum a cântat tata. Nu așa cum își doresc ele să se cânte la ele.

Annabelle a deschis cutia clarinetului și l-a asamblat cu grijă.

– E trist, a spus ea, trecându-și degetul peste clarinetul strălucitor.

Ceea ce voia mama mea să spună era că *ea* e tristă – și ăsta a fost unul dintre acele momente în care cuvintele înseamnă ceva diferit de intenția ta, dar sensul lor este mai real decât crezi.

– Da, am spus, privind clarinetul tatălui meu cum stă stânjenit în mâinile ei. E trist. E foarte trist.

B-man era afară pe verandă cu o mapă de scris în poală, făcând inventarul donațiilor.

– A, tinere elev! a exclamat el când m-a văzut. Cum te simți?

– Bine.

– Băieții din Ljubljana se vor ocupa de reciclare în cel mai scurt timp. Sunt profesioniști.

M-am uitat peste gard, acolo unde stătea doamna Wong pe verandă, privindu-i pe sloveni cum lucrează. Mi-a făcut semn cu mâna, iar eu i-am răspuns. Doamna Wong era și acum într-un scaun cu rotile și, cu B-man în scaun cu rotile și cârjele mamei sprijinite de balustradă, duplexul arăta ca un azil de bătrâni sau ca un centru de dezintoxicare.

Doamna Wong venise acasă la câteva zile după ce mă externasem. Mama s-a speriat când l-a văzut pe Henry transportând-o pe alee în scaunul cu rotile.

– O! a exclamat mama, în felul ăla în care lasă să-i scape tot ce-i trece prin minte. Credeam că ați…

S-a oprit înainte de a rosti cuvântul *murit*, așadar, cred că are șanse să-și revină, dar doamnei Wong nu i-ar fi păsat. Și ea spune tot ce-i trece prin cap.

– Hei, dolofano! Curăță bine locul ăsta!

Și apoi mama a ținut-o pe a ei și a spus-o oricum.

– Credeam c-ați murit! Ce s-a întâmplat?

– Ha! A pufnit doamna Wong, îndreptându-și degetul mare în direcția lui Henry. Probabil așa și-ar fi dorit el! Fiul meu încearcă să-mi fure casa. În niciun caz, îi spun! O să mor chiar aici, în patul meu.

Doamna Wong i-a strigat ceva lui Henry în cantoneză, iar el a ajutat-o să se ridice din scaunul cu rotile și să urce treptele. Mai târziu am aflat că primise un telefon de la Protecția Copilului s-o întrebe despre preavizul de evacuare pe care Henry îl depusese în numele ei. Auzea pentru prima dată despre asta și s-a înfuriat. L-a sunat pe avocat, iar el i-a povestit totul, cum No-Good plănuia să ne evacueze pe mine și pe mama și să vândă duplexul, iar doamna Wong a oprit imediat procedura de evacuare, ceea ce însemna că încă avem o locuință.

Tomberonul lui No-Good era plin acum, iar după ce a plecat camioneta albă, compania de colectare a deșeurilor l-a ridicat și pe el. Camionul cu cârlig a intrat cu spatele pe alee și m-am așezat să-l urmăresc pe trepte, lângă scaunul cu rotile al lui B-man. Un braț lung, hidraulic, cu un cârlig mare la capăt, a început să se întindă de pe platformă. Cârligul a prins tomberonul, ridicându-l și, pe măsură ce se înclina, am văzut înăuntru toți sacii menajeri plini cu arhivele mamei și alte lucruri. Dinăuntru s-au revărsat câteva panglici de hârtie creponată și confetti, iar apoi, încet, brațul hidraulic s-a retras, trăgând tomberonul pe platformă.

– Așa de frumos, a oftat Slavoj în timp ce camionul care colecta deșeuri se îndepărta. Nu crezi, tinere elev?

O pălărie conică din staniol s-a rostogolit pe trotuar.

– E gunoi.

– Exact! Trebuie să învățăm să ne iubim gunoiul! Să găsim poezie în gunoiul nostru! Doar astfel putem iubi întreaga lume.

S-a întors la muncă, iar eu am rămas acolo încă o vreme, gândindu-mă la dragoste. Am vrut să-l întreb dacă aflase ceva despre Aleph sau dacă știe unde s-a dus, dar știam că și lui îi e dor de ea și nu voiam să-i amintesc și să-l întristez. Servieta care conținea poemul lui epic, *Pământul*, era legată în corzi de bungee-jumping de spătarul scaunului cu rotile. Mi-a spus că era să-și piardă poemul de atâtea ori, iar acum, că aproape îl terminase, nu mai risca.

– Nu sunt un tip religios, mi-a mărturisit el. Marele filozof Karl Marx a zis cândva că religia este suspinul ființei chinuite, inima unei lumi lipsite de inimă și sufletul unei orânduiri lipsite de suflet. Ea este opiu pentru popor. Probabil ai auzit citatul ăsta celebru la școală.

– Nu.

– Păcat! După cum spuneam, nu sunt un tip religios și nu sunt nici ateu. Totuși, când sunt gata să termin de scris o carte, fără voia mea, mă trezesc adesea rugându-mă: *Te rog, Doamne, nu mă lăsa să mor până nu-mi termin cartea!*

M-am gândit la ce ar spune Cartea mea despre egoul unui scriitor, dar m-am hotărât să nu aduc așa ceva în discuție și, în schimb, l-am întrebat despre Dumnezeu:

– Dacă nu crezi că există Dumnezeu, de ce te-ar mai ajuta? Nu crezi că vede diferența dintre un credincios autentic și un impostor?

– Dumnezeu este o poveste. Cred în povești și Dumnezeu știe asta. Poveștile sunt autentice, băiete. Ele contează. Dacă îți pierzi încrederea în povestea ta, te vei pierde pe tine însuți.

M-am gândit la spusele lui. Nu-i povestisem niciodată lui B-man despre Cartea mea și despre toate lucrurile libere, fără opreliști, pe care mi le arătase în atelierul de legătorie în noaptea aceea. Nici despre toate poveștile pe care mi le spusese cu privire la viața mea, pe care nu le cunoșteam sau pe care încercam să le uit.

– Am o mulțime de povești. Începusem să le pierd, dar vocile m-au ajutat să mi le amintesc.

– Adevărul despre povești este că reprezintă tot ceea ce suntem. Un celebru scriitor Cherokee pe nume Thomas King spunea asta cândva. Suntem poveștile pe care ni le spunem, Benny-boy. Ne inventăm. Ne inventăm reciproc.

M-am întrebat dacă eu sau Aleph facem parte din poemul lui. E ciudat să fii în poemul sau în cartea altcuiva.

Apropo de cărți, s-a mai întâmplat ceva. Mama mea a primit un telefon de la Cory, care îi spunea că Aikon, doamna autoare Zen, de care mama era obsedată și căreia îi trimisese toate acele e-mailuri în care-și exprima anxietatea, teama sau nesiguranța, vine la bibliotecă să țină o prelegere despre *Miracolul ordinii*, oare am vrea să participăm? Eu nu voiam, dar mama ținea morțiș, așa că am mers cu ea, gândindu-mă c-aș putea urca la etajul nouă, dacă lucrurile aveau să devină prea plictisitoare. Am ajuns devreme, iar Cory ne-a condus în biroul bibliotecarului-șef, unde aștepta Aikon, iar când am intrat, s-a uitat la mine și ochii i s-au mărit de uimire, de parcă m-ar fi recunoscut.

– O! a exclamat surprinsă. Tu ești *Kannon*!

Ceea ce, bineînțeles, n-am înțeles atunci. Credeam că a spus că sunt un tun[40] și, deși am multe informații despre armele medievale și armele de asediu, nu avea sens. Dar apoi o altă doamnă traducătoare care vorbea destul de bine engleza ne-a povestit despre zeița Kannon, cu ale sale o mie de brațe și unsprezece capete, care auzea vocile lucrurilor care plâng. I-am răspuns că înțeleg perfect, iar când ne-a spus despre Kannon că este sfânta budistă a compasiunii, mama avea lacrimi în ochi și a exclamat:

– O, da! Benny este plin de compasiune!

M-a îmbrățișat și am lăsat-o, deși, după cum spuneam, am doar două brațe și un cap.

Atunci, mama a făcut ceva nebunesc. Avea o sacoșă pe care a deschis-o și din care a scos cutia cu cenușa tatălui meu; trebuie s-o fi luat de pe raftul meu. I-a dat-o lui Aikon și jur, dacă aș fi știut că va face asta, m-aș fi opus categoric, dar este ceva tipic pentru mama mea. La început, Aikon a crezut că este un cadou și a exclamat:

– O, sunteți prea amabilă!

Dar mama i-a explicat că nu e un cadou, ci cenușa tatălui meu și i-a povestit totul despre cum, atunci când murise tata, nu îi făcuserăm slujbă de înmormântare, deoarece el era budist. A întrebat-o pe Aikon dacă ar putea spune o binecuvântare sau așa ceva, iar Aikon nu a părut deloc surprinsă și a acceptat. Așa că, dintr-odată, toată lumea s-a implicat, iar Cory și bibliotecarul-șef au făcut loc pe unul dintre rafturi și au pus cenușa acolo. Aikon avea un fel de baveță pe care și-a legat-o la gât și o lumânare, chibrituri și o cutie de lemn cu tămâie în geantă. Mi s-a părut ciudat, de parcă oriunde mergea, era întotdeauna pregătită pentru cazul în care cineva avea nevoie de o slujbă de înmormântare ad-hoc, dar cred că de asta se ocupă călugărițele budiste.

Bibliotecarul-șef s-a speriat când a văzut chibriturile, dar Aikon a spus că este în regulă să nu le aprindă. Au așezat lumânarea și tămâia lângă cenușă, Cory a luat niște flori de pe birou, iar Aikon a scris numele tatălui meu cu litere japoneze sofisticate pe o bucată de hârtie și a așezat-o lângă cenușă. S-a înclinat, a făcut niște incantații cu bețișoarele de tămâie și a rostit binecuvântări, apoi, împreună cu doamna traducătoare, au cântat un imn japonez – erau o mulțime de sunete amestecate, semănau cu ceva ce ar fi spus vocile mele. Nimeni nu înțelegea nimic, dar tatăl meu vorbea japoneză și probabil a înțeles, iar asta a făcut ca totul să iasă bine. Doar era înmormântarea lui. După imn, Aikon ne-a spus mie și mamei să ne luăm de mână, să ne înclinăm și să-i dăm tatălui meu niște tămâie, ceea ce am și făcut, apoi a avut loc conversația cu tata în japoneză, de parcă ar mai fi trăit, ceea ce era straniu, dar cumva frumos. Aikon ne-a spus c-ar trebui să-i transmitem și noi ceva, și atunci mama s-a pierdut cu firea. A început să plângă și să spună: „O, Kenji, te iubesc și îmi pare rău pentru ce am spus în noaptea aceea. N-am vorbit serios. Știi asta, nu-i așa? Mă vei putea ierta vreodată? Te iubesc și mi-e dor de tine și fac tot posibilul…“

Sincer, mi-a fost destul de greu s-o ascult, deoarece vorbea despre cearta pe care o avuseseră în noaptea în care tatăl meu a murit și știu asta pentru că tot timpul am stat sus, în dormitorul meu, ascultând. L-am auzit pe tatăl meu spunând: *Voi veni acasă în curând*, iar mama mea a spus: *Nu te obosi*, apoi un zgomot puternic, și asta a fost tot. Tata nu a mai venit niciodată acasă. Cuvintele sunt înfricoșătoare, sunt puternice. În timp ce o ascultam pe mama, am știut că se simțea vinovată de moartea lui și, într-o măsură, probabil și eu o învinuisem. Dar s-a terminat.

Toate astea îmi treceau prin minte în timp ce ea vorbea, apoi a venit rândul meu, așa că m-am dus, am îmbrățișat-o pe mama, apoi i-am spus cenușii tatălui meu:

– Pământul către tata. Pământul către tata. Mă auzi? Eu sunt, Benny. Mi-e dor de tine. Pe ce planetă *ești*?

Știam că i se va părea amuzant.

Și apoi, ceremonia s-a încheiat. Mama a spus:

– O, mulțumesc, mulțumesc!

Și a început să-i îmbrățișeze pe toți, să le mulțumească și să vorbească în continuare despre sentimentul că toate au ajuns la bun sfârșit. Aikon a fost foarte amabilă, dar prelegerea ei urma să înceapă, așa c-a trebuit să plecăm. Dar mai înainte, mi-a dat un autograf pe carte, ceea ce a fost destul de mișto. După cum știi, îmi plac foarte mult cărțile și, deși nu eram deosebit de entuziasmat de cartea ei, nu întâlnisem niciodată un autor în carne și oase. Mama era superîncântată, iar după aceea a tot continuat să deschidă cartea și să citească dedicația lui Aikon.

– Ascultă! *Pentru Benny, care aude plânsul lumii.* Nu-i așa că e frumos? Și e adevărat, nu crezi?

Nu știam dacă e adevărat sau nu, dar dacă asta o făcea fericită, atunci eram de acord. Mă săturasem de toată chestia cu ordinea și curățenia, așa că le-am spus mamei și lui Cory că mă găsesc la etajul nouă. S-au privit lung, dar au spus că e OK. Am luat scara rulantă și m-am oprit pe pasarelă, dar când m-am uitat în jos, n-am auzit nimic. N-am auzit vântul, nici șoaptele lui Calypso. Un alt student străin aflat în schimb de experiență dormea în separeul de lângă mine, dar doamna scriitoare era încă la biroul ei, tastând pe laptop.

– Te-ai întors. Ne-ai lipsit. Ne întrebam unde ai fost plecat.

I-am spus c-am fost internat și ea doar a dat din cap, de parcă știa deja și nu era mare lucru.

– Și acum ți-e mai bine?

– Da, așa cred.

– Bun. Mă bucur. N-ai pierdut mare lucru.

S-a uitat în jur și la fel am făcut și eu. Am observat că sunt mai puține cărți pe rafturi, iar ea a ridicat din umeri, de parcă mi-ar fi citit pe loc gândurile.

– Bibliotecarii scot cărți ca să facă loc pentru mai multe computere, birouri și spații de lucru în comun și, în cele din urmă, au închis și atelierul de legătorie și au renunțat la toate echipamentele vechi. În rest, toate sunt așa cum le-ai lăsat.

M-am întristat auzind de atelierul de legătorie. Era un loc înfricoșător, dar frumos.

– Da, e păcat, a spus doamna care tasta, citindu-mi din nou gândurile. Toate mașinăriile alea vechi și frumoase. Presupun că, odată cu internetul, au hotărât că nu mai trebuie tipărite cărți. Nu sunt de acord. Cărțile cred că preferă să fie tipărite pe hârtie. Au nevoie de limite. Fără puțină disciplină și constrângere, ele pot să spună orice doresc. Bine, cred că și eu sunt puțin de modă veche.

O priveam și era ciudat, deoarece, pe măsură ce vorbea, părea să îmbătrânească subit. Obrajii i se lăsau. Părul îi devenea mai cenușiu. Transformarea părea să aibă loc chiar în fața ochilor mei, dar probabil era doar o iluzie optică. S-a uitat la rafturile pe jumătate goale, apoi și-a scos ochelarii și și-a masat fața.

– Ei bine, a spus ea punându-și ochelarii la loc. Nu mă pot abține. Pur și simplu iubesc cărțile. Ca obiecte, vreau să spun.

– Și eu.

Aveam în ghiozdan carnețelul de notițe și creionul. M-am așezat în separeu, era gol, de parcă m-ar fi așteptat. Nu plănuisem să scriu nimic. Să fiu sincer, și mintea mea era destul de relaxată, dar de când B-man îmi spusese că sunt un scriitor bun, încercam să fiu mereu pregătit în caz că aud o voce sau îmi vine vreo idee. În seara aia, n-am auzit nimic în afară de doamna care tasta pe laptop. Sunetul era asemănător picăturilor de ploaie, sau ciripitului graurilor, sau pietricelelor de pe plajă, spălate de valuri. Era un sunet frumos, liniștitor și, în curând, fără să-mi dau seama, am ațipit.

91

Dragă doamnă Aikon și Kimi,

Vă mulțumesc foarte mult pentru că v-ați făcut timp să ne întâlniți pe mine și pe Benny și pentru acea ceremonie frumoasă din bibliotecă. Faptul că i-am făcut o slujbă lui Kenji ne-a făcut să simțim că toate au ajuns la un bun sfârșit și, de atunci, lucrurile par diferite acasă, sunt mai liniștite și mai așezate. Benny a observat și el. M-a întrebat dacă chiar cred că spiritul tatălui lui ne bântuise, dar acum se odihnea în pace. I-am spus că așa simt, cu siguranță.

Să-l am pe Benny înapoi acasă schimbă totul. Într-adevăr, s-a transformat cât a fost internat în spital ultima oară și acum pare mult mai matur, asumându-și responsabilități și fiindu-mi un real sprijin. Putem avea din nou conversații așa cum o făceam înainte să moară Kenji și să înceapă să audă voci. Benny frecventează un grup de sprijin și asta a schimbat în bine capacitatea lui de a relaționa cu ceilalți. Acum ascultă cu adevărat și este mult mai deschis să mărturisească ce i se întâmplă. Spune că mai aude lucruri, dar vocile nu-l mai sperie la fel de mult și, dacă le răspunde frumos, dar ferm, nu se simt respinse, paranoice și nu mai reacționează urât. Și psihiatra e optimistă, dar precaută. Dr. M. mă avertizează că recuperarea clinică nu este un proces lin, că vor exista regrese. Știu asta, și Benny știe, dar amândoi avem încredere că împreună o să ne descurcăm.

Am muncit din greu să punem casa la punct și arată foarte bine! Confecționez chiar și perdele pentru dormitorul lui Benny din niște țesături minunate pe care le-am primit la reducerea acordată angajaților magazinului meu de artizanat preferat. Am început să lucrez acolo cu jumătate de normă și a fost grozav până acum. Vânzătoarele sunt prietenoase, iar slujba mă echilibrează și mă menține într-o continuă alergătură, așa că de fapt fac și mișcare. Doar faptul că pot să ies din casă și să văd oameni mă ajută să înțeleg cât de izolată fusesem. Acum înțeleg cum am permis durerii și vinovăției față de Kenji să mă îndepărteze de tot.

De asemenea, am început să fac voluntariat la Biblioteca Publică, ajutând-o pe prietena mea, Cory. Ea este bibliotecara pe care ați cunoscut-o și mă lasă să citesc la ora copiilor! Îmi plac mult toate fețișoarele alea care se uită la mine ca niște flori. Este partea mea preferată din săptămână. De fapt, am început să mă gândesc serios să mă întorc la studii ca să-mi iau licența în biblioteconomie. Știu că acest lucru nu se poate întâmpla imediat, dar este visul meu.

Visurile sunt importante, nu? Asta îi spun și lui Benny. Îi spun că eu și tatăl lui am avut o mulțime, iar unele dintre ele nu s-au materializat, însă cel mai important dintre ele s-a îndeplinit, iar numele lui este Benny.

Cu recunoștință,

Annabelle

92

Valuri și grauri, pietricele și corbi… Mai ești aici, Benny? Încă ne auzi? Doar în vise te putem întâlni. Deschide ochii. Vezi unde ești?

Există un deal, iar tu stai în vârf și privești peisajul. Cerul este cenușiu și plin de păsări – corbi, pescăruși și păsări de pradă care se rotesc deasupra ta. Briza adie și asculți ceva ce pare muzică, numai că nu seamănă cu nicio muzică pe care ai auzit-o vreodată. Este o simfonie ciudată, disonantă, dar nu neplăcută, iar strigătele păsărilor fac parte din ea și în depărtare se aude bubuind un bas de la excavatoarele uriașe, asemenea jucăriilor micuțe care încarcă materialul excavat. Privindu-le, îți dai seama că ești într-o groapă, iar mormanul pe care te afli este un munte format din tone și tone de gunoi.

Expresia ta este răvășită și uluită. În timp ce privești peste kilometri de deșeuri, ochii încep să aleagă câte un obiect – un cauciuc, un vas de toaletă. Apoi, încet-încet, le recunoști. Vezi o grămadă de globuri de zăpadă sparte, niște cioburi de ceainic și câteva animale de pluș jerpelite. O învălmășeală de șosete, un stativ îndoit și un morman de casete, CD-uri și ziare. Toate obiectele care s-au revărsat din casa ta au ajuns aici. Aici este capătul de linie al visurilor și tuturor bunelor intenții ale mamei tale – și tu stai deasupra. Gâtul ți se strânge și începi să plângi. Nu mult. Doar o lacrimă sau două, cele pe care n-ai putut să le verși la moartea lui Kenji.

Gândul la tatăl tău modifică ceva la nivelul urechilor și începi să auzi mai clar. În timp ce buldozerele și excavatoarele îndepărtate plimbă gunoiul, motoarele lor emit un zgomot care începe să devină o secvență de jazz încadrată într-o polifonie. Briza e tot mai puternică, răvășindu-ți părul. Va începe furtuna, așa că te întorci cu fața spre ea. Îți dai seama că ții într-o mână o servietă jerpelită. O lași jos, la picioarele tale și, întinzând brațele, te ridici pe vârfuri și îți menții echilibrul.

Cu ochii închiși, te apleci cu fața în bătaia vântului și vedem că ești mai înalt și mai slab, pe măsură ce rotunjimile de copil se topesc. Acneea ți-a dispărut de pe pielea care e din nou brună și netedă, dar acum există puțin puf pe bărbie, pe care îl vei rade curând. Nasul și maxilarul îți sunt mai pronunțate și obrajii mai trași. Începi să semeni cu bărbatul în care te vei transforma. Semeni mult cu tatăl tău.

Ții ochii închiși și brațele larg deschise. Vântul suflă tot mai puternic și tocmai când ești gata să fii împins, cineva se apleacă deasupra ta și te mângâie pe frunte. Nu trebuie să o vezi ca să știi cine este. Este fata visurilor tale, cea mai frumoasă fată din lume, a venit să aibă grijă să nu cazi, iar treaba ta este să ai grijă să nu se îndepărteze plutind. Un zâmbet slab îți luminează fața în timp ce întinzi mâna spre mâna ei. I-o strângi delicat, iar ea coboară pe pământ și se așază lângă tine. Îți muți servieta, iar ea se apleacă spre tine, sprijinindu-și capul pe umărul tău. Oftează. *Așa de frumos…*

O carte trebuie să se termine undeva, Benny…

Șșst, șoptești tu. *Ascultă…*

Mulțumiri

O carte este un obiect care vorbește, iar pagina de mulțumiri este modul ei de a-și exprima recunoștința. *Cartea formei și a vidului* m-a rugat să îndeplinesc această fericită misiune în numele ei, așadar, voi începe prin a-mi exprima recunoștința față de Zoketsu Norman Fischer și față de urmașii maeștrilor Zen, ale căror cuvinte pline de înțelepciune au umplut aceste pagini.

Le sunt profund recunoscătoare lui dr. Gail Hornstein și lui dr. Annie Rogers, care au citit primele versiuni ale manuscrisului și m-au îndrumat atât în chestiuni despre psihologie, cât și în cele literare. Sfaturile lor și lucrările pe care le-au publicat mi-au deschis ochii și urechile, la fel și cărțile și resursele către care m-au îndrumat. Sunt prea multe pentru a fi enumerate, dar vreau să menționez Intervoice: The International Hearing Voices Network (intervoiceonline.org) și Hearing Voices USA (hearingvoicesusa.org), precum și munca de pionierat a lui dr. Marius Romme și dr. Sandra Escher, a căror abordare bazată pe experiență și normalitate față de stările complicate și situațiile pe care nu le-am trăit ne-a extins și ne-a aprofundat capacitatea de înțelegere.

Le mulțumesc din toată inima celor care aud voci, artiștilor și activiștilor neurodivergenți, ale căror relatări curajoase, atât scrise, cât și povestite, mi-au extins orizontul înțelegerii și mi-au confirmat experiența. Mulțumiri speciale pentru noua mea prietenă, Alison Smith, activistă, autoare și o povestitoare extraordinară, deoarece mi-a împărtășit gândurile ei despre vocile pe care le auzea, revoluție și creșterea găinilor; și pentru vechiul meu prieten, Sascha Altman „Scatter“ DuBrul, a cărui activitate în cadrul Icarus Project, dreptate socială și neurodiversitate mi-au inspirat scrisul și gândirea de-a lungul anilor.

Le sunt recunoscătoare tuturor prietenilor mei care mi-au împărtășit din experiența lor. Matthew Budden, artist, muzician, care se ocupă de monitorizarea știrilor și de arhivare, a instruit-o cu răbdare pe Annabelle în subtilitățile profesiei, precum și în parenting. Yoosun Park și Emily Myer m-

au ajutat să-mi transpun în termeni contemporani propriile experiențe din copilărie cu psihologii, la cocktailurile de la Green Room, la care a contribuit și Andrew Rundle.

Pentru lectura lor generoasă, perspicace și meticuloasă a tuturor versiunilor pe care le-a avut romanul, le rămân pe veci recunoscătoare lui Katie Young, Liz Gaudet, Karen Joy Fowler, Linda Solomon, Oliver Kellhammer, Adrienne Brodeur și Claire Kohda. De-a lungul multor ani de scris, ajutorul și sprijinul lor a fost esențial. Cărțile au nevoie de cititori și prieteni buni, la fel și de oameni care să le scrie și rescrie, astfel încât să ajungă ceea ce sunt, iar noi vă mulțumim din suflet.

Mulțumesc Hedgebrook pentru liniștea, solidaritatea și refugiul pe care mi le-a oferit.

La Viking, îi sunt profund recunoscătoare lui Paul Slovak pentru înțelepciunea sa de editor și le mulțumesc lui Brian Tart și Andrea Schwartz pentru sprijinul constant; la Canongate, le mulțumesc lui Jamie Byng și echipei sale minunate pentru entuziasmul nemărginit arătat în privința cărților. Vreau să le mulțumesc agenților mei, Molly Friedrich și Lucy Carson, pentru încrederea lor în munca mea pe parcursul anilor, și lui Molly Zakoor, scumpa mea asistentă, care mă salvează de greșeli, mă înveselește și mă ajută să rămân pe drumul cel bun.

Iar acum, vreau să îmi exprim eterne mulțumiri față de scumpa mea prietenă, fostă redactoare și scriitoare, Carole DeSanti. Carole a descoperit *Cartea formei și a vidului* când încă lucra la Viking și manuscrisul se afla într-o fază incipientă. Ea a fost prima care a auzit-o vorbind și auzul ei ascuțit, ochiul atent format și îndrumările pline de compasiune în aspecte legate de stil și structură narativă au ajutat romanul să-și găsească atât vocea, cât și forma. De-a lungul anilor, Carole m-a ajutat în mai multe moduri decât aș putea menționa vreodată. Ea m-a învățat cum să fiu scriitoare și autoare și mi-a transformat bietele manuscrise în cărțile care aveau să devină. Sunt norocoasă s-o am prietenă în viață și camaradă în literatură.

Și, în sfârșit, ca întotdeauna, îi sunt recunoscătoare iubitului meu Oliver, care îmi înfrumusețează viața și care știe să mă asculte. Ideile lui mă inspiră să scriu. Cuvintele lui îmi trezesc lumea la viață.

NOTE

1 *English as a second language* – engleza ca limbă secundară. (*N. trad.*)

2 „Înainte să te cunosc, draga mea, credeam că știu…“ (*N. red.*)

3 „Toate cuvintele de dragoste, acum e prea târziu…“ (*N. red.*)

4 „Și prea departe…“ (*N. red.*)

5 „Nu sunt nici vorbe care să exprime/Nici cântec care să aline/Sau să cuprindă-această parte…“ (*N. red.*)

6 „*Du bist mein Liebling* [Tu ești iubirea mea], chiar nu vezi/Ce *wunderschön* [frumoasă] mi te imaginez?“ (*N. red.*)

7 Aș putea spune *bella, schön* sau *très jolie* [„frumoasă“ în it., germ. și fr.]/ *Ich liebe dich, do you love me* [„Te iubesc“ în germ. și eng.]? (*N. red.*)

8 „Pis, pis, pis, pisica și-a luat scripca.“ (*N. red.*)

9 „Vâslește, vâslește, vâslește cu bărcuța […] Viața e doar vis.“ (*N. red.*)

10 Acronim pentru dispozitiv explozibil improvizat, o bombă construită și utilizată în alte moduri decât în acțiunile militare convenționale. (*N. trad.*)

11 Mediu înconjurător, în limba germană. (*N. trad.*)

12 Jocul de cuvinte din original implica opoziția dintre *square* („pătrat“ și „piață“) și forma ovală a bibliotecii. (*N. red.*)

13 Enterprise Information Management (*N. trad.*)

14 Versurile melodiei „The Dream Before”, de Laurie Anderson: *Hänsel and Gretel are alive and well/And they're living in Berlin*. (*N. trad.*)

15 În engleză este folosit pronumele *them* sau *they* pentru a caracteriza identitatea fluidă a personajului, însă în română nu există un echivalent neutru, motiv pentru care am optat pentru persoana a treia plural. (*N. red.*)

16 Concept preluat din scrierile anarhistului Hakim Bey. ZAT este o strategie socio-politică de a crea spații temporare de interacțiune în care relațiile sociale să nu fie structurate de ierarhii. (*N. trad.*)

17 În traducere liberă, *Omul cu sticle*. (*N. trad.*)

18 În traducere liberă, „Calcă într-o groapă, mama ta e șchioapă.“ O poezie pentru copii despre credința superstițioasă conform căreia, călcând pe o fisură din trotuar, vei avea ghinion toată ziua. (*N. trad.*)

19 Joc de cuvinte intraductibil; „skunk“ înseamnă și sconcs, și canabis. (*N. red.*)

20 „Pis, pis, pis, pisica și-a luat scripca/Și vaca a sărit peste lună.“ (*N. red.*)

21 William Shakespeare, Opere complete, volumul 8, *Furtuna*, traducere de Leon Levițchi, Univers, București, 1990, p. 406. (*N. red.*)

22 *Ibidem*, p. 387. (*N. red.*)

23 *Ibidem*, pp. 387–388. (*N. red.*)

24 *Ibidem*. (*N. red.*)

25 *Derangement of scale*, termen propus de Timothy Clark, profesor de științe umaniste și critic ecologist, prin care ne atrage atenția că Antropocenul are consecințe profunde asupra felului în care cunoaștem, ne amintim și ne reprezentăm lumea. (*N. red.*)

26 Compus din *free* („liber“, în engleză) și *vegan*, conceptul îi desemnează pe cei care au renunțat la consumerism, optând pentru uzul minim de resurse naturale și pentru o viață fără risipă. (*N. trad.*)

27 *The Banana Boat Song*, cântec tradițional jamaican despre muncitorii din docuri care și-au încheiat munca la ivirea zorilor și vor să ajungă acasă. (*N. trad.*)

28 Proză completă vol. 2, traducerea în limba română de Cristina Hăulică și Andrei Ionescu, Polirom, Iași, 2015. (*N. red.*)

29 *Ibidem*, p. 151. (*N. red.*)

30 *Ibidem*, p. 155. (*N. red.*)

31 *Ibidem*, p. 159. (*N. red.*)

32 *Ibidem*. (*N. red.*)

33 *Ibidem*. (*N. red.*)

34 „Meditație șezând“, în care practicantul adoptă o anumită postură și obține o stare de calm profund a minții și trupului, „invitând“ în ființa sa manifestarea unor stări de iluminare (*satori*). (*N. trad.*)

35 Traducere de George State, Tact, Cluj-Napoca, 2010, p. 36. (*N. red.*)

36 Numit și Dixieland, jazzul fierbinte și-a luat numele din tempourile sale aprinse și din improvizațiile incendiare. (*N. trad.*)

37 Baborniță (în original, în chineză). (*N. red.*)

38 Traducere de Christian Ferencz-Flatz, Tact, Cluj-Napoca, 2014, p. 76. (*N. red.*)

39 În tradiția japoneză, fantome care nu au reușit să părăsească lumea celor vii din cauza unor sentimente prea puternice. (*N. trad.*)

40 *Cannon*, în engleză (*N. trad.*)

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.